

ex libris D. G. de Labastie

T. F 4.

N. 1638.

1ère traduction latine par J. SELDEN des marbres d'Arundel tables antiques gravées en caractères grecs et trouvées à PAROS au XVIe siècle.

elles présentent la chronologie de 79 des plus belles époques de l'histoire grecque depuis Cécrops fondateur d'Athènes (1582 av. J.C.) jusqu'à DIOGNÈTE archonte de la même ville. (250 av. J.C)

Digitized by the Internet Archive
in 2016

https://archive.org/details/marmoraarundelli00seld

165

MARMORA
ARVNDELLIANA;

Siue

Saxa Græcè inciſa

Ex venerandis priſcæ Orientis gloriæ ruderibus, auſpicijs & impenſis Herois Illuſtriſſ. Thomæ Comitis Arundelliæ & Surriæ, Comitis Mareſcalli Angliæ, pridèm vindicata & in ædibus eius hortiſque cognominibus, ad Thameſis ripam, diſpoſita.

Accedunt Inſcriptiones aliquot veteris Latij, ex locupletiſſimo eiuſdem Vetuſtatis Theſauro ſelectæ, Auctariolum item aliundè ſumtum.

Publicauit & Commentariolos adiecit

IOANNES SELDENVS I.C.

Prudentius.

Ipſo rore mihi Seges eſt, quo Gramen onagris.

LONDINI

Apud Ioannem Billium, *Typographum Regium.*

MDCXXIX.

24

V. CL. &

Doctiſsimo

PATRICIO IVNIO,

Bibliothecario Regio

S. P. D.

Joannes Seldenus.

TAm aſsiduâ, Suauiſsime Iuni, & amica comitate, in amplioribus Arundellianarum Inſcriptionum exſcribendis & fugientibus earum veſtigijs feliciter reuocandis, mihi ſocius aderas, tamque doctè & ingenioſè id quod tuum erat præſtabas, vt earum iam, ex Marmoreis autographis (quæ Nobiliſsimi Herois, cuius nomine paſsim ipſa editio ſuperbit, erga bonas artes Amori & Magnificentiæ Nos cum toto orbe literario deberi gratulantes agnoſcimus) in chartaceam lucem prodeun-

tium

tium aut me Dominum in ſolidum venditare aut te, etiam cum acuminis & eruditionis prærogatiua, partiarium non profiteri, piaculum foret nullâ ſane expiandum hoſtiâ. Fruere igitur quod ita iure optimo tuum eſt; atque adeò libenter agnitum vt ne meum quidem, quicquid illud heic porrò fuerit, non item tuum eſſe feram. Exigit fermè mos vt non ſine dedicatione emittantur libelli. Quantum igitur eo titulo transferri poteſt, tantum omninò tuum facio. Nam vtcunque hoc ſeculo, quo tum Cenſore opus eſt tum Aruſpice nobis, Donaria huiuſmodi non rarò prodiguntur magis quam ritè collocantur, ab adulante ſcilicet editorum turba, quæ propenſè nimis *mittit lapides in aceruos Mercurij* & tam faſtidioſa Nequitiæ Mancipia quam ſplendida Ignorantiæ & Vecordiæ Pegmata bonarum literarum fructu, non minùs ambitioſe quàm improuide, ne dicam impiè, interdùm dignatur; Ego necdum omninò volui hac in parte reus eſſe. Ideoque cum delectu ſingulari etiam nunc Te hùc adſciui. Ingenium nempe Sagax, Liberale, & prudenter Temperatum, Iudicium Perſpicax, prẹter Morum Suauitatem cum Probitate coniunctam (quibus ſi adeſt inſuper

Eru-

Eruditio qualis tua eſt, ne ipſa quidem Præſtantiæ Corona heic abeſt) Hominem, cui hæc Sacra fieri oportet, adeoque Te, mi Iuni, verè conſtituunt. Et accedit porrò tum perpetua Amoris inter nos recipocratio, tum non infrequens Studiorum eiuſmodi, quibus Humilius noſtrum & Innocentius vitæ genus etiam Iucundius multò fit, communicatio. Ita non modo egregio Virtutum merito, verum etiam peculiari Conſuetudinis, Amicitiæ, Societatis Iure locum hunc occupas, qui eo honoratior eſt quo Te minus habeatur indignus.

Marmorum Arundellianorum, atque eorum que inſuper hac prodeunt editione, *Elenchus.*

I

EPochæ veterum Græcorum Nobiliores ſeu inſigniora Temporum Interualla fermè vniuerſa; anno ante vulgarem D.N. Ieſu Chriſti Epocham CCLXIII *ſeu periodi Iulianæ* MMMMCCCCLI *conſcripta.* pag. 1.

II

Idem charactere communi, cum Verſione. pag. 6.

III

Fœdus Smyrnæorum & Magnetum, ad Maieſtatem Seleuci Callinici Aſiæ Regis tutiùs conſeruandam, circa annum ante vulgarem D. N. Ieſu Chriſti Epocham CCXLIV *ſeu periodi Julianæ* MMMMMCCCCLXX *percuſſum, ſtelis ſingulis inciſum & in fano Veneris Stratonicidis alibique apud vtramque Rempublicam ex pacto ſacratum. Bina præterea Fœdus comitantia Decreta Smyrnæorum.* pag. 15.

IV

Eadem charactere communi, cum Verſione. pag. 22.

V.

C. Ant. Septimy Publij Citharœdi Victoriæ. pag. 34.

VI

Idem charactere communi, cum Verſione. pag. 35.

VII.

VII

Donariorum ad Gymnaſij, vt videtur, Smyrnenſis ornatum recenſio, ſed mutila. pag. 35.

VIII

Idem cum Verſione. pag. 37.

IX

Aliæ Inſcriptiones Octo Græcæ minorum gentium. pag. 38. 39. 40.

X

Pſephiſmata aliquot Deliorum. pag. 41. 42. 43. 44.

XI

Cretenſis, vt videtur, inſcriptio, Κοσμητευόντων *nominibus, vt temporis charactere, notata.* pag. 44.

XII

Sacrarum in Artemiſio Erogationum Recenſionis fragmentum. p. 45.

XIII

Inſcriptiones complures Græcæ ſepulchrales; aliæ item ad priuatos ſpectantes. pag. 46. & ſeq.

XIV

Ex Latinis, etiam Arundellianis, ſelecta aliquot. pag. 50. & ſeq.

XV

Auctariolum aliunde collectum quod claudunt Marmora aliquot Ebraica Londini *ante decennium in veteris ſtructuræ ruderibus reperta.* pag. 59. & ſeq.

XVI

Ad veteres Græcorum Epochas
- I *Apparatus Chronologicus.* pag. 59.
- II *Notæ Hiſtoricæ.* pag. 71.
- III *Canon Chronicus.* pag. 92.

XVII

XVII

Ad Smyrnæorum Decreta & Fœdus cum Magneſiis ictum, Commentariolus, in quo de eorum occaſione & in Annalibus loco, Venere Stratonicide, Aſylorum inre, Αγαθῇ Τύχῃ ſeu Bona Fortuna, Stephanophoris, Menſe *Lenæone*, trinis Athenienſium Dionyſijs, Iurandi formulis, Sigillorum vſu, Decima Cenſuali, *id genus alijs, fuſiùs diſputatur.* pag.120.

XVIII

Ad C. Septimij Publij Citharœdi Victorias, Commentariolus, qui de pleriſque Veterum Græcorum Certaminibus *plurima aperit* pag.157.

XIX

Ad Smyrnenſem Donariorum, in Gymnaſij ornatum, Recenſionem, Commentariolus; vbi de Aſiarcharum Officio, *&* Ciuitatum quæ Νεωκόροι ſeu Ædituæ, *toties in Nummis, vti Epheſus in Actis Apoſtolorum dictæ.* pag.163.

XX

Ad Arundellianorum Marmorum cetera. pag.171

XXI

Ad Auctarioli pleraque & demùm ad Ebraicarum Inſcriptionum Fragmenta Commentariolus; in quo de veteri Iudæorum *in in* Anglia *ſtatu.*

Editionis

Anſa, Cauſa, Conſilium.

SVb anni ſuperioris Epiphanijs, ex Aſia aduecta ſunt, ad Illuſtriſſimi Comitis Arundelliæ ædes, Marmora aliquot ſatis ampla, mutila & diſrupta, ſed Græcis literis plerunque inciſa. Ex cimelijs illis erant quæ accepta ferimus feliciſſimæ procurationi & ſummo cum iudicio præſtitæ V. Cl. doctiſſimique Guilielmi Pettæi, qui, ante annos aliquot à Comite, pro flagrantiſſimo eius & incomparabili erga nobiliores artes veteremque Græcorum nitorem amore, in Orientem ad illud negotij, non ſine honeſto commeatu, miſſus, inſigni id genus mercium frequentiâ (vt Statuas, Figuras inſculptas, Numiſmata & quæ ſunt eiuſmodi cetera ſelectiſſima prætermittam) geſtionis, cui præficitur ſumtus effuſiſſimè repenſat. Cum primùm inuiſerat ea vir præſtantiſſimus Robertus Cottonus, condus ille ac promus vetuſtatis longè locupletiſſimus, ad me aduolat, & impenſiùs inſtat, vt mane proximo (nam prouectior nox erat) ad Græca illa arcana eruenda, me totum accingerem. Libentiſſimè annuo. Sed vt expeditiùs res abſolueretur, rogo vt in operæ ſocietatem adſciſcerentur amici communes, eruditiſſimus Patricius Iunius, Bibliothecarius Regius, & multiiugæ doctrinæ ſtudijque indefatigabilis vir Richardus Iameſius. Vtrique condicit ille. Illuceſcente die craſtino, conuenimus triumuiri in hortis Arundellianis, vbi Smyrnæorum Decreta & Fœdus, ab ijs cum Magneſijs, ad Seleuci Callinici Aſiæ Regis maieſtatem tutiùs conſeruandam, percuſſum, in ſtela variatim diſrupta primò comperimus. Fragmenta, ſuis locis commiſſa, longitudinem pedum VIII & pollicum binorum, latitudinem pedum III poll. V. craſſitiem pollicum VIII exhibent. Scriptura autem, cuius lineæ vtramque oram contingunt, longitudinem pedum VII & pollicum VI occupat. Lauando & ſæpius detergendo lectioni accommodam reddimus, mutuas tradimus operas,

& demùm quæ reliqua erant, exſcribimus. Hiatus enim & Lacunæ, vt in edito exemplari videre eſt, haud ſunt infreqùentes. Sparſa ſtatim eſt, vt fieri amat, de Aſiatico hoc monimento fama & percrebuit paſſim deſiderium, vt exemplaria eius communicarentur; quod non minùs iuſtè etiam amiciſſimis negaui ego, quàm à curioſioribus efflictim concupiebatur. Verebar enim, idque meritiſſimò, ne ea quæ ex Marmore mutilo accuratiùs deſumta erant & ad veritatem lectionis exacta, hiatibus interim ſcatentia, iteratâ ſæpiùs inter tranſcribendum amanuenſium incuriâ in deprauatiſſima, vt euenire ſolet, citò degenerarent. Quod ne fieret, atque vt amicis tamen, qui deperibant ea efflagitabantque, intereà ſatisfacerem, Editionem promitto. Eam dum meditor, alias item, in eiſdem hortis, pretij non vulgaris viſendas Inſcriptiones adiungere viſum eſt. Maximè verò Marmoreas Græcorum veterum Epochas, mutilas illas quidem (quod inprimis dolendum eſt) ſed eiuſmodi interim vt in hoc literarum genere plurimi, idque plurimis nominibus, ſint meritò æſtimandæ. Etenim nullus reperitur in toto orbe codex qui compluribus ſeculis eis non cedit. Et Autor eorum ipſe anonymus ſeculis etiam pluribus vetuſtior eſt vetuſtiſſimo eorum, quos iniuria temporis nobis non inuidit, Chronologorum. Græcos intelligo qui Scriptis ſuis ex primario inſtituto Tempora dinumerarunt, in queis locum principem, ſiue æuum ſpectes, ſiue viri autoritatem, obtinet Euſebius, quem quingentis amplius annis anteruertit hic Noſter, vti ex Apparatu noſtro Chronologico ſatis ediſcitur. Imò nec Hiſtoricus habetur Græcus, Herodoto, Thucydide & Xenophonte exceptis cum ijs quorum opera plane interciderunt, cui non multùm præcedit antiquitate. Neque alibi ſiue in vetuſtis codicibus ſiue Marmoribus, præter aliud vnicum quod Arundellianorum eſt XVII, antiquiſſima illa numerandi formula per Ι Π Δ ΙΔΙ Η ΙΗΙ Χ pro I V X L C D M occurrit, ſi Herodianum περὶ ἀριθμῶν excipias, qui eam vti obſoletam ſolus, quod ſciam, Græcorum meminit. Mos ille Atticus erat, principalem nominis numeri literam ponere & ſignificare numerum; Π ſcilicet pro Πέντε V, Δ pro Δέκα X, ΙΔΙ pro Πεντήκοντα L, Η pro Ἑκατὸν C (nam Η ipſa ibi aſpiratio eſt) & pro χιλίοις Χ M, adeoq; Ι pro vnitate quæ vocabulo, ni fallor, ἶς ſeu ἶν olim, vti poſteà εἷς & ἓν, ſignabatur. Atq; ad hanc rationem intelligendus puto eſt Scaurus Grammaticus & corrigendus vbi H *& eſſe literam ſcribit & apud Græcos quoque fuiſſe, quod ſignificant. Attici, qui Principes literas vocum à quibus earum nomina inci-*

incipiunt, numeris notantes, hac quoque in eadem ſignificatione vtantur. Nam quoties vnum notant μ & α literam ponunt, quoniam apud illos μ & α dicitur, δύο δ, τρία Τ. *Sic &* ἑκατον, *id eſt, centum* Η *litera notant.* Monſtrum eſt non ſolum quod de μ & α hic legitur ſed etiam quod de δ & Τ. Vbinam eiuſmodi apud Græcos dinumerationis aut vola aut veſtigium? Corruptis Scauri Græcis, vt fieri ſolitum eſt, tam elementis quam vocabulis, quæ heic locum habuere, ſubſtituebant, puto, ignari & oſcitantes librarij illa δύο δ, τρια Τ mentem autoris minimè aſſecuti. μ autem & α portentosè forte infarciebant, quoniam cum quid ibi verè ſcribendum eſſet ne hariolari quidem potuerint, illa ex veteri Scriptura deprauata exarare, vt fit, eis viſum eſt. Scripſiſſe potiùs opinor Scaurum, *Quoties vnum notant* ἰῶτα *literam ponunt, quoniam apud illos* ἶς *pro* α *dicebatur*; πέντε π, δέκα δ ſic & ἑκατὸν *&c.* Sed hoc obitèr. Quinetiam Chronologica hac ſtela, in Inſcriptionibus, quæ hactenus reperta ſunt, pauciſſimas habemus annoſiores. In Latinis fateor, Duiliana illa, ſi nimirùm genuina eſt, & altera ante decennium ad portam Capenam effoſſa, quæ Elogium eſt L. Scipionis Barbati F. à V. Cl. Iacobo Sirmondo explicatum, triginta aut circitèr annis hac antiquiores ſunt. Et in Græcis forſan habentur, aliquot eiuſmodi apud Ianum Gruterum. Ceterùm quanquam nonnullæ ita tempore hanc præcedunt, attamen ad vnum omnes, quotquot omninò viſæ ſunt, niſi nimiùm me fallat ratio, huic vnicæ, ſi Rei, quam docet, excellentiam ſpectes, multis paraſangis ſunt poſtponendæ. Quod fermè dicendum eſt etiam de Smyrnæorum & Magnetum ſtela quæ Epocharum Marmore annis ampliùs viginti recentior eſt. Neque enim tam integras & expreſſas Decretorum ſimul & Fœderis formulas Græcas tamque vetuſtas alibi comperimus; vt quæ cetera ad hiſtoriam Seleuci Temporum attinent hactenus prorſus ignota omittam. In illâ autem Epocharum deſcribendâ, opera complurium dierum collocata eſt. Obſcurior nempe eſt, elementis ſæpiùs omninò detritis, fugientibus ſæpiùs. Has tamen, & perſpicillorum vſu adiutus & aſſiduo acumine & iudicio ſuauiſſimi amici Patricij Iunij, poſt bene multas iterationes, in quantum fieri potuit, reuocaui. Inſignem autem Chronologici huius Marmoris vtilitatem nemo non fuſiùs agnoſcet, niſi qui accuratiores Temporum rationes, ſine quibus nec Conſilia, nec Res Geſtæ rerumue Succeſſus, quæ omnia primaria ſunt ciuilis ſcientiæ documenta, rectè deprehendi queunt, planè negligendas eſſe minùs cor-

datè

datè putet. Nobiliores in hoc habemus Epochas annorum MCCC aut circiter, ab initio ſcilicet Attici, ſub Cecrope, Imperij vſque ad tempus quod annis aliquot Alexandrum Magnum proximè antecedit; ad quem ſaltem, etiam Autorem deſcendiſſe veriſimilimum eſt. Stelæ enim huius (cuius latitudo eſt pedum II pollicum VII; latus quod dextram reſpicit pedum II, pollicum XI; quod ſiniſtram pedum III pollicum VII & craſſities pollicum V) pars inferior, vti ex deſcriptione noſtra ſcire etiam licet, obliquè abrupta diſparuit. Coæui autem fuere (de Græcis loquor ſcriptoribus atque viris aliquo eruditionis genere celebribus; & non tam de momentis temporum quam de integro ſeculo) hiſce Marmoreis Inſcriptionibus binis Theophraſtus, Menander, Pyrrho, Cratinus, Theocritus, Aratus, Apollonius Rhodius, Lycophron, Nicander, Epicurus, Zeno, Beroſus, Cleanthes, Callimachus, quibus & Helleniſtas illos, qui LXX ſeniores dicuntur, adijcias, vt alios minorum gentium prætercam. In vtriſque typis mandandis, ita Lineas repræſentari curauimus, & numeris ſignari, &, qua fieri potuit, iuſtam hiatuum & lacunarum proportionem exhiberi, vt tum facilior eſſet Lectori & ſua de ijs ſupplendis coniectura, tum lineam aliquam in ipſis Marmoribus, ſi inuiſere ea libuerit, citius inuenire. Hiſce adiungere item volui præclaras illas C. Antonij Septimij Publij Citharœdi Victorias è quibus etiam nonnulla quæ denſiſſimis tenebris hactenus, in certaminum Græcorum recenſione, obducta ſunt, & viris doctiſſimis fuere cruces, Lucem accipiunt non contemnendam & expediuntur. Plurima alia in pretioſiſſimo illo theſauro Arundelliano, quæ omnia priſtini æui ſtudioſis grata fore non dubitaui, vti & paucula quæ penes me deſcripta in aduerſarijs habebam, adijcienda cenſui. Atque ita tandem promiſſi reus, etiam cum fœnore, fidem libero. Quod vt amplius eſſet, tàm Commentariolos aliquot, quàm Verſiones adiungo. Ad Epocharum ſcilicet ſenſum aperiendum, Apparatum Chronologicum, quo Annorum, quibus vſus eſt autor, rationes demonſtrem; Notas Hiſtoricas ad breuiuſculas Hiſtoriarum periochas illuſtrandas, præter Canonem Chronicum, quo autoris mentem in annis potiſſimum Periodi Iulianæ (quæ communis eſt, & perquam certiſſima Temporis menſura, quam etiam *Linguam Chronologicam* appellare ſoleo) explico, additis etiam ſuis in locis & Olympiadum & Reparatæ ſalutis humanæ annis. In ipſo etiam Canone, Notas interſero, quibus cum primariæ claſſis Chronologis obuijſque

uijſque optimorum autorum, de putando tempore, locis Anonymum Marmoreum committo, eiuſque autoritate, pro re nata, aut firmo, aut caſtigo, aut monita eiuſmodi præbeo quæ perſpicaciores irritent. Magna enim eſt vetuſtiſſimorum apographorum, ad hæc præſtanda, autoritas; ſed autographorum maxima; idque maximè in Temporum ratione quæ etiam ob varias interpolationes a librarijs oſcitantèr committi ſolitas ſæpè nimis vacillat. Vnde potiſſimum item euenit vt nulla ferè reperiatur in veterum codicibus diſcrepantia, quæ diuerſitatem in Temporibus deſignandis immanem, paſſim occurrentem, recentioreſque indies excruciantem æqnet. Quod non ſolum de Chronologia Profana dicendum eſt, ſed etiam de Sacra; de qua item, dum de Temporum ratione loquimur, id liceat obiter adnotare quod nullibi hactenus, in Orbe Chriſtiano, publicatum eſt, pauciſſimis ſanè auditum, ſed à doctiſſimis viris & diu & impenſiſſimè eſt deſideratum, & obſeruatu inprimis vt digniſſimum ita iucundiſſimum vniuerſis qui cum hiſtoria ſacra etiam Temporum, quod prudentis eſt, calculum variaque de eo veterum placita explorare ſatagunt. In Euſebij omnigena Hiſtoria a viro ſummo Ioſepho Scaligero, ex Georgio Syncello, ante annum viceſimum, primò in lucem emiſſa, Temporum primorum Patriarcharum eiuſmodi eſt dinumeratio, vt alia ſecundum LXX Seniorum verſionem, ad Ebraicos Iudæorum codices alia, & demum παρὰ τȣ̃ παρὰ Σαμαρέιταις Ἑβραικȣ̃ ſeu ex Samaritanorum libris ſacris eiſque merè Ebraicis, tertia fiat. Libros autem Samaritani ſacros alios, præter Pentateuchum, agnoſcunt nullos. De eis vide plura apud Guilielmum Poſtellum libro de Originibus & Scaligerum de Emendatione Temporum pagina 620. & ad numerum Euſebianum MCCLXXI. De Temporum dinumeratione quæ in Iudæorum libris & LXX Senioribus habetur, heic plura dicere ſuperuacaneum eſt. Ex libris editis ſatis dignoſcuntur. Computum autem Samaritanum exhibet Scaliger in Septimo de Emendatione Temporum, alium ſane omninò ab Euſebiano & ab alijs, quibus in Europa vſi ſunt chronologi, rationibus. Notas item eruditiſſimas adijcit. *Sed qui in Palæſtina*, inquit, *peregrinantur poſſent & alia & Pentateuchum ab illis adipiſci. Nam ſanè Chriſtianæ pietatis homines paulò hac in re negligentiores hactenus fuerunt ex cuius rei vberrimi fructus redundarent. Spero non defuturos qui voto noſtro ſatisfaciant aut exemplo noſtro hæc illuſtraturi ſunt. Nam huic conatui noſtro multa deeſſe ad perfectionem ut non dubitamus ita palam profitemur.*

mur. Poſtmodùm autem in Notis ad Euſebij Græca, in queis ex Samaritanorum Pentateucho Patriarcharum anni traduntur; *In libris,* inquit, *noſtris de Emendatione Temporum produximus χρονογράφιον quod ipſimet nobis communicarunt Samaritani. Id cum hoc in omnibus conuenit præterquam in annis Malaleel, Enoch, Mathuſala, quod quidem diſcrimen vitio librariorum heic commiſſum.* Sed quicquid Chronicorum communicarunt ei Samaritani; in ipſo ſane eorum Pentateucho, quod pridem in hunc Orbis angulum ex Aſia aduectum, ſumma cum voluptate amplexi ſumus, Patriarcharum anni multo aliter traduntur quàm autoritate Chronographij nimis fidentèr nixus ille aſſerere conatur. Quod tanti certè eſſe puto vt nemini non fore acceptiſſimum non dubitarim ideoque heic obiter animaduertendum interſerendumque duxerim. Quinque primorum Patriarcharum Anni omnimodi, Adæ nempe, Seth, Enos, Cainan, & Maleleel, ijdem ipſi ſunt in Pentateucho Samaritano cum ijs quos habemus in Iudæorum. Sed de Iared in Geneſeos eiuſdem cap. V 18, 19, & 20. legitur, *Vixit Iared* שתים וששים שנה id eſt, *annos* LXII *& genuit Henoch. Et vixit Iared poſtquam genuit Henoch* חמש ושמנים שנה ושבע מאות שנה id eſt, *annos* DCCLXXXV *& genuit filios & filias & fuerunt cuncti dies Iared* שבע וארבעים שנה ושמנה מאות שנה id eſt, DCCCXLVII *anni.* Eiuſdem item Capitis Commate 25. & ſequentibus; *Vixit Methuſalah* שבע וששים שנה id eſt, LXVII *annos, & genuit Lamech. Et vixit Methuſalah poſtquam genuit Lamech* שלשי וחמשים שנה ושש מאות שנה id eſt, DCLIII *annos & genuit filios atque filias. Et fuerunt cuncti dies Methuſalah* עשרים שנה ושבע מאות שנה, id eſt, DCCXX *& mortuus eſt. Lamech verò vixit* שלש וחמשים שנה, id eſt, LIII *aunos & genuit filium vocauitque nomen eius Noah.* Et paulò poſt; *Et vixit Lamech poſtquam genuit Noah* שש מאות שנה ſeu DC *annos & genuit filios atque filias. Fuerunt autem cuncti dies Lamech* שלש וחמשים שנה ושש מאות שנה *anni* nempè DCLIII. De Noah & Sem eadem habet quæ Iudæornm codices. Sed Capite XI Geneſeos poſt comma 11, heic legimus ויהיו כל ימי שם שש מאות שנה וימות, id eſt, *cuncti dies Sem erant* DC *anni; & mortuus eſt. Et Arphacſad vixit* חמש ושלשים ומאות שנה ſeu CXXXV *annos & genuit Selah. Et vixit Arphacſad poſtquam genuit Selah* שלש שנים ושלש מאות שנה ſiue *annos* CCCIII *genuitque filios & filias,* ויהיו כל ימי ארפכשד שמנה ושלשים שנה וארבע מאות שנה וימות id eſt, *& erant cuncti dies Arphacſad*

CCC.

CCCCXXXVIII *anni & mortuus eſt. Et vixit Selah* שלשים שנה ומאת שנה ſeu CXXX *annos & genuit Eber. Vixit verò Selah poſtquam genuit Eber* שלש שנים ושלש מאות שנה ſeu CCCIII *annos & genuit filios & filias.* ויהיו כל ימי שלח שלש ושלשים שנה וארבע מאות שנה וימת, id eſt, *Et erant cuncti dies Selah anni* CCCCXXXIII *& mortuus eſt. Eber verò vixit* ארבע שלשים שנה ומאת שנה, id eſt, CXXXIV *annos & genuit Peleg, & vixit Eber poſtquam genuit Peleg* שבעים שנה ומאותים שנה ſiue CCLXX *annos, & genuit filios & filias* ויהיו כל ימי עבר ארבע שנים וארבע מאות שנה וימת, id eſt, *& erant omnes dies Eber* CCCCIV *anni & mortuus eſt. Peleg verò vixit* שלשים שנה ומאת שנה id eſt, CXXX *annos & genuit Reu; & vixit Peleg poſtquem genuit Reu* תשע שנים ומאת שנה id eſt, CIX *annos, & genuit filios & filias;* ויהיו כל ימי פלג תשע ושלשים ומאותים שנה וימת, id eſt, *& erant cuncti dies Peleg* CCXXXIX *anni. Et vixit Reu* שתים ושלשים שנה ומאת ſiue *annos* CXXXII *& genuit Sherug, vixitque Reu poſtquam genuit Sherug* שבע שנים ומאת שנה ſiue CVII *annos, & genuit filios atque filias,* ויהיו כל ימי רעו תשע ושלשים ומאתים שנה וימות id eſt, *& erant omnes dies Reu* CCXXXIX *anni & mortuus eſt. Sherug verò vixit* שלשים שנה ומאת שנה ſiue CXXX *annos & genuit Nachor; & vixit Serug poſtquam genuit Nachor* מאת שנה ſeu C *annos, & genuit filios atque filias* ויהיו כל ימי שרוג שלשים שנה ומאותים שנה וימת id eſt, *& erant cuncti dies Sherug* CXXX *anni, & mortuus eſt. Et vixit Nachor* תשע ושבעים שנה ſeu LXXIX *annos & genuit Terah. Vixitque Nachor poſtquam genuit Terah* תשע שנים וששים שנה ſeu LXIX *annos, & genuit filios atque filias* ויהיו כל ימי נחור שמנה וארבעים שנה ומאת שנה וימת id eſt, *Et erant cuncti dies Nachor anni* CXLVIII *& mortuus eſt.* Idem autem de Abrahæ nattalibus anno Terah ſeptuageſimo tributis, ſequitur quod habent Iudæorum Codices, qui a rerum conditu ad Diluuium ſecula aliquot numerant, vt vides, plura quam Samaritani. Vtrique vero pauciora quam LXX ſeniores. Etiam cuncti dies Terah in fine capitis XI ſunt חמש ארבעים ומאת שנה ſeu CXLV anni in Samaritano. Quot autem & qualis momenti ad Samaritanorum apud Euſebium computum, qui in annis poſt patriarcharum παιδοποιίαν a librarijs proculdubio deprauatus eſt, caſtigandum hinc ſumi poſſent? Atqui anni qui παιδοποιίαν præcedunt ijdem ipſiſſimi ſunt apud Euſebium, ſi Mathuſalæ natales excipias, quos tamen male notatos & contra Euſebij mentem, ſexageſimo ſcilicet Enochi anno certiſſimum eſt. Legitur ibi Ενὼχ γενόμενος ξ γεννᾷ τὸν Μαθουσάλα. Planiſſimè legendum ξε ſeu LXV.

Nam

Nam & ſubductis temporum calculis ita liquet ex ipſo Euſebio, quem de hiſce rebus vide Chronicorum Græcè editorum lib. 1. paginis 3. 4. 10. & 19. Et rationes τ̃ Enochi παιδοποιΐας eædem ſunt tam in Chronographio Samaritanorum Scaligeriano quam in vtroque Pentateucho. Sed ad Chronographium illud ſatis corruptum, minimè omninò eſt Euſebius aliàs corrigendus. Neque eum corrigere voluiſſet magnus Scaliger, niſi Pentateucho Samaritano, quo nihil puto impenſius deſiderauit, prorſus caruiſſet. Atque ita tandem Samaritanum annorum Mundi calculnm hactenus etiam viris doctiſſimis ignotum, atque ex ipſis abditiſſimis eorum fontibus petitum, & obiter heic primo in lucem emiſſum, boni conſulas lector, & porrò, quemadmodum in Sacrorum Temporum rationibus res exegerit, accuratius & ſobriè perpendas. Sed mirum interea forſan videatur, quod in Quæſtionibus Ebraicis ad Geneſim tradit D. Hieronymus, de Methuſalæ annis verba faciens. *Cum ſupra nongentis*, inquit, *ſexaginta nouem annis vixiſſe ſit dictus, nulli dubium eſt quatuordecem eum annos vixiſſe poſt Diluuium. Et quomodo verum eſt quod octo tantum animæ in arca ſaluæ factæ ſunt? Reſtat ergo, vt, quomodo in pleriſq; ita & in hoc ſit error in numero. Siquidem & in Hebræis & Samaritanorum libris ſcriptum reperi. Et vixit Mathuſala, centum octoginta ſeptem annis & genuit Lamech & vixit Mathuſalah poſtquam genuit Lamech ſeptingentos octoginta duos annos & genuit filios & filias. Et fuerunt omnes dies Mathuſalah anni nongenti ſexaginta nouem & mortuus eſt. Et vixit Lamech centum octoginta duobus annis & genuit Noe.* Quæ non magis conſona ſunt Ebraicis, ſiue Iudæorum Codicibus, quàm Samaritanis aduerſantur, vti liquet ex ijs quæ ſupra tranſcripſimus. Anne igitur alia Pentateuchi Samaritani hoc in loco lectio erat, D. Hieronymi æuo? aut hinc autoritati eiuſce derogatur? Id conijcere mihi nefas eſt. Patrem illum literarum Orientalium callentiſſimum, ſacris Samaritanorum libris vſum eſſe nullus dubito. Id quod ex alijs eiuſdem Operum locis ſatis ediſcimus. Sed cum Euſebij numeros Samaritanos, ante D. Hieronymum, ex eorum libris collectos video, ad amuſſim ſane in τ̃ τεκνογονίας annis conuenire cum eis quos iam ex eorum pentateucho repræſentauimus, fieri nequit vt non memoriæ lapſu illud de vtrorumque libris dictum putem. Et de ea re viderint coniectores perſpicaciores. Plura autem de Chronologia Sacra dicendi locus heic non eſt. Sufficit hæc tantum ita indicâſſe. Codicem vero, qui hæc nobis ſuppeditauit, Samaritanum magnis impenſis ante quadriennium aut circiter ex Oriente ſibi comparauit Reuerendiſſimus antiſtes Iacobus

Vſ-

Cauſa, Conſilium.

Vſſerius Archiepiſcopus Armachanus, vir ſumma pietate, iudicio ſingulari, vſq; ad miraculum doctus, & literis ſeuerioribus promouendis natus. Mecum exemplar quod vetuſtius eſt & charactere Samaritano, ſcilicet vetuſtiſſimo & Ebræis in vſu ante Eſdræ Tempora deſcriptum, pro humanitate ſua, cui plurimum me debere ſemper agnoſco, in Anglia circa id tempus communicauit. In Hiberniam ſecum poſtmodùm tranſuexit priuſquam ijs, quæ volui inde exſcribere, aduerſaria mea ditâſſem. Literis igitur nuper rogatus, eas capitum v & xi Geneſos partes quæ Patriarcharum Tempora deſignant, ex eodem ad me ex Hibernia tranſmiſit exſcriptas, ſeu potius accuratiſſimè depictas. Nam vt ipſiſſimi characterum apices vbique repræſentarentur curauit, quod chartâ oleo perlitâ, quæ facilem exſcribenti operam efficeret, præſtitum eſt. Sed vulgaribus Ebræorum characteribus inde ea quæ ſupra notauimus fideliter deſcripſi, neque alijs edidi, vti neque Syriaca, neque Arabica quæ in Commentariolis ſubinde adhibuimus. Alios enim, præter illos vulgares, quibus ex Orientalibus linguis quid exprimatur, nondum adepti ſunt apud nos Typographi. Lingua Samaritani Codicis, eadem ipſiſſima eſt cum Ebraica quæ in ſacris Iudæorum libris habetur, & plerunque cum eiſdem libris huic conuenit. Et Conuitium eſt ſpurciſſimum quod de Aſima creatore, ipſo in initio Geneſeos Samaritanæ exprobrant Iudæi; ſaltem Rabbi Abenzra exprobrat ad principium Eſther. Non aliter in Samaritana legitur ברא אלהים *Creauit Deus* quam in Iudaica. Idem dicendum de ridiculo illo mendacio quo tria elementa *Aijn*, *Cheth*, & *He* Alphabeto eorum ineſſe negat Beniamin Ben-Iona in Itinerario. Et recte D. Hieronymus in præfatione in librum Regum, quæ in Epiſtolis, numerum occupat CVI, *Samaritani*, inquit, *Pentateuchum Moyſi totidem literis ſcriptitant, figuris tantum et apicibus diſcrepantes.* Quod tamen non ita intelligendum ac ſi vbique vtrorunque Pentateuchus ad inuicem conſonus fuiſſet. Sed eandem vtriuſq; linguam; adeoq; eaſdem vocabulis in conflandis literas, figurâ tantum diſſimiles, adhiberi. Nam præter immanes illas in annorum dinumeratione diſcrepantias, aliæ inſuper ſunt. In Geneſeos cap. II, 2. Samaritani legunt, *conſummauit Deus in Die* הששי, id eſt, *ſexto* opus ſuum vti & LXX ſeniores ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἕκτῃ, vbi Iudæorum codices ſiue Ebraica, quam dicimus, veritas habet השביעי. Item cap. IV, 8. vbi apud LXX ſeniores redundunt illa (ſi cùm Ebraica veritate committas) verba Caini ad Abelem, διέλθωμεν εἰς τὸ πεδίον, id eſt, *Tranſeamus in campum*; eadem ipſa reperiuntur in Codice Samaritano.

ritano ſcilicet נלכה השדה, quod idem ſonat; id quod etiam D. Hie-ronymus obſeruauit. Nam in Quæſtionibus Ebraicis in Geneſim. *Et dixit Cain ad Abel fratrem ſuum. Subauditur ait ille, ea quæ lo-cutus eſt Dominus. Superfluum ergo eſt, quod in Samaritanorum et noſtro volumine reperitur, Tranſeamus in Campum.* Haud igitur de alio libro quàm ipſo Samaritanorum Pentateucho intelligendum eſt illud ex Cyrillo, ad hunc locum adnotatum in editionibus aliquot Helle-niſtarum Verſionis; ἔχει ϗ αὐτὰ καὶ τὸ Σαμαρειτικὸν, *habet eadem etiam liber Samaritanus*; nec Targum Hieroſolymitanum omninò ibi innu-tur quod tamen aſſerere perperam auſus eſt vir doctus qui notas Verſio-nì illi adiecit. Sed de hiſce hactenus. Digreſſioni veniam datum iri à ſtudioſis non dubito. Res tanti momenti & anteà à multis ſeculis prorſus fere inaudita culpam, ſi qua commiſſa eſt, vberrime compen-ſat. Plura de hiſce annorum dinumerationibus, & de ipſo codice fa-cilè dici potuiſſent, quæ tamen addere non imprudentèr ſuperſedemus, etiam eiuſdem rei meſſem alijs libentiſſimè relinquentes. Decreta por-rò & Fœdus Smyrnæorum cum Magneſijs ictum, ſuppletis coniectu-râ hiatibus & lacunis (ita tamen vt Noſtra à Marmoreis facilimè & intuitu primo diſcriminentur) Commentariolo qualicunque illuſtro, vti etiam Marmorum pleraque quæ reſtant. Plurima quæ ambitioſiùs obſeruari atque tumultuosè congeri potuiſſent, vt notiſſimas Formulas, Ritus, & id genus alia vix ignota quidem ijs qui nondum ære lauantur, datâ operâ prætermiſi. Neque anſam, vt fit, ſiue Notandi ſiue Animad-uertendi paſſim arripere volui; ijs nimirum abunde contentus quæ plerunque aut Neceſſaria aut Noua & Acceptiora etiam Doctioribus fo-re ambigere nequibam. Otia quibus hæc fere præſtitimus inprimis no-bis fecit ſumma Fauentia & Benignitas Ampliſſimi Herois HENRICI Comitis CANTII & verè Nobiliſſimæ Heroinæ ELIZABETHÆ coniu-gis eius. Tranquillus enim ſeceſſus, quo Wreſtæ, quæ eorum villa eſt in agro Bedfordienſi, tum æſtate ſuperiori tum feſto Chriſti natalitio fruebar (liberaliſſimo ſcilicet, pro inſigni eorum erga me immerentem & perpetua bonitate, ibi hoſpitio exceptus) opportuniſſimè indulſit vt vrbanis interturbationibus liber, opus incœptum commodiſſimè abſol-uerem. Neque ſane minus exegit Gratitudinis lex vt egregiam eorum beneficentiam, qua me ſtudiaque mea dignari ſolent, animo propen-ſiſſimo ita agnoſcerem, quam Editionis ratio, vt heic omnino præ-farer. Vale, Lector. Cal. April. MDCXXVIII.

Epochæ veterum Græcorum nobiliores, ſeu inſigniora Annorum Interualla fermè vniuerſa, anno, ante vulgarem D. N. Ieſu Chriſti epocham, CCLXIII, ſeu periodi Iulianæ MMMMCCCCLI, conſcripta.

1 ......ΟΥ.................ΝΠΑΝ...ΩΝ.............ΝΩΝΑΝΕ
ΓΡΑΨΑΤΟΥΣΑΝ....
2 .....ΑΡΞΑΜ...ΟΣΑΠΟΚΕΚΡΟΠΟΣΤΟΥΠΡΩΤΟΥΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ
ΕΙΩΣΑΡΧΟΝΤΟΣΕΜΠΑΡΩΙ...
3 ....ΥΑΝΑΚΤΟΥΑΘΗΝΗΣΙΝΔΕΔΙΟΓΝΗΤΟΥ ΑΦΟΥΚΕΚΡΟΨΑΘΗΝΩΝΕΒΑΣΙΛ
ΕΥΣΕΚΑΙΗΧΩΡΑΚΕΚΡΟΠΙΑΕΚΛΗΘΗΤΟΠΡΟΤΕΡΟΝΚΑΛΟΥ
4 ΜΕΝΗΑΚΤΙΚΗΑΠΟΑΚΤΑΙΟΥΤΟΥΑΥΤΟΧΘΟΝΟΣΕΤΗΧΗΗΗΔΠΙΙΙΑΦΟΥΔΕΥΚΑΛΙΩΝ
ΠΑΡΑΤΟΝΠΑΡΝΑΣΣΟΝΕΝΛΥΚΩΡΕΙΑΙΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕ..ΣΙΛΕ..
5 ..ΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΕΚΡΟΠΟΣΕΤΗΧΗΗΗΔΑΦΟΥΔΙΚΗΑΘΗΝΗΣΙ...ΝΕΤΟΑΡΕΙΚΑ
ΙΠΟΣΕΙΔΩΝΙΥΠΕΡΑΛΙΡΡΟΘΙΟΥΤΟΥΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣΚΑΙΟΤΟΠΟΣΕΚΛΗΘΗ
6 ΑΡΕΙΟΣΠΑΓΟΣΕΤΗΧΗΗ𐅄ΔΠΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΡ....ΟΥΑΦΟΥΚΑΤΑ
ΚΛΥΣΜΟΣΕΠΙΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΔΕΥΚΑΛΙΩΝΤΟΥΣ
7 ΟΜΒΡΟΥΣΕΦΥΓΕΝΕΓΛΥΚΩΡΕΙΑΣΕΙΣΑΘΗΝΑΣΠΡΟ...ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ..ΥΟ..
.Δ...ΜΤΟΥΤΟΙΡ..ΟΝΙΔ.......Ο..ΤΑΣΩΤΗΡΙΑΕΘΥΣΕΝ
8 ..ΤΗΧΗΗ𐅄ΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΡ..Ν..ΟΥΑ.....ΚΤΥΩΝΔΕΥΚΑΛΙΩ
ΝΟΣΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΝΕΝΘΕΡΜΟΠΥΛΑΙΣΚΑΙΣΥΝΗΓΕ
9 ...ΟΥΣΠΕΡΙΤΟΝΟΡΟΝΟΙΚΟΥΝΤΑΣΚΑΙΩ..ΜΑΣΕΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΑΣΚΑΙΠ......
ΝΟΥ..ΚΑΙΝΥΝΕΤΙΘΥΟΥΣΙΝΑΜΦΙΚΤΥΩΝΕΣ
10 ..ΤΗΧΗΗ𐅄ΠΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΚΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥΕΛΛΗΝΟΔΕΥΚ...
.......ΩΤΙΔΟΣΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΚΑΙΕΛΛΗΝΕΣ
11 ...ΟΜΑΣΘΗΣΑΝΤΟΠΡΟΤΕΡΟΝΓΡΑΙΚΟΙΚΑΛΟΥΜΕΝΟΙΚΑΙΤΟΝΑΓΩΝΑΠΑΝΑΘ..Ν
ΑΙ........ΩΙΧΗΗ𐅄ΠΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ
12 ΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥΚΑΔΜΟΣΟΑΓΗΝΟΡΟΣΕΙΣΘΗΒΑΣΑΦΙΚΕΤΟ......
......ΕΚΤΙΣΕΝΤΗΝΚΑΔΜΕΙ
13 ΑΝΕΤΗΧΗΗ𐅄ΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥ..............
ΝΙΚΗΣΕΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝ
14 ΕΤΗΧΗΗ𐅄ΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥΝΑΥ..........Η..
......ΩΝΕΞΑΙΓΥΠΤΟΥ
15 ..ΙΣΤΗΝΕΛΛΑΔΑΕΠΛΕΥΣΕΚΑΙΩΝΟΜΑΣΘΗΠΕΝΤΗΚΟΝΤΟΡΟΣΚΑΙΑΙΔΑΝΑΟΥΘΥ
ΓΑΤΕΡΕΣ.............ΩΝΗΚΑΙΒΑ..

16 .. ΛΑΡΕΥΩΚΑΙΕΛΙΚΗΚΑΙΑΡΧΕΔΙΚΗΑΠΟΚΛΗΡΟΘΕΙΣΑΙΥΠΟΤΩΝΛΟΙΠΩΝ .... ΑΝΤ..

17 ΚΑΙΕΘΥΣΑΝΕΠΙΤΗΣΑΚΤΗΣΕΜΠΑΡΑ .. ΑΔΙΕΝΛΙΝΔΩΙΤΗΣΡΟΔΙΑΣΕΤΗΧΗΗΔΔΔ ΠΠΒΑΣΙΛΕΥΟ ....

18 ΘΟΝΙΟΣΠΑΝΑΘΗΝΑΙΟΙΣΤΟΙΣΠΡΩΤΟΙΣΓΕΝΟΜΕΝΟΙΣΑΡΜΑΕΖΕΥΞΕΚΑΙΤΟΝΑΓΩ ΝΑΕΔΕΙΚΝΥΕΚΑΙΑΘΗΝΑΙΟΥΣ ... ΟΝ .... ΑΙ ..

19 .. ΕΩΝΜΗΤΡΟΣΕΦΑΝΗΕΓΚΥΒΕΛΟΙΣΚΑΙΥΑΓΝΙΣΟΦΡΥΞΑΥΛΟΥΣΠΡΩΤΟΣΗΥΡΕΝΕ ΓΚ ... ΑΝΝΑΙ .... ΣΦΡ ....

20 ΟΥΜΕΗΝΦΡΥΓΙΣΤΙΠΡΩΤΟΣΗΥΛΗΣΕΚΑΙΑΛΛΟΥΣΝΟΜΟΥΣΜΗΤΡΟΣΔΙΟΝΥΣΟΥΠ ΑΝΟΣΚΑΙΤΟΝΕΠ ....

21 ...... ΕΤΗΧΗΗΔΔΔΔΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΕΡΙΧΘΟΝΙΟΥΤΟΥΤΟΑΡΜΑΖΕΥ ΞΑΝΤΟΣΑΦΟΥΜΙΝΩΣ .. ΠΡ .... Β Α ....

22 Δ.... ΑΟΝΙΑΝΩΙΚΙΣΕΚΑΙΣΙΔΗΡΟΣΗΥΡΕΘΗΕΝΤΗΙΙΔΗΙΕΥΡΟΝΤΩΝΤΩΝΙΔΑΙΩΝΔΑ ΚΤΥΛΩΝΚΕΛΜΙΟΣΚ ......

23 .. ΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΠΑΝΔΙΟΝΟΣΑΦΟΥΔΗΜΗΤΗΡΑΦΙΚΟΜΕΝΗΕΙΣΑΘΗΝΑΣΚΑ ΡΠΟΝΕΦΥ ... ΥΕΝΚΑΙΠΡ .... ΠΡΑ ..... ΩΤΗΔ .....

24 .. ΡΙΠΤΟΛΕΜΟΥΤΟΥΚΕΛΕΟΥΚΑΙΝΕΑΙΡΑΣΕΤΗΧΗΔΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗ ΣΙΝΕΡΙΧΘΕΩΣΑΦΟΥΤΡΙΠΤΟ ....

25 .... ΕΣΠΕΙΡΕΝΕΝΤΗΙΡΑΡΙΑΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΙΕΛΕΥΣΙΝΙΕΤΗΧ .. ΔΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝ ΤΟΣΑΘΗΝΩΝ ......

26 ΥΙΟ ... Ν ... ΑΥΤΟΥΠΟΗΣΙΝΕΞ .. ΘΗΚΕΚΟΡΗΣΤΕΑΡΠΑΓΗΝΚΑΙΔΗΜΗΤΡΟΣΖΗΤΗ ΣΙΝΚΑΙΤΟΝΑΥΤΟΥ ......

27 .... ΘΟΣΤΩΝΥΠΟΔΕΞΑΜΕΝΩΝΤΟΝΚΑΡΠΟΝΕΤΗΧΗΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝΕΡΙΧΘΕΩΣ ....

28 .... ΝΟΥΤΑΜΥΣΤΗΡΙΑΑΝΕΦΗΝΕΝΕΝΕΛΕΥΣΙΝΙΚΑΙΤΑΣΤΟΥ .... ΟΥΣΑΙΟΥΠΟ ΙΗΣ .. ΣΕΞΕΘΗΚ ....

29 ...... ΩΣΤΟΥΠΑΝΔΙΟΝΟΣΑΦΟΥΚΑΘΑΡΜΟΣΠΡΩΤΟΝΕΓΕΝΕΤΟ ..... ΟΥΠΡΩΤΩ ΙΑΟΝ ... ΕΑΝΤ ......

30 ...... ΔΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΠΑΝΔΙΟΝΟΣΤΟΥΚΕΚΡΟΠΟΣΑΦΟΥ .. ΝΕΛΕΥΣ ΙΝΙΟΓΥΜΝΙΚΟΣ .... ΑΦΟΥ ....

31 .... ΑΙ .. ΤΑΛΥΚΑΙΑΕΝΑΡΚΑΔΙΑΙΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΛ .. ΚΚΕ ..... ΛΥΚΑΟΝΟΣΕΔΟΘΗΣ ΑΝ .. ΤΟΙΣΕΛΛ .. ΣΙ .... Η .. Ν .. ΒΑΣΙΛΕΥΟΝ

32 ΤΟΣΑΘΗΝΩΝΠΑΝΔΙΟΝΟΣΤΟΥΚΕΚΡΟΠΟΣΑΦΟΥΚΑ .... Γ .... ΗΣΙΑΙΗΡΑΚΛ ΗΣ ..... Ν .... Ω ..... ΔΟΣΤ ...

33 ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΗΣΙΝΑΙΓΕΩΣΑΦΟΥΑΘΗΝΗΣΙ ..... ΣΤΩΝΚΑΡΠΩΝΕΓΕΝΕ ΤΟ ΚΑΙΜΑΝΤΕΥΟΜΕΝΟΣ .. ΑΘΗΝ .... ΑΛΩΝΕΝΗ ..

34 ...... ΣΥΠΟΣΧΕΝ .. Α .. ΑΜΜΙΝΩΣΑΞΙΩΣΕΙΕΤΗΧΔΔΔΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩ ΝΑΙΓ ... ΑΦΟΥΘΗΣ ......

35 ΑΘΗΝΩΝΤΑΣΔΩΔΕΚΑΠΟΛΕΙΣΕΙΣΤΟΑΥΤΟΣΥΝΩΙΚΙΣΕΝΚΑΙΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝ Δ ΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝΑΠΡΕΩ .....

36 .... ΟΣΑΘΗΝΩΝΤΟΝΤΩΝΙΣΘΜΙΩΝΑΓΩΝΑΕΘΗΚΕΣΙΝΙΝΑΠΟΚΤΕΙΝΑΣΕΤΗΠΗΗΗ ΗΠΔΔΔΔΠΑΠΟΤΗΣΑΜΜΟΝ ... ΤΗ ....

... ΛΔ

37 .... ΔΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΘΗΣΕΩΣΑΦΟΥΑΡΓΕΙΟΙΝΕΥΑΔΡΑΣ .....
ΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝΚΑΙΤΟΝΑΓΩΝΑ . Ν .. Α ... ΗΘ .. ΑΝ ...

38 .... ΕΤΗ𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΔΠΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΘΗΣΕΩΣΑΦΟΥΟΙ ..... ΝΕ
ΣΕΙΣΤΡΟΙΑΝ Ε .... ΡΑΤΕΥΣ .. ΕΤΗ𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΙΙΙΙΒΑΣΛΕΥΟΝΓΟΣΑΘΗ

39 ... ΕΣΘΕΩΣΤΡΕΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥΕΤΟΥΣΑΦΟΥΤΡΟΙΑΗΛΩΕΤΗ𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΔΠΒΑΣΙ
ΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ ...... ΩΣΔΕΥΤΕΡΟΥΕΤΟΥΣΜΗΝΟΣΘ ..

40 ..... ΝΟΣΕΒΔΟΜΗΙΦΘΙΝΟΝΤΟΣ ΑΦΟΥΟΡΕΣΤΗ .. ΙΟΙΑΙΤΩΝΑΥΤΟ ....
ΙΓΙΣΘΟΥΘΥΓΑΤΡΙ .... ΟΝ ..... ΓΙΣΘΟΥΚΑΙΑΥ ....

41 ..... ΑΘΕΝΑΡΕΙΟΥΠΑΓΩΙΗΝΟΡΕΣΤΗΣΕΝΙΚΗΣΕΝ .... ΩΝ .... ΕΤΗ ... ΗΗΗ
ΗΔΔΔ .. ΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΔΗΜΟΦΩΝΤΟΣΑΦΟΥ ..

42 ..... ΚΥΠΡΩΙΤΕΥΚΡΟΣΩΙΚΙΣΕΝΕΤΗ𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΠΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΔ
ΗΜΟΦΩΝΤΟΣΑΦΟΥΝΕ .. ΕΥΣΩΙΚΙΣ ...... Γ .... ΑΛΛΗΧΑΡ ... ΣΙ ..

43 ...... ΑΝΕΦΕΣΟΝΕΡΥΘΡΑΣΚΛΑΖΟΜΕΝΑΣΤ .. ΗΝΚΑΤΑΓΡΟΝΟΝΥΠΟΚΟΛΟΦΩΝΑ
.. ΙΥΟΥΝΤΑ .... Α .... ΣΑΜΟΝ ...... ΤΑ ... ΙΩΝΙ .. ΕΓΕΝΕΤΟΕΤ .

44 ..... ΔΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΜΕΝΕΣΘΩΣΤΡΕΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥ ... ΥΣΑΦΟΥ ..
ΙΟΔΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣ ..... ΗΕΤΗ𐅅Η𐅄ΔΔ .. ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ .

45 ..... ΑΦΟΥΟΜΗΡΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣΕΦΑΝΗΕΤΗ𐅅ΗΔΔΔΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩ
..... ΙΟΓΝΗΤΟΥΑΦΟΥΦ ... ΔΩΝΟΑΡΓΕΙΟΣΕΔΗΜΕΥΣ ... ΝΕΥ ..

46 ...... ΕΣΚΕΥΑΣΕΚΑΙΝΟΜΙΣΜΑΑΡΓΥΡΟΥΝΕΝΑΙΓΙΝΗΙΕΠΟΙΗΣΕΝΕΝΔΕΚΑΤΟΣΩΝ
ΑΦΗΡΑΚΛΕΟΥΣΕΤΗ𐅅ΗΔΔΔΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ ..

47 ..... ΟΥΣΑΦΟΥΑΡΧΙΑΣΕΥΑΓΗΤΟΥΔΕΚΑΤΟΣΩΝΑΠΟΤΕΜΕΝΟΥΕΚΚΟΡΙΝΘΟΥΗΓΑ
ΓΕΤΗΝΑΠΟΙΚΙΑΝ .... ΣΥΡΑΚΟΥ .....

48 .... ΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΙΣΧΥΛΟΥΕΤΟΥΣΕΙΚΟΣΤΟΥΚΑΙΕΝΟΣΑΦΟΥΚΑΤΕΝΙΑΥΤ
ΟΝΗΡ .. ΕΝ .. Ρ .. ΩΝΕΤ .. ΗΗΗΗΔΔΑΦΟΥ .... Ο .. Υ

49 .... ΕΤΗΗΗΗΗΔΠΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΛΥΣΙΑΑΦΟΥΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣΟΔΕΡΔ
ΕΝΕΟΣΟΛΕΣΒΙΟΣΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣΤΟΥ .... Α ... ΩΝ ... Δ .. ΟΥΣΘΑΙΑΥΛΗΤ ..

50 ... ΛΗΣΕΚΑΙΤΗΝΕΜΠΡΟΣΘΕΜΟΥΔΙΚΗΝΜΕΤΕΣΤΗΣΕΝΕΤ .. ΗΗΗ𐅄ΔΔΔΙΑΡΧΟΝ
ΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΔΡΩΠΙΛΟΥΑΦΟΥΑ .... ΣΑΥΔΟ ...... ΣΙΛΕΥΣ ....

51 ..... ΔΔΔΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣΑΦΟΥΣΑΠΦΩΕΓΜΙΤΥΛΗΝΗΣΕΙ
ΣΣΙΚΕΛΙΑΝΕΠΛΕΥΣΕΦΥΓΟΥΣΑ .... ΟΛ ..... Θ ....

52 ...... ΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΜΕΝΚΡΙΤΙΟΥΤΟΥΠΡΟΤΕΡΟΥΕΝΣΥΡΑΚΟΥΣΑΙΣΔΕΤΩΝΟΜ
ΟΡΩΝΚΑΤΕΧΟΝΤΩΝΤΗΝΑΡΧΗΝ .... ΤΟ ......

53 ..... ΟΝΤΕΣΚΥΡΡΑΝΚΑΙΟΑΓΩΝΟΓΥΜΝΙΚΟΣΕΤΕΘΗΧΡΗΜΑΤΙΤΗΣΑΠΟΤΩΝΛΑΦΥ
ΡΩΝΕΤΗΗΗ . ΔΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΣΙΜΟ .. ΟΣΑΦΟΥ ...

54 .... ΑΝΙΤΗΣΑΓΩΝΠΑΛΙΝΕΤΕΘΗΕΤΗΗΗΗΔΠΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΔΑΜΑΣΙ
ΟΥΤΟΥΔΕΥΤΕΡΟΥΑΦΟΥΕΝΑΘ ... ΑΙΣΚΩΜΩ .... Ρ ... ΕΘΗ ..... ΣΑΝΙ

55 ... ΤΩΝΙΚΑΡΙΕΩΝΗΥΡΟΝΤΟΣΣΟΥΣΑΡΙΩΝΟΣΚΑΙΔΟΛΟΝ .. ΤΕΘ .. ΠΠΩΤΟΝΙΣΧΑ
Δ ...... ΑΡΣΙΧΟ ..... ΝΟΙΝΟΥ .... ΕΡ .... ΟΣ .....

56 .. ΑΦΟΥΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣΑΘΗΝΩΝΕΤΥΡΑΝΝΕΥΣΕΝΕΤΗΗΗ𐅄ΔΔΔΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣ
. ΙΚ ... ΟΥΑΦΟΥΚΡΟΙΣΟΣ .. ΑΣΙΑΣ .... ΔΕΛΦΟΣΑ ..

57 ...... ΔΔΔΔΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΤΟΥΔΗΜΟΥΑΦΟΥΚΥΡΟΣΟΠΕΡΣΩΝΒΑΣΙΛΕΥ
ΣΣΑΡΔΕΙΣΕΛΑΒΕΚΑΙΚΡΟΙΣΟΝΥΠΟ ...... ΗΣΣΦΑΛ ....

58 ... ΚΑΙΙΠΠΩΝΑΞΚΑΤΑΤΟΥΤΟΝΟΙΑΜΒΟΠΟΙΟΣΑΦΟΥΘΕΣΠΙΣΟΠΟΙΗΤΗΣ ......
ΑΧΙ... ΟΣΕΔΙΔΑΞΕΝΑΛ ... ΣΤΙΝ ..... ΤΕΘΗΟ .. ΡΑΓΟΣ ..... Χ... ΕΤΗΗΗΙΔ ...
ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘ.....

59 .... ΝΑΙΟΥΤΟΥΠΡΟΤΕΡΟΥΑΦΟΥΔΑΡΕΙΟΣΠΕΡΣΩΝΕΒΑΣΙΛΕΥΕΜΑΓΟΥΤΕΛΕΥΤΗΣ
ΑΝΤΟΣΕΤΗ.... ΙΔΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗ .... ΑΦΟΥΑΡΜΟΔΙΟΣΚΑΙ ....
ΙΤΩΝΑΠΕΚΤΕ...

60 .. ΡΧΟΝΠΕΙΣΤΡΑΤΟΥΑ .... ΟΝΚΑΙΑΘΗΝΑΙΟΙΣ .. Ρ .. ΗΣΑΝΤΟΥΣΠΕΙΣΙΣΤΡΑ
ΤΙΔΑΣΕΚΙ.... ΚΛΑΣ .. ΙΟΥΤΕΙΧΟΥΣΕΤΗΗΗΔΔΔΠΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ

61 .... ΑΦΟΥΧΟΡΟΙΠΡΩΤΟΝΗΓΩΝΙΣΑΝΤΟΑΝΔΡΩΝΟΝΔΙΔΑΞΑΣΥΠΟ .. ΚΟΣΟΧΑΛ
ΚΙΔΕ... ΕΝΙΚ..... ΕΤΗΗΗΔΔΔ ... ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΛΥΣΑΓΟΡΟΥΑΦΟΥΝΕ...
...ΙΠΠΙΑ.......

62 .... ΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗΗΔΔΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΠΥΘΟΚΡΙΤΟΥΑΦΟΥΗΕΜΜΑ
ΝΑΘΩΝΙΜΑΧΗΕΓΕΝΕΤΟΑΘΗΝΑΙΟΙΣΠΡΟΣΤΟΥΣΠΕΡΣΑΣ ... ΑΡΙΕΝΤΕΑΣ .... ΩΝ
ΔΑΡΕΙΟΥΑΔΕΛ

63 .....ΝΤΟΝΣΤΡΑΤΗΓΟΝΕΝΙΚΩΝΑΘΗΝΑΙΟΙΕΤΗΗΗΔΔΠΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝ......
ΔΕΥΤΕΡΟΥ.. Φ ... Ν .. ΕΝΜΑΧΗΙΣΥΝΗΓΩΝΙΣΑΤΟΑΙΣΧΥΛΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣ

64 ..... ΔΔΔΠΑΦΟΥΣΙΜΩΝΙΔΗΣΟΣΙΜΩΝΙΔΟΥΠΑΠΠΟΣΤΟΥΠΟΙΗΤΟΥΠΟΙΗΤΗΣΩΝ
ΚΑΙ........ ΝΗΣΙΚΑΙΔΑΡΕΙΟΣΤΕΛΕΥΤΑΙΞΕΡΞΗΣΔΕΟΥΙΟΣΒΑΣΙΛΕΥΕΙ....

65 ...... ΔΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥΑΦΟΥΑΙΣΧΥΛΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣΤΡΑΓΩ
ΔΙΑΙΠΡΩΤΟΝΕΝΙΚΗΣΕΚΑΙΕΥΡΙΠΙΔΗΣΟΠΟΙΗΤΗΣΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΣΤΗΣΙΧΟΡΟΣ ΠΟΙ
ΗΤΗΣ.

66 ΤΗΝΕΛΛΑΔΑΑ ... ΟΕΤΗΗΗΔΔΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥΣΑΦΟΥΞΕΡΞ
ΗΣΤΗΝΣΧΕΔΙΑΝΕΖΕΥΞΕΝΕΝΕΛΛΗΣΠΟΝΤΩΙΚΑΙ.... ΕΝΑΙΝΕΝΘΕΡΜΟ

67 ..... ΣΜΑΧΗΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΝΑΥΜΑΧΙΑΕΛΛΗΣΙΠΕΡΙΣΑΛΑΜΙΝΑΠΡΟΣΤΟΥΣΠΕΡΣΑΣ
ΗΝΕΝΙΚΩΝΟΙΕΛΛΗΝΕΣΕΤΗ ΗΗΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛ ... .ΔΟΥΑΦΟΥΗΕΝ

68 ....ΤΑΙΑΙΣΜΑΧΗΕΓΕΝΕΤΟΑΘΗΝΑΙΟΙΣΠΡΟΣΜΑΡΔΟΝΙΟΝΤΟΝΞΕΡΞΟΥΣΤΡΑΤΗΓ
ΟΝΗΝΕΝΙΚΩΝΑΘΗΝΑΙΟΙΚΑΙΜΑΡΔΟΝΙΟΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΕΝΤΗΙΜΑΧΗΙΚΑΙΤΟΠΥΡ
ΕΡΥΗΚ...

69 ..... ΕΛΙΑΙΠΕΡΙΤΗΝΑΙΤΝΙΑΝΕΤΗΗ .... ΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΞΑΝΓΙΠΠΟΥ
ΑΦΟΥ ... ΛΩΝΟΔΕΙΝΟΜΕΝΟΣ.......... ΕΤΥΡΑΝΝΕΥΣΕΝΕΤΗΗΗΔΠΑΡΧΟΝΤΟ
ΣΑΘΗΝΗΣΙΤΙΜΟΣΘΕΝ

70 ...... ΣΙΜΩΝΙΔΗΣΟΛΕΩΠΡΕΠΟΥΣΟΚΕΙΟΣΟΤΟΜΝΗΜΟΝΙΚΟΝΗΥΡΩΝΕΝΙΚΗΣΕ
ΝΑΘΗΝΗΣΙΝΔΙΔΑΣΚΩΝΚΑΙΑΙΕΙΚΟΝΕΣΕΣΤΑΘΗΣΑΝΑΡΜΟΔΙΟΥΚΑΙΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟ
ΝΟΣΕΤΗΗΗ ...

71 ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ..... ΜΑΝΤΟΥΑΦΟΥΙΕΡΩΝΣΥΡΑΚΟΥΣΩΝΕΤΥΡΑΝΝΕΥΣΕΝ
ΕΤΗΗΗΠΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΧ.. Η .. ΟΣΗΝΔΕΚΑΙΕΠΙΧΑΡΜΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣΚΑ
ΤΑΤΟΥ..

72 ΤΟΝΑΦΟΥΣΟΦΟΚΛΗΣΣΟΦΙΛΛΟΥΟΕΚΚΟΛΩΝΟΥΕΝΙΚΗΣΕΤΡΑΓΩΔΙΑΙΕΤΩΝΩ Ν Δ
ΔΠΙΙΙΕΤΗΗΗΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΨΗΦΙΟΝΟΣΑΦΟΥΕΝΑΙΓΟΣΠΟΤΑΜΟΙΣΟΛ
ΙΘΟΣΕΠΕΣ..

73 ΚΑΙΣΙΜΩΝΙΔΗΣΟΠΟΙΗΤΗΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΒΙΟΥΣΕΤΗΙΔΔΔΔΕΤΗΗΗΠΑΡΧΟΝΤΟ
ΣΑΘΗΝΣΙΘΕΑ... ΝΙΔΟΥΑΦΟΥΑΛ..... ΑΝΔΡΟΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΟΔΕΥΙΟΣΠ... ΔΙΚ

ΚΑΣΜ

74 ΑΣΜΑΚΕΔΟΝΩΝΒΑΣΙΛΕΥΕΙΕΤΗΗ𐅄ΔΔΔΠΙΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΥΘΙΠΠΟΥ
ΑΦΟΥΑΙΣΧΥΛΟΣΟΠΟ . . ΤΗΣΒΙΩΣΑΣΕΤΗ𐅄ΔΠΙΙΙΙΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΕΝ . .

75 . . ΑΙΤΗΣ . . . ΚΕΛΙΑΣΕΤΗΗ𐅄ΔΔΔΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣ. . . ΑΛΛ . . ΟΥΤΟΥΠΡΟ
ΤΕΡΟΥΑΦΟΥΕΥΡΙΠΙΔΗΣΕΤΩΝΩΝΔΔΔΙΙΤΡΑΤΩΔΙΑΙΠΡΩΤΟΝΕΝΙΚΗΣΕΝΕΤΗΗ𐅄
Δ . . . . .

76 . . . ΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΔΙΟΝ . . . . . ΣΑΝ . . ΕΚΑΤΕΥΡΙΠΙΔΗΝΣΩΚΡΑΤΗΣΚΑΙ . . . ΞΑΓ
ΟΡΑΣΑΦΟΥΑΡΧΕΛΑΟΣΜΑΚΕΔΟΝΩΝΕΒΑΣΙΛΕΥΕΠΕΡΔΙΚΚΟΥΤΕΛΕΥΤΗΣ ΑΝΤΟΣΕ
ΤΗΗ . . . . .

77 . . . . . . ΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΑΣΤΥΦΙΛΟΥΑΦΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΣΣΥΡΑΚΟΥΣΩΝΕΤΥΡΑΝΝΕ
ΥΣΕΝΕΤΗΗΔΔΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΥΚΤΗΜΟΝΟΣΑΦΟΥΕΥΡΙΠΙΔΗΣΡ . . . .

78 . . . . ΛΕΥΤΗΣΕΝΕΤΗΗΔΔΔΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΝΤΙΓΕΝΟΥΣ . . . . ΣΟ . . . ΛΗ
ΣΟΠΟΙΗΤΗΣΒΙΩΣΑΣΕΤΗ . . ΔΔΔΙΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΚΑΙΚΥΡΟΣΑΝΕΡ . . . . . .

79 . . . ΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛΛΙΟΥΤΟΥΠΡΟΤΕΡΟΥΑΦΟΥ . . ΕΛΕΣΤΗΣΣΕΛ . . . . ΝΙΚΗΣ
ΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗΔΔΠΙΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΜΙΚΩΝΩΣΑΦΟΥ . . . .

80 . . ΑΚΥΡΟΥΑΝΑΒΑΝΤΕΣΚΑΙΣΩΚΡΑΤΗΣΦΙΛΟΣΟΦ . . . . ΕΛΕΥΤ. . . . . . Ο . . ΕΤΗ𐅄
ΔΔΕΤΗΗΔΔΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΗΝΗΣΙΝΛΑΧΗ . . . . . .

81 . . . . ΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗΔΔΔΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΟΥΣΑΦ . . . .
. . . . . ΟΣ . . . . . . ΜΕ . . . ΡΙΑΝΟΣΔΙΘΥΡΑΜΒΩΙΕΝΙΚΗΣΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗ . .

82 . . . ΟΥΦΙΛΟΞΕΝΟΣΔΙΘΥΡΑΜΑΟΠΟΙΟΣΤΕΛΕΥΤΑΙΒΙΟΥΣΕΤΗ𐅄ΙΙΕΤΗΗ . . ΠΙΑΡΧΟΝ
ΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΠΥΘΕΟΥΑΦΟΥΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΗΣΟΚΩΜ . . . .

83 ΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛΛΕΟΥΑΦΟΥΑΣΤΥΔΑΜΑΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΝΙΚΗΣΕΝΕΤΗΗΠΙΙΙΙΑΡΧ Ο ΝΤ
ΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΣΤΕ . . ΟΥΚΑΤΕΚΑΗΔΕΤΟΤΕΚΑ . . . . .

84 . . . . . ΓΕΝΕΤΟΘΗΒΑΙΩΝΚΑΙΛΑΚΕΔΑΙΜΩΝΙΩΝΗΝΕΝΙΚΩΝΘΗΒΑΙΟΙΕΤΗΗΠΙΙΑΡΧΟ
ΝΤΟΣΑΘΝΗΗΣΙΝΦΡΑΣΙΚΛΕΙΔΟΥ . . . . . .

85 ΒΑΣΙΛΕΥΕΙΑΦΟΥΣΤΗΣΙΧΟΡΟΣΟΙΜΕΡΑΙΟΣΟΔΕΥΤΕΡΟΣΕΝΙΚΗΣΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΚΑΙ
ΩΙΚΙΣΘΗΜΕΓΑΛΗΠΟΛ . . . . .

86 ΑΦΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΣΣΙΚΕΛΙΩΤΗΣΕΤΕΛΕΛΕΥΤΗΣΕΝΟΔΕΥΙΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΣΕΤΥΡΑ ΝΝ
ΕΥΣΕΝΚΑΙΑΛΕ . . . Ν . . .

87 ΛΕΥΕΙΕΤΗΗΙΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΝΑΥΣΙΓΕΝΟΥΣΑΦΟΥΦΩΚΕΙΣΤΟΕΝΔΕΛΦΟΙ
Σ . . . .

88 ΝΗΣΙΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΥΑΦΟΥΤΙΜΟΘΕΟΣΒΙΩΣΑΣΕΤΗ𐅄ΔΔΔΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΕΤ . .

89 ΚΕΔΟΝΩΝΒΑΣΙΛΕΥΕΙΚΑΙΑΡΤΟΞΕΡΞΗΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝ . . . . . ΣΔΕΟΥΙΟΣΒ . . . . . .

90 . . ΕΝΙΚΗΣΕΝΕΤΗ𐅄ΔΔΔΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΓΑΘΟΚΛΕ . . . . .

91 . . . ΝΕΤΟΕΤΗ𐅄ΔΔΔΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛΛΙΣ . . . .

92 . . . . . ΣΟΦΟΣ . . . . Τ . . . ΤΟΥΤΟΥΑΦΟΥΚΑ . . . . . .

93 . . . . . Η𐅄 . . . ΑΡ[illegible] . . . .

C Idem

Idem charactere communi, cum verſione; qualem per lacunas licuit exhibere. Vocabula autem mutila, de quibus dubitari omninò non poteſt, ea, perinde ac ſi integra eſſent, redduntur.

. . . . . ου . . . . . υπαυ . . . . ων . . . νων ἀνέγραψα τοὺς ἀν . . . . ἀρξά . . ος ἀπὸ Κέκροπος τοῦ πρώτου βασιλεύσαντος Ἀθηνῶν, ἕως ἄρχοντος ἐν Πάρῳ . . . . . υάνακτος, Ἀθήνησιν δὲ Διογνήτου. Ἀφ' οὗ Κέκροψ Ἀθηνῶν ἐβασίλευσε καὶ ἡ χώρα Κεκροπία ἐκλήθη, τὸ πρότερον καλουμένη Ἀκτικὴ ἀπὸ Ἀκταίου τοῦ αὐτόχθονος, ἔτη $\overline{\text{ΧΗΗΗΔΠΙΙΙ}}$. Ἀφ' οὗ Δευκαλίων παρὰ τὸν Παρνασσὸν ἐν Λυκωρείᾳ ἐβασίλευσε, . . σιλε . . . Ἀθηνῶν Κέκροπος, ἔτη $\overline{\text{ΧΗΗΗΔ}}$. Ἀφ' οὗ δίκη Ἀθήνησιν . . νετο Ἄρει καὶ Ποσειδῶνι ὑπὲρ Ἀλιρροθίου τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ὁ τόπος ἐκλήθη Ἄρειος πάγος, ἔτη $\overline{\text{ΧΗΗ𐅄ΔΠΙΙΙ}}$, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Κρ . . . ου. Ἀφ' οὗ Κατακλυσμὸς ἐπὶ Δευκαλίωνος ἐγένετο, καὶ Δευκαλίων τοὺς ὄμβρους ἔφυγεν, ἐγ Λυκωρείας εἰς Ἀθήνας πρὸ . . . . . . ον καὶ τοῦ Διο . . . . υο . . . δ . . μτυlοιρ . . ονιδ . . . ο . . τὰ Σωτήρια ἔθυσεν, . . τη $\overline{\text{ΧΗΗ𐅄ΔΠ}}$, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Κρ . . ν . ου . Α . . . . κτύων Δευκαλίωνος ἐβασίλευσεν ἐν Θερμοπύλαις καὶ συνῆγε . . υς περὶ τὸν ὅρον οἰκοῦντας καὶ ὠ- . . . ασεν Ἀμφικτύονας καὶ π . . . . νυ . . . . καὶ νῦν ἔτι θύουσιν Ἀμφικτύονες . . τη $\overline{\text{ΧΗΗ𐅄ΠΙΙΙ}}$,

. . . . deſcripſi . . . . . auſpicatus à Cecrope primo Athenarum rege, vſque ad archontem in Paro . . . yanactem, Athenis verò Diognetum. Ex quo Cecrops Athenis regnauit, & regio Cecropia dicta eſt, antea ſcilicet Actica ab Actæo indigena nuncupata, anni $\overline{\text{MCCCXVIII}}$. Ex quo Deucalion iuxta Parnaſſum in Lycoria regnauit, regnante Athenis Cecrope, anni $\overline{\text{MCCCX}}$. Ex quo Mars & Neptunus iudicio egerunt de Halirrothio Neptuni F. & locus nuncupatus eſt Areopagus, anni $\overline{\text{MCCLXVIII}}$, Athenis regnante Cranao. Ex quo Diluuium ſub Deucalione contigit, & is imbres effugit, è Lycoria ad Athenas . . . . Sacra pro Salute fecit, anni $\overline{\text{MCCLXV}}$, regnante Athenis Cranao. Ex quo Amphictyon F. Deucalionis Thermopylis regnauit & congregauit . . . accolas vicinos & nominauit eos Amphictyonas & P . . . . etiamnùm ſacrificant Amphictyones, anni $\overline{\text{MCCLVIII}}$, regnante

βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος. Ἀφ᾽ οὗ Ἕλλην ὁ Δευκ.....ωνος ἐβασίλευσε καὶ Ἕλληνες ὠνομάσθησαν τὸ πρότερον Γραικοὶ καλούμενοι, καὶ τὸν ἀγῶνα Παναθ..ναι.......ω ΧΗΗ𐅄ΠΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος. Ἀφ᾽ οὗ Κάδμος ὁ Ἀγήνορος εἰς Θήβας ἀφίκετο........ ἔκτισεν τὴν Καδμείαν, ἔτη ΧΗΗ𐅄Π, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος. Ἀφ᾽ οὗ...............η...νίκης ἐβασίλευσαν ἔ η ΧΗΗ𐅄ΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος. Ἀφ᾽ οὗ ναῦ.....η.....ων ἐξ Αἰγύπτου .. ις τὴν Ἑλλάδα ἔπλευσε καὶ ὠνομάσθη Πεντηκόντορος, καὶ αἱ Δαναοῦ θυγατέρες ...ωνη καὶ βα...αρειω καὶ Ἑλίκη καὶ Ἀρχεδίκη ἀποκληρωθεῖσαι ὑπὸ τῶν λοιπῶν ... ..αντ.. καὶ ἔθυσαν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἐμ Παρα.. δε τῆς Ροδίας, ἔτη ΧΗΗΔΔΔΠΙΙΙ, βασιλεύο ....θόνιος, Παναθηναίοις τοῖς πρώτοις γινομένοις, ἅρμα ἔζευξε καὶ τὸν ἀγῶνα ἐδείκνυε καὶ Ἀθηναίους ..ον..αι..ων μητρὸς ἐφάνη ἐγ Κυβέλοις καὶ Ὕαγνις ὁ Φρὺξ αὐλοὺς πρῶτος ηὗρεν εγκ.....ανναι...σφρ........ ...μένην Φρυγιστὶ πρῶτος ηὔλησε καὶ ἄλλους νόμους Μητρὸς, Διονύσου, Πανὸς, καὶ τὸν επ....... ἔτη ΧΗΗΔΔΔΔΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐριχθονίου τοῦ τὸ ἅρμα ζεύξαντος. Ἀφ᾽ οὗ Μίνως πρ..βα......αονίαν ᾤκισε, καὶ σίδηρος ηὑρέθη ἐν τῇ Ἴδῃ, εὑρόντων τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, Κέλμιος κ.....λεύοντος Ἀθηνῶν

nante Athenis Amphictyone. Ex quo Hellen filius Deucalionis.... regnauit, & Hellenes nominati ſunt qui antea Græci appellati, & certamen Panathenæorum .... MCCLVII, regnante Athenis Amphictyone. Ex quo Cadmus Agenoris F. Thebas aduenit...... ....condidit Cadmiam, anni MCCLV, regnante Athenis Amphictyone. Ex quo........... regnarunt, anni MCCLII, regnante Athenis Amphictyone. Ex quo Nauis.....ex Ægypto in Græciam tranſmiſit, & nuncupata eſt pentecontorus *ſeu quinquagintaremis*, & Danai filiæ.... & Helice & Archedice ſorte lectæ à ceteris filiabus............ & ſacrificabant ſuper littus in Para-.. de in Lindo quæ Rhodi vrbs eſt, anni MCCXLVII, regnante.......... Erichthonius, Panathenæis primò celebratis, currum iunxit & certamen edidit & Athenienſes ....Deorum matris agi cœpêre in Cybelis, & Hyagnis Phryx tibias primus inuenit &... ....dictam more Phrygio primus tibijs cecinit, & alios nomos Matris. Bacchi, Panis &.... ....MCCLXLII, regnante Athenis Erichthonio qui currũ coniunxit. Ex quo Minos primus regnauit ....aonia ſedes fixit, & Ferrum repertum eſt in Ida ab Idæis Dactylis, Celmide....regnante

Πανδίον**Θ**. Α'φ' ȣ̃ Δημήτηρ ἀφικομένη εἰς Αθήνας καρπὸν ἐφύ..υεν καὶ πρ .... ωρα ... ωτηδ ... ριπτολέμȣ τȣ̃ Κελέȣ καὶ Νεαίρας, ἔτη ΧΗΔΔΔΔΠ, βασιλεύοντ**Θ** Αθήνησιν Ε'ριχθέως. Α'φ' ȣ̃ Τριπτό .... ἔσπειρεν ἐν τῇ Ραρίᾳ καλȣμένῃ Ε'λευσῖνι, ἔτη Χ.. ΔΔΔΔΠ, βασιλεύοντ**Θ** Αθηνῶν ......υ....υιο αὐτȣ̃ ποησιν ἐξ..θηκε Κόρης τε ἁρπαγὴν καὶ Δήμητρ**Θ** ζήτησιν καὶ τὸν αὐτȣ̃ .... θ**Θ** τῶν ὑποδεξαμένων τὸν καρπὸν, ἔτη ΧΗΔΔΔΠ, βασιλεύοντ**Θ** Αθηνῶν Ε'ριχθέως .... νε τὰ Μυστήρια ἀνεφῆνεν ἐν Ε'λευσῖνι.......... καὶ τὰς τε.. ....ευσαιȣ ποιησ ...εξέθηκ ....ως τȣ̃ Πανδίον**Θ**. Α'φ' ȣ̃ Κάθαρμ**Θ** πρῶτον ἐγένετο ....ȣ πρωτῳ αον .... εαυτ .... ΔΙΙ, βασιλεύοντ**Θ** Αθηνῶν Πανδίον**Θ** τȣ̃ Κέκροπος. Α'φ' ȣ̃.. ν Ελευσῖνι ὁ γυμνικὸς .... Α'φ' ȣ̃ ....αι .. τὰ Λυκαῖα ἐν Αρκαδίᾳ ἐγένετο καὶ λ ... κκε .... Λυκάονος ἐδόθησαν τοῖς Ε'λλ..σι ....η..ν... βασιλεύοντος Αθηνῶν Πανδίονος τȣ̃ Κέκροπος. Α'φ' ȣ̃ Κα ....γ.. ..... ησία Ηρακλῆς ..... ν ......ω ...... δοστ .... βασιλεύοντος Αθήνησιν Α'ιγέως. Α'φ' ȣ̃ Αθήνησι .....ς τῶν καρπῶν ἐγένετο, καὶ μαντευόμενος Αθην .... αλωνευε .....ς ὑπόσχ.. .. α.. αμ Μίνως ἀξιώσει, ἔτη ΧΔΔΔΙ, βασιλεύοντος Αθηνῶν Αιγ.... Α'φ' ȣ̃ Θησ.. .... Αθηνῶν τὰς δώδεκα πόλεις εἰς τὸ αὐτο συνῴκισεν καὶ πολιτείαν καὶ τὴν δημοκρατ αν απεεω .... ος Αθηνῶν τὸν τῶν Ι'σθμίων ἀγῶνα ἔθηκε Σίνιν ἀποκτείνας, ἔτη ΓΗΗΗΗΗΙΔΔΔΔΠ. Α'πὸ τῆς ἀμμον .... τη .... ΔΔΔΔΙΙ,

Athenis Pandione. Ex quo Ceres Athenas aduenit & fruges plantauit & .... Triptolemo Celei & Neæræ Filio, anni MCXLV, regnante Athenis Erichtheo. Ex quo Triptolemus ...... ſeminauit in Raria, quæ dicta Eleuſine, anni MCXLV, regnante Athenis .... Proſerpinæ raptum & Cereris inueſtigationem & eius .... eorum qui fruges exceperant anni MCXXXV, regnante Athenis Erichtheo .... Myſteria edidit in Eleuſine .... & .... Pandionis F. Ex quo Luſtratio primùm inſtituta eſt .... VII. regnante Athenis Pandione filio Cecropis. Ex quo in Eleuſine gymnicus....... Ex quo Lycæa in Arcadia, & .... Lycaonis dabantur Græcis .... regnante Athenis Pandione filio Cecropis. Ex quo .... eſiæ Hercules .... regnante Athenis Ægeo. Ex quo Athenis ..... frugum inſtitutum eſt, & conſulto oraculo ..... ſubijt ... poſtulauerit Minos, anni MXXXI. regnante Athenis Ægeo. Ex quo Theſeus .... Atticas duodecem vrbes in vnam collegit, & reipublicæ formam & ſtatum popularem .... Iſthmiorum certamen propoſuit, Sine occiſo, anni DCCCCXCV. A...................... XLII, regnante Athenis Theſeo. Ex quo

βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Θησέως. Ἀφ' οὗ Ἀργεῖοι νευαδρας .... βασίλευσαι καὶ τὸν ἀγῶνα .. ν .. α .. νθ .... αν ...... ἔτη 𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΠΙΙ, βασίλευοντος Ἀθηνῶν Θησέως. Ἀφ' οὗ οἱ ... νες εἰς Τροίαν ε .. ρά-τευ .... ἔτη 𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΙΙΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθ .... νεσθέως τρεισκαιδεκάτου ἔτους. Ἀφ' οὗ Τροία ἥλω, ἔτη 𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΔΠ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν .... έως, δευτέρου ἔτους, μηνὸς Θ........... νος ἑβδόμῃ φθίνοντος. Ἀφ' οὗ Ὀρέστη .. ιοιαιτωναυλο ....ιγίσθου θυγατρὶ .... ον .... γίσθου καὶ αυ .... αο ἐν Ἀρείου πάγῳ ... Ὀρέστης ἐνίκησεν.... ων.... ἔτη .. ΗΗΗΗΔΔ Δ...ΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Δημοφῶντος. Ἀφ' οὗ ...... Κύπρῳ Τεῦκρος ᾤκισεν, ἔτη 𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΠΙΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Δημοφῶντος. Ἀφ' οὗ Νη..εὺς ᾤκισ....γ... ωλαιχαφ.... σι ... αν Ἔφεσον, Ἐρύθρας, Κλαζομένας τ.... ην καταχρονον ὑπὸ Κολοφῶνα ... ιοῦντα .... Σάμον .... τὰ ..Ιωνί... ἐγένετο ει .... ΔΙΙΙ, ... βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Μενεσθέως τρεισκαιδεκάτου .... υς. Ἀφ' οὗ .... ἰοδος ὁ ποιητὴς .. .. η, ἔτη 𐅅Η𐅄ΔΔ .. βασιλεύοντος Ἀθηνῶν........ Ἀφ' οὗ Ὅμηρος ὁ ποιητὴς ἐφάνη, ἔτη 𐅅ΗΔΔΔΔΙΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν ... ιογνήτου. Ἀφ' οὗ ...δων ὁ Ἀργεῖος δημάς .... να ...... ἐσκεύασε καὶ νόμισμα ἀργυροῦν ἐν τῇ Αἰγίνῃ ἐποίησεν, ἑνδέκατος ων ἀφ' Ἡρακλέους, ἔτη 𐅅ΗΔΔΔΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν...... ους. Ἀφ' οὗ Ἀρχίας Εὐαγήτου

quo Argiui . . . . regnarunt & certamen . . . . anni DCCCCXCVII, regnante Athenis Theſeo. Ex quo Græci in Troiam expeditionem fecerunt, anni DCCCCLIV, regnante Athenis Meneſtheo, anno eius decimotertio. Ex quo Troia capta eſt, anni DCCCCXLV, regnante Athenis Meneſtheo, ſecundo eius anno, menſis Thargelionis die vigeſimo quarto Ex quo Oreſtes . . . . Ægiſthi filiæ . . . . in Areopago, qua vicit Oreſtes . . . . anni ..CCCCXXX..II, regnante Athenis Demophonte. Ex quo . . . . Cypro Teucer ſedes poſuit, anni DCCCCXXXVIII, regnante Athenis Demophonte. Ex quo Neleus inhabitauit . . . . Epheſum, Erythras, Clazomenas . . . Colophonem, Myunta . . . . . Samon . . . . . . in Ioniam fiebat . . . . XIII. regnante Meneſtheo, decimo tertio eius anno. Ex quo Heſiodus poeta floruit, anni DCLXX.., regnante Athenis . . . . Ex quo Homerus poeta floruit anni DCXLIII, regnante Athenis Diogneto. Ex quo Pheidon Argivus . . . . & nummum argenteum in Ægina fecit, vndecimus ſcilicet ab Hercule, anni DCXXXI, regnante Athenis . . . . Ex quo Archias Euagiti F. decimus à Temeno, è Corintho deduxit colo-

δέκατ☉ ὢν ἀπὸ Τεμένϐ ἐκ Κορίνθϐ ἤγαγε ἀποικίαν ... Συρακϐ... τος Αθήνων Αισχύλϐ, ἔτυς εἰκόσϐ καὶ ἑνός. Αφ᾽ οὗ καθ᾽ ἐνιαυτὸν ηρ .. εν ... ρ... ων ἔτη .. ΗΗΗΗΔΔ. Αφ᾽ οὗ .. α ... υ ...... ἔτη ΗΗΗΗΔΠΙΙΙ, Αρχοντ☉ Αθήνησι Λυσίϐ. Αφ᾽ οὗ Τέρπανδρ☉ ὁ Δερδένε☉ ὁ Λέσβι☉ τὺς νόμυς τ.. α .. ων .. δ .. υσθαι αὐλητ .... λησε .. καὶ τὴν ἔμπροσθ᾽ ἐμϐ δίκην μετέστησεν, ἔτ .. ΗΗΗΙΔΔΔΔΙ, Αρχοντ☉ Αθήνησιν Δρωπίλϐ. Αφ᾽ οὗ Α ...... ς Λυδο....... σίλεύσ ..... ΔΔΔΙ, Αρχοντ☉ Αθήνησιν Αριστοκλέϐς. Αφ᾽ ϐ Σάπφω ἐγ Μιτυλήνης εἰς Σικελίαν ἔπλευσε φυγϐσα ..... ολ .. .θ ...... τ☉ Αθήνησιν μὲν Κριτίϐ προτέρϐ, ἐν Συρακϐσαις δὲ τῶν ὁμόρων κατεχόντων τὴν ἀρχὴν ..... το ..... οντες Κύῤῥαν, καὶ ὁ ἀγὼν ὁ γυμνικὸς ἐτέθη χρηματίτης ἀπὸ τῶν λαφύρων, ἔτη ΗΗ .. ΔΔΠΙΙ, ἄρχοντος Αθήνησι Σιμω .. ☉. Αφ᾽ ϐ ... αὐίτυς ἀγὼν πάλιν ἐτέθη, ἔτη ΗΗΗΔΠΙΙΙ, ἄρχοντος Αθήνησι Δαμασίϐ τ δευτέρϐ. Αφ᾽ οὗ ἐν Αθ.... αις κωμω .... ρ .... εθη ... σανι .. .των Ικαριέων, ηὑρόντος Συσαρίωνος καὶ δολον .. τεθ .. πρω τον ισχα .... δ .... αρσι-χο .... νοινϐ .... ερ .... ος ...... Αφ᾽ ϐ Πεισίστρατος Αθήνων ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΗΙΔΔΔΔ ΔΠΙΙ, ἄρχοντος ..... ικ ...... ϐ. Αφ᾽ οὗ Κροῖσος ... Ασίας ..... δελφος α ... ΔΔΔΔΙΙ, ἄρχοντος Αθήνησι τ δήμϐ. Αφ᾽ ϐ Κῦρος ὁ Πέρσων βασιλεὺς Σάρδεις ἔλαβε καὶ Κροῖσον ὑπο .... ης σφαλ .... καὶ Ἱππῶναξ κατὰ τῦτον Ἰαμβοποιός. Αφ᾽ ϐ Θέσπις ὁ ποιητὴς .... αχι .. ... ος ἐδίδαξεν Αλ .. στιν .... τέθη ὁ τράγος, ἔτη ΗΗΙΔ ... ἄρχοντος Αθ .... ναιϐ τῦ

niam .... Syracuſas ... regnante Athenis Æſchylo; anno eius vigeſimoprimo. Ex quo annuus archon electus eſt, anni CCCCXX. Ex quo .... CCCCXVIII. archonte Athenis Lyſia. Ex quo Terpander Derdeneus, Leſbius, nomos...... tibijs cecinit.....& actionem coram me depulit, anni CCCLXXXI, archonte Athenis Dropilo. Ex quo A ...... Lyd ..... reg. .... XXXI, archonte Athenis Ariſtocle. Ex quo Sappho ex Mytylene in Siciliam traiecit fugiens .... archonte ſcilicet Athenis Critia priore, Syracuſis autem rerum potientibus finitimis. .... Cyrrham, & certamen gymnicũ editum eſt, quo præmia ex ſpolijs præbenda, anni CCCXXVII, archonte......... Ex quo certamen coronarium iterùm factum eſt, anni CCCXVIII, archonte Athenis Damaſia ſecundo. Ex quo Athenis Comœdiæ, ... Icarienſium, inuentore Suſarione &.. Ex quo Piſiſtratus Athenis tyrannidem exercuit, anni CCXCVII, archõte......Ex quo Crœſus.. Aſiæ ...XLII, archonte Athenis populo. Ex quo Cyrus Perſarum Rex Sardes cepit & Crœſum .... Eo æuo floruit Hipponax Iamborum ſcriptor. Ex quo Theſpis poeta .... edidit Alceſtim ... proponebatur hircus anni CCL...archonte Athenis....

ſnæo

προτέρου. Ἀφ' οὗ Δαρεῖος Περσῶν ἐβασίλευσε, Μάγου τελευτήσαντος, ἔτη .... ΙΔΙΙΙ, Ἄρχοντος Αθη .... Ἀφ' οὗ Ἁρμόδιος καὶ ...... των ἀπέκτε .... ρχον Πεισιστράτου α ......, ον καὶ Ἀθηναίοις ... ρ ... ησαν τοὺς Πεισιστρατίδας εκι ...... κλασιου τειχους, ἔτη ΗΗΔΔΔΔΠΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι .... Ἀφ' οὗ χόροι πρῶτον ἠγώνισαντο ἀνδρῶν, ὃν διδάξας Ὑπο .. κος Χαλκιδεὺς ..... ἐνίκ .... ἔτη ΗΗΔΔΔ ...... ἄρχοντος Ἀθήνησι Λυσαγόρου. Ἀφ' οὗ νε ... Ἱππία .... ἐν Ἀθήνησιν, ἔτη ΗΗΔΔΔΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Πυθοκρίτου. Ἀφ' οὗ ἡ ἐμ Μαραθῶνι μάχη ἐγένετο Ἀθηναίοις πρὸς τοὺς Πέρσας .. αριενετε αι ... ων Δαρείου ἀδελ ... ν τὸν στρατηγὸν ἐνικῶν Ἀθηναῖοι, ἔτη ΗΗΔΔΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθην ... ... δευτέρου ... φ .. ν ... ἐν μάχῃ συνηγωνίσατο Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς .... ΔΔΔΠ. Ἀφ' οὗ Σιμωνίδης ὁ Σιμωνίδου πάππος τοῦ ποιητοῦ ποιητὴς ὢν καὶ .... νησι καὶ Δαρεῖος τελευτᾷ, Ξέρξης δὲ ὁ υἱὸς βασιλεύει .... ΔΠ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀριστείδου. Ἀφ' οὗ Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς τραγῳδίᾳ πρῶτον ἐνίκησε, καὶ Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς ἐγένετο, καὶ Στησίχορος ποιητὴς τὴν Ἑλλάδα ... ο, ἔτη ΗΗΔΔΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Φιλοκράτους. Ἀφ' οὗ Ξέρξης τὴν σχεδίαν ἔζευξεν ἐν Ἑλλησπόντῳ καὶ .... ἐναιν ἐν Θερμο ..... ς μάχη ἐγένετο καὶ Ναυμαχία Ἕλλησι περὶ Σαλαμῖνα πρὸς τοὺς Πέρσας, ἣν ἐνικῶν οἱ Ἕλληνες, ἔτη ΗΗΔΠΙΙΙ,

næo primo. Ex quo Darius Perſarum Rex regnauit, Mago mortuo, anni ....LIII, archonte Athenis .. Ex quo Harmodius & Ariſtogiton interfecerunt Hipparchum Piſiſtrati F. .... & Athenienſibus .... Piſiſtratidas ...... anni CCXLVIII, archonte Athenis .... Ex quo choris primò certatum eſt virorum, & certamine illo Hypo .. cus Chalcidenſis vicit, anni CCXXX..., archonte Athenis Lyſagora. Ex quo .. Hippias ..... Athenis anni CCXXXI, archonte Athenis Pythocrito. Ex quo pugna Marathone commiſſa eſt ab Athenienſibus contra Perſas, ... Darij .... ducem vicerunt Athenienſes, anni CCXXVII, archonte Athenis.... ſecundo .... certamine contendit Æſchylus poeta.....XXXV .. Ex quo Simonides Simonidis poetæ avus, ipſe etiam poeta, & .. .... & Darius obijt, Xerxes autem filius eius regnauit .... XV, archonte Athenis Ariſtide. Ex quo Æſchylus poeta tragœdiâ primùm vicit, & Euripides poeta natus eſt, & Steſichorus poeta Græciam .... anni CCXXII, archonte Athenis Philocrate. Ex quo Xerxes nauigia iunxit in Helleſponto & .... in Thermopylis pugna commiſſa eſt, & prælium nauale à Græcis aduerſus Perſas iuxta Salaminem quo vicerunt Græci, anni CCXVII, archonte A-

 the-

ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλ . . . δου. Ἀφ' οὗ ἡ ἐν . . . ταίαις μάχη ἐγένετο Ἀθηναίοις πρὸς Μαρδόνιον τὸν Ξέρξου στρατηγὸν ἣν ἐνίκων Ἀθηναῖοι, καὶ Μαρδόνιος ἐτελεύτησεν ἐν τῇ μάχῃ, καὶ τὸ πῦρ ἔρευσε . . . . ἐλία περὶ τὴν Αἴτνιαν ἔτη Η . . ΠΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Ξανθίππου. Ἀφ' οὗ . . λων ὁ Δεινομένους ἐτυράννευσεν ἔτη ΗΗΔΠ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Τιμοσθέν . . . . Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπους, ὁ Κεῖος, ὁ τὸ μνημονικὸν εὑρὼν ἐνίκησεν Ἀθήνησιν διδάσκων, καὶ αἱ εἰκόνες ἐστάθησαν Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, ἔτη ΗΗ . . . ἄρχοντος Ἀθήνησι . . . . μάντου. Ἀφ' οὗ Ἱέρων Συρακουσῶν ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΗΠΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Χ . . η . . ος. Ἦν δὲ καὶ Ἐπίχαρμος ὁ ποιητὴς κατὰ τοῦτον. Ἀφ' οὗ Σοφοκλῆς Σοφίλλου ἐκ Κολωνοῦ ἐνίκησε τραγῳδίᾳ, ἐτῶν ὢν ΔΔΠΙΙΙ, ἔτη ΗΗΠΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀψηφίονος. Ἀφ' οὗ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ὁ λίθος ἔπεσ . . καὶ Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἐτελεύτησεν βιοὺς ἔτη 𐅄ΔΔΔΔ, ἔτη ΗΗΠ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Θεα . . . νίδου. Ἀφ' οὗ Αλ . . ανδρος ἐτελεύτησεν ὁ δὲ υἱὸς Π . . . δίκκας Μακεδόνων ἐβασίλευε, ἔτη Η𐅄ΔΔΔΔΠΙΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Εὐθίππου. Ἀφ' οὗ Αἰσχύλος ὁ πο . . τὴς βιώσας ἔτη 𐅄ΔΠΙΙΙΙ, ἐτελεύτησεν ἐν . . . . . α τῆς . . . κελίας, ἔτη Η𐅄ΔΔΔΔΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Καλλίου τοῦ προτέρου. Ἀφ' οὗ Εὐριπίδης ἐτῶν ὢν ΔΔΔΔΙΙΙ, τραγῳδίᾳ πρῶτον ἐνίκησεν ἔτη Η𐅄Δ . . . . . . οντος Ἀθήνησι Διφί . . . . σαν δὲ καὶ Εὐριπίδην Σωκράτης καὶ . . .

Athenis Calliade. Ex quo ad Platæas pugnarũt Athenienſes aduerſus Mardoniũ Xerxis ducem & victoriam reportarunt, Mardonius autem in ipſa pugna mortem obijt, & ignis erupit in Sicilia circa Ætnam, anni C . . VI, archonte Athenis Xantippo. Ex quo Gelo grau m tyrannidem exercuit, anni CCXV, archonte Athenis Timoſthene. Ex quo Simonides, Leoprepis F. Cæus, qui memorandi artis inuentor erat, Athenis ludis edendis vicit, & erectæ ſunt imagines Harmodij & Ariſtogitonis, anni CC . . ., archonte Athenis Adimanto. Ex quo Hiero Syracuſis tyrannidem exercuit, anni CCVIII, archonte Athenis Charete, cuius etiam tempore fuit Epicharmus poeta. Ex quo Sophocles Sophilli F. ex Colono, tragœdiâ vicit, natus ſcilicet annos XXVIII, anni CCVI, archonte Athenis Apſephione. Ex quo in Ægos flumen Saxum cecidit, & Simonides poeta, poſtquam vixerat annos XC, vitam finiuit, anni CCV, archonte Athenis Theagenida. Ex quo Alexander vitam finiuit, filius autem eius Perdiccas in Macedonia regnauit, anni CXCIX, archonte Athenis Euthippo. Ex quo Æſchylus poeta, poſtquam vixerat annos LXIX, vitã finiuit in . . . . . Siciliæ anni CXCIII, archonte Athenis Callia primò. Ex quo Euripides annos natus XLIII, tragœdiâ primum vicit, anni CL . . archonte Athenis Diphilo . . . . . .

Flo-

ξαγόρας. Ἀφ' οὗ Ἀρχέλαος Μακεδόνων ἐβασίλευσε Περδίκκου τελευτήσαντος, ἔτη Η...... ...οντος Ἀθήνησι Ἀςυφίλου. Ἀφ' οὗ Διονύσιος Συρακυσῶν ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΔΔΔΔΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Εὐκτήμονος. Ἀφ' οὗ Εὐριπίδης ς .... λεύτησεν, ἔτη ΗΔΔΔΔΠ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀντιγένους. .... Σο....λῆς ὁ ποιητὴς βιώσας ἔτη ...ΔΔΔΔΙ, ἐτελεύτησεν καὶ Κῦρος ἄνερ.... ....οντος Ἀθήνησι Καλλίου τοῦ προτέρου. Ἀφ' οὗ ... ελέςης ελ........ νίκησεν Ἀθήνησιν, ἔτη ΗΔΔΔΠΙΙΙΙ ἄχοντος Ἀθήνησι Μικῶνος. Ἀφ' οὗ .... Κύρου ἀναβάντες καὶ Σωκράτης φιλόσοφ.. ....ελεύτ...... .. ἔτη 𐅄ΔΔ, ἔτη ΗΔΔΔΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Λάχη .... Ἀθήνησιν ἔτη ΗΔΔΔΠ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀριςοκράτους. Ἀφ.... ος.............. Με...ειανος διθυράμβῳ ἐνίκησεν Ἀθήνησιν, ἔτη .... Ἀφ' οὗ Φιλόξενος διθυραμβοποιὸς τελευτᾷ βιοὺς ἔτη 𐅄Δ, ἔτη ΗΔΠΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Πυθέου. Ἀφ' οὗ Ἀναξανδρίδης ὁ κωμ.................. Ἀθήνησι Καλλέου. Ἀφ' οὗ Ἀςυδάμας Ἀθήνησιν ἐνίκησεν, ἔτη ΗΠΙΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀςε. ου. Κατεκάη δὲ τότε κα.......... γένετο Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων ἣν ἐνικῶν Θηβαῖοι, ἔτη ΗΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Φρασικλείδου ... . βασιλεύει. Ἀφ' οὗ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος ὁ δεύτερος ἐνίκησεν Ἀθήνησιν καὶ ῳκίσθη μεγάλη πόλ..............

Floruerunt autem, Euripidis æuo, Socrates & Anaxagoras. Ex quo Archelaus Macedonia regnauit, poſt mortem Perdiccæ, anni C..archonte Athenis Aſtyphilo. Ex quo Dionyſius Syracuſis exercuit tyrannidem, anni CXLVII, archonte Athenis Euctemone. Ex quo Euripides .... vitam finiuit, anni CXLV, archonte Athenis Antigene. Ex quo....Sophocles poeta poſtquam annos ...XXXXI vixerat, vitam finiuit & Cyrus .... archonte Athenis Callia primo. Ex quo Teleſtes ...... vicit Athenis annis CXXXXIX, archonte Athenis Micone. Ex quo........& Socrates philoſophus mortuus eſt.... annos natus LXX, anni CXXXVII, archonte Athenis Lachete...... Athenis, anni CXXXV, archonte Athenis Ariſtocrate. Ex quo..... dithyrambis vicit Athenis, anni .. ..Ex quo Philoxenus poeta Dithyrambicus mortem obijt, poſtquam annos LX vixerat, anni CXVI, archonte Athenis Pythea. Ex quo Anaxandrides Comicus .... Athenis Callea. Ex quo Aſtydamas Athenis vicit, anni CIX, archonte Athenis Aſteio. Combuſtum eſt autem tunc .... commiſſa eſt pugna Thebanorum & Lacedæmoniorum qua vicerunt Thebani, anni CXVIII, archonte Athenis Phraſiclide.... Ex quo Steſichorus Himeræus ſecundus vicit Athe-

Ἀφ᾽ οὗ Διονύσιος Σικελιώτης ἐτελεύτησεν, ὁ δὲ υἱὸς Διονύσιος ἐτυράννευσεν, καὶ Αλε . . . . λεύει, ἔτη ΗΙΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ναυσιγένους. Ἀφ᾽ οὗ Φωκεῖς τὸ ἐν Δέλφοις . . . . ησι Κηφισοδώρου. Ἀφ᾽ οὗ Τιμόθεος βιώσας ἔτη 𐅄ΔΔΔΔ ἐτελεύτησεν, ἔτ . . . . κεδόνων βασιλεύει καὶ Αρτοξέρξης ἐτελεύτησεν . . . . ς οὗ ὁ υἱὸς β . . . . ἐνίκησεν, ἔτη 𐅄ΔΔΔΔΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀγαθοκλε . . . . νετο, ἔτη 𐅄ΔΔΔΔΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλις . . . . σοφος . . τ . . . τούτου. Ἀφ᾽ οὗ Κλ . . . . ΗΙΔ . . . . . ἄρχοντος . . . .

nis & condita eſt Megalepolis . . . . Ex quo Dionyſius Siculus vitam finiuit, & filius eius Dionyſius tyrannidem exercuit & Alexander . . . . regnauit, anni CIV, archonte Athenis Nauſigene. Ex quo Phocenſes in Delphis . . . Athenis Cephiſodoro. Ex quo Timotheus, poſtquam annos vixerat XC, mortem obijt, anni . . . . Macedonibus imperauit & Artoxerxes vitam finiuit . . . . filius verò . . . . vicit, anni XCIII, archonte Athenis Agathocle . . . . anni XCI, archonte Athenis Calliſtrato. . . . . Ex quo . . . . CL, ... archonte . . . . . .

Fœdus

II.

Fœdus Smyrnæorum & Magnetum, ad maieſtatem Seleuci Callinici Aſiæ Regis tutiùs conſeruandam, circa annum ante vulgarem D.N. Ieſu Chriſti Epocham CCXLIV, ſeu periodi Iulianæ MMMMCCCCLXX, percuſſum, columnis ſingulis inciſum, & in fano Veneris Stratonicidis alibique apud vtramque rempublicam ex pacto ſacratum. Bina inſuper Fœdus comitantia Decreta Smyrnæorum.

Decretum Fœderi præuium.

1 ΕΔΟΞΕΝΤΩΙΔΗΜΩΙΣΤΡΑΤΗΓΩΝΓΝΩ..ΗΕΠΕΙΔΗΠΡΟΤΕΡΟΝΤΕΚΑΘΟΝΚΑΙΡΟΝΟ
ΒΑΣΙΛΕΥΣΣΕΛΕΥΚΟΣΥΠει

2 ΕΒΑΛΕΝΕΙΣΤΗΝΣΕΛΕΥΚΙΔΑΠΟΛΛΩΝ..ΑΙΜΕΓΑΛΩΝΚΙΝΔΥΝΩΝΠΕΡΙΣΓΑΝΤΩΝ Τ
ΗΜΠΟΛΙΝΗΜΩΝΚΑΙΤΗΝ

3 ΧΩΡΑΝΔΙΕΦΥΛΑΞΕΝΟΔΗΜΟΣΤΗΜΠΡΟΣΑΥΤΟΝΕΥΝΟΙΑΝΤΕΚΑΙΦΙΛΙΑΝΟΥ ΚΑΤΑ
ΠΛΑΓΕΙΣΤΗΝΤΩΝΕΝΑΝΤΙΩΝΕΦΟΔΟΝ

4 ΟΥΔΕΦΡΟΝΤΙΣΑΣΤΗΣΤΩΝΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝΑ..ΩΛΕΙΑΣΑΛΛΑΠΑΝΤΑΔΕΥΤΕΡΑΗΓΗΣ
ΑΜΕΝΟΣΕΙΝΑΙΠΡΟΣΤΟΔΙΑΜΕΙ

5 ΝΑΙΕΝΤΗΙΑΙΡΕΣΕΙΚΑΙΑΝΤΙΛΑΒΕΣΘΑΙΤΩΜΠ..ΑΓΜΑΤΩΝ·ΚΑΤΑΤΗΝΕΑΥΤΟΥΔΥΝΑ
ΜΙΝΚΑΘΟΤΙΕΞΑΡΧΗΣΥΠΕΣΤΗΔΙΟ

6 ΚΑΙΟΒΑΣΙΛΕΥΣΣΕΛΕΥΚΟΣΕΥΣΕΒΩΣΤΑΠΡΟΣΤΟ..ΣΘΕΟΥΣΔΙΑΚΕΙΜΕΝΟΣΚΑΙΦΙΛΟ
ΣΤΟΡΓΩΣΤΑΠΡΟΣΤΟΥΣΓΟΝΕΙΣΜΕΓΑ

7 ΛΟΨΥΧΟΣΩΝΚΑΙΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΣΧΑΡΙΤΑΣΑΠΟΔΙΔΟΝΑΙΤΟΙΣΕΑΥΤΟΝΕΥΕΡΓΕΤΟ
ΥΣΙΝΕΤΙΜΗΣΕΝΤΗΜΠΟΛΙΝΗΜΩΝΔΙΑ

8 ΤΕΤΗΝΤΟΥΔΗΜΟΥΕΥΝΟΙΑΝΚΑΙΦΙΛΟΤΙΜΙΑΝΗΝΕΠΕΠΟΙΗΤΟΕΙΣΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΑ
ΥΤΟΥΚΑΙΔΙΑΤΟΤΟΜΠΑΤΕ

9 ΡΑΑΥΤΟΥΘΕΟΝΑΝΤΙΟΧΟΝΚΑΙΤΗΜΜΗΤΕΡΑΤΗΝΤΟΥΠΑΤΡΟΣΘΕΑΝΣΤΡΑΤΟΝΙΚ
ΗΝΙΔΡΥΣΘΑΙΠΑΡΗΜΙΝΤΙΜΩΜΕ

10 ΝΟΥΣΤΙΜΑΙΣΑΞΙΟΛΟΓΟΙΣΚΑΙΚΟΙΝΗΙΥΠΟΤΟΥΠΛΗΘΟΥΣΚΑΙΙΔΙΑΙΥΦ ΕΚΑΣΤΟΥΤ
ΩΜΠΟΛΙΤΩΝΚΑΙΕΒΕΒΑΙΩΣΕΝΤΩΙΔΗΜΩΙΤΗΝΑΥΤΟ

11 ΝΟΜΙΑΝΚΑΙΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝΕΓΡΑΨΕΝΔΕΚΑΙΠΡΟΣΤΟΥΣΒΑΣΙΛΕΙΣΚΑΙΤΟΥΣΔΥΝΑ
ΣΤΑΣΚΑΙΤΑΣΠΟΛΕΙΣΚΑΙΤΑΕΘΝΗΑΞΙ

12 ΩΣΑΣΑΠΟΔΕΞΑΣΘΑΙΤΟΤΕΙΕΡΟΝΤΗΣΣΤΡΑΤΟΝΙΚΙΔΟΣΑΦΡΟΔΙΤΗΣΑΣΥΛΟΝΕΙΝΑΙ
ΚΑΙΤΗΜΠΟΛΙΝΗΜΩΝΙΕΡΑΝΚΑΙΑΣΥΛΟΝΝΥΝΤΕΥΠΕΡ

13 ΒΕΒΛΗΚΟΤΟΣΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΕΙΣΤΗΝΣΕΛΕΥΚΙΔΑΟΙΣΤΡΑΤΗ . ΙΣΠΕΥΔΟΝΤΕΣΔΙΑΜ
ΕΝΕΙΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΣΔΙΕ

14 ΠΕΜΨΑΝΤΟΠΡΟΣΤΟΥΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΚΑΙΠΡΟ..ΤΟΥΣΥΠΑΙΘΡΟΥΣΙΠ
ΠΕΙΣΚΑΙΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣΚΑΙΑΠΕΣΤΕΙΛΑΝΕΞΑΥΤΩΝ

15 ΕΝΑΔΙΟΝΥΣΙΟΝΤΟΜΠΑΡΑΚΑΛΕΣΟΝΤΑΑΥΤΟΥΣΔΙΑ....ΑΣΣΕΙΝΤΗΜΦΙΛΙΑΝΚΑΙΣ
ΥΜΜΑΧΙΑΝΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΕΙΣ

16 ΠΑΝΤΑΤΟΓΧΡΟΝΟΝΕΠΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΟΙΔΙΑΤΗΡΟΥΝΓΩΝΑΥΤΩ..ΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΚ
ΑΙΤΟΝΑΥΤΟΝΕΧΘΡΟΓΚΑΙΦΙΛΟΝΗΓΟΥΜΕΝΩΝΥΠΑΡΞΕΙΝΑΥ

17 ΤΟΙΣΠΑΡΑΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙΠΑΡΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΠΑΝ..ΑΤΑΑΦΙΛΑΝΘΡΩ
ΠΑΚΑΙΚΑΛΩΣΕΧΟΝΤΑΚΑΙΑΠΟΔΟΘΗΣΕΣΘΑΙΧΑΡΙ

18 ΤΑΣΑΥΤΟΙΣΑΞΙΑΣΤΗΣΑΙΡΕΣΕΩΣΟΙΔΕΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΠΑΡΑΚΛΗΘΕΝΤΕΣ ΚΑΙΑΥΤΟ
ΙΟΝΤΕΣΠΡΟΘΥΜΟΙΠΡΟΣΤΟΔΙΑΦΥΛΑΣΣΕΙΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΤΗΝΤΕΦΙ

19 ΛΙΑΝΚΑΙΤΗΝΣΥΜΜΑΧΙΑΝΚΑΙΔΙΑΤΗΡΕΙΝΑΥΤΩΙΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΤΑΤΕΑΞΙΩΘΕΝΤΑΥ
ΠΟΤΩΝΣΤΡΑΤΗΓΩΝΦΙΛΟΤΙΜΩΣΑΠΕΔΕΞΑΝΤΟΚΑΙΕΠΑΓΓΕΛ

20 ΟΝΤΑΙΤΗΝΑΥΤΗΝΕΞΕΙΝΑΙΡΕΣΙΝΤΩΙΔΗΜΩΙΤΩΙΗΜΕΤΕΡΩΙΕΙΣΠΑΝΤΑΤΑΤΟΥΒΑΣ
ΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΚΑΙΑΠΕΣΤΑΛΚΑΣΙΝ

21 ΠΡΟΣΗΜΑΣΠΡΕΣΒΕΥΤΑΣΕΓΜΕΝΤΩΓΚΑΤΟΙΚΩΝΠΟΤΑΜΩΝΑΚΑΙ..ΕΡΟΚΛΗΝΕΓΔΕ
ΤΩΝΥΠΑΙΘΡΩΝΔΑΜΩΝΑΚΑΙΑΠΟΛΛΩΝΙΚΕΤΗΝΤΟΥΣΑ . . .

22 ΛΕΞΟΜΕΝΟΥΣΤΕΗΜΙΝΚΑΙΑΝΟΙΣΟΝΤΑΣΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΚΑΘΗΝΑΞΙ..ΥΣΙΝΣΥΝ
ΘΕΣΘΑΙΤΗΜΠΡΟΣΕΑΥΤΟΥΣΦΙΛΙΑΝΕΠΑΧΘΕΝΤΕΣΔΕΚΑΙΟ..

23 ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙΕΠΙΤΟΝΔΗΜΟΝΣΥΝΛΕΛΑΛΗΚΑΣΙΝΥΠΕΡΑΠΑΝΤΩΝΑΚΟΛ...ΘΩΣΤΟ
ΙΣΕΝΤΗΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙΓΕΓΡΑΜΕΝΟΙΣΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙΔΕΔΟΧΘΑ..

24 ΤΗΝΤΕΦΙΛΙΑΝΣΥΝΤΙΘΕΣΘΑΙΠΡΟΣΤΟΥΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΕΠΙΠΑΣΙΤΟ...ΤΟΥΒΑΣΙΛΕ
ΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΣΥΜΦΕΡΟΥΣΙΝΚΑΙΑΠΟΔΕΙΞΑΙΠΡΟΣΑΥΤΟΥ ..

25 ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΣΤΡΕΙΣΟΙΤΙΝΕΣΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΤΕΗΤΙΣΑΝΔΟΞΗΙΤΩΙΔΗΜΩΙ ΑΝΟΙ
ΣΟΥΣΙΝΑΥΤΟΙΣΚΑΙΠΕΡΙΤΩΓΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝΕΝΑΥΤΗΙΔΙ..

26 ΛΕΓΗΣΟΝΤΑΙΚΑΙΠΑΡΑΚΑΛΕΣΟΥΣΙΝΑΥΤΟΥΣΔΕΧΕΣΘΑΙΚΑΙΣΥΝΤΕΛΕΙΝΤΑΕ ΝΤΗΙ
ΟΜΟΛΟΓΙΑΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΚΑΙΕΑΜΠΕΡΔΕΞΩΝΤΑΙΟΙΕΜ

27 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΡΚΙΣΑΤΩΣΑΝΑΥΤΟΥΣΟΙΑΠΟΔΕΙΧΘΗΣΟΜΕΝΟΙΠΡΕΣ ΒΕΥΤΑΙΤΟΝΟ
ΡΚΟΝΤΟΝΕΝΤΗΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΝΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝ . . .

28 ΔΕΤΑΥΤΑΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΙΣΥΝΕΦΡΑΓΙΣΑΜΕΝΩΝΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΚΑΙ ΟΜ
ΟΣΑΝΤΩΝΚΑΙΕΠΑΝΕΛΘΟΝΤΩΝΤΩΜΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝΣΥ. . . .

29 ΛΕ ΙΣΘΩΚΑΙΤΑΛΟΙΠΑΠΑΝΤΑΤΑΕΝΤΗΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΚΑΙΤΟΨΗΦΙΣΜ
ΑΤΟΔΕΑΝΑΓΡΑΦΗΤΩΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΑΝΑΓΡΑΦΗΤΩΔΕΚ . . . . . .

30 ΣΤΗΛΑΣΕΙΣΑΣΚΑΙΗΟΜΟΛΟΓΙΑΑΝΑΓΡΑΦΗΣΕΤΑΙΚΑΛΕΣΑΤΩΣΑΝΔΕ..ΙΕΠΙΜΗΝΙΟΙ
ΤΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΤΟΥΣΠΡΕΒΕΥΤΑΣΤΟΥΣΠΑΡΑΓΕΝ . . . .

ΕΚ

31 ΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣΕΠΙΞΕΝΙΣΜΟΝΕΙΣΤΟΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝΤΟΙΣΔΕΑΠΟΔΕΙΧΘΕ..Σ ΙΜΠΡ
ΕΣΒΕΥΤΑΙΣΔΟΤΩΜΕΘΟΔΙΟΝΚΑΛΛΙΝΟΣΟΤΑΜΙΑΣΤΟΕΚΤΟΥ........

32 ΗΜΕΡΩΝΟΣΩΝΑΝΟΔΗΜΟΣΤΑΞΗΙΑΠΟΤΩΝΤΗΣΠΟΛΕΩΣΠΡΟΣΟΔΩΝΗΜ ΕΡΑΙΕΤ
ΑΓΗΣΑΜΠΕΝΤΕΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙΑΠΕΔΕΙΧΘΗΣΑΝΦΑΝΟΔΗΜΟΣΜΙΚ.......

33 ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΔΙΟΝΥΤΑΠΑΡΜΕΝΙΣΚΟΣΠΥΘΕΟΥ.

34 ΕΠΙΙΕΡΕΩΣΗΓΗΣΙΟΥΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥΔΕΠΥΘΟΔΩΡΟΥΜΗΝΟΣΛΗΝΑΙΩΝΟΣΑΓΑΘ
ΗΙΤΥΧΗΙΕΠΙΤΟΙΣΔΕΣΥΝΕΘΕΝΤΟΤΗΜΦΙΛΙΑΝΣΜΥΡΝΑΙ...

35 ΚΑΙΟΙΕΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΙΤΟΙΚΟΙΟΙΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΙΠΠΕΙΣΚΑΙΠΕΖΟΙΚΑΙΟΙ ΕΝΤΟΙ
ΣΥΠΑΙΘΡΟΙΣΚΑ..ΟΙΑΛΛΟΙΟΙΚΗΤΑΙΚΑΙΤΗΜΠΟΛΙΤΕΙΑΝΕΔΩΚΑΝ

36 ΣΜΥΡΝΑΙΟΙΤΟΙΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΙΣΤΟΙΣΤΕΚΑΤΑΠΟ.. ΙΝΙΠΠΕΥΣΙΚΑΙΠΕΖ
ΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΥΠΑΙΘΡΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΟΙΚΟΥΣΙ

37 ΤΗΜΠΟΛΙΝΕΦΟΥΩΙΤΗΜΜΕΝΣΥΜΜΑΧΙΑΝΚΑΙΤΗΝΕΥΝΟΙΑΝΤΗΝΕΙ....ΑΠΡΑΓΜΑΤ
ΑΤΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΔΙΑΤΗΡΗΣΟΥΣΙΝΟΙΕΜ

38 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΜΕΤΑΠΑΣΗΣΠΡΟΘΥΜΙΑΣΕΙΣΑΠΑΝΤΑΤ...ΧΡΟ
ΝΟΝΚΑΙΟΣΑΠΑΡΕΙΛΗΦΑΝΠΑΡΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΦΥΛΑΞΑΝΤΕΣ

39 ΕΙΣΔΥΝΑΜΙΝΕΙΝΑΙΤΗΝΑΥΤΩΝΑΠΟΔΩΣΟΥΣΙΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩ.....ΙΤΕΥΣΟ
ΝΤΑΙΔΕΜΕΤΑΣΜΥΡΝΑΙΩΝΚΑΤΑΤΟΥΣΤΗΣΠΟΛΕΩΣΝΟΜΟΥΣ

40 ..ΣΤΑΤΙΑΣΤΩΣΤΟΝΑΥΤΟΝΕΧΘΡΟΓΚΑΙΦΙΛΟΝΗΓΟΥΜΕΝΟΙΣΜΥΡΝΑΙΟ.......ΟΥ
ΝΤΑΙΔΕΚΑΙΟΙΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣΚΑΙΣΜΥΡΝΑΙΟΙΤΟΙΣΕΜ

41 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΕΚΑΤΕΡΟΙΑΥΤΩΝΤΟΝΟΡΚΟΝΤΟΝΕΝΤΗΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙΥΠΟΓ..ΓΡΑΜΜ
ΕΝΟΝΣΥΝΤΕΛΕΣΘΕΝΤΩΝΔΕΤΩΝΟΡΚΩΝΤΑΜΕΝΕΓΚΛΗΜΑΤΑΑΥ

42 ΤΟΙΣΤΑΓΕΓΕΝΗΜΕΝΑΚΑΤΑΤΟΜΠΟΛΕΜΟΝΗΡΘΩΠΑΝΤΑΚΑΙΜΗΕΞΕΣΤΩΜΗ..ΕΕΤ
ΕΡΟΙΣΕΓΚΑΛΕΣΑΙΠΕΡΙΤΩΓΚΑΤΑΤΟΝΠΟΛΕΜΟΝΓΕΓΕΝΗΜΕΝΩΝΜΗΤΕ

43 ΔΙΑΔΙΚΗΣΜΗΤΕΚΑΤΑΛΛΟΝΤΡΟΠΟΜΜΗΘΕΝΑΓΙΛΕΜΗ..ΑΝΙΟΕΠΙΦ...ΟΜΕ..ΟΝΕ
ΓΚΛΗΜΑΑΚΥΡΟΝΕΣΤΩΔΕΔΟΣΘΑΙΔΕΤΟΙΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΚΑΙΤΟΙΚ....

44 ΤΟΙΣΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΙΠΠΕΥΣΙΚΑΙΠΕΖΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΥΠΑΙΘΡΟΙΣΠΟΛΙΤΕΙ..ΝΕΝΣΜΥ
ΡΝΗΙΕΦΙΣΗΙΚΑΙΟΜΟΙΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΟΛΙΤΑΙΣΟΜΟΙΩΣΔΕΔΕ......

45 ..ΗΜΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣ....ΙΚΟΙΥΣΙΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΣΟΙΑΝΩΣΙΝ..ΛΕ
ΥΘΕΡΟΙΤΕΚΑΙΕΛΛΗΝΕΣΑΝΕΝΕΓΚΑΤΩΣΑΝΔΕΤΟΥΣΜΕΓΚΑΤΑΛΟΧΙΣΜ.....

46 ..ΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΙΠΠΕΩ....ΕΚΑΙΠΕΖΩΝΤΩΝΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΓΚΑ..ΤΩΝΥΠΑΙΘΡΩΝ
ΟΙΟΝΤΕΣΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣΤΩΝΤΑΓΜΑΤΩΝΕΠΙΤΟΝΔΗΜΟΝΤΩΝΔΕΑΛ....

47 ΟΙΚΗΤΩΝΤΗΓΓΡΑΦ....ΟΙΑΠΟΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣΥΠΟΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΩ..ΑΝ
ΔΡΕΣΟΤΑΝΔΕΤΙΘΩΝΤΑΙΤΟΥΣΚΑΤΑΛΟΧΙΣΜΟΥΣΟΙΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣΚΑΙΟΙ

48 ..ΝΔΡΕΣΟΙΑ ... ΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣΤΗΓΓΦΑΦΗΝΤΩΝΑΛΛΩΝΟΙΚΗΤΩΝΟΡΚΙΣΑΤΩΣΑΝ...
..ΤΟΥΣΟΙΕΞΕΤΑΣΤΑΙΕΠΙΤΟΥΜΗΤΡΩΙΟΥΙΕΡΟΙΣΝΕΟΚΑΥΤΟΙ.......

49 ....ΤΕΙΣΗΜΗΝΑΠΟΤΟΥΒΕΛΤΙΣΤΟΥΑΝΕΝΗΝΟΧΕΝΑΙΤΗΓΓΡΑΦΗΝΤΩΝΟΝΤΩ
ΝΤΩ.... ΑΡΑΥΤΟΙΣΚΑΤΟΙΚΩΝΙΠΠΕΩΝΚΑΙ.....................

50 ΥΠΑΙΘΡΑΤΑΣΣΟΜΕΝΩΝΤΟΥΣΔΕΑΝΔΡΑΣΤΟΥΣ... ΑΦΕΡΟΝΤΑΣΤΗΓΓΡΑΦΗΝΤΩΝ
....

51 ΟΙΚΟΥΝΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΙΟΝΤΩΝΕΛΕΥΘΕΡΩΝΚΑΙΕΛΛΗΝΩΝΤΑΣΔΕ ΑΝΕΝΕ
.................ΕΞΕΤΑΣΤΑΙΠΑΡΑΔΟΤΩΣΑΝΤΩΙΓΡΑΜΜΑ.....ΛΑΚΙΤΗΣ

52 ΤΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΟΔΕΘΕΣΘΩΕΙΣ. . . . . . ΣΙΟΝΕΠΙΚΛΗΡΩΣΑΤΩΣΑΝΔ
ΕΟ . . . . ΑΙΕΙΣΤΑΣΦΥΛΑΣΤΑΑΝΕΝΕΧΘΕΝΤΑΟΝΟΜΑΤΑΠΑΝΤΑΚΑΙΑΝΑ
53 ΓΡΑΨΑΤΩΣΑΝΕΙΣΤΑΚΛΗΡΩΤΗΡΙΑΚΑΙΕΣΤΩΜΕΤΟΥΣΙΑΤΟΙΣΑΝΑΓΡΑΦΕΙΣΙΝΕ. . . . .
. . . . ΩΤΗΡΙΑΠΑΝΤΩΝΩΓΚΑΙΤΟΙΣΛΟΙΠΟΙΣΠΟΛΙΤΑΙΣΜΕΤΕΣΤΙΝ
54 ΧΡΗΣΘΩΣΑΝΔΕΟΙΠΟΛΙΤΟΓΡΑΦΗΘΕΝΤΕΣΚΑΙΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΠΕΡΙΤΩΝΣΥΝΑΛΛ. . .
. . . . ΩΝΚΑΙΤΩΝΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝΤΩΜΠΡΟΣΜΥΡΝΑΙΟΥΣΤΟΙΣΝΟΜΟΙΣ
55 ΤΟΙΣΣΜΥΡΝΑΙΩΝΔΕΧΕΣΘΩΣΑΝΔΕΚΑΙΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΟΤΗΣΠΟΛΕ
ΩΣ . . . . ΟΜΟΝΚΑΙΑΡΧΟΝΤΑΔΕΟΝΑΝΑΠΟΣΤΕΛΛΗΙΟΔΗΜΟΣ ΚΥΡΙΕΥΣΟΝΤΑΤΕΤ
56 ΩΓΚΛΕΙΔΩΝΚΑΙΕΣΟΜΕΝΟΝΕΠΙΤΗΣΦΥΛΑΚΗΣΤΗΣΠΟΛΕΩΣΚΑΙΔΙΑΤΗΡΗΣΟΝΤΑΤ
ΗΜΠΟΛΙΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΠΑΡΑΔΕΞΟΝΤΑΙΟΙΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΔΟ
57 ΤΩΣΑΝΔΕΣΜΥΡΝΑΙΟΙΚΑΙΕΙΣΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΙΝΤΟΙΣΑΠΟΣΚΕΥΑΖΟΜΕΝΟΙΣΤΩΝΕΚ
ΜΑΓΝΗΣΙΑΣΟΙΚΙΑΣΚΛΙΝΩΝΟΣΩΝΑΝΤΩΙΔΗΜΩΙΔΟΞΗΙΑΦΟΥΑΓ Χ Ρ ΟΝΟΥΗΟΜΟ
ΛΟ
58 ΓΙΑΣΥΝΣΦΡΑΓΙΣΘΗΕΙΣΕΞΑΜΗΝΟΝΜΙΣΘΟΥΣΘΩΔΕΟΤΑΜΙΑΣΤΩΝΟΣΙ Ω Μ Π ΡΟ Σ
ΟΔΩΝ. . ΑΣΟΙΚΙΑΣΜΕΤΑΤΩΝΣΤΡΑΤΗΓΩΓΚΑΙΤΟΑΝΗΛΩΜΑΔΙΔΟΤΩ Α Π ΟΤΩ Ν Τ
Η. .
59 ΠΟΛΕΩΣΠΡΟΣΟΔΩΝΟΜΟΣΑΙΔΕΤΟΥΣΜΕΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΤΩΝΤΕΚΑ
ΤΑΠΟΛΙΝΙΠΠΕΩΝΚΑΙΠΕΖΩΝΚΑΙΤΟΥΣΕΝΤΟΙΣΥΠΑΙΘΡΟΙΣΤΑΣΣΟΜΕΝΟΥΣΚΑ. .
60 ΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΤΟΥΣΚΑΤΑΧΩΡΙΖΟΜΕΝΟΥΣΕΙΣΤΟΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΝΔΕ ΤΟΝΟΡΚΟ
ΝΟΜΝΥΩΔΙΑΓΝΗΗΛΙΟΝΑΡΗΑΘΗΝΑΝΑΡΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝΤΑΥΡΟΠΟΛΟΝΚΑΙΤΗ. .
61 ΜΗΤΕΡΑΤΗΝΣΙΠΥΛΗΝΗΝΚΑΙΑΠΟΛΛΩΤΟΝΕΜΠΑΝΔΟΙΣΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΘΕΟΥ
ΣΠΑΝΤΑΣΚΑΙΠΑΣΑΣΚΑΙΤΗΝΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΤΥΧΗΝΕΜΜΕΝΩΕΝ
62 ΤΑΙΣΣΥΝΘΗΚΑΙΣΑΙΣΣΥΝΤΕΘΕΙΜΑΙΠΡΟΣΣΜΥΡΝΑΙΟΥΣΕΙΣΑΠΑΝΤΑΤΟΓ ΧΡΟΝΟΝ
. . ΑΙΔΙΑΤΗΡΗΣΩΤΗΝΤΕΣΥΜΜΑΧΙΑΝΚΑΙΤΗΝΕΥΝΟΙΑΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙ
63 ΚΑΙΤΗΙΣΜΥΡΝΑΙΩΝΠΟΛΕΙΚΑΙΑΠΑΡΕΙΛΗΦΑΠΑΡΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥ ΔΙΑΤ
ΗΡΗΣΩΚΑΤΑΔΥΝΑΜΙΝΤΗΝΕΜΗΝΚΑΙΑΠΟΔΩΣΩΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΚΑΙΟΥΘΕΝ
64 ΠΑΡΑΒΗΣΟΜΑΙΤΩΓΚΑΤΑΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΟΥΔΕΜΕΤΑΘΗΣΩΕΠΙΤΟΧΕΙΡΟΝΤΑΓΕ
ΓΡΑΜ. . ΕΝΑΕΝΑΥΤΗΙΟΥΤΕΤΡΟΠΩΙΟΥΤΕΜΗΧΑΝΗΙΟΥΔΕΜΙΑΙΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΥΣΟΜΑ
ΙΜΕΘΟ
65 ΜΟΝΟΙΑΣΑΣΤΑΣΙΑΣΤΩΣΚΑΤΑΤΟΥΣΣΜΥΡΝΑΙΩΝΝΟΜΟΥΣΚΑΙΤΑΨΗΦΙΣΜΑΤΑΤΟ
ΤΔ. . ΜΟΥΚΑΙΣΥΝΔΙΑΤΗΡΗΣΩΤΗΝΤΕΑΥΤΟΝΟΜΙΑΝΚΑΙΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝ ΚΑΙΤΑΛΛΑ
ΤΑ
67 ΕΠΙΚΕΧΩΡΗΜΕΝΑΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣΥΠΟΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΜΕΤΑ ΠΑΣΗΣ ΠΡΟ
ΘΥΜΙΑΣΕΜΠΑΝΤΙΚΑΙΡΩΙΚΑΙΟΥΤΕΑΥΤΟΣΑΔΙΚΗΣΩΑΥΤΩΝΟΥΘΕΝΑΟΥΤΕΑ ΛΛΩΙΕ
ΕΠ. .
68 ΤΡΕΨΩΟΥΘΕΝΙΚΑΤΑΔΥΝΑΜΙΝΤΗΝΕΜΗΝΚΑΙΕΑΝΤΙΝΑΑΙΣΘΑΝΩΜΑΙΕΠΙ ΒΟΥΛΕΥ
Ο. . . . ΤΗΙΠΟΛΕΙΗΤΟΙΣΧΩΡΙΟΙΣΤΟΙΣΤΗΣΠΟΛΕΩΣΗΤΗΝΔΗΜΟ ΚΡΑΤΙΑΝΗΤΗ Ν Ι
ΣΟ
69 ΝΟΜΙΑΝΚΑΤΑΛΥΟΝΤΑΜΗΝΥΣΩΤΩΙΔΗΜΩΙΤΩΙΣΜΥΡΝΑΙΩΝΚΑΙΒΟΙΗΘΗΣΩΑΓΩ. . .
. . . . ΕΝΟΣΜΕΤΑΠΑΣΗΣΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣΚΑΙΟΥΚΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΩΚΑΤΑΔΥΝΑΜΙΝΤΗΝ
70 ΕΜΑΥΤΟΥΕΥΟΡΚΟΥΝΤΙΜΕΝΜΟΙΕΥΕΙΗΕΦΙΟΡΚΟΥΝΤΙΔΕΕΞΩΛΕΙΑΚΑΙΑΥΤΩΙΚΑΙ Γ
Ε . . . . ΩΙΕΞΕΜΟΥΟΜΟΣΑΙΔΕΚΑΙΣΜΥΡΝΑΙΟΥΣΤΟΙΣΑΠΟΜΑΓΝΗΣΙΑΣΤΟΝΟΡΓ ΟΝ

71 ΤΟΝΔΕΟΜΝΥΩΔΙΑΓΗΝΗΛΙΟΝΑΡΗΑΘΗΝΑΝΑΡΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝΤΑΥΡΟΠΟΛΟΝ ΚΑΙΤ
ΗΜΜΗ.....ΑΤΗΝΣΙΠΥΛΗΝΗΝΚΑΙΑΦΡΟΔΙΤΗΝΣΤΡΑΤΟΝΙΚΙΔΑΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΘΕ
ΟΥΣ
72 ΠΑΝΤΑΣΚΑΙΠΑΣΑΣΕΜΜΕΝΩΕΝΤΑΙΣΣΥΝΘΗΚΑΙΣΑΙΣΣΥΝΤΕΘΕΙΜΕΘΑΠΡΟΣ ΤΟΥΣ
.....ΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΤΟΥΣΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΙΠΠΕΙΣΚΑΙΠΕΖΟΥΣΚΑΙΤΟΥΣΕΝ Τ
ΟΙΣ
73 ΥΠΑΙΘΡΟΙΣΤΑΣΣΟΜΕΝΟΥΣΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΤΟΥΣΚΑΤΑΧΩΡΙΖΟΜΕΝΟΥΣΕΙΣΤΟ
.....ΤΕΥΜΑΕΙΣΑΠΑΝΤΑΤΟΓΧΡΟΝΟΝΟΥΘΕΝΠΑΡΑΒΑΙΝΩΝΤΩΓΚΑΤΑΤΗΜ ΟΜΟΛ
ΟΓΙΑΝ
74 ΟΥΔΕΜΕΤΑΤΙΘΕΙΣΕΠΙΤΟΧΕΙΡΟΝΤΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΕΝΑΥΤΗΙΟΥΤΕΤΕΧΝΗΙΟΥΤΕ..
.....ΝΗΙΟΥΔΕΜΙΑΙΚΑΙΕΥΝΟΗΣΩΚΑΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΚΑΙΤΟΙΣΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣΚΑ
75 ΤΟΙΚΟΙΣΤΟΙΣΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΚΑΙΤΟΙΣΥΠΑΙΘΡΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΤΟΙΣΟΙΚΟ ....
..... ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΣΟΙΕΙΣΙΝΕΛΟΥΘΕΡΟΙΤΕΚΑΙΕΛΛΗΝΕΣΚΑΙΠΟΙΗΣΟΜΑΙΑΥΤΟΥΣ
76 ΠΟΛΙΤΑΣΠΑΝΤΑΣΚΑΙΤΟΥΣΕΓΓΟΝΟΥΣΑΥΓΩΝΕΦΙΣΗΙΚΑΙΟΜΟΙΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣ Π
ΟΛΙ .....ΚΑΙΕΙΣΦΥΛΑΣΑΥΤΟΥΣΕΠΙΚΛΗΡΩΣΑΣΚΑΤΑΧΩΡΙΩΕΙΣΗΝΑΝΕΚΑΣΤΟΙΛΑ
ΧΩΣΙΝ
77 ΚΑΙΟΥΤΕΑΥΤΟΣΑΔΙΚΗΣΩΑΥΤΩΝΟΥΘΕΝΑΟΥΤΕΑΛΛΩΙΕΠΙΤΡΕΨΩΟΥΘΕΝΙΚΑΤΑΔ
....ΑΜΙΝΤΗΝΕΜΗΝΚΑΙΕΑΝΤΙΝΑΑΙΣΘΑΝΩΜΑΙΕΠΙΒΟΥΛΕΥΟΝΤΑΑΥΤΟΙΣΗΕΚΓΟΝ
ΝΟ...
78 ΑΥΤΩΝΗΤΟΙΣΥΠΑΡΧΟΥΣΙΝΑΥΤΩΝΜΗΝΥΣΩΩΣΑΝΤΑΧΙΣΤΑΔΥΝΩΜΑΙ ΚΑΙΒΟΗΙ...
...ΩΜΕΤΑΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣΚΑΙΜΕΤΟΥΣΙΑΝΑΥΤΟΙΣΔΩΣΩΤΩΝΤΕΑΡΧΕΙΩΝΚΑΙΤΩΝΑΛΛ
...
79 ΤΩΝΚΟΙΝΩΝΤΗΣΠΟΛΕΩΣΩΝΚΑΙΟΙΑΛΛΟΙΠΟΛΙΤΑΙΜΕΤΕΧΟΥΣΙΝΕΥΟΡΚΟΥ.....
ΜΟΙΕΥΕΙΗΕΦΙΟΡΚΟΥΝΤΙΔΕΕΞΩΛΕΙΑΚΑΙ ΑΥΤΩΙ ΚΑΙ ΓΕΝΕΙ ΤΩΙΕΞΕΜΟΥΑΠ ΟΔΕΙ
Ξ....
80 ΤΩΣΑΝΔΕΣΜΥΡΝΑΙΟΙΤΕΚΑΙΟΙΑΠΟΜΑΓΝΗΣΙΑΣΑΝΔΡΑΣ.....................
ΑΝΕΚΑΤΕΡΟΙΥΠΟΛΑΝΒΑΝΩΣΙΝΙΚΑΝΟΥΣΕΙΝΑΙΤΟΥΣΟΡΚΙΟΥΝΤΑΣΤΟΠΛΗΘΟΣ
81 ΤΩΝΤΕΕΝΣΜΥΡΝΗΙΚΑΙΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΙΔΕ......................ΝΤΕΣΤ
ΗΙΠΡΟΤΕΡΟΝΗΜΕΡΑΙΕΝΔΗΜΕΙΝΤΟΥΣΕΝΤΗΙΠΟΛΕΙΩΣΤΟΥΟΡΚΟΥΣΥΝ..
82 ΛΕΣΘΗΣΟΜΕΝΟΥΤΟΥΚΑΤΑΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝ...ΚΙΖΕΤΩΣ...................ΟΝ
ΟΙΜΕΝΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣΑΠΟΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣΣΜΥΡΝΑΙΟΥΣΟΙΔΕΕΞΣΜΥΡΝΗΣΤΟΥΣΕΜ
83 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΑΔΕΙΕΡΕΙΑΤΑΕΙΣΤΑ....ΚΩΜΟΣΙΑΕΝΣΜΥΡΝ.................ΛΙΝΟΣΑ
ΦΩΝΑΝΨΗΦΙΣΗΤΑΙΟΔΗΜΟΣΕΝΔΕΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΙΤΑΜΙΑΙΟΙΣΑΝΤΟΠΛΗΘΟΣΕ
84 ΤΑΞΗΙΑΝΑΓΡΑΨΑΤΩΣ.....ΚΑΙΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΕΝΣΤΗΛ.................ΕΤ
ΩΣΑΝΣΜΥΡΝΑΙΟΙΜΕΝΕΝΤΩΙΤΗΣΑΦΡΟΔΙΤΗΣΤΗΣΣΤΡΑΤΟΝΙΚΙΔΟΣΙΕΡΩΙΚΑΙ
85 ΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΗΙΠΡΟΣΤΩΙΜΑΙΑΝΔΡΩΙΕΝΤΩΙΤΗΣΑΡΤΕΜΙΔ................ΝΗΣ
ΙΕΡΩΙΟΙΔΕΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΙΕΝΤΕΤΗΙΑΓΟΡΑΙΠΑΡΑΤΟΝΒΩΜΟΝΤΟΥ
86 ΛΙΟΝ....ΟΥΚΑΙΤΑΣΤΩΝΒΑΣΙΛΕΩΝΕΙΚΟΝΑΣΚΑΙΕΜΠΑΝΔΟΙΣΕ...............ΑΠ
ΟΛΛΩΝΟΣΚΑΙΕΓΓΡΥΝΕΩΙΕΝΤΩΙΙΕΡΩΙΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΑΝΑΓΡΑΨΑΤΟΔΕΚΑΙ ΟΓ
ΡΑΜ
87 ΜΑΤΟΦΥΛΑΞΤΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΤΑΑΝΤΙΓΡΑΦΑΤΗΣΟΜΟΛΟΓΙΑΣ.......
ΟΣΙΟΝΣΥΝΣΦΡΑΓΙΣΑΣΘΩΣΑΝΔΕΤΑΣΟΜΟΛΟΓΙΑΣΤΗΜΜΕΝΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣΔΟΘΗΣ
ΟΜΕΝΗΝ

88 ΟΥΣΑΝΑΠΟΔΕΙΞΗΙΤΟΚΟΙΝΟΝΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΟΙΣΤΕΕΑΥ ΤΩΝΔΑΚΤΥΛΙΟΙΣ
Κ . . . ΥΠΑΡΧΟΝΤΙΚΟΙΝΩΙΤΗΝΔΕΕΙΣΜΑΓΝΗΣΙΑΝΔΟΗΣΟΜΕΝΗΝΣΦΡΑΓΙΣΑΣΘΩΣ
ΑΝΣΜΥΡΝΑ. . . .
89 ΟΙΤΕΣΤΡΑΤΗΓΟΙΚΑΙΟΙΕΞΕΤΑΣΤΑΙΤΩΙΤΕΤΗΣΠΟΛΕΩΣΔΑΚΤΥΛΙΩΙΚΑΙΤΟΙΣ ΑΥΤΩ
ΝΤΑΥΤΑΔΕΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣΤΟΙΣΠΛΗΘΕΣΙΝΣΥΝΤΕΤΕΛΕΙΣΘΑΙΤΥΧΗΙΤΗΙΑΓΑΘΗΙ

90 ΕΔΟΞΕΝΤΩΙΔΗΜΩΙΣΤΡΑΤΗΓΩΝΓΝΩΜΗΕΠΕΙΔΗΠΡΟΝΟΩΝΟΔΗΜΟΣΥΠΕΡΑΠΑΝ
ΤΩΝΤΩΝΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝΔΙΕΤΕΛΕΙΚΑΙΠΡΟΤΕΡΟΝΤΗΝ
ΤΕΒΑΣΙΛΕΙΑΝ
91 ΑΥΤΟΥΣΥΝΑΥΞΩΝΚΑΙΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΔΙΑΤΗΡΩΝΚΑΘΟΣΟΝΗΝΔΥΝΑΤΟΣΚΑΙΠΟΛ
ΛΑΜΕΝΠΕΡΙΕΙΔΕΝΑΠΟΛΛΥΜΕΝΑΚΑΙΚΑΤΑΦΘΕΙΡΟΜΕΝΑΤΩΝΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝ ΠΟ
ΛΛΟΥΣΔΕΥΠΕΜΕΙΝ..
92 ΚΙΝΔΥΝΟΥΣΕΝΕΚΕΝΤΟΥΔΙΑΤΗΡΗΣΑΙΤΗΝΦΙΛΙΑΝΤΗΝΠΡΟΣΤΟΝΒΑΣΙΛΕΑΣΕΛΕΥ
ΚΟΝΚΑΙΝΥΝΦΙΛΟΤΙΜΟΥΜΕΝΟΣΑΥΤΩΙΣΥΝΔΙΑΤΗΡΗΣΑΙ ΚΑΙΣΥΝΕΧΕΙΝΤΑΠΡΑΓΜ
ΑΤΑΚΑΘΟΣΟΝ
93 ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΝΕΣΤΙΝΤΗΝΤΕΠΡΟΣΤΟΥΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΚΑΙ ΤΟΥΣ Υ
ΠΑΙΘΡΟΥΣΙΠΠΕΙΣΚΑΙΤΟΥΣΠΕΖΟΥΣΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΟΙΚΟΥ
ΝΤΑΣΕΜΜΑ
94 ΓΝΗΣΙΑΙΣΥΝΤΕΘΕΙΤΑΙΦΙΛΙΑΝΙΝΑΔΙΑΦΥΛΑΣΣΩΣΙΝΤΗΝΣΥΜΜΑΧΙΑΝ ΚΑΙΤΗΝΕΥΝ
ΟΙΑΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΝΟΜΙΖΩ..ΔΕ..ΝΑΓΚΑΙΟΝΕΙΝΑΙΤΗΙΠΟΛΕΙΠΑΡΑΛΑΒΕΙ
ΝΚΑΙΤΟ
95 ΧΩΡΙΟΝΠΑΛΑΙΜΑΓΝΗΣΙΑΝΚΑΙΠΟΙΗΣΑΣΘΑΙΤΗΝΦΥΛΑΚΗΝΔΙΑΥΤΟΥΙΝΑΚΑΙΤΟΥΤ
ΟΥΠΑΡΑΛΗΦΘΕΝΤΟΣΥΠΟΤΗΣΠΟΛΕΩΣΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟΝΔΙΑΜΕΝΗΙΠΑΝΤΑΤΑΣΥ
ΝΕΓΓΥ..
96 ΠΡΑΓΜΑΤΑΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΔΙΕΠΕΜΨΑΝΤΟΠΡΟΣΤΟΥΣΟΙΚΟΥΝΤΑΣΕΝΤΩΙ
ΧΩΡΙΩΙΚΑΙΠΑΡΕΚΑΛΕΣΑΝΑΥΤΟΥΣΑΙΡΕΣ . . . . . ΦΙΛΙΑΝΤΗΝΠΡΟΣΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑΣ
ΕΛΕΥΚΟΝ
97 ΚΑΙΠΑΡΑΔΟΥΝΑΙΤΑΣΚΛΕΙΔΑΣΤΩΙΑΡΧΟΝΤΙΤΩΙΑΠΟΣΤΑΛΕΝΤΙΥΠΟ ΤΟΥΔΗΜΟΥ
ΚΑΙΠΑ . ΑΔΕΞ . ΣΘΑΙΦΥΛΑΚΗΝΤΗΝΣΥΝΔΙΑΤΗΡΗΣΟΥΣΑΝΜΕΤΑΥΤΩΝΤΟΧΩΡΙΟΝ
ΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙ . . .
98 ΣΕΛΕΥΚΩΙΕΠΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΟΣΤΑΥΤΑΠΟΙΗΣΑΝΤΩΝΑΥΤΩΝΥΠΑΡΞΕΙΝΑΥΤΟΙΣΠ
ΑΡΑΤΗΣΠΟΛΕΩΣΠΑΝΤΑΤΑΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑΚΑΙΚΑΛΩΣΕΧΟΝΤΑΟΙΔΕΟΙΚΟΥΝΤΕΣ Ε
ΝΤΩΙ
99 ΧΩΡΙΩΕΛΟΜΕΝΟΙΤΗΝΦΙΛΙΑΝΤΗΝΠΡΟΣΤΟΝΒΑΣΙΛΕΑΣΕΛΕΥΚΟΝ ΜΕΤΑΠΑΣΗΣΠ
ΡΟΘΥΜΙΑΣΠΡΟΣΕΔΕΞΑΝΤΟΤΑΞΙΟΥΜΕΝΑΥΠΟΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙΤΑΣΤΕΚΛΕΙΔΑΣΠ
ΑΡΑΔΕΔΩΚΑΣΙ
100 ΤΩΙΑΡΧΗΟΝΤΙΤΩΙΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΩΙΥΠΟΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙΤΗΝΦΥΛΑΚΗΝΤΗΝΠΑΡΑ
ΤΗΣΠΟΛΕΩΣΠΑΡΕΔΕΞΑΝΤΟΕΙΣΤΟΧΩΡΙΟΝΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙΔΕΔΟΧΘΑΙΠΟΛΙΤΑΣΤ
ΕΕΑΥΤΟΥΣΕΙΝ. . .
101 ΚΑΙΥΠΑΡΧΕΙΝΑΥΤΟΙΣΤΑΑΥΤΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΟΛΙΤΑΙΣΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙΤΟΥΣ
ΤΕΚΛΗΡΟΥΣΕΑΥΤΩΝΤΟΥΣΑΥΟΟΝΤΕΟΘΕΟΣΚΑΙΣΩΤΗΡΑΝΤΙΟΧΟΣΕΠΕΧΩΡΗΣΕΝ
ΑΥΤΟΙΣΚΑΙΠΕΡΙΟ..

ΛΑΕ

102 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣΓΕΓΡΑΦΚΕΝΕΙΝΑΙΑΥΤΟΙΣΑΔΕΚΑΤΕΥΤΟΥΣΚΑΙΕΑΝΠΡΟΣΟΡΙΣΘΗΗ.
ΩΡΑΗΝΕΧΟΥΣΙΝΟΙΠΡΟΤΕΡΟΝΟΝΤΕΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΙΤΗΙ ΠΟΛΕΙΤΗΙΗΜ
ΕΤΕΡΑΙ

103 ΥΠΑΡΧΕΙΝΑΥΤΟΙΣΤΟΥΣΤΡΕΙΣΚΛΗΡΟΥΣΔΩΡΕΑΝΚΑΙΤΗΝΑΤΕΛΕΙΑΝΑΥΤΟΙΣΜΕΝΕ
ΙΝΤΗΝΝΥΝΥΠΑΡΧΟΥΣΑΝΚΑΙΟΣΟΙΑΥΤΩΝΑΚΛΗΡΟΥΧΗΤΟΙΔΟΗΘΝΑΙΑΥΤΟΙΣΚΛΗ
ΡΟ..

104 ΙΠΠΙΚΟΝΔΩΡΕΑΝΤΩΝΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΩΝΤΩΙΧΩΡΙΩΙΥΠΑΡΧΕΙΝΔΕΚΑΙΤΙΜΩΝΙΚΑ..ΤΟ
ΙΣΠΕΖΟΙΣΤΟΙΣΤΕΤΑΓΜΕΝΟΙΣΥΠΟΤΙΜΩΝΑΤΟΙΣΑΠΟΤΑΧΘΕΙΣΙΝΑΠΟΤΗΣΦΑΛΑΓ
ΓΟ..

105 ΕΠΙΤΗΝΦΥΛΑΚΗΝΤΟΥΧΩΡΙΟΥΤΗΝΤΕΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝΑΥΤΗΝΑΤΕΛΕΙΑΝ..ΑΙΤ
ΟΙΣΑΛΛΟΙΣΥΠΑΡΧΕΙΚΑΙΕΙΝΑΙΑΥΤΟΥΣΕΝΤΩΙΧΩΡΙΩΙΥΠΑΡΧΕΙΝΔΕΚΑΙΩΜΑΝΕΙΚΑΙ
ΤΟΙΣ

106 ΠΕΡΣΑΙΣΤΟΙΣΥΠΟΩΜΑΝΗΝΚΑΙΤΟΙΣΑΠΟΣΜΥΡΝΗΣΑΠΟΣΤΑΛΕΙΣΙΝ ΕΠΙΤΗΝ..ΥΛ
ΑΚΗΝΤΟΥΧΩΡΙΟΥΜΕΝΕΚΛΕΙΤΕΚΑΙΤΟΙΣΥΠΑΥΤΟΝΤΑΣΣΟΜΕΝΟΙΣΤΗΝΔΕΠΟΛΙΤ
ΕΙ....

107 ΚΑΙΤΑΛΛΑΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΤΟΙΣΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣΕΨΗΦΙΣΤΑΙΚ....ΠΡ
ΟΝΟΗΣΑΙΤΟΝΔΗΜΟΝΟΠΩΣΑΥΤΟΙΣΔΙΔΩΤΑΙΕΚΒΑΣΙΛΙΚΟΥΤ..ΤΕΜΕΤΡΗΜΑΤΑΚΑ
ΙΤΑΟΨΩΝΙΑ

108 ΤΑΛΛΑΟΣΑΕΙΩΘΕΙΕΚΒΑΣΙΛΙΚΟΥΔΙΔΟΣΘΑΙΑΥΤΟΙΣΤΟΔΕΨΗΦΙΣΜΑΤΟΔΕΑΝ....ΡΑ
ΨΑΙΕΙΣΤΑΣΣΤΗΛΑΣΤΑΣΑΝΑΤΕΘΗΣΟΜΕΝΑΣΕΝΤΟΙΣΙΕΡΟΙΣΥΠΟΤΕΤΟΥΔΗΜΟΥΚ
ΑΙ.....

109 ΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣΑΝΑΓΕΓΡΑΦΘΑΙΔΕΑΥΤΟΚΑΙΕΝΤΟΙΣΔΗΜΟΣΙΟΙΣ.

Decreti, quod Fœdus ſubſequutum eſt, finis. Fœdus ipſum ſpatiola bina ampliora, quæ lineas ſeiungunt, interiacet.

Eadem, characterе communi, cum verſione. Hiatus verò & lacunæ, coniecturâ, iuſtis ſpatiorum menſuris, fugientium elementorum reliquijs, & circumſtante vocabulorum textu nixâ, ſupplentur & miniato charactere à ceteris diſtinguuntur.

Smyrnæorum Decretum Fœderi præuium.

Ἔδοξεν τῷ δήμῳ· στρατηγῶν γνώμη· Ἐπειδὴ πρότερόν τε καθ' ὃν καιρὸν ὁ βασιλεὺς Σέλευκος ὑπερέβαλεν εἰς τὴν Σελευκίδα, πολλῶν καὶ μεγάλων κινδύνων περιστάντων τὴμ πόλιν ἡμῶν καὶ τὴν χώραν, διεφύλαξεν ὁ δῆμος τὴμ πρὸς αὐτὸν εὔνοιάν τε καὶ φιλίαν οὐ καταπλαγεὶς τὴν τῶν ἐναντίων ἔφοδον, οὐδὲ φροντίσας τῆς τῶν ὑπαρχόντων ἀπωλείας, ἀλλὰ πάντα δεύτερα ἡγησάμενος εἶναι πρὸς τὸ διαμεῖναι ἐν τῇ αἱρέσει καὶ ἀντιλάβεσθαι τῶμ πραγμάτων κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν καθ' ὅτι ἐξ ἀρχῆς ὑπέστη· διὸ καὶ ὁ βασιλεὺς Σέλευκος εὐσεβῶς τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς διακείμενος, καὶ φιλοστέργως τὰ πρὸς τοὺς γονεῖς, μεγαλόψυχος ὢν καὶ ἐπιστάμενος χάριτας ἀποδιδόναι τοῖς ἑαυτὸν εὐεργετοῦσιν, ἐτίμησεν τὴμ πόλιν ἡμῶν διά τε τὴν τοῦ δήμου εὔνοιαν καὶ φιλοτιμίαν ἣν ἐπεποίηντο εἰς τὰ πράγματα αὐτοῦ, καὶ διά τὸ τὸμ πατέρα αὐτοῦ Θεὸν Ἀντίοχον καὶ τὴμ μητέρα τοῦ πατρὸς Θεὰν Στρατονίκην ἱδρῦσθαι

Placuit Populo, Ducum conſilio. Poſtquàm nuper, quo tempore Seleucus Rex expeditionem fecit in Seleucidem, multis magniſque periculis ciuitati noſtræ & territorio circumquaq; imminentibus, ſeruauerit erga eum Populus beneuolentiam & amicitiam, &,nec hoſtium impetu territus nec rerum ſuarum cladem penſi habens, inprimis ante omnia optimum eſſe duxerit in hoc perſeuerare propoſito maieſtatique eius pro viribus adeſſe ſicut ab initio ſuſceperat; vnde etiam Rex Seleucus, Deorum cultui religiosè deditus, pius erga parentes, magnanimus, & ad beneficia benè de ſe merentibus rependenda alacris, honorem accumulauit ciuitati noſtræ, tum ob beneuolentiam & ſtudium quo Populus ipſius maieſtatem affecerat, tum quòd pater eius, Deus Antiochus & mater patris, Dea Stratonice, conſecrati apud nos eſſent

παρ' ἡμῖν, τιμώμενοι τιμαῖς ἀξιολόγοις καὶ κοινῇ ὑπὸ τοῦ πλήθους καὶ ἰδίᾳ ὑφ' ἑκάστου τῶμ πολιτῶν, καὶ ἐβεβαίωσεν τῷ δήμῳ τὴν αὐτονομίαν καὶ δημοκρατίαν· ἔγραψεν δὲ πρὸς τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς δυνάστας καὶ τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη ἀξιώσας ἀποδέξασθαι τό τε ἱερὸν τῆς Στρατονικίδος Ἀφροδίτης ἄσυλον εἶναι καὶ τὴμ πόλιν ἡμῶν ἱερὰν καὶ ἄσυλον. Νῦν τε ὑπερβεβληκότος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Σελευκίδα, οἱ στρατηΓΟὶ σπεύδοντες διαμένειν τῷ βασιλεῖ τὰ πράγματα συμφερόντως, διεπέμψαντο πρὸς τοὺς ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκους καὶ προΣ τοὺς ὑπαίθρους ἱππεῖς καὶ στρατιώτας, καὶ ἀπέστειλαν ἐξ αὐτῶν ἕνα Διονύσιον τὸμ παρακαλέσοντα αὐτοὺς διαΦΥΛάσσειν τὴμ φιλίαν καὶ συμμαχίαν βασιλεῖ Σελεύκῳ εἰς πάντα τὸν χρόνον, ἐπαγγελλόμενοι, διατηρούντων αὐτῶΝ τὰ πράγματα καὶ τὸν αὐτὸν ἐχθρὸν καὶ φίλον ἡγουμένων, ὑπάρξειν αὐτοῖς παρὰ τοῦ δήμου καὶ παρὰ τοῦ βασιλέως Σελεύκου πάνΤα τὰ φιλάνθρωπα καὶ καλῶς ἔχοντα καὶ ἀποδοθήσεσθαι χάριτας αὐτοῖς ἀξίας τῆς αἱρέσεως· Οἱ δὲ ἐμ Μαγνησίᾳ παρακληθέντες δὲ, καὶ αὐτοὶ ὄντες πρόθυμοι πρὸς τὸ διαφυλάσσειν τῷ βασιλεῖ τήν τε φιλίαν καὶ τὴν συμμαχίαν καὶ διατηρεῖν αὐτῷ τὰ πράγματα, τά τε ἀξιωθέντα ὑπὸ τῶν στρατηγῶν φιλοτίμως ἀπεδέξαντο καὶ ἐπαγγέλλονται τὴν αὐτὴν ἕξειν αἵρεσιν τῷ δήμῳ τῷ ἡμετέρῳ εἰς πάντα τὰ τοῦ βασιλέως Σελεύκου συμφέροντα, καὶ ἀπεστάλκασιν πρὸς ἡμᾶς πρεσβευτὰς ἐγ μὲν

ὑ

ſent & honoribus egregijs honorati tum publicè à plebe tum priuatim ab vnoquoque ciuium; & ſtabiliuit Populo libertatem & ſtatum popularem, quin porrò ſcripſit ad Reges, Principes, Ciuitates & Gentes, ſanciuiſſe ſe non modò fanum Veneris Stratonicidis inſpoliatam fore ſed & vrbem item noſtram ſacram & inſpoliatam; Et cùm nunc etiam, ſimulac expeditionem fecerat Seleucus rex in Seleucidem, Duces cupientes vt rerum ſtatus commodè Regi firmaretur, miſerint ad Magneſiæ incolas & eos, qui in caſtris verſantur, equites & milites (amandato ex ipſis quodam Dionyſio qui inuitaret eos ad amicitiam & belli ſocietatem cum Rege Seleuco ſeruandam perpetuam) & promiſerint, ſi conſeruarent, illius maieſtatem & eundem cum illo hoſtem & amicum eſtimarent, fore eis & à Populo & à Rege Seleuco omnimodum fauorem & beneuolentiam, & redditum eis iri beneficia eiuſmodi optione non indigna; Magneſij vero inuitati, etiam & ipſi ad ſeruandam Regi Seleuco & amicitiam & belli ſocietatem & conſeruandam eius maieſtatem proni, ea, quæ poſtulabantur à Ducibus, auidè amplexati ſint, polliciti eandem animi ſe habituros ſententiam cum populo noſtro ad omnia Seleuci Regis commoda, & miſerint ad nos Legatos, ex incolis ſcilicet

τῶν κατοίκων Ποτάμωνα καὶ Ἱεροκλῆ, ἐκ δὲ τῶν ὑπαίθρων Δάμωνα καὶ Ἀπολλωνικέτην τοὺς ἀΠΟλεξομένους τε ἡμῖν καὶ ἀνοίσαντας τὴν ὁμολογίαν καθ' ἣν ἀξιΟῦσιν συνθέσθαι τὴν πρὸς ἑαυτοὺς φιλίαν. Ἐπαχθέντες δὲ καὶ οἱ πρεσβευταὶ ἐπὶ τὸν δῆμον συνλελαλήκασιν ὑπὲρ ἁπάντων ἀκολΟΥθως τοῖς ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γεγραμμένοις· Ἀγαθῇ τύχῃ δεδόχθαΙ, τήν τε φιλίαν συντίθεσθαι πρὸς τοὺς ἐμ Μαγνησίᾳ ἐπὶ πᾶσι τοΙΣ τοῦ βασιλέως Σελεύκου συμφέρουσιν, καὶ ἀποδεῖξαι πρὸς αὐτοὺΣ πρεσβευτὰς τρεῖς οἵτινες τὴν ὁμολογίαν ἥτις ἂν δόξῃ τῷ δήμῳ ἀνοίσουσιν αὐτοῖς καὶ περὶ τῶν γεγραμμένων ἐν αὐτῇ διΑλεγήσονται, καὶ παρακαλέσουσιν αὐτοὺς δέχεσθαι καὶ συντελεῖν τὰ ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γεγραμμένα. Καὶ ἐάμπερ δέξωνται οἱ ἐμ Μαγνησίᾳ, ὁρκισάτωσαν αὐτοὺς οἱ ἀποδειχθησόμενοι πρεσβευταὶ τὸν ὅρκον τὸν ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γεγραμμένον. ΠροσδεξαμένΩΝ δὲ ταῦτα τῶν ἐμ Μαγνησίᾳ καὶ συνσφραγισαμένων τὴν ὁμολογίαν καὶ ὀμοσάντων καὶ ἐπανελθόντων πρεσβευτῶν, συΝΤΕλείσθω καὶ τὰ λοιπὰ πάντα τὰ ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γεγραμμένα· καὶ τὸ ψήφισμα τόδε ἀναγραφήτω κατὰ τὸν νόμον, ἀναγραφήτω δὲ κΑΙ ΕΙΣ στήλας εἰς ἃς καὶ ἡ ὁμολογία ἀναγραφήσεται. Καλεσάτωσαν δὲ Οἱ ἐπιμήνιοι τῆς βουλῆς καὶ τοὺς πρεσβευτάς, τοὺς παραγεΝΟΜΕΝΟΥΣ ἐκ Μαγνησίας, ἐπὶ ξενισμὸν εἰς τὸ πρυτανεῖον. Τοῖς δὲ ἀποδειχθεῖΙσιμ πρεσβευταῖς δότω μεθόδιον Καλλῖνος ὁ ταμίας τὸ ἐκ τοῦ ΚΟΙΝΟΥ, ΕΦ ἡμέρων ὅσων ἂν ὁ δῆμος τάξῃ ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως προσόδων. Ἡμέραι ἐτάγησαμ πέντε. Πρεσβευταὶ ἀπεδείχ-

Potamonem & Hieroclē, ex ijs verò, qui in caſtris verſantur, Damonem & Apollonicetem qui nobiſcum tractarent & apportarent Fœdus iuxta quod poſtulant iniri ſecū amicitiam; Legati verò introducti ad populum colloquium habuerint ſuper omnia ſigillatim prout in Fœdere ſunt conſcripta; Cum Bona Fortuna Cenſeri, vt amicitia contrahatur cum Magneſijs in omne quod Seleuco Regi commodum fuerit, & vt deſignentur ad eos Legati tres qui Fœdus quod populo placuerit apportabunt illis & de ijs, quæ in eo ſcripta ſunt, diſceptabunt & eos inuitabunt ad ea adprobanda & perimplenda quæ in Fœdere conſcripta. Poſtquam autem hæc amplexati fuerint Magneſij, & Fœdus ſigillauerint, & iurauerint, & Legati redierint, perimplentor item reliqua omnia quæ in Fœdere conſcripta. Hoc ipſum porrò Decretum, vt lex exigit, perſcribitor. Perſcribitor etiam in columnis, quibus ipſum Fœdus perſcribetur. Inuitanto autem menſtrui Senatus ſacrificuli etiam Legatos, qui é Magneſia aduenerunt, in Prytanium ad ſacras epulas. Deſignatis verò Legatis præbeto commeatum Callinus, ærarij præfectus, ex *publico* in tot dies quot populus ſtatuerit, de prouentibus vrbis. Dies ſtatuti ſunt quinque. Deſignabantur Legati, Phanodemus Mic......... F.

Dio.

θῆσαι Φανόδημος Μικ........, Διονύσιος Διονυτᾶ, Παρμένισκος Πυθέου.

Dionyſius Dionytæ F. & Parmeniſcus F. Pytheæ.

Smyrnæorum & Magnetum Fœdus.

Ἐπὶ ἱερέως Ἡγησίου, στεφανηφόρου δὲ Πυθοδώρου, μηνὸς Ληναιῶνος, ἀγαθῇ τύχῃ. Ἐπὶ τοῖς δὲ συνέθεντο τὴμ φιλίαν ΣμυρναῖΟΙ καὶ οἱ ἐμ Μαγνησίᾳ κάτοικοι, οἵ τε κατὰ πόλιν ἱππεῖς καὶ πεζοὶ καὶ οἱ ἐν τοῖς ὑπαίθροις καὶ οἱ ἄλλοι οἰκηταί. Καὶ τὴμ πολιτείαν ἔδωκαν Σμυρναῖοι τοῖς ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκοις τοῖς τε κατὰ πόΛιν ἱππεῦσι καὶ πεζοῖς καὶ τοῖς ὑπαίθροις καὶ τοῖς οἰκοῦσι τὴμ πόλιν, ἐφ᾽ ὅτῳ τὴμ μὲν συμμαχίαν καὶ τὴν εὔνοιαν τὴν ΕΙΣ Τὰ πράγματα τοῦ βασιλέως Σελεύκου διατηρήσουσι οἱ ἐμ Μαγνησίᾳ τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ μετὰ πάσης προθυμίας εἰς ἅπαντα ΤΟΓ χρόνον, καὶ ὅσα παρείληφαν παρὰ τοῦ βασιλέως Σελεύκου φυλάξαντες, εἰς δύναμιν εἶναι τὴν αὐτῶν, ἀποδώσουσιν τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ. ΠΟΛιτεύσονται δὲ μετὰ Σμυρναίων κατὰ τοὺς τῆς πόλεως νόμους Ἀστασιάστως, τὸν αὐτὸν ἐχθρὸν καὶ φίλον ἡγούμενοι ΣμυρναίΟΙΣ. ΟΜοῦνται δὲ καὶ οἱ ἐμ Μαγνησίᾳ Σμυρναίοις καὶ Σμυρναῖοι τοῖς ἐμ Μαγνησίᾳ, ἑκάτεροι αὐτῶν, τὸν ὅρκον τὸν ἐν τῇ ὁμολογίᾳ ὑπογεγραμμένον. Συντελεσθέντων δὲ τῶν ὅρκων, τὰ μὲν ἐγκλήματα αὐτοῖς τὰ γεγενημένα κατὰ τὸμ πόλεμον ἤρθω πάντα, καὶ μὴ ἐξέστω μηΔὲ ἑτέροις ἐγκαλέσαι περὶ τῶν κατὰ τὸμ πόλεμον γεγενημένων, μήτε διὰ δίκης μή-

POntifice Hegeſia, Stephanophoro autem Pythodoro, menſe Lenæone, cum Bona Fortuna; Hiſce conditionibus amicitiam inierunt Smyrnæi & Magneſiæ incolæ, tum equites & pedites qui in vrbe ſunt tum qui in caſtris, & habitatores ceteri. Ciuitate donarunt Smyrnæi Magneſiæ incolas, tùm qui in vrbe ſunt equites & pedites, & qui in caſtris, tùm qui vrbe habitant; ob quam rem, belli ſocietatem & beneuolentiam erga Regis Seleuci maieſtatem ſtudioſiſſimè obſeruabunt Magnetes Regi Seleuco idque perpetuò; & quæcunque acceperunt à Rege Seleuco, ea tuebuntur pro viribus ſuis & reddent Regi Seleuco. *Guber*nabuntur autem cum Smyrnæis iuxta leges ciuiles; à diſſidio vacantes. Et eoſdem amicos & inimicos cum Smyrnæis habebunt. Smyrnæis verò *iura*bunt Magneſij, & Magneſijs Smyrnæi alterutrinque, iuſiurandm in Fœdere ſubſcriptum. Præſtitis autem iuramentis, controuerſiæ illis natæ tempore belli vniuerſæ perimantur. Neque alterutris liceat controuerſiam mouere de ijs quæ tempore belli facta

τε καὶ ἄλλον τρόπον μηθένα. Εἰ δὲ μή, Πᾶν ΤΟ ἐπιφΕΡόμεΝον ἔγκλημα ἄκυρον ἔςω. Δέδοσθαι δὲ τοῖς ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκΟΙΣ, τοῖς τε κατὰ πόλιν ἱππεῦσι καὶ πεζοῖς καὶ τοῖς ὑπαίθροις, πολιτείΑν ἐν Σμύρνῃ ἐφ' ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ τοῖς ἄλλοις πολίταις. Ὁμοίως δὲ δέΔΟΣΘΑΙ Τὴμ πολιτείαν καὶ τοῖς ἄλλοις ΤΟΙΣ Οἰκοῦσιν ἐμ Μαγνησίᾳ, ὅσοι ἂν ὦσιν ἐλεύθεροί τε καὶ Ἕλληνες. Ἀνενεγκάτωσαν δὲ τοὺς μὲγ καταλοχισμΟΥΣ Τῶν ἐμ Μαγνησίᾳ ἱππέωΝ Τὲ καὶ πεζῶν τῶν τε κατὰ πόλιγ καΙ τῶν ὑπαίθρων, οἱ ὄντες γραμματεῖς τῶν ταγμάτων, ἐπὶ τὸν δῆμον. Τῶν δὲ ἄλΛΩΝ οἰκητῶν τὴν γραφΗΝ οἱ ἀποδειχθέντες ὑπὸ τῶν ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκωΝ ἄνδρες. Ὅταν δὲ τίθωνται τοὺς καταλοχισμοὺς οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Ανδρες οἱ ἀΠΟδειχθέντες τὴγ γραφὴν τῶν ἄλλων οἰκητῶν, ὁρκισάτωσαν ΑΥτοὺς οἱ ἐξετασαὶ ἐπὶ τοῦ μητρῴου ἱεροῖς νεοκαύτοιΣ, ΤΟΥΣ ΜΕΓ ΓΡΑΜΜΑ τεῖς ἦμην ἀπὸ τοῦ βελτίςου ἀνενηνοχέναι τὴγ γραφὴν τῶν ὄντωΝ Παρ' αὐτοῖς κατοίκων, ἱππέων καὶ ΠΕΖΩΝ ΤΩΝ ΤΕ ΚΑΤΑ ΠΟΛΙΝ ΚΑΙ ΤΩΓ ΚΑΤ ὕπαιθρα τασσομένων, τοὺς δὲ ἄνδρας τοὺς ΑΝαφέροντας τὴγ γραφὴν τῶν ΑΛΛΩΝ ΟΙΚΗΤΩΝ ΟΜΟΙΩΣ ΑΝΕΝΗΝΟΧΕΝΑΙ ΤΗΓ ΓΡΑΦΗΝ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ οἰκούντων ἐμ Μαγνησίᾳ καὶ ὄντων ἐλευθέρων καὶ Ἑλλήνων. Τὰς δὲ ἀνενεχΘΕΙΣΑΣ ΓΡΑΦΑΣ ΟΙ ἐξετασαὶ παραδότωσαν τῷ γραμμαΤΟΦΥ

ſunt, neque in forma iudicij neque vllo alio modo. Et ſi qua fortè emerſerit, plane irrita ſit. Dari verò eis qui in Magneſia ſunt incolis, tàm ſcilicet, qui in vrbe ſunt, equitibus & peditibus quàm qui in caſtris verſantur, ius ciuitatis in Smyrna equale nec diſſimile reliquorum ciuium iuri. Similitèr dari ius ciuitatis etiam reliquis qui Magneſia habitant, quotquot nimirùm liberi ſunt & Græci. Exhibento autem populo cohortes eorum qui in Magneſia ſunt, tam equitum quam peditum, ſiue in vrbe ſiue in caſtris, ij qui ſunt agninum Scribæ. Reliquorum habitatorum deſcriptionem exhibento Viri à Magneſiæ incolis deſignati. Cum verò repræſentant cohortes Scribæ, & Viri deſignati deſcriptionem ceterorum incolarum, adiuranto eos Quæſitores ſuper ardentibus Fani Magnæ Matris victimis, *Scribas nempe* ſe optima fide edidiſſe deſcriptionem eorum qui apud ſe fuerint incolarum, equitum ſcilicet & *peditum tàm qui in vrbe quàm qui in* caſtris fuerint diſpoſiti. Viros autem qui *ceterorum* deſcriptionem retulerint adiuranto, *ſe ſimilitèr edidiſſe ceterorum deſcriptionem* qui Magneſiam incolunt & ſunt liberi & Græci. Exhibitas autem deſcriptiones Quæſitores tradunto actorum Senatus Populique cuſtodi. Is publico

λακι τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου. Ὁ δὲ θέσθω εἰς ΤΟ ΔΗΜΟσιον. Ἐπικληρωσάτωσαν δὲ οἱ ΕΞΕΤΑΣΤαὶ εἰς τὰς φυλὰς τὰ ἀνενεχθέντα ὀνόματα πάντα καὶ ἀναγραψάτωσαν εἰς τὰ κληρωτήρια. Καὶ ἔστω μετουσία τοῖς ἀναγραφεῖσιν εἰΣ ΤΑ ΚΛΗΡωτήρια πάντων ὧν καὶ τοῖς λοιποῖς πολίταις μέτεστιν. Χρήσθωσαν δὲ οἱ πολιτογραφηθέντες, καὶ ἐμ Μαγνησίᾳ, περὶ τῶν συναλλΑΓΜΑΤων καὶ ἐγκλημάτων τῶμ πρὸς Σμυρναίους, τοῖς νόμοις τοῖς Σμυρναίων. Δεχέσθωσαν δὲ καὶ ἐμ Μαγνησίᾳ τὸ νόμισμα τὸ τῆς πολεῶς ΕΝΝομον. Καὶ ἄρχοντα δὲ ὃν ἂν ἀποστέλλῃ ὁ δῆμος κυριεύσοντά τε τῶν κλείθρων καὶ ἐσόμενον ἐπὶ τῆς φυλακῆς τῆς πόλεως καὶ διατηρήσοντα τὴμ πόλιν τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ παραδέξονται οἱ ἐμ Μαγνησίᾳ. Δότωσαν δὲ Σμυρναῖοι καὶ εἰς κατασκήνωσιν τοῖς ἀποσκευαζομένοις τῶν ἐκ Μαγνησίας, οἰκίας, κλίνων ὅσων ἂν τῷ δήμῳ δόξῃ, ἀφ' οὗ ἂν χρόνου ἡ ὁμολογία συνσφραγίσθῃ εἰς ἑξάμηνον. Μισθούσθω δὲ ὁ ταμίας τῶμ ὁσίωμ προσόδων Τὰς οἰκίας μετὰ τῶν στρατηγῶν. Καὶ τὸ ἀνήλωμα διδότω ἀπὸ τῶν τῆΣ πόλεως προσόδων. Ὀμόσαι δὲ τοὺς μὲν ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκους τῶν τε * κατὰ πόλιν ἱππέων καὶ πεζῶν καὶ τοὺς ἐν τοῖς ὑπαίθροις τασσομένους καΙ τοὺς ἄλλους τοὺς καταχωριζομένους εἰς τὸ πολίτευμα, τὸν δὲ τὸν ὅρκον. Ὀμνύω διὰ Γῆν, Ἥλιον, Ἄρη, Ἀθηνᾶν Ἀρείαν, καὶ τὴν Ταυροπόλον, καὶ τὴΝ Μητέρα τὴν Σιπυληνὴν, καὶ Ἀπόλλω τὸν ἐμ Πάνδοις, καὶ τοὺς ἄλλους Θεοὺς πάντας καὶ πάσας, καὶ τὴν τοῦ βασιλέως Σελεύκου τύχην·

lico archiuo repoſito. Sorte verò cooptanto Quæſitores in tribus edita nomina,& deſcribunto in ſortium tabulas. Quin participes ſint ij, qui perſcripti fuerint in *ſortium tabulis*, rerum omnium quarum participes ſunt reliqui ciues. Vtuntor autem, poſtquam ciuium numero adſcripti fuerint, etiam in Magneſia, in *contractibus* & actionibus quæ ad Smyrnæos ſpectant, legibus Smyrnæorum. Admittunto etiam Magneſij, numiſma ciuitatis vt *legitimum*. Excipiunto item Præfectum quem miſerit Populus, qui ſcilicet clauibus potietur & præſidio erit Ciuitati eamque tuebitur Regi Seleuco. Præbento Smyrnæi pro habituculis, ijs qui è Magneſia emittuntur,ædes (quibus lectorum numeris ſit pro arbitratu Populi) ab eo tempore quo fœdus ſigillatum fuerit, in tempus ſemeſtre. Conducito autem publici ærarij Præfectus cum Ducibus ædes illas, datâ penſione ex vrbis prouentibus. Iuranto verò qui Magneſiæ ſunt incolæ, tam equites & pedites in vrbe & caſtris diſpoſiti quam ceteri in hanc adminiſtrationis formulam admiſſi,iuramentum huiuſmodi. Iuro per Terram,Solem, Martem, Mineruam Martiam, Dianam, Matrem Sipylenem, Apollinem in Pandis, & reliquos Deos Deaſq; omnes & per Regis Seleuci Fortunam; ſtabo pactis conuentis

ἐμμενῶ ἐν ταῖς συνθήκαις αἷς συντέθειμαι πρὸς Σμυρναίους εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον. Καὶ διατηρήσω τὴν τε συμμαχίαν καὶ τὴν εὔνοιαν τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ καὶ τῇ Σμυρναίων πόλει. Καὶ ἃ παρείληφα παρὰ τοῦ βασιλέως Σελεύκου διατηρήσω κατὰ δύναμιν τὴν ἐμὴν, καὶ ἀποδώσω τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ. Καὶ οὐθὲν παραβήσομαι τῶν κατὰ τὴν ὁμολογίαν, οὐδὲ μεταθήσω ἐπὶ τὸ χεῖρον τὰ γεγραμΜένα ἐν αὐτῇ οὔτε τρόπῳ οὔτε μηχανῇ οὐδεμιᾷ. Καὶ πολιτεύσομαι μεθ' ὁμονοίας ἀστασιάστως κατὰ τοὺς Σμυρναίων νόμους καὶ τὰ ψηφίσματα τοῦ δΗμου. Καὶ συνδιατηρήσω τὴν τε αὐτονομίαν καὶ δημοκρατίαν καὶ τ' ἄλλα τὰ ἐπικεχωρημένα Σμυρναίοις ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σελεύκου μετὰ πάσης προθυμίας ἐμ παντὶ καιρῷ. Καὶ οὔτε αὐτὸς ἀδικήσω αὐτῶν οὐθένα οὔτε ἄλλῳ ἐπιΙρέψω οὐθενὶ κατὰ δύναμιν τὴν ἐμήν. Καὶ ἐάν τινα αἰσθάνωμαι ἐπιβουλεύοΝΤΑ τῇ πόλει ἢ τοῖς χωρίοις τῆς πόλεως ἢ τὴν δημοκρατίαν ἢ τὴν ἰσονομίαν καταλύοντα, μηνύσω τῷ δήμῳ τῷ Σμυρναίων καὶ βοηθήσω ἀγωΝΙΖΟΜενος μετὰ πάσης φιλοτιμίας· καὶ οὐκ ἐγκαταλείψω κατὰ δύναμιν τὴν ἐμαυτοῦ. Εὐορκοῦντι μὲν μοὶ, εὖ εἴη. Ἐφιορκοῦντι δὲ, ἐξώλεια καὶ αὐτῷ καὶ γέΝΕΙ Τῷ ἐξ ἐμοῦ. Ὀμόσαι δὲ καὶ Σμυρναίους τοῖς ἀπὸ Μαγνησίας τὸν ὅρκον τόνδε. Ομνύω Δία, Γῆν, Ἥλιον, Ἄρη, Ἀθηνᾶν Ἀρείαν, καὶ τὴν Ταυροπόλον, καὶ τὴμ μηΤΕΡα τὴν Σιπυληνὴν, καὶ Ἀφροδίτην τὴν Στρατονικίδα καὶ τοὺς ἄλλους Θεοὺς πάντας καὶ πάσας· ἐμμενῶ ἐν ταῖς συνθήκαις αἷς συντεθείμεθα πρὸς τοὺς ΕΜ ΜΑγνησίᾳ κατοίκους τούς τε κατὰ πόλιν

quæ iniui cum Smyrnæis in perpetuum, & obſeruabo belli ſocietatem & beneuolentiam Regi Seleuco & Smyrnæorum Ciuitati. Et quæ accepi à Rege Seleuco tuebor pro viribus meis,& reddam Regi Seleuco. Et nihil eorum quæ in Fœdere ſunt tranſgrediar , neque in peius peruertam quæ in eo conſcripta ſunt , neque immutatione neque vllo commento. Vitam ciuilem inſtituam animo concordi, à diſſidio vacans, iuxta Smyrnæorum leges & decreta Populi; & ſimul conſeruabo Libertatem & Statũ Popularem & cetera quæ indulta ſunt Smyrnæis à Rege Seleuco, ſumma animi promptitudine, idque perpetuò. Neque ipſe eorum quempiam iniuriâ laceſſam, nec alteri cuipiam id facere permittam, pro viribus nempè meis. Et ſi quem inſidias aut Ciuitati aut Ciuitatis caſtellis ſtruentem animaduertero, aut Libertatem & Statum Popularem impugnantem , indicabo populo Smyrnæo , & opem certatim feram, idq; ſummo ſtudio, neq; eum deſeram , quantum in me fuerit. Si ſanctè hæc ſeruauero, benè mihi ſit;ſi peierauero, exitium & mihimet ipſi & poſt*eris* meis. Smyrnæi verò iuranto ijs,qui è Magneſia aduenerint,iuramentũ huiuſmodi. Iuro per Terrã, Solem, Martem, Mineruam Martiam , Dianam, Matrem Sipylenem , Venerem Stratonicidem,

&

ἱππεῖς καὶ πεζοὺς καὶ τοὺς ἐν τοῖς ὑπαίθροις τασσομένους καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς καταχωριζομένους εἰς τὸ ΠΟΛΙτευμα εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον; οὐθὲν παραβαίνων τῶν κατὰ τὴμ ὁμολογίαν, οὐδὲ μεταπίθεις ἐπὶ τὸ χεῖρον τὰ γεγραμμένα ἐν αὐτῇ οὔτε τέχνῃ οὔτε ΜΗΧΑνῇ οὐδεμίᾳ· καὶ εὐνοήσω καὶ βασιλεῖ Σελεύκῳ καὶ τοῖς ἐκ Μαγνησίας κατοίκοις, τοῖς τε κατὰ πόλιν καὶ τοῖς ὑπαίθροις καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς οἰκοΥΣΙΝ ΕΜ Μαγνησίᾳ, ὅσοι εἰσὶν ἐλεύθεροί τε καὶ Ἕλληνες· καὶ ποιήσομαι αὐτοὺς πολίτας πάντας καὶ τοὺς ἐγγόνους αὐτῶν ἐφ' ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ τοῖς ἄλλοις πολιΤΑΙΣ. Καὶ εἰς φύλας αὐτοὺς ἐπικληρώσας καταχωρίσω εἰς ἣν ἂν ἕκαστοι λάχωσιν· καὶ οὔτε αὐτοὺς ἀδικήσω αὐτῶν οὐθένα, οὔτε ἄλλῳ ἐπιτρέψω οὐθενὶ κατὰ δΥΝαμιν τὴν ἐμὴν· καὶ ἐάν τινα αἰσθάνωμαι ἐπιβουλεύοντα αὐτοῖς ἢ ἐκγόνοΙΣ αὐτῶν ἢ τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτῶν, μηνύσω ὡς ἂν τάχιστα δύνωμαι καὶ βοηθΘΗΣ μετὰ φιλοτιμίας καὶ μετουσίαν αὐτοῖς δώσω τῶν τε ἀρχείων καὶ τῶν ἄλλΩΝ τῶν κοινῶν τῆς πόλεως ὧν καὶ οἱ ἄλλοι πολῖται μετέχουσιν. Εὐορκοῦ ΝΤΙ μέν μοι εὖ εἴη, ἐφιορκοῦντι δὲ ἐξώλεια καὶ αὐτῷ καὶ γένει τῷ ἐξ ἐμοῦ. Ἀποδειξ Α'τωσαν δὲ Σμυρναῖοι καὶ οἱ ἀπὸ Μαγνησίας ἄνδρας ΕΚΑΤΕΡΩΘΕΝ ΟΣΟΥΣ ἂν ἑκάτεροι ὑπολαβάνωσιν ἱκανοὺς εἶναι τοὺς ὁρκιοῦντας τὸ πλῆθος τῶν τε ἐν Σμύρνῃ καὶ τῶν

& reliquos Deos Deaſque omnes; ſtabo pactis conuentis quæ inimus cum Magneſiæ incolis, equitibus ſcilicet & peditibus tàm in vrbe quàm in caſtris diſpoſitis & cæteris in hanc adminiſtrationis formulam admiſſis, in tempus perpetuum. Nihil tranſgrediar eorum quæ in Fœdere ſunt, neque in peius peruertam in illo conſcripta, neque arte, neque commento aliquo. Et beneuolus ero Seleuco Regi & Magneſiæ incolis, tàm ijs qui in vrbe quàm qui in caſtris diſpoſiti ſunt, & ceteris, qui in Magneſia habitant, liberis ſcilicet & Græcis; & faciam eos omnes, itemque qui ex ijs nati fuerint, ciues pari vndiquaque cum cæteris ciuibus iure. Et in tribus eos ſorte diſtribuam, atque in eam admittam quam vnuſquiſque ſortitus fuerit. Eorum neminem iniuriâ laceſſam, neque alteri cuipiam id facere permittam pro viribus meis. Et ſi quem animaduertero ſiue ipſis, ſiue eis qui ex ipſis nati fuerint, aut poſſeſſionibus eorum inſidias ſtruentem, indicabo quàm primùm potero & ſtudioſè opem feram. Et participes eos faciam tùm Magiſtratuum tùm rerum cæterarum in ciuitate publicarum quarum reliqui ciues participes ſunt. Si hæc ſanctè ſeruauero, bene mihi ſit; ſi peierauero, exitium & mihimet ipſi & poſteris

ἐμ Μαγνησίᾳ. ΟΙ ΔΕ ΠΡΟΝΟΕΙΤΩ-
ΣΑΝ ΚΕΛΕΥΟντες τῇ πρότερον ἡμέ-
ρᾳ, ἐνδημεῖν τοὺς ἐν τῇ πόλει ὡς τοῦ ὅρκου
συνΤΕλεσθησομένου τοῦ κατὰ τὴν ὁμολογίαν. ΟΡ-
κιζέτωσΑΝ ΔΕ ΤΟΝ ΟΡΚΟΝ ΤΟΝ
ΑΝΩ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝον οἱ μὲν ἐκ Μαγ-
νησίας ἀποδειχθέντες Σμυρναίους· οἱ δὲ ἐξ
Σμύρνης τοὺς ἐμ Μαγνησίᾳ. Τὰ δὲ ἱερεῖα τὰ
εἰς τὰ ΟΡκωμόσια ἐν ΣμύρνΗΙ ΕΤΟΙ-
ΜΑΣΕΤΩ Ο ΚΑΛλῖνος ἀφ' ὧν ἂν
ψηφίσηται ὁ δῆμος. Ἐν δὲ Μαγνησίᾳ οἱ
ταμίαι οἷς ἂν τὸ πλῆθος ἐτάξῃ. Αναγραψάτω-
σΑΝ καὶ τὴν ὁμολογίαν ἐν στήλΑΙΣ ΕΚΑΤΕ-
ΡΟΙ. ΤΑΣ ΔΕ ΑΝΑΤΙΘέτωσαν Σμυρ-
ναῖοι μὲν ἐν τῷ τῆς Αφροδίτης Στρατονικί-
δος ἱερῷ καὶ ἐμ Μαγνησίᾳ τῇ πρὸς τῷ
Μαιάνδρῳ ἐν τῷ τῆς ΑρτεμίδΟΣ ΤΗΣ
ΛΕΥΚΟΦΡΥΗνης ἱερῷ. Οἱ δὲ ἐμ Μαγ-
νησίᾳ κάτοικοι ἔν τε τῇ ἀγορᾷ παρὰ τὸν βωμὸν
τοῦ ΔΙΟΝΥΣου καὶ τὰς τῶν βασιλέων εἰ-
κόνας καὶ ἐμ Πάνδοις Ν ΤΩΙ ΙΕΡΩΙ
ΤΟΥ Απόλλωνος καὶ ἐγ Γρυνέῳ ἐν τῷ ἱε-
ρῷ τοῦ Απόλλωνος. Αναγραψάτω δὲ καὶ ὁ γραμ-
ματοφύλαξ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τὰ ἀντίγρα-
φα τῆς ὁμολογίας ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΜόσιον.
Συνσφραγισάσθωσαν δὲ τὰς ὁμολογίας· τὴμ μὲν
Σμυρναίοις δοθησομένην οὓς ἂν ἀποδείξῃ τὸ
κοινὸν τὸ ἐμ Μαγνησίᾳ, τοῖς τε ἑαυτῶν
δακτυλίοις ΚΑΙ ΤΩΙ ὑπάρχοντι κοινῷ· τὴν
δὲ εἰς Μαγνησίαν δοθησομένην σφραγισάσθω-
σαν ΣμυρναΙΟΙ οἵτε στρατηγοὶ καὶ οἱ ἐξετασταὶ

meis. Deſignanto porrò tùm Smyrnæi tùm Magnetes *alterutrinque quot* idoneos fore alterutri exiſtimauerint ad plebem tum in Smyrna tum in Magneſia adiurandam. Hi verò pridiè *edicto caueant*, vt in vrbe hæc maneat donec iuxta Fœdus iuramentum perficiatur. Adiuranto autem *iam deſcripto iuramento* ij quos deſignauerint Magnetes, Smyrnæos. A Smyrnæis verò deſignati, Magneſios. Victimas ad ſacra iuramenti præſtanda in Smyrna *preparet* Callinus, vnde decreuerit populus. In Magneſia autem, præfecti quibus id præceperit plebs. Perſcribunto etiam Fœdus in colum*nis vtrique*. *Has verò conſecr*anto Symrnæi tùm in Veneris Stratonicidis fano, tum Magneſiæ ad Mæandrum in fano Dian*æ Leucophryenæ*. Qui verò Magneſiam incolunt, in foro ad aram *Bacchi*, & ad Regum ſtatuas, & in Pandis *in fano* Apollinis & in Grynæo in Apollinis fano. Deſcribito autem actorum Senatus Populiq; cuſtos exemplaria Fœderis *in archiuum publi*cum. Inſuper ſigillanto Fœdera; id ſcilicet quod ad Smyrnæos dabitur, ij qui à Communi Magneſiæ deſignati fuerint, tùm ſuis ſigillis tùm eo quod Communi eſt. Id verò quod dabitur in Magneſiam, ſigillanto Smyrnæi & Duces & Quæſitores tùm Ciuitatis ſigillo tùm ſigillis

τῷ τε τῆς πόλεως δακτυλίῳ καὶ τοῖς αὐτῶν. Ταῦτα δὲ ἀμφοτέροις τοῖς πλήθεσιν συντετελεῖσθαι Τύχῃ τῇ Ἀγαθῇ.

gillis ſuis. Atque hæc ab alterutra plebe perimplentor cum Bona Fortuna.

Smyrnæorum Decretum quod Fœdus *ſubſequutum eſt.*

Ἔδοξεν τῷ δήμῳ στρατηγῶν γνώμη. Ἐπειδὴ προνοῶν ὁ δῆμος ὑπὲρ ἁπάντων τῶν τοῦ βασιλέως Σελεύκου συμφερόντων διετέλει καὶ πρότερον τήν τε βασιλείαν αὐτοῦ συναύξων καὶ τὰ πράγματα διατηρῶν καθ' ὅσον ἦν δυνατὸς, καὶ πολλὰ μὲν περιεῖδεν ἀπολλύμενα καὶ καταφθειρόμενα τῶν ὑπαρχόντων· πολλοὺς δὲ ὑπέμεινε κινδύνους ἕνεκεν τοῦ διατηρῆσαι τὴν φιλίαν τὴν πρὸς τὸν βασιλέα Σέλευκον, καὶ νῦν φιλοτιμούμενος αὐτῷ συνδιατηρῆσαι καὶ συνέχειν τὰ πράγματα καθ' ὅσον ἐνδεχόμενόν ἐστιν, τήν τε πρὸς τοὺς ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκους καὶ τοὺς ὑπαίθρους ἱππεῖς καὶ τοὺς πεζοὺς στρατιώτας καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς οἰκοῦντας ἐμ Μαγνησίᾳ, συντεθεῖται φιλίαν, ἵνα διαφυλάσσωσιν τὴν συμμαχίαν καὶ τὴν εὔνοιαν τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ· νομίζων δὲ ἀναγκαῖον εἶναι τῇ πόλει παραλαβεῖν καὶ τὸ χωρίον Παλαιμαγνησίαν καὶ ποιήσασθαι τὴν φυλακὴν δι' αὐτοῦ, ἵνα καὶ τούτου παραληφθέντος ὑπὸ τῆς πόλεως ἀσφαλέστερον διαμένῃ πάντα τὰ συνεγγὺς πράγματα τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ, διεπέμψατο πρὸς τοὺς οἰκοῦντας ἐν τῷ χωρίῳ καὶ παρεκάλεσαν αὐτοὺς αἱρεσθαι τὴν φιλίαν τὴν πρὸς τὸν βασιλέα Σέλευκον καὶ παραδοῦναι τὰς

PLacuit Populo, Ducum conſilio. Poſtquàm Populus vniuerſis Seleuci Regis commodis conſtantèr proſpexerit tùm imperium eius olim promouendo tùm maieſtatem eius conſeruando in quantum potis erat, & poſſeſſionum ſuarum multas circumſpexerit deperditas & vaſtatas, multa item ſuſtinuerit pericula ex eo quòd conſeruauit amicitiam cum Rege Seleuco, quin nunc etiam ſummo contendens ſtudio eius conſeruare & tueri maieſtatem, in quantum poſſibile eſt, amicitiam iniuerit cum Magneſiæ incolis, tùm qui in caſtris ſunt equitibus & peditibus militantibus tùm ceteris qui Magneſiam habitant, vt nempe belli ſocietatem & beneuolentiam Regi Seleuco obſeruent; perpendens verò neceſſarium eſſe Ciuitati, recipere etiam caſtellum Palæmagneſiam & præſidium in eodem collocare, vt ſcilicet hoc etiam recepto commodiùs firmarentur omnes quæ vicinæ ſunt res Regi Seleuco, miſerit ad caſtelli incolas & inuitârit eos ad amplexandam amicitiam cum Rege Seleuco, &

κλεῖδας τῷ ἄρχοντι τῷ ἀποςαλέντι ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ παΡαδέξΑσθαι φυλακὴν τὴν συνδιατηρήσουσαν μετ' αὐτῶν τὸ χωρίον τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ, ἐπαγγελόμενος, ταῦτα ποιησάντων αὐτῶν, ὑπάρξειν αὐτοῖς παρὰ τῆς πόλεως πάντα τὰ φιλάνθρωπα καὶ καλῶς ἔχοντα· Οἱ δὲ οἰκοῦντες ἐν τῷ χωρίῳ ἑλόμενοι τὴν φιλίαν τὴν πρὸς τὸν βασιλέα Σέλευκον μετὰ πάσης προθυμίας προσεδέξαντο τὰξιούμενα ὑπὸ τοῦ δήμου, καὶ τάς τε κλεῖδας παραδεδώκασι τῷ ἄρχοντι τῷ ἀπεςαλμένῳ ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ τὴν φυλακὴν τὴν παρὰ τῆς πόλεως παρεδέξαντο εἰς τὸ χωρίον· Αγαθῇ τύχῃ δέδοχθαι, πολίτας τε αὐτοὺς εἶνΑΙ καὶ ὑπάρχειν αὐτοῖς τὰ αὐτὰ ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις ὑπάρχει· καὶ τούς τε κλήρους ἑαυτῶν τοὺς δύο, ὅντε ὁ Θεὸς καὶ Σωτὴρ Ἀντίοχος ἐπεχώρησεν αὐτοῖς καὶ περὶ οὗΥ Ἀλέξανδρος γεγράφηκεν, εἶναι αὐτοῖς ἀδεκατεύτους· καὶ ἐὰν προσορισθῇ ἡ Χώρα ἣν ἔχουσιν οἱ πρότερον ὄντες ἐμ Μαγνησίᾳ κάτοικοι τῇ πόλει τῇ ἡμετέρᾳ, ὑπάρχειν αὐτοῖς τοὺς τρεῖς κλήρους δωρεάν, καὶ τὴν ἀτέλειαν αὐτοῖς μένειν τὴν νῦν ὑπάρχουσαν· καὶ ὅσοι αὐτῶν ἀκληρούχητοι, δοθῆναι αὐτοῖς κλῆροΝ ἱππικὸν δωρεάν, τῶν παρακειμένων τῷ χωρίῳ. Ὑπάρχειν δὲ καὶ Τίμωνι καΙ τοῖς πεζοῖς τοῖς τεταγμένοις ὑπὸ Τίμωνα τοῖς ἀποταχθεῖσιν ἀπὸ τῆς φάλαγγοΣ ἐπὶ τὴν φυλακὴν τοῦ χωρίου τήν τε πολιτείαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀτέλειαν Καὶ τοῖς ἄλλοις ὑπάρχει· καὶ εἶναι αὐτοὺς ἐν

claues tradendas Præfecto à Populo miſſo & excipiendum præſidium quod cum eis ſimul conſeruaret caſtellum Regi Seleuco, pollicitus ſi hæc facerent, fore eis & à ciuitate, & à Rege Seleuco omnimodam beneuolentiam & fauorem; caſtelli autem incolæ amicicitiam erga Regem Seleucum ſummâ animi alacritate amplexati aſſenſum præbuerint ijs quæ à populo præſcripta ſunt, & tùm claues tradiderint Præfecto à populo miſſo tùm præſidium à ciuitate receperint in caſtellum; cum Bona Fortuna cenſeri, Ciues eos fore, & ad eos eadem ipſa pertinere quæcunque etiam ad ceteros ciues pertinent; quinetiam prædia eorum bina, tàm illud ſcilicet quod Deus & Soter Antiochus eis conceſſit quàm illud de quo Alexander ſcripſit, fore eis decimarum immunia; & ſi acceſſerit regio, quam occupant priſtini Magneſiæ incolæ Ciuitati noſtræ, fore eis prædia illa tria ſine onere, & libertatem eis firmari eandem quam nunc obtinent. Quotquot verò eorum ſunt quibus prædia nondum aſſignantur, traditum iri eis prædium equeſtre, ſine onere, ex eis qui caſtello adiacent. Fore item Timoni & peditibus ſub Timone diſpoſitis, qui nempè ab acie ſelecti ſunt ad cuſtodiam caſtelli, idem ius ciuitatis & eandem im-

τοῦ χωρίου. Ὑπάρχειν δὲ καὶ Ὠμάνει καὶ τοῖς Πέρσαις τοῖς ὑπὸ Ὠμάνην καὶ τοῖς ἀπὸ Σμύρνης ἀποσταλεῖσιν ἐπὶ τὴν Φυλακὴν τοῦ χωρίου, Μενέκλει τε καὶ τοῖς ὑπ' αὐτὸν τασσομένοις τήν τε πολιτείAN καὶ τ' ἄλλα φιλάνθρωπα ἃ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς ἐκ Μαγνησίας. Ἐψήφισται κAI προνοῆσαι τὸν δῆμον ὅπως αὐτοῖς δίδονται ἐκ βασιλικοῦ τAτε μέτρηματα καὶ τὰ ὀψώνια τ' ἄλλα ὅσα εἰώθει ἐκ βασιλικοῦ δίδοσθαι αὐτοῖς. Τὸ δὲ ψήφισμα τόδε ἀναΑΓράψαι εἰς τὰς στήλας τὰς ἀνατεθησομένας ἐν τοῖς ἱεροῖς ὑπό τε τοῦ δήμου καὶ ΤΩΝ ἐκ Μαγνησίας. Ἀναγέγραφθαι δὲ αὐτὸ καὶ ἐν τοῖς δημοσίοις.

immunitatem quam alij obtinent; & permanſuros eos in caſtello. Fore item Omani, & Perſis ſub Omane, & eis qui à Smyrna ablegati ſunt in præſidium caſtelli, & Menecli & eis qui ei ſubijciuntur, idem ius ciuitatis atque eandem beneuolentiam quæ & ceteris Magnetibus. Decretum etiam eſt, populum præuiſurum, vti eis præbeantur, ex Fiſco, demenſa & annona atque alia quæcunque ex fiſco præberi eis ſolita. Hoc verò Decretum, deſcriptum iri in columnis quæ ſacrabuntur in fanis tum à populo tum à Magnetibus. Quin & idem deſcriptum iri in archiuis publicis.

K C. Ant.

III.

C. Ant. Septimij Publij Citharœdi Victoriæ.

Γ. ΑΝΤ. ΣΕΠΤΙΜΙΟΣ ΠΟΠΛΙΟΣ
ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΣ ΚΑΙ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙΟΣ
ΚΑΙ ΕΦΕΣΙΟΣ ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ ΜΟΝΟΣ ΚΑΙ
ΠΡΩΤΟΣ ΤΩΝ ΑΠ ΑΙΩΝΟΣ ΝΙΚΗΣΑΣ
ΤΟΥΣ ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ
ΣΜΥΡΝΑΝ ΟΛΥΜΠΙΑ Η ϧ Ι7 ΑΔΡΙΑΝΙΑ
ΡΩΜΗΝ Β ΠΟΤΙΟΛΟΥΣ Β. ΝΕΑΝΠΟ
ΛΙΝ Γ ΑΚΤΙΑ Β. ΤΗΝ ΕΞ ΑΡΓΟΥΣ ΑΣ
ΠΙΔΑ ΝΕΜΙΑ Γ ΠΑΝΤΑΣ ΚΑΘΕΞΗΣ
ΣΜΥΡΝΑΝ ΚΟΙΝΟΝ ΑΣΙΑΣ ΠΕΡΓΑ
ΜΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΕΙΑ Γ ΤΡΑΙΑΝΕΙΑ
ΑΣΚΛΗΠΕΙΑ ΚΟΜΟΔΕΙΑ Β. ΠΥΘΙΑ
ΤΑ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ ΕΦΕΣΟΝ ΑΔΡΙΑΝΕΙΑ
ΕΦΕΣΟΝ :: ΕΦΕΣΗΑ. ΒΑΡΒΙΛΛΗΑ
ΕΠΙΔΑΥΡΟΝ ΑΣΚΛΗΠΕΙΑ ΑΘΗΝΑΣ
ΑΔΡΙΑΝΕΙΑ ΣΑΡΔΕΙΣ ΧΡΥΣΑΝΘΙ
ΝΟΝ ΤΡΑΛΛΕΙΣ ΠΥΘΙΑ ΜΕΙΛΗ
ΤΟΝ ΔΙΔΥΜΕΙΑ ΡΟΔΟΝ ΑΛΕΙΑ Β.
ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΑ ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΝ
ΘΕΜΑΤΙΚΟΥΣ ΔΕ ΚΑΙ ΤΑΛΛΑΝΤΙΑΙΟΥΣ
ΠΑΝΤΑΣ ΟΣΟΥΣ ΗΓΩΝΙΣΑΤΟ
ΥΠΟ ΦΩΝΑΣΚΟΝ Γ. ΑΙΛ. ΑΓΑΘΗΜΕΡΟΝ
ΕΦΕΣΙΟΝ ΚΑΙ ΣΜΥΡΝΑΙΟΝ ΚΑΙ
ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΝ ΚΙΘΑΘΩΔΩΝ ΙΕΡΟΝΕΙ
ΚΗΝ ΚΑΙ ΜΕΛΟΠΟΙΟΝ ΕΝΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙ
ΠΑΝΤΑ ΕΥΝΟΥΝ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ ΩΣ ΦΥΣΕΙ
ΠΑΤΕΡΑ.

Idem,

Idem, cum verſione.

Γ. Αὐλ. Σεπτίμιος Πόπλιος Περγάμηνος καὶ Σμυρναῖος καὶ Αθηναῖος καὶ Εφέσιος κιθαρῳδὸς μόνος καὶ πρῶτος τῶν ἀπ' αἰῶνος νικήσας τὺς ὑπογεγραμμένυς ἀγῶνας. Σμύρναν Ολύμπια Η 5 17 Αδριάνια Ρ῾ώμην Β, Ποτιόλυς Β, Νεαπόλιν Γ, Α῎κτια Β, τὴν ἐξ Α῎ργυς ἀσπίδα, Νέμια Γ, πάντας καθεξῆς. Σμύρναν κοινὸν Ασίας, Πέργαμον Αυγύστεια Γ, Τραιάνεια, Ασκλήπεια, Κομόδεια Β, Πύθια τὰ ἐν Δελφοῖς, Ε῎φεσον Αδριάνεια, Ε῎φεσον::Εφέσηα, Βαρβιλλῆα, Ε᾽πίδαυρον Ασκλήπεια, Αθῆνας Αδριάνεια, Σάρδεις Χρυσάνθινον, Τράλλεις Πύθια, Μείλητον Διδύμεια, Ρ῾όδον Αλεῖα Β, Λακεδαίμονα, Μαντίνειαν. θεματικὺς ᾗ καὶ ταλαντιαίυς πάντας. ὅσυς ἠγωνίσατο ὑπὸ φωνασκὸν Γ. Αἰλ. Αγαθήμερον Ε᾽φέσιον καὶ Σμυρναῖον καὶ Περγάμηνον κιθαρῳδὸν, ἱερονείκην καὶ μελοποιὸν ἔνδοξον, περὶ πάντα εὐνῦν γινόμενον ὡς φύσει πατέρα.

C. Ant. Septimius Publius, Pergamenus, Smyrnæus, Athenienſis & Epheſius, Citharœdus, ſolus & primus qui poſt homines natos vicit ſubſcripta certamina. Smyrnæ Olympia H ħ 17 Adrianalia Romæ II, Puteolos II, Neapolim III, Actia II, ex Argis clypeum, Nemea III, omnia ordine continuo. Smyrnæ commune Aſiæ, Pergami Auguſtalia III, Traianalia, Æſculapia, Commodalia II, Pythia in Delphis, Epheſi Adrianalia, Epheſi::Epheſia, Barbillea, Epidauri Æſculapia, Athenis Adrianalia, Sardis Chryſanthinum, Trallibus Pythia, Mileti Dydymeia, Rhodo Halia II, Lacedæmonem, Mantineam. Omnia propoſita præmia ſua habuere & fuere difficillima. Certauit ſub moderatore C. Ælio Agathemero Epheſio, Smyrnæo & Pergameno, Citharœdo, Heironice, & modis faciendis clariſſimo, in omnibus beneuolo; non aliter ac ſi naturalis pater fuiſſet.

IV.

Donariorum ad gymnaſij, vt videtur, Smyrnenſis ornatum recenſio; ſed mutila.

| | ....IAΣ | |
| | ΔΕΤΟΔ..........................ΠΕΣΤΟΣΤΟ ħ | |

ΕΦΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ ΥΠΕΣΧΟΝΤΟ
ΟΙ ΔΕ ΚΛ. ΒΑΣΣΟΣ ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣ
ΝΕΜΕΣΕΩΝ ΣΤΡΩΣΕΙΝ ΤΗΝ ΒΑΣΙ
ΛΙΚΗΝ ΦΟΥΣΚΟΣ ΕΡΓΟΝ ΠΟΙΗΣΕΙΝ
Ӎ Ζ. ΧΕΡΣΙΦΡΩΝ ΑΣΙΑΡΧΗΣ ΤΟΥΣ
ΚΗΠΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΙΝΕΙΚΩΝΑ
ΛΟΥΚΙΟΣ ΠΟΜΠΗΙΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΙ
ΝΕΙΚΩΝΑ Ӎ Ε ΛΟΥΚΙΟΣ ΒΕΣΤΕΙΝΟΣ
ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΙΚΗΝ ΣΤΡΩΣΕΙΝ ΤΗΝ
ΠΡΟΣ ΤΩ ΒΟΥΛΗΤΗΡΙΩ ΚΑΙ ΧΑΛ
ΚΑΣ ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ ΠΟΙΗΣΕΙΝ
ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ ΠΡΥΤΑΝΙΣ ΝΑΟΝ ΤΥΧΗΣ
ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΕΙΝ ΕΝ ΤΩ ΦΟΙΝΕΙΚΩ
ΝΙ ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΣ ΠΡΥΤΑΝΙΣ ΧΡΥΣΩ
ΣΕΙΗ ΤΟΝ ΟΡΟΦΟΝ ΤΟΥ ΑΛΙΠΤΗΡΙΟΥ
ΤΗΣ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣ. ΚΑΙ ΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΑ
ΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΝΕΩ ΚΕΙΟΝΑ ΣΥΝ ΣΠΕΙ
ΡΟΚΕΦΑΛΩ. ΝΥΜΦΙΔΙΑ ΑΡΧΙΕΡΕΙΑ
ΚΛ. ΑΡΤΕΜΥΛΛΑ. ΚΛ. ΠΩΛΛΑ
ΚΛΑΥΔΙΑ ΝΕΙΚΗΤΟΥ ΘΕΥΔΙΑΝΟΣ
ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ. Β̄. ΦΛ. ΑΣΚΛΕΠΙΑΚΗ
ΕΙΣΙΔΩΡΟΣ ΣΟΦΙΣΤΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑ
ΜΑΓΝΑ ΚΛ. ΑΡΙΣΤΙΟΝ ΑΛΒΙΔΙΑ
ΜΑΓΝΑ. Ӎ ΚΛ. ΗΔΕΙΑ Ӎ ΚΛ. ΧΑΡΙΣ
Ӎ ΚΛ. ΛΕΟΝΤΙΟΝ Ӎ ΚΛ. ΑΥΡΗΛΙΑ
ΚΕΙΟΝΑΣ ΚΥΜΒΕΛΛΕΙΤΑΣ ΣΥΝ
ΣΠΕΙΡΟΚΕΦΑΛΟΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΙΝΕΙ
ΚΩΝΑ Ν̄Β. ΟΙ ΠΟΤΕ ΙΟΥΔΑΙΟΙ Ӎ
ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ ΝΕΙΚΑΝΟΡΟΣ ΕΙΣ

ΔΙΚΗΝΟΣ *ſupra* τὸ ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ *inſeritur in marmore.*

ΤΟΝ ΦΟΙΝΙΚΩΝΑ ⚹ Ζ. Φ. ΜΟΥΡΜΟΣ
ΚΑΙ ΚΙΛΙΑΝΟΣ Ӎ ΚΑΙ ΟΣΑ ΕΠΕΤΥ
ΧΟΜΕΝ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ
ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΔΙ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΠΟΛΕΜΩ
ΝΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΔΟΓΜΑ ΣΥΝΚΛΗΤΟΥ
ΚΑΘΟ ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΟΙ ΓΕΓΟΝΑΜΕΝ
ΑΓΩΝΑ ΙΕΡΟΝ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΘΕΟΛΟΓΟΥΣ
ΥΜΝΩΔΟΥΣ ΜΥΡΙΑΔΑΣ ΕΚΑΤΟΝ
ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΚΕΙΟΝΑΣ ΕΙΣ ΤΟ
ΑΛΕΙΠΤΗΡΙΟΝ ΣΥΝΝΑΔΙΟΥΣ Ῡ Β
ΝΟΥΜΕΔΙΚΟΥΣ Κ ΠΟΡΦΥΡΕΙΤΑΣ ħ
ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΘΗ ΔΕ ΚΑΙ Η ΗΛΙΟΚΑ
ΜΕΙΝΟΣ ΕΝ ΤΩ ΓΥΜΝΑΣΙΩ ΥΠΟ ΣΕΞΤΟΥ
ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ.

Idem, cum verſione.

. . . . ιας
δε το . . . . ες ος τὸ Ƕ
ἐφ' οὗ ϛρατηγοῦντος ὑπέσχοντο
οἱ ὗ. Κλ. Βάσσος ἀγωνοθέτης
Νεμεσέων ϛρώσειν τὴν βασι-
λικήν. Φοῦσκος ἔργον ποιήσειν
ΜΝ. Ζ. Χερσίφρων Ἀσιάρχης τοὺς
κήπους εἰς τὸν φοινεικῶνα.
Λούκιος Πομπήιος εἰς τὸν φοι-
νεικῶνα ΜΝ Ε. Λούκιος Βεστεῖνος
τὴν βασιλικὴν ϛρώσειν τὴν
πρὸς τὸ βουλευτηρίῳ καὶ χάλ-
κας τὰς θύρας ποιήσειν.
Σμάραγδος πρύτανις ναὸν τύχης
κατασκευάσειν ἐν τῷ φοινεικῶ-
νι. Κλαυδιανὸς πρύτανις χρυσώ-
σειν τὸν ὄροφον τοῦ ἀλιπτηρίου
τῆς γερουσίας· καὶ οἱ εἰς τὸ χα-
ριστήριον νέω κίονα σὺν σπει-
ροκεφάλῳ· Νυμφιδία ἀρχιέρεια,
Κλ. Ἀρτεμύλλα, Κλ. Πώλλα,
Κλαυδία Νικήτου, Θευδιανὸς
Στεφανηφόρος Β. Φλ. Ἀσκληπιακή,
Ἰσίδωρος σοφιστὴς, Ἀντωνία
Μάγνα, Κλ. Ἀρίστιον, Ἀλβιδία
Μάγνα ΜΑ Κλ. Ἡδεῖα ΜΑ Κλ. Χάρις
ΜΑ Κλ. Λεόντιον ΜΑ Κλ. Αὐρήλια
κίονας κυμβελείτας σὺν
σπειροκεφάλοις εἰς τὸν φοινει-
κῶνα ΝΒ. Οἱ ποτὲ Ἰουδαῖοι ΜΑ
Μητρόδωρος Νεικάνορος Δίκαιος εἰς
τὸν φοινεικῶνα ✱ Ζ. Φ. Μοῦρμος
καὶ Κιλιανὸς ΜΒ καὶ ὅσα ἐπετύ-
χομεν παρὰ τοῦ κυρίου Καίσαρος
Ἀδριανοῦ δι' Ἀντωνίου Πολέμω-
νος, δεύτερον δόγμα Συγκλήτου
καθ' ὃ δὶς νεώκοροι γεγόναμεν,
ἀγῶνα ἱερὸν, ἀτέλειαν, θεολόγους

. . . .
Sub cuius prætura polliciti ſunt; Cl. Baſſus certaminum præſes Nemeſium Dearum palatium tegere, Fuſcus, opus facere minarum VII. Cherſiphron Aſiarcha hortos ad palmetum, Lucius Pompeius in palmetum Minas V. Lucius Veſtinus eam Palatij partem tegere quæ curiæ proximat & oſtia ænea facere, Smaragdus Prytanis, Fortunæ fanum extruere in palmeto, Claudianus Prytanis inaurare tectum loci vngendis Senatoribus deſtinati. Et alij in templi puluinar *ſeu locum ſupplicandi* Columnam cum capitulo tortili. Nymphidia ſacerdos ſumma, Cl. Artemilla, Cl. Polla, Claudia Niceta, Theudianus Stephanephorus II. Fl. Aſclepia, Iſidorus Sophiſta, Antonia Magna, Cl. Ariſtion, Albidia Magna Minam I. Cl. Hedia Minam I. Cl. Charis Minam I. Cl. Leontion Minam I. Cl. Aurelia Columnas ſtriatas, cum capitulis tortilibus, in Palmetum, LII. Qui nuper affuere Iudæi Minam I. Metrodorus Nicanoris F. Dicenus in Palmetum, Denariorum VII CIↃ. F. Murmus & Cilianus Minas II. & quæ accepimus à Domino Cæſare Adriano per Antonium Polemonem, ſecundum nempè Senatuſconſultum, quo tempore bis æditui eramus, Certamen ſacrum, Immunitatem,

ὑμνῳδοὺς, μυριάδας ἑκατὸν πεντήκοντα, κίονας εἰς τὸ ἀλειπτήριον Συνναδίους ω̅β̅ Νουμεδικοὺς Κ. Πορφυρίτας ϟ Κατεσκευάσθη δὲ καὶ ἡ ἡλιοκάμινος ἐν τῷ γυμνασίῳ ὑπὸ Σέξτου Ἀρχιερέως·

tatem, Theologos, Hymnorum cantores, Myriadas centum quinquaginta, Columnas in vngendi locum Synnadæas $\overline{\text{DCCCII}}$. Numidicas $\overline{\text{XX}}$. Porphyritas $\overline{\text{XC}}$. Sed conſtructum eſt etiam Solarium in Gymnaſio à Sexto Pontifice ſummo.

V.

....ΕΣΣΙΟΣ
...ΛΑΚΚΟΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ
ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ
ΗΡΑΚΛΕΙ ΟΠΛΟ
ΦΥΛΑΚΙ.
ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥΝ
ΤΟΣ Γ. ΠΟΡΚΙΟΥ ΔΟ
ΜΙΤΙΟΥ ΚΛΕΟΔΗΜΟ..
ΦΛΑΟΥΙΑΝΟΥ ΝΕΟΥ
ΣΑΓΑΡΕΙΤΟΥ.
ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΙΑΣ F. ΑΟΥΙ
ΔΙΟΣ ΝΙΓΕΡ ΜΗΝΟ
ΦΑΝΤΟΣ ΤΕΙΜΑΙΟΣ
ΜΑΡΚΟΣ ΤΑΜΙΑΣ ΚΑΙ
ΟΙΣΥΝΑΡΞΑΝΤΕΣΑΥ
ΤΩΚΑΤΑΤΗΝΤΟΥΔΗΜΟΥ
ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΝ ΚΛ.
ΡΟΥΦΕΙΝΟΣ ΚΑΡΤΩΡΙΑ
ΝΟΣ ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ
ΖΩΣΙΜΟΥ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ
ΑΙΝΕΙΑΣ ΜΥΣΤΙΚΟΥ
ΠΟ.ΑΙΛΙΟΣ ΜΗΤΡΟΒΙΟΣ
ΝΕ. Α. ΤΟΝΝΙΟΣ ΚΑΡ
ΡΙΑΝΟΣ Μ. ΡΑ ΡΟΥΦΟΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΒΟΥΛΗΣ
ΔΗΜΟΥ ΒΕΙΒΙΟΣ
ΜΕΙΠΗΤΟΣ ΝΕ.
ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ
ΠΑΜΦΙΛΟΣ ΝΕ.
ΕΠΙΤΟΥ ΙΕΡΟΥ
ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ.

...έσσιος
...λακκος
Στρατηγὸς
ἐπὶ τῶν ὅπλων,
Ἡρακλεῖ ὁπλο-
φύλακι.
Στεφανηφοροῦν-
τος Γ. Πορκίου Δο-
μιτίου Κλεοδήμου
Φλαουιάνου νέου
Σαγαρείτου.
Ἐπίτροπος τῆς
στρατηγίας F. Αὐΐ-
διος Νίγερ, Μηνό-
φαντος Τειμαῖος,
Μάρκος ταμίας καὶ
οἱ συνάρξαντες αὐ-
τῷ κατὰ τὴν τοῦ δήμου
χειροτονίαν, Κλ.
Ρουφεῖνος, Καρτωρία-
νος, Ἑρμογένης
Ζωσίμου, Ἱερώνυμος
Αἰνείας Μυστικοῦ,
Πο. Αἴλιος Μητρόβιος
Νε. Α. Τόννιος Καρ-
ριανος Μ. Ρα. Ροῦφος
Γραμματεὺς Βουλῆς
Δήμου, Βείβιος
Μείπητος Νε.
Οἰκονόμος
Πάμφιλος Νε.
Ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ
Εὐεργέται.

...eſſius
... laccus
Præfectus armorum,
Herculi armo-
rum cuſtodi.
Stephanophori magiſtra-
tum gerente C. Porcio Do-
mitio, Cleodemo
Flauiano iuuene
Sagarita.
Curator præfecturæ
F. Auidius Niger,
Menophantus Timæus,
Marcus ærarii præ-
fectus & Collegæ
eius ſuffragiis populi electi,
Cl. Ruffinus Cartoria-
nus, Hermogenes
Zoſimi F. Hermogenes
Æneas F. Myſtici,
Pu. Ælius Metrobius
iuuenis, A. Tonnius Car-
rianus, M. Ra. Rufus
Scriba comitiorum
Populi, Bibius
Mipetus iuuenis
Diſpenſator,
Pamphilus iuuenis,
in Fanum
Benefici.

VI.

VI.

ΑΘΝΝΑΙΩΝ ΚΑ.....ΜΙΩΝ ΟΙ
ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣΕΝΔΗΗΛΩΙ
ΚΑΙ ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΚΑΙ ΝΑΥΚΛΗΡΟΙ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ ΧΑΥΕ
ΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
. . . .
. . . .
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝΔΗΜΟΥΓΕΝΟΜΕΝΟΝ
ΕΝΤΩΙΕΠΙΖΗΝΩΝΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΙΑ
ΥΤΩΙ
ΑΠΟΛΛΩΝΙ.

Idem.

Ἀθηναίων κα.....μίων οἱ
κατοικοῦντες ἐν Δήλῳ
καὶ οἱ ἔμποροι καὶ ναύκληροι
Ἀλέξανδρον Πολυκλείτου....
ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ δικαιοσύνης
. . . .
. . . .
ἐπιμελητὴν Δήμου γενόμενον
ἐν τῷ ἐπὶ Ζήνωνος ἄρχοντος
ἐνιαυτῷ.
Ἀπόλλωνι.

Id eſt.

Athenienſes & . . . . qui
Delum incolunt, &
mercatores & naucleri
Alexandrum Polycliti . . .
Virtutis & Iuſtitiæ cauſa.
. . . .
. . . .
cum Procurator eſſet Populi,
anno Zenonis archontis.
Apollini.

VII.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ
ΤΟΥΘΕΟΔΟΡΟΥΒΗΡΥΤΙΟΣ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ
ΘΕΟΙΣ ΠΑ
ΤΡΙΟΙΣ.

VIII.

Ο ΙΕΡΕΥΣ ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ
ΦΙΛΑΙΝΕΤΟΥ ΙΣΙΔΙ
ΟΣΙΡΙΔΙ ΑΝΙΟΥΒΙΔΙ
ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Id eſt.

Sacerdos Archidamus
Philæneti F. Iſidi,
Oſiridi, Anubidi,
Donarium.

IX.

. . . .
. . . .
......ΣΙΑΝΩ ΥΜΝΩΔ......
ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΥΜΝ.....
, , , , , , , , , , , , , , , , , , , ,
ΕΚΠΡΟΓΟΝ......
ΥΙΟΣ Γ. ΚΛ......
ΠΟΜΠΗΙΟΥ
ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ
ΠΡΥΤΑΝΕΩΣ
ΕΚΓΟΝΟΥ
Γ. ΚΛ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΥ
ΛΙΚΙΝΝΙΑΝΟΥ
ΙΕΡΕΩΣ
ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΛΥΤΑΡΧΟΥ
ΠΕΙΣΑΙΩΝ
ΤΟΙΣ ΓΝΗΣΙΟΙΣ
ΣΥΝΥΜΝΩΔΟΙΣ
ΘΕΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ
ΤΟΝ ΒΩΜΟΝ
ΚΩΝ
. . . . ΑΓΩ. . . . .
. . . .

X.

ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ ΔΙΟΜ.....................ΒΛΗΣΙΟΣΘ...............
ΕΝΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ..........ΕΝΙΚΑ ΑΡΤΕ..............
ΥΠΟΚΡΙΤΗΣ ΕΡΜΟΦΑΝΤΟΣ..............ΝΑΝΤΙΟΧΟΥ........
ΕΠΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ ΚΟΙΡΑΝΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΣΥΟΥ ΕΡΜΩΝΤΑΡΓΗ....
ΗΓΩΝΟΘΕΤΕΙ ΜΑΝΔΡΟΚΡΑΤΗΣ ΕΠΙΓΟΝΟΥ ΕΧΟΡΗΓΕΙ ΠΑΙ.....
ΕΧΟΡΗΓΕΙ ΠΑΙΣΙΝ..............ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ....
ΞΕΝΟΧΑΡΗΣ ΚΡΑΤΩΝΟΣ..........ΑΝΔΡΑΓΑΘΟΥ..........
ΞΗΝΟΔΟΤΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ.........ΕΝΙΚΑ ΑΡΙΣΤ.......
ΕΝΙΚΑ ΞΕΝΟΧΑΡΗΣ...........ΑΥΛΗΤΗΣ Α.....
ΑΥΛΗΤΗΣ ΣΑΤΥΡΟΣ..........ΑΝΔΡΑΣΙΝ........
ΑΝΔΡΑΣΙΝ..................ΕΡΜΙΑΣ ΔΗ......
ΙΠΠΟΔΑΜΑΣ ΠΑΝΤΩΝΑΚΤΙΔΥ.......ΜΑΡΣΥΑΣ....
ΔΗΜΑΓΟΡΑΣ ΑΥΤΑΡΚΟΥΣ........ΕΝΙΚΑ ΕΡΜ.....
ΕΝΙΚΑ ΙΩΠΠΔΑΜΑΣ..............ΑΥΛΗΤΗΣ.....

XI.

..................ΟΣ
ΝΟΣ...ΑΓΝΟΣ.....
ΠΩΝΥΜΟΥΣΕ
ΜΕΛΙΤΗΣ ΑΡΧΙΕ
ΟΥ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΩ...
ΣΥΝΓΕΝΟΥΣ ΣΥΝΚΛΗΤΙΚΩΝ ΥΠΑΤΙΚΩΝ ΑΡΧΙΕ
ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΝ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΝΑΡΞΑΜ
ΤΩΤΑΜΙΑΙ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Γ. Μ ΜΗΝΟΔΟΡΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ
ΓΟΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΤΙ. ΚΛ. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ Τ. ΦΛ. ΠΑΡΟΡ
Τ. ΦΛ. ΜΗΤΡΟΒΙΑΝΟΣ. ΤΙ. ΚΛ. ΠΑΝΚΑΡΠΟΣ Μ. ΑΝΤ. ΚΑΠΠΑΔ
Β ΤΟΥΦΙΛΗΜΟΝΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΒΟΥΛΗΣ ΔΗΜΟΥ.ΤΙ.ΚΛ...
ΤΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΑΝΤ. ΙΠΑΤΙΟΣ ΗΡΑΚΛΕ
...ΝΟΦΑΝΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΒΑΣΣΟΣ ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ ΕΠΙ
ΦΙΛΗΤΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΑΤΑΞΕΩΣ ΕΣΤΙΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥΠ
ΠΡΟΔΩΚΟΣΕΧ........ΧΡΥΣΕΡΩΣΕΠΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥΑΓΑΘΗΜ..
ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ...ΕΙΚΙΛΣ..ΓΕΡ

XII.

Senatus Populique Delij Pſephiſma, quo Clinodemo Leboti F. Siphnio, publico ſcilicet Deliorum hoſpiti, & de eorum Templo optimè merenti, Honores decernuntur.

ΕΔΟΞΕΝ ΤΗΙ ΒΟΥΛΗΙ ΚΑΙΤΩΙ ΔΗ
ΜΩΙ ΤΙΜΟΚΛΗΣ ΤΕΛΕΣΙΠΠΟΥ ΕΙΠΕ..
ΕΠΕΙΔΗ ΚΛΕΙΝΟΔΗΜΟΣ ΛΗΒΩΤΟΥ ΣΙ
ΦΝΙΟΣΑΝΗΡΑΓΑΘΟΣ ΩΝΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΕ...
ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΩΝΔΗΛΙΩΝ
ΚΑΙ ΧΡΕΙΑΣ ΠΑΡΕΧΕΤΑΙ ΚΑΙ ΚΟΙΝΗΙ ΤΗΙ
ΠΟΛΕΙ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙ ΤΟΙΣ ΕΝΤΥΝΧΑΝΟΥΣΙΝ
ΑΥΤΩΙ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ΕΣΟΑΝΕΙΣΑΥ
ΤΟΝ ΠΑΡΑΚΑΛΗΠΕΡΙ ΔΗ... ΟΥ .... ΔΕΔΟ
ΧΘΑΙ ΤΗΙΒΟΥΛΗΙ ΚΑΙΤΩΙ ΔΗΜΩΙ ΕΠΑΙΝΕ
ΣΑΙ ΚΛΕΙΝΟΔΗΜΟΝ ΛΗΒΩΤΟΥΟΥΣΙΦΝΙΟΝ
ΕΠΙ ΤΗΙΑΙΡΕΣΙ ΗΙ ΕΧΩΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΕΡΙ
ΙΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΔΗΛΙ
ΩΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙΑΥΤΟΝ ΠΡΟΞΕΝΟΝ ΚΑΙΕΥ...
..ΓΕΤΗΝ ΤΟΥ ΤΕ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑ..
ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΕΓΓΟΝΟΥΣ ΕΙΝΑΙΔΑΥ
ΤΟΙΣ ΕΝ ΔΗΛΩΙ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΝΚΤ...
ΣΙΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΔΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΠΡΩΤΟΙΣ ΜΕΤΑ ΤΑ ΙΕΡΑ
ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ
ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ ΔΕΔΟΤΑΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ
ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ ΤΟΥ ΤΕΙ
ΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΟΔΕ
ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΝ ΜΕΝ ΒΟΥΛΗΝ ΕΙΣΤΟ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΘΝ ΤΟΥΣ ΔΕ ΙΕΡΟΠΟΙΟΥΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΕΙΣ ΣΤΗΛΗΝ ΛΙΘΙΝΗΝ:ΑΠΟΛΛΟ
ΔΩΡΟΣ ΜΑΝΤΙΘΕΟΥ ΕΠΕΨΗΦΙΣΕΝ.

Idem, cum verſioue.

Ἔδοξεν τῆ βουλῆ καὶ τῷ δήμῳ. Τιμοκλείδης Τελεσίππου εἶπεν. Ἐπειδὴ Κλεινόδημος Λήβωτου

Cenſuit Senatus Populúſque. Timoclides Teleſippi F. relationem fecit. Cum Cli-

Σίφνιος ἀνὴρ ἀγαθὸς ὢν διατέλει περὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸν δῆμον τῶν Δηλίων καὶ χρείας παρέχεται καὶ κοινῇ τῇ πόλει καὶ ἰδίᾳ τοῖς ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ τῶν πολίτων εἰς ὃ ἂν εἰς αὐτὸν παρακάλῃ περὶ δη....... Δέδοχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ Δήμῳ ἐπαινέσαι Κλεινόδημον Λεβῶτε Σίφνιον ἐπὶ τῇ αἱρέσει ᾗ ἔχων διατέλει περὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸν δῆμον τὸν Δηλίων, καὶ εἶναι αὐτὸν πρόξενον καὶ εὐεργέτην τοῦ τε ἱεροῦ καὶ Δηλίων καὶ αὐτὸν καὶ ἐγγόνους· εἶναι δ' αὐτοῖς ἐν Δήλῳ γῆς καὶ οἰκίας ἐνκτῆσιν καὶ πρόσοδον πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον πρώτοις μετὰ τὰ ἱερά. Ὑπάρχειν δὲ αὐτοῖς καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅσα δέδοται καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τοῦ τε ἱεροῦ καὶ Δηλίων. Ἀνάγραψαι δὲ τὸ δὲ τὸ ψήφισμα τὴν μὲν βουλὴν εἰς τὸ βουλευτήριον· τοὺς δὲ ἱεροποιοὺς εἰς τὸ ἱερὸν, εἰς στήλην λιθίνην: Ἀπολλόδωρος Μαντιθέου ἐπεψήφισεν.

nodemus Leboti F. Siphnius, vir probus, Templo Populoque Deliaco fauere non deſinat, & neceſſaria ſuppeditet & publicè ciuitati & priuatim ciuibus qui cum eo verſari ſolent, in quantum auxilium eius imploratur; Placere Senatui Populoque collaudare Clinodemum Leboti F. Siphnium ob inſtitutum quo perſeruerat erga Templum & Populum Deliacum; & agnoſci eum Hoſpitem publicum & beneficiorum autorem & Templo & Delijs; etiam ipſum & poſteros eius. Fore item eis in Delo & prædij & domicilij poſſeſſionem & prouentum, inter Senatum Populumque, primis poſt Sacra. Forè porrò eis etiam cetera omnia quæ dari ſolent alijs Hoſpitibus publicis & beneficiorum autoribus Templi nimirum & populi Deliorum. Perſcribito autem hoc Pſephiſma in Curia Senatus. Sacrificuli verò in Templo, columellâ nempe ſaxeâ. Apollodorus Mantithei F. ſuffragia collegit.

XIII.

ΟΔΗΜΟΣ ΟΔΗΛΙΩΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ
ΛΑΟΔΙΚΗΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ
ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΕ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΕΡΣΕΩΣ
ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ
ΤΗΣ ΠΕΡΙ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ
...Σ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΩΝ ΔΗΛΙΩΝ

Id eſt.

Populus Deliacus Reginam Laodicem Regis Seleuci F. vxorem verò Regis Perſei, virtutis cauſa & pietatis circa Templum & beneuolentiæ erga Populum Deliacum.

XIV.

Deliorum Pſephiſma mutilum, quo, ob merita, qualia in XII. ſupra habentur, Honores non diſſimiles, cum loci prærogatiua in Certaminibus, Mendicæo Dioclis F. Cyrenæo & poſteris eius tribuuntur.

. . . . .
ΣΥΜ . .
ΛΟΙΟΙ ΠΑΡΑ . . . .
ΛΙΤΩΝ ΑΝΑΓΓΕ . . .
ΚΑΙΟΣΤΕ ΤΑΓΜΕΝΟ . .
ΒΑΣΙΛΕΑ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ . . . . .
ΓΑΘΟΣ ΕΣΤΙ ΠΕΡΙΤΕΤΟΙΕΡΟΝΚ . . .
ΤΗΜ ΠΟΛΙΝ ΤΗΝ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑΙ ΧΡ . .
ΑΣ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΑΡΕΧΟΜΕΝΟΣΔΙ . . . .
ΛΙΩΝ ΤΟΙΣ ΕΝΤΥΓΧΑΝΟΥΣΙΝ . . . . . .
ΚΑΙ ΚΟΙΝΗΙ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙ ΔΕΔΟΧΘΑΙΤΩΙ
ΔΗΜΩΙ ΕΠΑΙΝΕΣΑΙ ΜΕΝΔΙΚΑΙΟΝ
ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ ΚΥΡΗΝΑΙΟΝ ΑΡΕΤΗΣΕ
ΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΣΒΒΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΙΣΤΟΝ .
ΕΡΟΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΤΗΣΕΙΣΤΟΝ . . . .
ΜΟΝΤΩΝ ΔΗΛΙΩΝ ΕΙΝΑΙΔΕΚ . . . . . .
ΤΟΝ ΠΡΟΞΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕ . . . . .
ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑΙ ΑΥ . . .
ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΔΕΑΥ . . . . . .
ΤΕΛΕΙΑΝ ΕΝ ΔΗΛΩΙ ΚΑΙ . . . .
ΑΝΚΑΙ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚ . . . . ΕΚΓΤΗ . . . .
ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΔΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΜΒΟΥΛΗΝ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΠΡΩΤΟΙΣ ΜΕΤΑ
ΤΑ ΙΕΡΑ ΚΑΙ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΕΝ ΤΟΙΣΑ
ΓΩΣΙ ΚΑΙ ΑΥΤΩΙ ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΙΣΚΑΙ
ΤΑ ΑΛΛΑ ΟΣΑ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟ
ΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ ΔΕΔΟΤΑΙ ΑΝ . . .
ΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΜΜΕΜΒΟΥ
ΛΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥΣΔΕ
ΙΕΡΟΠΟΙΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟ ΙΕΡΟΝ.

XV.

Pſephiſmatis Deliorum haud diſſimilis fragmentum

......ΤΟΥ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑ.......
ΩΙ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΣΙΝΚΑΙ
ΑΥΤΩΙ ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΙΣ ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥ
ΤΩΙ ΚΑΙ ΤΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ ΔΕΔΟΤΑΙ
ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥ
ΕΡΓΕΤΑΙΣ ΤΟΥΤΕ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ
ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΟΔΕ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ
ΤΗΝ ΜΕΝ ΒΟΥΛΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥ
ΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥΣ ΔΕ ΙΕΡΟΠΟΙΟΥΣ ΕΙΣ
ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΤΛΗΠΟΛΕΜΟΣ ΑΜΝΟΥ
ΕΠΕΨΗΦΙΣΕΝ.

XVI.

......ΗΓΕΥΟΝΤΟΣ .ΣΤΑ. ΣΕΡΑΠΙωΝΟΣ. ΧΟΛΛΕΙΔΟΥ.,
....ΚΟΣΜΗΤΕΥΟΝΤΟΣ. ΚΑΣΙ. ΑΠΟΛΛωΝΙΟΥ : ΣΤΕΙΡΙΕωΣ.,
...ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ. ΑΘΗΝΑΙΟΣ. ΣΠΕΝΔΟΝΤΟΣ. ΕΛΕΥΣΕΙΝΙΟΣ.,
...ΙΣΕΦΗΒΟΙΣ : ΤΟΝ. ΗΡΑΚΛΕΑ. ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΝΕΛΕΥΣΕΙΝΙΝΕΙΚΗΣ.,

Herculis Figura locum heic in marmore habet, cum leonina veſte, claua, arcu, pharetra.

ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΟΣ ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥ
ΤΟΥ ΕΥΜΟΛΠΟΥ ΚΗΦΕΙΣΙΕΩΣ ΕΤΟΣ ΚΓ.

Id eſt.

Coſmi Magiſtratum gerente Sta. Serapionis Collidis F. & Coſmi Magiſtratum gerente Caſi, Apollonio Stirienſe....phrontiſtes Athenienſis Spen-

Spendontis F. Eleuſinius Adoleſcentibus Herculem, ob victoriam in Eleuſine.

Gymnaſio tunc præerat Abaſcantus Eumolpi F. Cepheſienſis, anno XXIII.

XVII.

Sacrarum in Artemiſio erogationum recenſionis Fragmentum.

Θ. Ε.
ΛΟΓΟΣ ΙΕΡΟΣ. ΤΩΝ ΤΩΝ ΙΕΡΟΠΟΙΗΣΑΝΤ.......ΕΠ....ΧΟΝ..
ΠΟΛΕΩΣ .ΡΤΟΥΤΟΥΠΟΛΥ..ΣΤΡΑΤΟΥΟΝΤ.....ΠΕΡΕΝΙΑΥΤ......
ΑΡΓΥΡΙΟΝΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΙΠΑΡΑΙΕΡΟΠΟΙΩΝ....ΕΙΣΑΓΕΤ.......
ΠΑΡΟΥΣΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣΤΟΥΤΗΣΠΟΛΕ.........
ΠΟΨΩΝΣΚΥΛΑΚΟΣΤΟΥΛΕΟΝΤΕΑΙΟΥΔΡΑΧΜΑΣ ΜΙ*ΧΗΗΗ.......
ΕΘΕΣΑΝΕΙΣΑΡΤΕΜΙΣΙΟΝΤΑΜΙΑΙΑΝΤΙΓΟΝΟΣΤΕΛΕΣΑΡ.........
..ΕΙΛΟΜΕΝΩΝΧΡΗΜΑΤΩΝΤΩΙΘΕΩΙΔΡΑΧΜΑΣ.ΜΧΧΗΗΗ........
ΕΦΑΛΗΤΟΥΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΙΣΥΝΤΩΙΤΩΝΑΥΛΗΤΩΝ
ΔΟΜΕΝΜΗΝΟΣΓΑΛΙ.. ΙΩΝΟΣΠΑΡΟΥΣΗΣΒΟΥΛΗΣΙ.....ΓΡΑ...
Μ.ΧΧΧΧ. ΤΟΥΤΟΕΔΑΙΝΕΙΣΟΜΕΝΤΗΙΠΟΛΕΙΚ...Α..ΟΨ....
ΤΕΡΟΥΔΕΥΤΟΙΣΤΟΙΣΕΝ....ΑΛΛΙΑ....ΑΝΑΡΟΔΑΙΕΥΚΑ......
ΕΩΣΑΜΕΝΕΙΑΔΕΞΙΟΙΟΥΔΙΔΥΜΩΝΔΗΜΑΚΟΥΚΠΑΙΝΕ..........
ΔΗΜΟΧΑΡΟΥΣΘΕΜΙΣΤΑΤΟΡΑΙΛΑΜΙΩΝΟΣ ΔΙΑΙΤΩΙΔ.........
ΚΑΙΤΟΙΣΤΑΜΙΑΙΣΑΝΤΙΓΟΝΩΙΤΕΛΕΣΑΡΧΙΔΟΥΑΠΠΟΛΛΟ......
ΠΟΛΥΒΩΙΚΑΛΛΙΔΙΚΟΥΙΕΡΕΚΛΕΔΕΙΠΠΥΘΟΙΛΕΟΥΣΠΟΛΥ......
ΑΜΝΟΥΔΙΟΓΕΝΕΙΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.ΔΡΑΧΜΑΣ.ΜΧΧΧΧ*.ΚΑ .Α......
ΜΕΝȣΕ.......... ΝΑΛ....ΕΞΕΙΛΟΜΕΝΕΙΣΤΑΕΡΓΑΜΗΝΟΣ ..Α....
ΣΗΣΒΟΥΛΗΣ....ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ..... ΚΑΙΑΛΛΟΕΞΕΙΛΟΜ.......
ΤΩΝΔΡΑΧΜΑΣΧΧΧΧΗΗΗΗ𐅄ΔΔ. ΚΑΙΕΛΟΜΕΝΤΟΙΣΕΙΚΗΥ.....
ΤΕΛΕΣΩΝΟΥΛΥΣΙΞΕΝΩΙΤΙΜΗΣΙΔΗΜΟΥΔΙΑΚΡΙΤΩΙΩΧ.......
ΤΟΥΤΟΠΑΡΕΔΟΜΕΝΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΙ. ΙΕΡΟΠΟΙΟΙΣΕΥΚΛΕΙΔΙ....
ΘΕΝΟΥΚΑΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ..............ΚΑΙΤ....ΑΛΛ ..ΑΡ....
ΚΑΛΛΙΧΑΝΤΟΥΚΡΙΗΡΟΝ...ΜΝΩΝΠΥΡΡΩΝΗΗΔΔΔΠΙΙΙ ΠΑ
ΡΑΤΟΥΡΑΜΝΩΝ...ΑΙΝΤΟΥΧΩΡΟΥΗΗΗΗ𐅄ΔΙ. ΠΑΡΑΑΛ....
ΛΑΙΜΑΧΟΥΙΠΠΟΔΡΟΜΟΥ. ΗΗΔΔΙ.Ι.ΠΑΡΑΜΕ.....ΝΥΜΟΥΩΙ....
ΑΛΛΟΝΑΥΤΩΙΜΕΡΟΣ. ΔΕΡΙΟΝΑΡΑΦΙΔΟΝΝΙΟΥΚΑΙ...ΚΟΝ.....
ΤΟΕΜΠΑΝΟΡΜΩΙ.𐅄..ΛΗΣ...ΝΗΣΚΑΙΑΛΚΙΜΑΧΟΥΔ......
ΝΟΣΗΗΙ𐅄ΙΙ ΠΑΡΑΛΑΜΠΙΩΝΟΣΤΟΥΟΜΟΥ....ΗΔΔΔΙΙΑΝ, ..ΜΟΥ...

ΑΣΙ⊞ΗΗΗΗ. . . . . ΝΙΞΣΚΙΤΩΝΕΙΑΣΗΗΗ ⊢ ⊧ ΠΕΟΚΡΙ. . . . .
ΝΟΣΚΑΙΝΙΚΑΡΧΟΣΗΗΔΔΙΙΠΟΛΥΞΕΝΟΣΑΚΡΑ.ΣΔΗΛ . . . .
ΧΙΩΝΗΗΗΙΔΗΗΣΥΝΩΝΥΜΟΣΙΕΡΟΜΒΡΟΤΟΥΥΠΕΡΚ. . . . .
ΣΟΣΙΜΧΧΕΙΩΝΙΔΔΔΙ. ΤΙΜΟΣΤΡΑΤΟΣΥΠΕΡΑΡΙΣΤ . . . .
ΑΛΛ..ΔΙ . . . . ΑΑΙ . . . Δ.Ε.ΑΝΝΕΠΙΣΘΕΝΗΣΤΗΣΑΡΚΕΔΑΛΠΓ . . . .
ΣΟΥΘΕΟΔΩΡΟΣΟ. . . . . ΑΥΤΟΥΙΕΡΟΣΙΔΚΑΙ.ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ . . ΗΞ. . . .
ΟΛΕΙΔΗΣΤΩΝΑ . . . ΔΡΩΝΟΝΙΔΔΙΙΕΥΤΥΧΟΣΕΤΙΣΘΕΝΕΙΔ . . . .
ΝΟΣΙΔΔ ΗΠΑΡΑΤΩΝΤΟΥΑ.ΝΑΡ . . ΣΔΔΔΔΠΙ.Ι Ι.Ι. . . . . . . ΘΕΟΡΥ . . .
ΘΕΟΡΥΛΟΥΤΟΕΠΙΒΑΩΟΝΑΥΤΟΙΣΤΗΣΕΓΓΥΗΣΕ. . . . .
. . . . Υ Σ. . . . .
ΛΙ . . ΟΔΙΕΙΣ . . . ΕΙΤΑ . . . . ΤΩΝΤΑΣΓ . . . . ΤΕΛΗΠΡΙΑΜΕΝΩΝΤΟΥ . . .
ΔΔΠ . . . ΤΟΥΠΟΡ . . . . . ΤΟΥΤΟΥΕΣΜΥΙ . . . .ΟΝΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣΔΔ.ΤΩΝ
ΝΟΜΙΩΝΤΗΣΙΣΟΝΟΥ.ΔΑΚΑΤ. . . . . Μ . . . . . ΥΤΟΥΕΙΣ . . . . . . .ΜΙΣ . .
ΤΩΝΣΠ . . . . ΩΝΤΩΝ . . . ΑΛΙΣΕΡ . . . . . ΕΚΤΑΓ. . . . . . . ΟΜ. . . . .
ΠΙΚΑΛΩΝ . . . . Δ . . . Η . . . . ΙΚ . . . . . . ΟΝ . . . .
ΑΥΤΟΔΕΑΛΛ. . . . . ΜΟΝ . . . . . ΚΙ . . . Γ . . . Σ . . . ΥΠΩ
ΣΙΩ . . . ΤΩΝΕ. . . . . ΝΓΑΡΑΜ . . ΕΟΝΤ . . . .
ΤΗΣ . . . . Σ . . . ΗΡΕΙΩ . . . . Τ. . . . ΣΣ . . . .
ΚΗΘΙΣ . . . . ΓΗ. . Τ . . Ω . . . . . ΘΩΝΑΝΕΟΡ . . . . .
ΣΙ . . . . . ΟΣΠΙΙΙ . . . . ΑΔΙΟΥΤΟΥΑΓΟ . . . .
ΣΟ. . . . . ΣΧΑΤ . . . . ΑΙΡ . . .
ΑΝΤΙΓΟΝΟΥΚΑΙΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ. . . . .
. . ΤΩΝΕΠΙΣ . . . . . Ω . . ΟΣΟΥ . . . . . .
ΣΤΗΣΙΘΕΩΝ
. . . . . ΤΟΥ ΤΕΣ . . . .
. . . . ΣΤΡ . . . . . .

XVIII.

ΦΙΛΙΣΤΑΝ ΜΕΜΝΩΝΟΣ

Ο ΔΗΜΟΣ.

Super figuram muliebrem ſtolatam; ad cuius vtrumque latus, figura puerilis.

XIX.

. . . . . ΟΥΜΟΣ ΗΡΑ
ΚΛΕΙΔΙΑΝΟΣ
ΕΤΩΝ ΙΗ ΗΡΩΣ
ΤΑΤΕΙΝΕΠΟΙΗΣΕΝ.

Figuræ inciſæ; virilis nuda, ſiue equum ducens ſiue frena tenens; & arboris è cuius ramis prodit anguis.

XX.

XX.

Amilla Matrei F. monimentum ſibi, Aſclepiadi coniugi, & poſteris condit; præſcriptis etiam Legibus Sepulchralibus. *Sed quadratary errores immanes ſunt.*

ΑΜΙΛΛΑ ΜΑΤΡΕΟΥ ΖΩΣΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣ
Ε ΕΑΥΤΗ ΚΑΙΤΩ ΣΥΝΒΙΩ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΤ
Ο ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΘΡΕΜΜΑΣΙ ΚΑΙ
ΕΓΓΟΝΟΙΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΘΡΕΜΜΑΣΙ. ΕΙ
ΣΤΗΝ ΣΟΡΟΝ ΜΟΥ ΜΗΔΕΝΑ ΕΤΕΡ
ΟΝ ΒΛΗΘΝΑΙΕ..........ΗΝΕΝΕΣΤΙΟΣΥΝ
ΒΙΟΣ ΜΟΥ ΠΛΗΝΕΜΟΥ. ΕΑΝΔΕ ΤΙΣ ΒΑ
ΛΗ ΔΟΤΩΤΗ ΖΜΥΡΝΑΙΩΝΓΕΡΟΥΣΙΑ
Α. ΤΑΤΙΟΝ ΔΕ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΕΑΝ ΒΟΥ
ΛΗΤΑΙ ΤΕΘΗΝΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝΟΕΙΣΑΣΟΡ
ΟΝ ΕΑΥΤΗ ΒΛΗΘΣΕΤΑΙ ΜΟΝΗ ΚΑΙΟΥΚΕΞΕΣΤ
ΑΙ ΑΥΤΗ ΑΛΛΕΝΘΕΙΝΑΙ ΟΥΔΕΝΑ ΟΥΤΕ ΚΛΗΡΟΝ
ΟΜΟΙΣ ΑΥΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΕΑΝΔΕΕΤ
ΕΡΟΝ ΤΙΣ ΘΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΟΡΟΝ ΑΥΤΗΣ ΟΜΟΙΩ
ΣΔΩΣΕΙ ΤΗ ΓΗΡΟΥΣΙΑ Χ Α. ΕΠΙΤΡΕΠΩΔΕΤ
ΟΙΣ ΘΡΕΜΜΑΣΙ ΜΟΥΕΑΝ ΒΟΥΛΩΝΤΑΙ ΣΟΡΟΥ
Σ ΕΠΙΘΕΙΝΑΙ ΔΙΑΤΟ ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΣΕΝΗΝΕΧΕ
ΝΑΙ ΕΙΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝ ΤΟΥ ΜΝΗΜΕΙΟΥ
ΕΞΕΙ ΔΕ ΚΑΙ ΥΜΝΕΣΟΤΕΡΩΝ ΔΩΡΕΑΝ ΗΡΓΑ
ΣΜΕΝΟΣ ΤΟ ΜΕΣΟΝ ΕΣΣΟΡΙΝ ΤΟΙΣΔΕΚΛΗΡΟ
ΝΟΜΟΙΣ ΜΟΥΟΥΚΕΠΑΚΛΟΥΘΗΣΕΙ ΤΟΥΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝ

XXI.

Θ. Κ.
ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ
ΓΛΥΚΩΝΙ ΚΑΙ
ΤΕΚΤΥΛΛΕΙΝΗΙ
ΓΝΗΣΙΟΙΣ ΚΑΙ
ΠΙΣΤΟΙΣ ΑΠΕΛΕ
Π.ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΩΤΗΡΙΧΟ

XXII.

XXII.

In altero latere ſaxi oblongi.

ΟΔΗΜΟΣ ΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΓΕΡΟΝΤΙΑΝΝΘΕΟΔΩΡΟΥ

In altero, Crucis amplioris figura.

In tertio.

✠ ΙωΑΝΝΗϹ ΡΟΥΦΙΝΟΥϹΜΥΡΝΑΙΟϹ
ϹΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡ .. ΔωΡΗΣΑΜΗΤΟΚΗΠΙΟΝ
ΤΟΥΤΟ ΘΕΟΔωΡω Τω ЄΜωΓΝΕΕΚΓΟΝω
✠ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚω ΥΙω ✠

XXIII.

ΤΟΥΤΟΥ ΤΟΥ ΗΡΩΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝ ΑΥΤΩ
ΑΠΟΚΕΙΜΕΝΗΣ ΣΟΡΟΥ ΠΡΟΚΟΝΝΗ
ΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΠΑΝΤΩΝ
ΚΗΔΟΝΤΑΙ ΟΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΦΕΡΟΥΣΙΝ
ΚΑΤΑ ΓΕΝΟΣ ...ΑΣΤΡΙΚΙΟΣ ΑΤΤΙΚΟΣ
...ΚΑΣΤΡΙΚΙΟΣ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣΟ ΚΑΙ
....ΜΙΑΝΟΣ Ο ΗΡΩΟΝ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑ
....ΟΙ ΠΡΟΠΑΠΠΟΙ ΑΥΤΩΝ ΚΑΣΤΡΙΚΙ
...ΟΣ ΚΑΙ ΡΑΡΙΑΝΟ... ΤΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙ
....ΡΗΣ ΕΞΣΦΡΑΓΙΣΜΑ ΑΠΟΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ
.....ΕΙΟΝ ΧΡΕΟΦΥΛΑΚΙΟΝ

XXIV.

XXIV.

ΔΙΟΥ ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΥΔΙΟΣ ΤΙΜΟΚΛΗΟΥΣ
ΑΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ ΚΑΠΕ
ΩΝ ΨΗΦΙΣΑΜΕΝΟΣ Α
ΕΝ ΗΜΑΤΩΝ ΟΙΣΥΝ
ΕΝ ΑΝΔΡΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙ
ΙΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ ΗΡΩ
ΦΟΡΟΣ ΝΗΩΤΕΡΟΣ

XXV.

ΜΑΡΚΩΙ ΤΩ........
ΕΣΠΕΡΩΙ ΕΠΕΜΕΛΗ
ΘΕΝ ΤΩΝ ΜΑΡΚΟΥ ΤΟΥ Κ.
ΛΙΟΥ ΠΡΕΙΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡ
ΚΟΥ....ΤΟΥ ΣΑΤΥ...
ΟΥ ΕΣΠΕΡΕ ΧΑΙΡΕ.

XXVI.

Τ. ΑΙΛΙΟϹ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗϹ
ΚΑΙ ΑΙΛΙΑ ΦΙΛΗΤΗ
ΚΑΙ ΤΟΥΤωΝ ΟΙ ΥΙΟΙ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΟ ΚΑΙ
ΚΡΟΝΙΟϹ
ΦΙΛΟΥΜΕΝω
ΕΤωΝ ΙЄ
ΜΗΝωΝ Γ
ΗΜΕΡ. ΚΖ
Μ. Χ.

XXVII.

ΚΟΚΚΕΙΑ
ΚΡΗΣΤΗ
ΕΤωΝ. ΙЄ. Μ. Β.
Η ΜΕ. ΚΓ.

XXVIII.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΙΗΤΗΡ ΑΓΑΘΗΜΗΡΟΣ ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΜΑΙ
ΠΑΝΤΟΙΗΣ ΔΕΔΑΩΣ ΚΡΑΙΠΝΟΝ ΑΚΕΣΜΑ ΝΟΣΟΥ
ΞΥΝΟΝ ΤΟΥΤΟ ΔΕ ΜΟΙ ΚΑΙ ΜΥΡΤΑΛΗ ΕΙΣΑ ΣΥΝΕΥΝΩ
ΜΝΗΜΑ ΜΕΤ ΕΥΣΕΒΕΩΝ ΔΕ ΕΣΜΕΝ ΕΝ ΗΛΥΣΙΩΙ.

Idem;

Κλαύδιος ἰητὴρ Ἀγαθήμερος ἐνθάδε κεῖμαι,
Παντοίης δεδαὼς κραιπνὸν ἄκεσμα νόσου.
Ξυνὸν τοῦτο δὲ μοι καὶ Μυρτάλῃ εἶσα συνεύνῳ
Μνῆμα. Μετ' εὐσεβέων δὲ ἔσμεν ἐν Ἠλυσίῳ.

Tam Claudij Agametheri quam Myrtalæ Coniugis figura, ſupra verſiculos, adijcitur.

O

XXIX.

XXIX.

ΠΡΕΙΜΑΤΗΙΔΙΑ ΓΥΝΑΙ
ΚΙ..ΛΕ ΟΝΤΑC ΤΙΒΕΡΙΟΥ
ΙΟΛΙΟΥ ΚΕΛCΟΥ ΠΟΛΕ
ΜΑΙΑΝΟΥ ΔΟΥΛΟC
ΚΟCΜΙωC ΚΑΙΑΜΕΝ
ΠΤωC CΥΝΖΗCΑCΗ
ΑΥΤωΕΤΗ ΔΕΚΑ ΤΟ
ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΚΤωΝ
ΙΔΙωΝ ΕΠΟΙΗCΕ
ΤΟΥΤΟ ΤΟΜΝΗΕΕΙΟΧΙΕΧΕΙ
ΕΙCΟΔΟΝ ΚΑΙ ΕΞΟΔΟΝ

Hactenus Græca. Sequuntur ex Latinis, etiam Arundellianis, ſelecta aliquot.

I.

BONAE DEAE VENERI CNIDIAE
D IVNIVS ANNIANVS HVMENAEVS ET IN VICIA SPIRAEPII AEDIMIANA.

Habetur in Fronte ſiue porticus ſiue oſtij, vt videtur, Fani.

II.

M. ANNI AVCTI , ET
SEMPPONIAE SCVRRAE
IN FR.CVM. VSTRINO P. LIII.
IN AGRO P. . XXIII.
M. ANNIVS M. ANNI FELICIS. F.
SATVRNINVS VIX. ANNXIIX PIVSET
SANCTVS IS EREPTVS MATPINEC
ILLAE POTVIT GRATIAM REFERRE.

III.

IV.

P. I... VPVLLIVS. P.E.Ↄ.L. APOLLONIVS
Θ CARRIA. Ↄ. L. ANDROMACHA
BETVTIA. Q. L. FAVSTA
C. VICRANVS. SECVNDVS
. . . .
. . . .
CEPCENIA. M. I. VRANIO.

V.

D. M.
P. AELIO. AVG. LIB.
ERASINO DVLCISSIMO
ET PIENTISSIMO
AEMILIA. HELENE CONIVNX
ET P. P. AELII. AVG. LIB.
MVSICVS ET HELENVS FILII
FECERVNT ET SIBI ET SVIS LIBERTIS LIBER
TABVSQVE POSTERISQVE EORVM
ITA NE LICEAT HVNC MVNIMENTVM VENDERE
VEL DONARE. QVOD SI FACTVM FVERIT
VTRISQVE ARK. PONTIFICVM
H-S XXX. M. N. POENAE NOMINE
INFERET. H. M. D. M. A.

VI.

SILVANO SACRVM SODAL
EIVS ET LARVM DONVM
POSVIT TI CLAVDIVS AVG
LIB FORTVNATVS A
CVRA AMICORVM
IDEMQVE DEDICAVIT
ET EPVLVM DEDIT
DE CVRIS N. IIII.
K. AVGVSTIS C. M..N
CIO FVNDANO ET
C. VEITENNIO SE
VERO. COS.

VII.

QVINTVM ANNVM DECIMVM
NARCISSVS FLORE IVVENTAE
HOC IACET ABREPTVS
CONDITVS IN TVMVLO
QVISQVIS ADES LECTOR
FATVM MISERABILE CERNIS
PARCAE NAM IMPVBEM QVEM
RAPVERE MIHI
MAEPET CARA SOROR
QVAE FRATREM LVGET
ADEMPTVM
MATER HABET NATVM
HORVM LVX CANDIDA
TORQVET
HIC SEPTIMVM DECIMVM
FRVMENTVM PVBLICVM
ACCEPIT
IXVM DECIMVM

VIII.

L. SESTIVS
SOTERICVS SIBI
ET SESTIAE PRISCAE
COLLIBERTAE ET
CONIVGI SVAE BENE
MERENTI CVM QVA
VIXIT ANNIS XXX.
DE QVA NIHIL DOLVIT
NISI MORTE
ET. T. TITIO BASSO AMICO
SVO HOMINI OPTIMO
ET SINGVLARIS EXSEMPLI
ET LIBERTIS LIBERTABVSQVE
SVIS POSTERISQVE EORVM
IN FRONTE P. XII. IN AGRO P. XII.

IX.

DIS MANIBVS
ANCHARIAE AMPELIDI
FECERVNT
M. ANTONIVS M.
ANTONI M. F. FLORI
LIBERTI APRILIS LIBERTVS
POTHINVS CONIVGI
SVAE CARISSIMAE
MERENTI DESE ET
M. ANTONIVS ANTONI
POTHINI FILIVS CLAVD.
IVSTVS MATRI SVAE
PIISSIMAE ADQVE
INDVLGENTISSIMAE

X.

SEX. TITIENVS. D. L. EROS
S. I.
P. CLODIVS. P. L. TELAMO. SIBI. ET
P. CLODIO. P. L. CORINTHO. CONLIBER.
ET. CHIAE. L.
C. IVNIVS. AP. CL. SENO. SIBI ET
EVARISTO. L. ET CORNELIAE. Ↄ. L. SECVNDAE
C. FANNIVS. C. L. ALEXANDER SIBI ET
CRENVSAE. ET INACHOL.

Marmorum Arundellianorum
Finis.

Auctariolum aliundè collectum.

Ex Inſcriptionum, in Oriente repertarum, Exemplari ante octennium communicato.

I.

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ
Μ ΣΕΠΤΙΜΙΟΝ ΣΕΟΥΗΡΟΝ
ΕΥΣΕΒΗ ΠΕΡΤΙΝΑΚΑ
ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΑΡΑΒΙΑΝΟΝ
ΑΔΙΑΒΙΝΙΚΟΝ ΠΑΡΘΙΚΟΝ
ΜΕΓΙΣΤΟΝ * ΗΒΟΥΑΙ
ΚΑΙ ΟΔΥΜΟΣ ΤΟΝ
ΝΕΩΚΟΡΟΝ
ΠΕΡΙΝΘΙΟΝ.

Id eſt.

Cum Bona Fortuna;
Imperatorem Cæſarem
M. Septimium Seuerum
Pium, Pertinacem,
Auguſtum, Arabianum,
Adiabenicum, Parthicum,
Maximum, Senatus
Populuſque
Æditoorum Perinthiorum.

* ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῶν νεωκόρων Περινθίων.

II.

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗ
ΑΥΤΟΚΡΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ ΘΕΟΥ ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΠΑΡ
ΘΙΚΟΥ ΥΙΟΝ ΘΕΟΥ ΝΕΡΟΥΑ ΥΙΩΝΟΝ ΤΡΑΙΑΝΟΝ ΑΔΡΙ
ΑΝΟΝ ΣΕΒΑΣΤΟΝ * ΔΙ ΜΑΡΧΗΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΟΙ.
ΥΠΑΤΟΝΤΟ Γ.

* δημαρχικῆς.

Id eſt.

Cum Bona Fortuna;
Imperatorem Cæſarem Diui Traiani Parthici filium, Diui Neruæ Nepotem, Traianum Hadrianum Auguſtum, Tribunitiæ poteſtatis X. Coſ. III.

III.

Habetur etiam in eodem exemplari Inſcriptio Chriſtiana cuius elementa perperam connexa, inuerſa, ſcandentia, mutila, nimiam vocabulorum pariunt obſcuritatem. Quatenus tamen per typos licuit, diſtincta illa repræſentamus, vnde de ſenſu hariolari difficile non eſt.

✠ ΕΙΤΙϹΘЄΛΗϹΗΗΠϹΡΑΘΗΔȣΝΑΙΤΗΙΜΟΝΗΝΤΑΥΤΑΤΝΥΓΘΚȣΜ . . ΤΚΤΜ
ЄΤΟΧΙΑΥΥΗЄΙϹΜΕΤΟΧΙΟΝϹΊαΜΟΝΗΜЄΓΑΛΗΜΙΚΡΑΗЄΙΤϛΥϹΥΗSΓΗΟΙΗ
ΔЄ⁝ΟΥΟΙΤȣΤΟЄΧЄΤωαυϛΤΑϹαρ . . ΤωΝΑΤ . . ΙΗΘЄΟΘΟΡΠΡωΝΚΑΙΕΜȣΤȣΑΜΑ
ΡΤωΛȣΙωȣΜΟΝΑΧȣ;ωϹΑΥΤϛΚΑΤΠΓΘΚΟΝΑΝΤΙΔΙΚΟΝЄΝΗΜΕΡΑΚΡΙϹЄωϹ ✠.

✠ΜΗΝΙΙ...... ω Υ.. Η:ЄΤȣϹϗωΛΓ✠

Senſus, puto, eſt.

✠ Si quis erga Monaſterium Sanctiſſimæ Dei Genitricis beneficus extiterit, eum Monaſterij, ſpiritualium ſcilicet eiuſdem bonorum, participem illa faciat. Qui damnum intulerit, ſortiatur is tum Sanctorum patrum tum mei peccatoris Ioannis Monachi imprecationes; vt nempè & ipſe ſanctiſſimam Dei Genitricem aduerſariam habeat in die Iudicij ✠

✠ Menſe I...... o...die, ...anno *(ni fallor)* VIMDCCCXXXIII✠

In Brigantum item agro, ante annos aliquot reperta tria, quæ ſequuntur, debemus V. Cl. Guilielmi Camdeni τȣ̃ μακαρίτȣ *collectaneis quibus Britanniam ſuam augere deſtinauerat.*

IV.

FORTVNAE CONSERVATRICI

V.

DEAE NYMPHAE BRIG.

VI.

DEO. QVI. VIAS.
ET SEMITAS COM
MENTVS EST T.IR
DAS. S. C F.V. L. L. M.
Q. VARIVS. VITA
LIS ETECOS ARAM
SACRAM RESTI
TVIT
APRONIANO. ET BRA
DVACOS.

Repertum eſt apud Thornburgh *ad Swalæ Fl. ripam, 17. Julij 1620. quod, ſchedula inſerta, notauit* Camdenus *ad Britanniæ ſuæ paginam 595.*

VII.

DEO
SILVANO
L.TANICVS
VERVS
PRAEFVS L. L.M.

Sua manu adiecit Camdenus, *in margine pagi-*

Q *næ*

næ 699, banc Siluano inſcriptionem ad Cadir *in agro Sterlinenſi, qui Scotiæ eſt, cum alijs, quas inde ediderat, viſendam.*

Ebraicarum Inſcriptionum Fragmenta quæ dirutâ ante decennium, ad refectionem, portâ Londini boreali, *Alderſgate* dictâ, in veteris ſtructuræ ſaxis ſingulatim reperta ſunt.

I.

ארזע............
חקרושח..........
אברחסט..........
שנפטרברנ........
שנתקעאתנ........

II.

ואחמי
חתפ.....
שטי.....

III.

אתמצבתר........
רפייחאת........
ב........

IV.

....
ירתאבינאו..
תחחבדרכ....
חחשנפטר...
...ובברב.....
.....שבט.....
.....טח......

Auctarioli Finis.

Ad

Ad
Marmora Arundelliana,
et, quæ ſupra repræſentantur, cetera,
Ioannes Seldenvs.

Ad veteres Græcorum Epochas,

I. *Apparatus Chronologicus.*
II. *Notæ Hiſtoricæ.*
III. *Canon Chronicus.*

VT ſatis intelligantur clariora vetuſtiſſimæ, quam Marmori debemus, Epocharum deſcriptionis veſtigia & vſui faciliùs accommodentur, Tria inprimis neceſſariò prælibanda duximus; *Apparatum Chronologicum, Notas Hiſtoricas, & Chronicum Canonem.* Ad primum rectè inſtituendum, Tria item aperienda ſunt & argumentis, pro viribus, firmanda. Annorum nempè quibus Tempora putantur, ratio; Annus in quem Termini, ad quos interualla deducuntur, ſiue citeriora calculi parapegmata incidunt; & demùm Aſtyanactis archontis Parij (ita enim mutilum illud in fronte nomen ſupplere liceat) & Diogneti Athenarum archontis ἐπωνύμου initia; quibus porrò accedat de archontum ceterorum, quorum annis ſingulis Epochæ notantur complures, quantum ſanè fieri poteſt, initijs & finibus indicium. Horum enim quodpiam quo minùs ſcimus eo, in Epocharum & interuallis & parapegmatis, vt magis cæcutiamus neceſſe eſt. Athenienſibus, ad quorum tempora omnia planè heic exigenda ſunt, quemadmodum & pleriſque alijs gentibus, in vſu fuiſſe annos tum Naturales, ſeu hierophanticos, tum Ciuiles, ſeu populares, tam certum eſt vt de ea re dubirari nequeat. Naturales dico, quos Tropicos eſſe ſeu Aſtronomicos, id eſt, circulari Solis ἐις τὰ ἑπόμενα motu terminatos credebatur. Atque redeuntis æui conſtans, communis, & æquabilis menſura hi erant; ſyſtemata nimirùm dierum CCCLXV & plerunque quadrantis, qualia ſunt ipſi Iuliani quibus hodiè vtimur; aut eis proximantia. Horum, ante alios, inſignis eſt teſtis autor vetuſtiſſimus Geminus. Ciuiles anni erant Lunares, qui ſcilicet Feſtis celebrandis, Magiſtratibus ineundis, creditis, vſuris, ſtipendijs, penſionibus ſoluendis & id genus alijs, ſtatis temporibus, perficiendis aptati, inæquales quidem

quidem fuere, adeò vt Communes Naturalibus, diebus aliquot, eſſent minores; Embolimæi, pro emboliſmi varietate, pluribus maiores. Vtrique tamen ita diſpoſiti erant, vt, per ſolennes integrorum, ſuis locis, menſium emboliſmos & dierum, ad patrium ritum, proſthaphæreſes, poſt certam annorum Naturalium abſolutam periodum, ab eodem naturali initio denuò Ciuiles redintegrarentur & vtriuſque ſyderis rationum eiuſmodi fieret pariatio quæ in orbem deinceps ſimilitèr rediret. Lunarium horum annorum, puto, quantitas primò dierum erat CCCLX, quot ſcilicet menſes pleni XII conficiunt. De hiſce capio Herodotum in Clio, ſeu Solonis ibi de infelicitate humana ad Crœſum orationem. Neque verò Lunares appello, perinde ac ſi veris Lunæ motibus is numerus dierum reſpondiſſet. Sed, rudi hactenus Mathematices in Græcia æuo, menſtrui Lunæ motus quàm annui Solis imperitiores non minore quàm XXX dierum ſpatio Lunam circulum ſuum peragrare falſo autumabant &, ad eum calculum, neomenias, exactiori artificio carentes, & cetera tam ſacra quam ciuilia celebrabant. Poſtea, exploratâ, quæ vero proprior erat, menſis atque anni Lunaris quantitate, diebus CCCLIV, cum horis & ſcrupulis appendicibus Ciuilis annus terminabatur, poſt certas etiam (vti vetuſtior) periodos, anno Solari ſeu Naturali per emboliſmos & proſthaphæreſes conciliatus. Atque, ad huius generis formulas, annis eorum peractis, primò in Trieteridibus naturalibus, dein Tetraeteridibus, poſtmodum Octaeteridibus Cleoſtrateâ & Harpaleâ, inde in Metonica Enneadecaeteride] ſeu cyclo decemnouennali & demùm in Calippica Hebdomecontaexateride ſeu cyclo annorum LXXVI, (neque enim infra autoris noſtri marmorei æuum deſcendimus) vtriuſque ſyderis circulares motus & tempora ab ijs menſurata, pro vario cyclorum artificum ingenio, æquabantur. Et de hiſce Cenſorinus ſatis, ad rem noſtram, de Die Natali capite XVIII. Sed verò non ſolùm adinuicem erant inæquales ciuiles anni ſeu Lunares, verum etiam ipſa inæqualitas per frequentem periodorum nouationem & & multiplices artificum errores adeò incerta erat & tumultuaria, vt, ſuperioribus maximè ſeculis, Feſta ſua, variatim inde reuertentia, ne ipſi quidem Dij (vt lepidè, apud Ariſtophanem in Nubibus, conqueritur Luna) cognoſcerent; Sed, cum ſacrarum epularum lautitias, ſiue ad verum Lunæ motum ſiue ad elapſi vltimò anni rationem, expectabant, τῆς ἑροτῆς, ob dierum ſiue anticipationem ſiue comperendinationem, μὴ τύχοντες καὶ τοῦ δείπνου ψευσθέντες *tam feſto die quam epulis fruſtrati* redirent ieiuni, eoque nomine Lunæ ipſi grauitèr minarentur. Quin poſteà quàm propiùs ad veras Lunæ rationes acceſſerant nouæ periodi, ita vt non tam diſſimiles locos neomeniæ, panegyres, & feſta quotannis redeuntia ſortirentur; eiuſmodi nihilominùs manſit Communium & Embolimæorum inæqualitas atque ea alternationis diſparitas, vt ne ſic quidem communis menſuræ omninò præſtare potuiſſent officium ſine accuratiſſimâ ſimùl emboliſmi cuiuſlibet, præter id genus cetera quæ inæqualitatem pariebant, cognitione, quâ operoſius vix quidquam erat in calculo, aut in turba periodorum incertius. Quamobrem, tametſi Anni vocabulo, vbi veteribus

Græcis

Græcis de ſtipendiorum, verbi gratiâ, ſolutionis tempore, quod ad ciuilis anni rationem accipiendum erat, verba fiunt, Lunaris denotatur (cuius rei expreſſiſſimum eſt apud Ariſtotelem in Oeconomicorum ſecundo, vbi Cleomenis fraudem memorat, exemplum) attamen, interuallis per annos generatìm deſignandis, alium quàm Naturalem ſeu Solarem annum, æquabilem ſcilicet, ſtabilem, communem & notiſſimam menſuram, Scriptorem apud eos quempiam, adeoque inter eos Autorem noſtrum, adhibuiſſe credibile puto non eſt. Maximè autoris noſtri ſeculo; quod in periodum Calippicam primam, vt mox demonſtrabitur, incidit, cui, vti & proximè ſaltem ſuperiori, non modo ad æquandam Lunarium anomaliam ſed etiam ad annos ſimpliciter deſignandos, Solares in vſu fuiſſe manifeſtum eſt. Inde annus abſolutè Platoni in Timæo dictus, Solaris eſt. *Luna motu Menſis*, inquit, *conficitur*, ἐνιαυτὸς δὲ ὁπότε ἂν ἥλιος τὸν ἑαυτοῦ περιέλθῃ κύκλον *annus vero poſtquam Sol ſuum abſoluerit circulum* quod nec de alio anno ſolari quàm quo nunc vtimur intelligit, ad eundem, ſcriptor vetuſtus Chalcidius. Neque de alio ſane anno loqui Ariſtotelem, ſummorum aliquot virorum pace, exiſtimo, vbi, temporum ſpatia explicando, dies duntaxat CCCLX, numero rotundo, annuæ tempeſtati tribuere videatur. Libro VI, de Hiſtoria animalium capite XX, Κύει inquit, ἡ μὲν Λακωνικὴ (κύων) ἕκτον μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ· τοῦτο δ' ἐστὶν ἡμέραι ἑξήκοντα· κἂν ἄρα μιᾷ ἢ δυσὶν ἢ τρισὶ πλείονας ἡμέρας, καὶ ἐλάττους μιᾷ, *Geſtat vterum canis Laconica, ſextam anni partem, quæ ſexagenis ex diebus conſtat; quanquam vno alterone, aut tertio die plures; pauciores vero vno*, vt rectè vertit Iulius Scaliger & Theodorum Gazam, qui *aut vno vel altero die plus minuſue* habet, in corruptum notat incidiſſe exemplar. Et paulò pòſt etiam Ariſtoteles, ἔνιαι δὲ κύουσι τῶν κυνῶν τὸ πέμπτον μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ· τοῦτο δ' ἐστὶν ἡμέραι ἑβδομήκοντα καὶ δύο, *Nonnullæ canes vterum ferunt quintam anni partem, id eſt, dies* LXXII. Annus hiec Solaris intelligitur. Neque enim, aut Ariſtotelis æuo aut eo quod eum præceſſit, Lunaris tot dierum ſyſtema eſſe credebatur; quod ex periodorum Cleoſtrateæ, Harpaleæ, Metonicæ, etiam Calippicæ (nam poſt eiuſce etiam initia Ariſtoteles circa ſexennium vixit) ratione ſatis deprehendiur. Scio locum illum, ad æquabilem Græcorum annum, vti appellatur, Minorem, trahi ab incomparabili viro Ioſepho Scaligero. Atqui nec de ipſo anno, ita ei dicto, mihi quidem perſuadet. Ingenioſiſſimum agnoſco inuentum. Sed qua ratione veterum teſtimonijs ita ſubnitatur, vt fides ei ſit habenda, nondum ex eruditiſſimis eius lucubrationibus, quarum nec indiligens fui, mihi compertum eſt. Sed verò neque Ariſtotelem ex tot ſolùm diebus annum Solarem conſtitiſſe quis, ſine ſumma in magnum philoſophiæ parentem iniuria, autumet. Nam tum in Metonica enneadecacteride tum in hebdomecontaexaeteride Calippi (quibus vtriſque labentibus floruit Ariſtoteles) annum Solarem dierum fuiſſe CCCLXV, præter horas appendices, ab eo ignorari planè nequibat. Sed rotundè ad morem loquutus eſt vulgi, quod, vtcunque receptâ, ob æquationem & temporum per ſecula dinumerationem, accuratiori anni Solaris quantitate, atque eâ quæ a vero propiùs aberat; exprimendis tamen anni partibus, quibus agriculturæ, vteri

ri geſtationis & id genus aliorum tempeſtates menſurabat, eiuſmodi dierum numerum qui maxime multiplices haberet ex diebus integris conflatas partes, vnde ſcilicet diuiſioni eſſet commodiſſimus, vti fieri amat, retinebat; quinque, qui appendices erant, diebus eo quod multiplicem diuiſionem impedirent, non minùs quam horis & momentis, neglectis. Nam etſi quinta pars anni Solaris, ſiue Metonici ſiue Calippici, dies habuit LXXIII, atque ita totidem dies pro quinta anni parte vulgò vſurpari potuit; attamen, ſi ad eum modum porrò ſupputaſſent, nullam aliam ex diebus integris conſtantem habuiſſent; ſed in diuiſione, ſeu partium pro vario vſu, indicatione, ad momenta non ad dies ſatis incommodè neceſſariò numerâſſent. Sed notiſſima plerunque fuit numeri CCCLX, vt etiamnum eſt in calculo Aſtronomico, commoditas. Aliàs autem integer annus, vt communis erat interuallorum menſura, ſolis integra reuolutio Ariſtoteli æſtimabatur. Et tralatitium ſatis eſt numeros rotundos, momentis quæ calculum turbarent prætermiſſis, vbi perneceſſaria non ſunt, adhiberi. Id ipſum ferè quod heic Ariſtotelem feciſſe cenſemus, fecit olim Gregorius Magnus, cum dies XXXVI anni Iuliani pars decima ei habiti ſunt; vti videre eſt Homilia eius XVI. ad Euangelia & Diſt. 5. de conſecratione c. 16. Neque aliud Iuriſconſulti Romani qui, in eodem anno, menſtruum tempus ſimplicitèr dictum nec termino dici quoti, à quo, ſignatum, triginta tantùm diebus, atque hiſce multiplicatis menſes plures metiri ſolent, quod habetur C. de jure deliberandi l. 22. § 1 & 2. Idem docet Alexander Conſilio 114, Alciatus ad l. 98. Cum biſſextus D. de verborum ſignificatione, alij. Haud alitèr, opinor, intelligendum eſt illud Cleobuli, de duodecem anni filijs quorum ſingulis triginta filiæ, ænigma Græcum quod in diſputationibus de anno Græcorum afferri ſolet; niſi forſan ad ſuperiora ſecula, quibus annum Lunarem reuera diebus CCCLX confici creditum eſt, ſpectet. Nec quid aliud innuere videtur togatorum ille doctiſſimus Varro vbi, apud Nonium, tot ſcribit ſtatuas æneas Demetrio Phalereo Athenis dicatas,

Quot luces habet annus abſolutus.

Signantèr dicit *annus abſolutus.* Non pro eo quod eſt annui Solaris motus tempus abſolutè finitum, ſed pro abſoluto illo & rotundo dierum numero, qui, diebus illis multiplicem diuiſionem minimè ferentibus liber & abſolutus, annum menſurare vulgò ſolebat. Inde eſt quod ſtatuarum numerus erat CCCLX, vti à Plinio libro XXXIV, capite VI, docemur. Sed quod addit Plinius *nondum anno hunc numerum dierum excedente* ab hoc ipſo Varronis loco perperàm intellecto emanâſſe ſuſpicor & temerè viro alioquin ſcientiſſimo excidiſſe. Neque enim huiuſmodi anni ſiue Lunaris, ſiue Solaris veſtigium, puto, circà Demetrij Phalerei ſeculum in Græcorum monimentis omninò occurrit. Erat autem Demetrius autori noſtro & primæ periodo Calippicæ labenti coæuus. Ita tandem annorum ſimplex dinumeratio, tum alibi apud Ariſtotelem tum apud vetuſtiores Græcos, qui extant, de ſolaribus, ſeu Iulianis, ſaltem qui Iulianis proximant, intelligenda eſt. Eiuſmodi habendus etiam De-

Decennij calculus apud Homerum in Iliados ſecundo; quod nempè belli Troiani menſura. Inde Themiſtius ad Phyſicorum quarti, extremum, πόσυ, inquit, χρόνυ τὸ Ἴλιον ἑάλω; δέκα ἔτεσιν· τῦτο δὲ ἐςιν τοσαίδε περιφοραὶ τῦ ἡλίυ, *Quanto tempore Ilium captum eſt? Decem annis, id eſt, decem ſolis reuolutionibus.* Annis eiuſmodi ſignantur apud Herodotum & Thucydidem (quorum vterque Noſtro antiquior eſt) Induciæ, Fœdera, & quæ ſunt id genus aliæ temporum durationes. Atque indè eſt quod Thucydides vbi annos Peloponneſiaci belli numerat, non per archontum ſeries aut nomina, quod idem eſt acſi dixiſſet, non per annos Lunares (quibus ſingulis archontes ſinguli imperabant) ſed per æſtates & hyemes, quæ annos planè ſolares ſignificant, ſe putare profitetur; & decennium eiuſdem belli integrum, & huiuſmodi nempe annis conflatum, αὐτοδεκαετῶν vocabulo denotat, quod ὁλοκλήρων ſeu ſolidorum & Naturaliter reuertentium annorum ſpatio rectè interpretatur ſcholiaſtes. Vide eum libro quinto. Hinc vetuſtiſſimis Græcorum, annum ſimplicitèr dictum nomine à Sole, quem Λύκον vocabant, ſumpto, indicari credebatur Id Λυκάβας eſt, Homero vſurpatum Odyſſ. ξ. Macrobius Saturnalium I. cap XVII, *Annum vetuſtiſſimi Græcorum* Λυκάβαντα *appellant*, τὸν ὑπὸ τῦ ἡλίυ, *id eſt, Sole* βαινόμενον καὶ μετρύμενον. Λύκον *autem Solem vocari Lycopolitana Thebaidos ciuitas teſtimonio eſt, quæ pari religione Apollinem itemque Lupum, hoc eſt,* Λύκον *colit, in vtroque Solem venerans.* Nec quiſquam alios quàm ſolares in Eratoſthenis, Noſtro coætanei, canonibus chronicis intellexit. Iidem vſurpabantur in Chaldæorum veterum & Ægyptiorum temporis calculo. Et tandem vniuerſè id verum fuiſſe videtur etiam ab initio ſeculi, quod ſcribit Cicero in Somnio Scipionis (idque antequam in ciuilem vſum Romanis receptus eſt annus Solaris, alitèr quam ad Lunares æquandos) *homines populariter*, ſeu vulgari temporum dinumeratione, *Annum tantummodo Solis reditu metiri.* Quin Noſtrum & coætaneos, in Græcia & vbicunque periodus Calippica ciuiles annos æquabat, Scriptores ita reditu Solis tempora menſos eſſe veriſimilimum eſt, vt etiam diem integrum ex quatuor quadrantibus confectum cuilibet quadriennio non minus nec alitêr adijcerent quàm Romani, poſt Iulianam anni nouationem, & Chriſtianæ etiamnum Europæ gentes. Sic ratio certiſſima temporum conſtare potuit, & reuertentium annorum initia ſatis retineri, quæ, quadrantibus illis neglectis, per totum annum poſt periodum annorum MCCCCLX, prorsùm vagari neceſſe erat; vti in veteri Ægyptiorum rationibus. Calculus autem huiuſmodi quadrantum in Calippica periodo nemini non obuius erat. Nam anni eiuſdem ſolares, ipſiſſimi erant Iuliani. Et de Annorum, quibus vſus eſt Noſter, ratione, hactenus. Plura de eâ multò dici poterant. Sed doctioribus hæc multa nimìs videantur; quæ tamen, ne harum rerum rudiores varijs apud veteres annorum formis turbati, in limine hæſitarent, præmonere duximus. Quod verò ad Terminorum ad quos, ſeu citeriorum parapegmatum, Annum attinet; cum intervalla omnia vſque ad Aſtyanactem Parium & Diognetum Athenienſem archontas (quos ἐπωνύμυς ſeu annuos fuiſſe dubitandum non eſt) deducantur,

cantur, par ſanè eſt vt ante eorum initia quodlibet intervallum penitùs abſolutum eſſe exiſtimemus, atque ſic putata ab Autore tempora fuiſſe, vt in annum Solarem qui proximè archontum horum initia antecedebat, vniverſi termini citeriores incidant; habitâ nempè, vt neceſſarium eſt, ratione varietatis menſium, dierum, & anni tempeſtatum ad quas ſigillatìm ſpectabant termini à quibus, ſiue vlteriores. Scio nihilominùs τὸ ἕως ſeu ἕιως, vti noſtro ſcribitur, id eſt, *vſque*, tam incluſionem quam excluſionem ſæpius ſignare. Et ſi incluſio heic eo intelligatur, Annus Terminorum erit ipſe archontum, quos diximus, annus; non autem qui præcedit, niſi excluſionem denotari ſentiamus, vti & ego quidem ſentio, & in huiuſmodi rationibus res ipſa fermè exigit. Atque ita ſanè veriſimilimum eſt Autorem noſtrum ipſo archontum anno Chronologiam ſuam ſcripſiſſe. Quotus igitur annus ille archontum initia præcedens, ſeu Annus Terminorum citeriorum fuerit in Periodo Iuliana, quæ tum communis tum optima annorum menſura eſt, perpendamus. Vt is ritè eruatur, Epochæ Autoris noſtri, de quibus omninò conſenſus eſt apud Scriptores alios fide digniſſimos, obſeruandæ; atque ex eis per annorum adiectionem annus, quem quærimus, prodibit. Cum autem, iuxta tria illa, de quibus Varro apud Cenſorinum, temporum diſcrimina, Obſcurum nempe ſeu, vt vocat ille ἄδηλον, Mythicum ſiue Fabuloſum, & Hiſtoricum; in primo nullas, in ſecundo & tertio complures habeat Noſter Epochas; eæ verò, quæ ad ſecundum ſpectant, non minùs ſint plerunquè incertæ quàm quæ ad primum, adeò vt de illis etiam inter veteres paſsìm diſconueniat; è tertio duntaxàt ſumendæ ſunt quæ hîc vſui eſſe poſſint. Secundum autem, quod Olympiadum Iphitearum initia antevertit, apud noſtrum durat vſque ad Epocham de Colonia Syracuſas deducta ab Archia, regnante Athenis Æſchylo. Quæ hanc præcedunt, intervalli ſunt Mythici. Hæc autem & quæ ſequuntur, Hiſtorici. In Hiſtorico tamen intervallo, ad eliciendum annum Terminorum, non ſine delectu adhibendæ ſunt Epochæ. Etenim in hoc etiam ſunt nonnullæ huic rei nimìs incertæ; quippe controuerſæ. Controuerſam autem Epocham heîc in partes trahere, eſt ipſam, quam venamur, rem æquè controueruioſam imprudentèr relinquere. Supereſt igitur vt certiſſimas ſeligamus. Eæ ſunt de quibus non ſolùm vnanimis inter Scriptores editos ſed etiam inter hoſce & Noſtrum reperitur conſenſus, quales ſunt anni aliquot archontum qui proximo ante Noſtrum ſeculo Imperia tenuêre, adeoque etiam ei ante alias notiſſimi. Huius generis ſunt omnium archontum anni qui, marmore numeris notati, Socratis mortem & Lachetem archontem ſequuntur; Ariſtocratis ſcilicet, Pytheæ, Aſteij, Phraſiclidis, Nauſigenis, & Agathoclis, quos ſingulis ad hunc modum Epochis adjectos exhibet Marmor.

	Anni	*Archonte.*
Ex quo	CXXXV	Ariſtocrate
Ex quo mortuus eſt Philoxenus	CXVI	Pytheâ.

Ex

	Anni	*Archonte.*
Ex quo Aſtydamas vicit	CIX	Aſteio.
A pugna Leuctrica	CVII	Phraſiclide.
A morte Dionyſij Siculi	CIV	Nauſigene.
A morte Artoxerxis	XCIII	Agathocle.

Rerum aliarum in hiſce Epochis, præter ipſos archontas, nihil ad id quod impræſentiarum agimus, ſpectat. Anni autem horum archontum in Faſtis Atticis, nemine contradicente, Olympiadum & proinde periodi Iulianæ annis quos ſubijcimus, ſignantur.

	Olympiadis	*Anno*;	*Periodi Iulianæ.*
Ariſtocratis	XCV	2	4315
Pytheæ	C	1	4334
Aſteij	CI	4	4341
Phraſiclidis	CII	2	4343
Nauſigenis	CIII	1	4346
Agathoclis	CV	4	4357

Ineundus igitur ita eſt calculus. Singulis archontum annis, in Periodo Iulianâ, adijce ſingula marmorei autoris intervalla. Conficitur annorum numerus qui Terminorum annum indicat. Ariſtocratis annus eſt in Periodo 4315. Autoris intervallum 135, cui annis 4315 adjectis, fiunt 4450 in Periodo. Itaque annus 4450, qui Olympiadi 129 reſpondet, eſt annus citerioris Termini Intervalli quod Ariſtocrate ſignatur. Eadem dinumeratione in ceteris, quæ ſequuntur, adhibitâ, idem prodit annus. Sed monendum intereà, anni in Periodo eiuſmodi heîc rationem habendam vt non aliud initium & finem ſortiatur quàm initia binorum in fronte marmoris archontum, quæ iam demùm eruenda ſunt, patiantur. Neque enim Periodi huius anni minùs ab alio quouis, in Chronologicis explicationibus, die exordium pro re nata ſumere poſſunt quàm à Calendis Ianuarijs; vt nemini non liquet cui varius eius vſus incognitus non eſt. Cum igitur, labente Periodo Calippica prima, ſub qua Noſter ſcripſit, anni Attici ciuilis ſeu Lunaris aut magiſtratuum, ſiue τῆς πρυτανείας, caput ſub æſtivum ſolſtitium figeretur, nemo non videt finem & initia anni terminorum circa eandem cecidiſſe tempeſtatem. Vnde fit, vt, ſub æſtivum ſolſtitium anni 4450 Periodi Inlianæ à Calendis Ianuarijs, vt vulgò, putati, initium habuerit Terminorum annus; circa idem, quod ſecutum eſt, ſolſtitium, anni nempè Periodi Iulianæ 4451, finitus; pridiè ſcilicet neomeniæ Hecatombæonis menſis (in qua magiſtratus iniri ſoliti) ſeu vltimo anni pæcedentis. Atque ita à ſolſtitio æſtiuo ad ſolſtitium, ad Atticorum temporum rationem, non à Calendis Ianuarijs, vt plerique hodie ad Chriſtianorum, annos Periodi marmori mox aptatos dinumeramus. Reſtat igitur vt binorum, quos diximus, archontum initiorum diem, caput nimirùm anni Lunaris ſeu τῆς πρυ-

τανείας, id eſt, neomeniam Hecatombæonis, anni Periodi Julianæ 4451, in diebus item Julianis diſquiramus. Eâ repertâ, ipſa etiam anni ſolaris Terminorum inde retrò putandi initia æquè erunt manifeſta. Periodus Calippica, ſeu hebdomecontaexaeteris, quæ annorum LXXVI cyclus eſt ad cuius rationes Lunares magiſtratuum quotannis initia aliter atque alitèr ſe habuere, incepit ſub æſtiuum ſolſtitium anni Periodi Iulianæ 4384. quod ſatis ex Ptolemæo non vno in loco, liquet. Id item pluribus & expreſſiùs, poſt virum ſummum Ioſephum Scaligerum, oſtendit pridem vir ſanè etiam ſummus Dionyſius Petauius in ſecundo de Doctrina Temporum, lib. II. cap. XVIII cuius ideo libentiùs hoc nomine obiter memini; vt Exemplarium Ptolemæi editorum apud eum ibi caſtigationem ſaltem vnicam, quæ ad periodi huius exordium ſpectat, ex Manuſcripto Ptolemæi Codice, firmarem. Memorat Ptolemæus ſub extremum libri IV Almageſti, tres ab Hipparcho defectiones Lunares obſeruatas. τούτων δὲ, inquit, τὴν πρώτην φησὶ γεγονέναι τῷ νϐ ἔτει τῆς δευτέρας κατὰ Κάλιππον περιόδου. *primam ait commiſſam anno LII periodi Secundæ Calippicæ.* Mendoſum heic numerum eſſe quouis pignore contendere vult Petauius, & νδ pro νϐ ſubſtituendum. Idque rectiſſimè. Quod non modò Georgij Trapezuntij verſio, vbi LIV, habetur, ſuadet, verum etiam tum Calculus Aſtronomicus, quo in XXVI gradu Piſcium eclipſis illa anno LIV periodi reperitur, tum periodi ipſius alibi apud Ptolemæum computus demonſtrat. Et Codex, quem dixi, qui ante annos CC aut circitèr pulcherrimè exaratus κειμήλιον eſt bibliothecæ inſtructiſſimæ Reuerendiſſimi Archiepiſcopi Cantuarienſis, eo in loco, νδ habet. Annum item LIV heic notari in Latino Codice Ms. ex Arabico verſo, qui ſeruatur in bibliotheca Collegij Omnium Animarum Oxonijs, pridem monuit, idque amiciſſimè, vir doctiſſimus Ioannes Banbrigius, Aſtronomiæ ibidem profeſſor digniſſimus. Ceteros autem annorum eiuſdem Ptolemæi capitis non alitèr exhibet Codex Cantuarienſis, ac exemplaria typis vulgata. Sed verò, primo ita primæ periodi Calippicæ anno indicato, annum Iulianæ periodi 4451, anno Calippicæ primæ 68 reſpondere palàm eſt. Neomenia autem Hecatombæonis menſis anni, periodi Calippicæ primæ, 68, ſeu initium magiſtratuum in anno eo Lunari, tam ad Petauianas quàm ad Scaligerianas rationes, cadit in VIII Iulij. Eo igitur die inibant Magiſtratus Aſtyanax noſter Parius & Diognetus Athenienſis archontes. Itaque Septimo Iulij, ſeu, quod in hoc anno idem eſt, pridie neomeniæ Hecatombæonis finitus eſt annus noſter Terminorum, qui cum Solaris, vt antè diſputatum eſt, fuerit, ab VIII die Iulij retrò putatus, ab eodem die in anno præcedente, ſeu 4550 Iulianæ periodi & 67 periodi eiuſdem Calippicæ ſumpſit exordium. Atque ita inter VII Iulij anni alterius & alterius VIII, omnes interuallorum termini citeriores collocandi. Hiſce nixi fundamentis Canonem conſtruximus Chronicum annis tum periodi Iulianæ tum eis qui vulgarem D. N. Ieſu Chriſti Epocham anteuertunt ſignatum, quo, ſine operioſiori aliquo calculo, Epochæ cuiuſlibet Autoris Noſtri annus indicetur. Reges item Athenarum adiecimus, & archontas annuos ſeu ἐπωνύμους quemadmodum in Marmore habentur. Sed & horum tandem initia & fines

quan-

quantum ſcilicet à doctiſſimis temporum interpretibus edocemur, qua ratione eliciantur heic ſubiungimus. Ad hanc rem, Tempora quæ in Canone, quem infra exhibemus, primam annuorum archontum inſtitutionem ſequuntur, Trifariam diuidimus. In interuallum quod ab anno Periodi 4030 vſque ad 4178 incluſis terminis protenditur; Id quod hunc annum & 4294 interiacet; & demùm Quod inde ad extremum ſuccedit. Interualli Primi, fateor me nulla ratione ita Attica tempora hactenus aſſecutum eſſe, vt qualesnam periodi annorum ad æquandos vtriuſque luminaris motus in vſu fuerint, ſatis cognouerim. In obſcuro ſunt & incerto poſita quæ de ea re Scriptores reliquere. Atqui ex Tetraeteridibus hebdomecontaexaeteridem confecit Vir magnus Ioſephus Scaliger quam vt vetuſtiſſimam Atticorum temporum & certiſſimam menſuram, periodi Atticæ vocabulo, tam in libris de Emendatione quàm in Canonibus edidit. Sed ingenium ſcientiſſimi Herois & immenſam eruditionem multò magis ſemper admiratus ſum quàm doctrinæ illius periodi aſſentiri potui. Etiam ipſa quibus nititur ipſe teſtimonia (& res eſt eiuſmodi quæ non tam artificis ingenio quàm vetuſtatis teſtimonio ponderanda eſt) lectoris benignioris, ſi benè perpendantur, etiam cohibent aſſenſum, ſaltem non pariunt; quin aduerſarijs tela fiunt, quibus ſententia eius, fidentèr nimis tradita, non mediocritèr eneruatur. Conſule, ſi placet, quæ contrà diſputarunt & popularis noſter Thomas Lydiatus & Dionyſius Petauius. Ceterùm quoniam impenſè autori periodus illa placuit & alijs forſàn non paucis ob incomparabilis viri autoritatem nondum diſplicet, tabellam adijcimus quâ laterculum neomeniarum periodi Atticæ apud Scaligerum in I de Emendatione paginâ 42 & primo Canonum paginâ 59 cuiquam ingredi liceat & facillimè Neomeniam ſeu caput anni cuiuſque archontis atque finem in primo Canonis noſtri Interuallo reperire. Neomenia autem ea eſt heic Gamelionis menſis. Nam, ſeculis vetuſtioribus, Gamelion anni ciuilis caput habetur cui locus eſt ſub hibernum Solſtitium. Dato

Anni *Periodi Iulianæ.*
3975
4051
4127

nimirùm, in hoc Canonis interuallo, periodi Iulianæ anno, abijce numerum qui in tabella proximè minor eſt. Nam 3976 primus eſt primæ periodi Atticæ ſeu Scaligerianæ hîc labentis. Qui reſiduus habetur, in laterculo Scaligeriano Neomeniam Gamelionis ſeu archontis initium indicat. Proximus demùm in eodem laterculo, dempto triduo, finem oſtendit. Nam, etſi pridiè neomeniæ Gamelionis proxime ſequentis annus lunaris finiebatur, attamen, ad Scaligeri rationes, duo annum clauſerunt, ad finem Poſideonis vltimi menſis, adiectitij dies qui ἄναρχοι dicti, cò quod per illud biduum Athenæ Magiſtratibus carebant. Imperijs enim, vt vult ille abibant vltimo die ſeu τῇ τριακάδι Poſideonis, adeoque triduo ante neomeniam. Biduo autem interiacente, comitia creandis Magiſtratibus habita. Verbi gratia Agon Pythicus, in Canone noſtro, Coronarius denuò fit anno periodi Iulianæ 4132, archonte Damaſiâ Secundo. Numerus in tabella proximè minor eſt 4127; quo abiecto, reſiduus eſt 5. Huic reſpondit in Laterculo Scaligeriano dies XXII Ianuarij pro neomenia Gamelionis, quâ Ma-

Magiſtratum inijt Damaſias. Neomenia Gamelionis anni inſequentis eſt Ianuarij XIX, vnde triduo dempto, dies eiuſdem Ianuarij XVI anni Damaſiæ exitum indicat. Interuallo autem Canonis noſtro Secundo, omnia ad hanc diſquiſitionem, adcò incerta ſunt ob Octaeteridum Cleoſtrateæ & Harpaleæ vſus ignorationem, vt futile nimis eſſet contendere in eo initia & fines archontum certis diebus ſignare. Sed ſub huius interualli extremum ſaltem, ſi non antea, caput anni τῆς πρυτανείας ſeu Magiſtratuum à Gamelione ſeu cardine hiberno tranſlatum eſt, quod neceſſariò monendum, ad Hecatombæonem ſeu æſtiuum cardinem quod non ſolum ex Antiphontis coæui oratione XVI ſeu περὶ τοῦ χορευτοῦ, ſed etiam, vt alia omittamus, ex Thucydide liquet. De Rege Sacroruuı (qui in Magiſtratibus annuis) locutus Antiphon τῆς δ᾽ ἀρχῆς, inquit, αὐτῷ λοιποὶ δύο μῆνες ἦσαν Θαργηλιὼν καὶ Σκιρροφοριών, *Imperij eius duo menſes ſupererant, Thargelion & Scirrophorion*; quibus verbis manifeſtò innuit inſequentis menſis, qui Hecatombæon eſt, neomeniam caput anni Magiſtratibus creandis aptati fuiſſe. Thucydides autem de ipſo anno, à cuius initio enneadecaeteridem ſuam (quæ nondum in vſu recepta erat) auſpicabatur Meton, verba faciens libro II. Πυθοδώρου, ait, ἔτι δύο μῆνας ἄρχοντος Ἀθηναίοις, μετὰ τὴν ἐν Ποτιδαίᾳ μάχην, μηνὶ ἕκτῳ, καὶ ἅμα ἦρι ἀρχομένῳ, Θηβαίων ἄνδρες ὀλίγῳ πλείους τριακοσίων ἐσῆλθον ἐς Πλάταιαν τῆς Βοιωτίας, *Cum Pythodoro duo præterea menſes fungendi Magiſtratus ſupereſſent; ſexto ſcilicet menſe a pugna in Potidæa commiſſa, & ver iam incepiſſet, Thebanorum quidam paulo plures trecentis ingreſſi ſunt Platæam Bœotiæ.* Et verſioni huic adſtipulatur planè Scholiaſtes vetus. Menſis igitur, de quo loquitur, Munichion erat iam labens; is ſcilicet qui vernorum primus erat; adeoque duo illi qui Pythodoro, primi enneadecaeterdis Metonicæ anni archonti ἐπωνύμῳ, ſupererant, vt Thargelion & Scirrophorion fuerint neceſſe eſt, & proinde vt Hecatombæonem caput anni πρυτανείας teneret, vti poſteà, perpetuò tenuit. Tertium demùm Interuallum Periodus illa Metonica ſeu enneadecaeteris occupat, ad cuius neomenias Hecatombæonis, quæ ad Noſtri ſpectant archontas, eruendas, ſimilem priori tabellam adiungimus, vſu non omnino diſſimili. Numero reſiduo ingredere Laterculum ſiue Scaligerianum ſiue Petauianum Enneadecaeteridis Metonicæ. Neomenia quam quæris in diebus Iulianis, ſtatim occurrit; ſed diuerſimodè pro diuerſis, quas amplexantur illi putandi rationibus. Scaligerianum habetur in II de Emendatione pag. 77 & Canonum I pag. 64. Petauianum lib. II de Doctrina Temporum cap. XIII. Diſcrepantiæ autem cardo in hoc verſatur quod alter neomenias Hecatombæonis ſolſtitium æſtiuum nunquam vult anteuertiſſe, alter tam anteuertiſſe quam ſecutas eſſe. Nam de periodi hoc initio & Emboliſmorum numero controuerſia non eſt. De horum verò locis, non exigua. Sed de ea re non eſt hic diſputandi locus. Vide quæ in Canone notamus ad annum periodi 4305. In archontis autem cuiuſlibet exitu ſeu anni fine heic eruendo, pro triduo quod in periodo Attica,

Anni Periodi Iulianæ.
4281
4300
4319
4338
4357

à

a proximi anni neomenia, demitur, dies quinque heic ſubtrahere oportet. Nam *αἱ ἄναρχοι ἡμέραι*, ſub Metonica Enneadecaeteride quatuor erant, de quibus diſertè Vlpianus Rhetor ad Demoſthenis orationem contra Androtionem.

Abſoluto demùm Apparatu noſtro ad Epochas Chronologico; loco non ita importuno, obitèr adijcere liceat de Menſium Atticorum ordine & textu corallarium non omninò contemnendum quod ad calcem Ptolemæi Magnæ Conſtructionis, quam diximus, manu exaratæ reperitur. De menſibus ijs atque ſingulis eorum locis diù eſt quod deſudârunt viri doctiſſimi, Theodorus Gaza, Gregorius Giraldus, Hadrianus Iunius, Ioannes Lalamantius, alij. Sed fruſtrà nimis plerique. Feliciori multò pridem operâ Ioſephus Scaliger, & nuperrimè Dionyſius Petauius tam ad S. Epiphanium quam in Doctrina Temporum. Sed nec in eorum contextu Scaligero aduerſatur Petauius, præterquam quod Mæmacterionem Boedromioni proximâſſe vult, nec Pyanepſionem interueniſſe, vt Scaliger, ſed eſſe ſecutum. Ad calcem autem Ptolemæi, quo vtimur, eâdem ipſiſſimâ contextus formâ qua Scaliger eos diſpoſuit, occurrunt, à vetuſto aliquo, nec imperito, quod dubitari nequit, Mathematico, cum Romanorum, Macedonum, Perſarum, Arabum & Ægyptiorum menſibus, in Chronologorum vſum, ad hanc faciem, non alio quam ſcriptus eſt codex ipſe charactere, adiecti;

ΑΘΗΝΩΝ.	ΡΩΜΑΙΩΝ	ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ.	ΠΕΡΣΩΝ.	ΑΡΑΒΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ.
Ποσειδεών.	Σεπτέμβριος.	Ξανθικός.	Φαρφαρδίν.	Μουχαράμ.	Θώθ.
Γαμηλιών.	Οκτώβριος.	Αρτεμίσιος.	Αρδεμπεας.	Σαφάρ.	Φαωθί.
Ανθεστηριών.	Νοέμβριος.	Δαίσιος.	Χορτάτ.	Ράμπιαα αουαλ.	Αθύρ.
Ελαφηβολιών.	Δεκέμβριος.	Πάνεμος.	Τουρμά.	Ραμπία ἀχειρ.	Χοιάκ.
Μουνιχιών.	Ιανουάριος.	Λῶος.	Μερτάτ.	Ντζαματουλε.	Τυβί.
Θαργηλιών.	Φευρουάριος.	Γορπιαῖος.	Σαρεβάρ.	Νίζαμαπλάχειρ	Μεχείρ.
Σκιρροφοριών.	Μάρτιος.	Υπερβερεταῖος.	Μέχερ.	Ραντζάπ.	Φαμενώθ.
Εκατομβαιών.	Απρίλλιος.	Δῖος.	Α᾽πάν.	Σαμπάν.	Φαρμουθί.
Μεταγειτνιών.	Μαῖος.	Απελλαῖος.	Αδέρ.	Ραμαδάν.	Παχών.
Βοηδρομιών.	Ἰούνιος.	Αδιναῖος.	Νταί.	Σαουάλ.	Παυνί.
Πυανεψιών.	Ἰούλιος.	Περίτιος.	Μπαχμάν.	Δουλκαντάν.	Επιφί.
Μαιμακτηριών.	Α᾽ύγουστος.	Δύστρος.	Αυφαντύρ.	Δουλχεντζέι.	Μεσορί.
			ὡ αἱ κλοπιμαῖε ε̄ ἡμέραι.		Επαγόμενος.

non vt gentis alterius menſium loci, in anno naturali, menſium alterius locis vbique reſponderent (quid enim Septembri Romanorum cum Attico Poſideone, qui primus menſis eſt hibernus?) ſed vt tum menſium cuiuſque gentis

 textus

textus, tum diuerſa veterum annorum ciuilium initia, menſibus primis ſignata, exhiberentur. Fidelitèr deſcripſi etiam ea in quibus à librario planè peccatum eſt. Illud enim ὠ αἱ χλϐϖιμαῖε ε̄ ἡμέραι in Perſarum laterculo legi debet καὶ αἱ χλοπιμαῖαι ε̄ ἡμέραι *furtiui quinque dies*, ſeu מסתרקאת *Muſterakath*, vti eodem ſenſu vocant Perſæ. Eos inde μασιαρχὰ appellat Iſaacus Monachus in Canone Perſico, apud Chriſtmannum. De hiſce & Perſicorum menſium nominibus, quæ heic, vti etiam in tabulis Alfonſinis, Alfragano, & Iſaaco iam dicto deprauatè nimis leguntur, vide Ioſephum Scaligerum de Emendatione lib. III, capite de anno vago Iezdegird, pagina 200; & Canonum lib. III ad caput XI, & ibi Georgium Chryſococcem. Adde Petauij de Doctrina Temporum libri III caput IX & ſequentia. Arabicos item menſes, quorum aliqui in portentoſa vocabula (vt fieri ſæpius amat cum quid ex orientalibus linguis Europæis characteribus exprimitur) degenerarunt, habes apud Scaligerum de Emendatione libro II pagina 107. Ῥαμϖιαὰ ἀυὰλ in Arabum laterculo & Ῥαμϖιαὰ ἄχειρ Arabicè ſunt רביע אלאול *Rabiu alawol* & רביע אלאחר *Rabiu alacher*, id eſt, *Rabiu prior* & *Rabiu poſterior*. Eadem vocabula priorem & poſteriorem notant in binis ſequentibus quorum vterque גמאדי *Giumedij*, dictus. Id hîc Græcis characteribus ſonat Ντζαμαὰ aut Ντζαμαπ. Conſule Scaligerum in Canonibus pag. 235. Sed de Mæmacterionis loco præter Scaligerum de Emendatione lib. I, pag. 31 vide porrò Petauij diſputationes libro I cap. X & libro IV cap. VIII & ad S. Epiphanij Hæreſim LI. pagina 135. Adi etiam Gaurici additiones, quæ ad calcem Almageſti, à Georgio Trapezuntio verſi, habentur. Laterculus autem, qui præ oculis etiam eſt, menſium Macedonum (in quo pro Περίςιος, Περίτιος legendum) non ſinit vt caſtigationem Editorum Venerablis Bedæ noſtri exemplarium de Temporum ratione prætermittamus. In eius quem diximus libelli capite XII, Græcorum menſes ita recenſentur. *Vocatur autem apud eos ipſe December* Ελαφηϐολιὼν, *Ianuarius* Νυχιὼν, *Februarius* Θαργηλιὼν, *Martius* Δίςρος, *Aprilis* Ξαντικὸς, *Maius* Αςπερίσιος, *Iunius* Δίσιος, *Iulius* Πάνεμος, *Auguſtus* Λῶος, *September* Γορδιαῖος (*pro* Γορπιαῖος) *October* Υπερϐερεταῖος, *Nouember* Δῖος. Portentoſa plane eſt enumeratio. Quid Elaphebolioni cum Diſtro, Xantico, & Macedonum ceteris? Quid Thargelioni? Hi enim Attici menſes, inter illos Macedonum, locum nunquam habuere. Νυχιὼν verò omninò verbum nihili eſt. Forſan Munichionis reliquiæ. Sed & ita hinc non minùs ablegandum quàm Attici menſes ceteri. Et nimis oſcitantèr Ioannes Nouiomagus, qui ſeriem menſium Græcorum ex deprauatiſſimo hoc loco excerptam Bedæ autori tribuit. Ceterùm, Græcorum vocabulo, Macedonas tantum ſeu Syromacedonas æternum illud Britanniæ decus heic innuit, nec alios quam Macedonum menſes reuera nominauit. Ita ſcilicet ſcripſit ipſe; *Vocatur autem apud eos ipſe December* Απελλαῖος, *Ianuarius* Αὐδιναῖος, *Februarius* Περίτιος, *Martius* Δίςρος *Aprilis* Ξανπκὸς, *&c.* Id diſcimus ex vetuſtiſſimo Bedæ exemplari Ms. in inſtructiſſima Nobiliſſimi viri Roberti Cottoni bibliotheca, vbi ad hunc modum locus ille exaratur; Græcis, vt fit, nominibus aliquan-

quantulum corruptis. *Vocatur autem apud eos ipſe December* Apileos, *Ianuarius* Exdynios, *Februarius* Perithios, *Martius* Diſtrios, *Aprilis* Xanthicos, *Maius* Artemiſcos, *Iunius* Deſeos, *Iulius* Panemos, *Auguſtus* Loos, *September* Gorpieos, *October* Hyperberetæos, *Nouember* Dios. Ita notiſſimo & perpetuo menſium Macedonnm textu vſus eſt doctiſſimus Beda. Elaphebolioni, Thargelioni, Nychioni ſeu Munichioni, nempe Atticis, nullus ibi locus erat, antequam, ſiue ab exſcriptoribus imperitis ſiue à negligentibus Editoribus, perperam, neque ſumma ſine iniuria, præberetur. Quin ſatis obuium ſanè fuiſſet etiam, ex ipſius Ephemeride, ſua menſibus heic tribus nomina reſtituiſſe. Nam in ea Græcorum duodecem menſes vocabulis item Macedonicis adnotantur.

Ad

Veteres Græcorum Epochas,

NOTAE HISTORICAE.

Linearum in hiſce numerus ad exemplar Epocharum ſuperiùs elementis maiuſculis deſcriptum ſpectat.

CVm pleriſque huius ἀναγραφῆς primæ lineæ elementis, etiam Autoris nomen diſparuiſſe credo. Autorum nomina, in orationis textus initio locos, ſeculis vetuſtioribus, habuiſſe nemo neſcit qui Herodotum aut Thucydidem ſalutauit. Atque vt eorum codices Membranei aut Chartacei, ita noſtri qui à prima perſona ſermonem auſpicatur, Marmoreus erat. Nam vt temporis iniuriam propulſando, poſteritati tutiùs conſuleretur, cippis ſaxeis, στήλαις ſeu κύρβεσι, velut libris ſeu tabulis publicis, tam res veterum geſtas & temporum rationes quam Leges, Pacta, Deorum & Mortuorum titulos, vota, incidi ſolenne erat. Euhemerus Siculus *res geſtas Iouis & ceterorum, qui Dij putabantur, collegit hiſtoriamque contexuit ex Titulis & Inſcriptionibus ſacris, quæ in antiquiſſimus templis habebantur*, vt diſerte meminit Lactantius de Falſa religione, cap. XI. Etiam Columnæ aureæ in fano Iouis Triphylij poſitæ, qua perſcripta erant eiuſdem Numinis geſta, eidem hiſtorico, quem poſteà interpretatus eſt Ennius, vſus erat maximus. In Sicyone item ἀναγραφὴ erat ſeu Deſcriptio eiuſmodi ſacrata, vnde Heraclides in librum ſuum de Muſicis, Iunonis Ar-

giuæ

guiæ antiſtitum, Poetarum etiam, & Muſicorum celebriorum nomina traduxit. Teſtis eſt Plutarchus libro de Muſica, cui huiuſmodi Scriptores ἀναγεγραφότες generatim ſiue *deſcriptionum* aut *recenſionum Autores* non ſemel dicuntur. Columellæ item quibus Cretenſes ſacra deſcripſerant Corybantum, à Porphyrio in ſecundo περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων memorantur. Quin obuium eſt quod de columnis illis Sethi nepotum, lateritia altera, altera ſaxea, quibus ſyderalis ſcientiæ inuenta ſua mandarunt, habet Flauius Ioſephus. Et de priſcis Danis, Saxo Grammaticus libro de ſitu Daniæ; *Maiorum acta patrij ſermonis carminibus vulgata, lingua ſuæ literis, ſaxis ac rupibus inſculpenda curabant.* Paulò item poſt; *voluminum loco vaſtas moles amplectebantur, codicum vſum a cautibus mutuantes.* Et Lacuna hæc ita forſan partim ſupplenda; ἀνέγραψα τοὺς ἄνωθεν χρόνους ἀρξάμενος &c. *Superiora tempora deſcripſi auſpicatus &c.*

Lin. 2. pag. 6. ἐμ Πάρῳ......υάνακτος] ἐμ Πάρῳ μὲν Ἀςυάνακτος, *In Paro, Aſtyanacte.* Vix fieri potuit, vt aliud fuerit nominis initium. Parus igitur ex Cycladibus maxima & olim florentiſſima inſula, vtcunque imperio Attico, vt vicinarum pleræque, ſubiecta, ſuos habuit archontes annuos quemadmodum ipſæ Athenæ quæ ſummum adminiſtrationis ciuilis exemplar fuit populis circumiacentibus. Ita Delij, ita alij. Videſis Gruteri Inſcriptiones, pag. 400. 8. 405. 1. & 1021. 7. Autorem autem hinc Parium fuiſſe æquum eſt vt coniectemus. Ἀναγραφὴν ſuam, ſiue opus Chronologicum, popularis archontis nomine ſignauit, vt ita & patriæ honorem haberet & popularium captui rem facilius accommodaret, omnia ad calculi terminum domi fixum & notiſſimum deducendo. Atticum verò inſuper adiecit, idque meritiſſimò, non ſolùm quòd Reipublicæ Athenienſis maieſtatem (quam tamen eo æuo variè affligebant Macedonum reges) Parij proculdubiò obſeruabant, ſed etiam, quia Epocharum, vnde interualla putârat, characteres communes & perpetui erant ſiue Reges, ſiue Archontes Athenienſium. Quod genus characterum apud Parios, quorum Reſpublica minorum erat gentium, haud omninò eſt veriſimile extitiſſe.

Lin. 6. pag. 6. Ἄρειος πάγος] De Areopago, ſeu rupe Martia, ante alios, conſulendi Ioſephus Scaliger ad numerum Euſebianum $\overline{\text{DI}}$, & Ioannes Meurſius in libro ſingulari qui *Areopagus* dictus. Paulò ante legendum planè, Ἀθήνῃσι ἐγένετο Ἄρει &c.

Lin. 7. pag. 6. τὰ Σωτήρια ἔθυσεν] Sacra, Soteria dicta, à Deucalione qui aquarum vim fugerat, Ioui Phyxio, ſiue qui fugientibus opem ferre ſolet, fiebant. Sic Apollodorus περὶ θεῶν lib. $\overline{\text{I}}$. Et Iouis Φυξίου meminit etiam Apollonius Argonauticorum $\overline{\text{II}}$ & $\overline{\text{IV}}$ cuius ad hanc rem Scholiaſtes item viſendus.

Lin. 8. pag. 6. ......κτύων Δευκαλίωνος] De Amphictione & Pylæico conuentu & legibus Amphictyonicis ab eo inſtitutis, videſis Strabonem lib. $\overline{\text{VIII}}$. & $\overline{\text{IX}}$. Dionyſium Halicarnaſſenſem lib. $\overline{\text{IV}}$. vbi de Tullio rege, & Pauſaniam in Phocicis, præter Amphictyonum decreta, quæ apud Demoſthenem in oratione de Corona, obuia ſunt. Adde Inſcriptiones apud Gruterum pag. 129. 15. & 1021. 7. quæ, ni fallor, eædem ipſæ ſunt; item Michaelem Apoſtolium in Prouerbiorum Centuria $\overline{\text{II}}$ 4. Sacra autem, quorum heic

heic mentio, in fano Cereris, ſeculis poſterioribus, peragi ſolebaut. Strabo lib. IX de Thermopylis locutus; ἐστὶ δὲ καὶ λιμὴν, inquit, μέγας αὐτόθι καὶ Δήμητρος ἱερὸν ἐν ᾧ κατὰ πᾶσαν Πυλαίαν θυσίαν ἐτέλουν οἱ Ἀμφικτύονες, *Eſt etiam portus ibidem magnus & Cereris fanum vbi ſingulis Pylæicis conuentibus Amphictyones ſacrificabant.* σωνῆγε τὲς περὶ *&c. & paulo poſt* καὶ ὠνόμασεν Ἀμφικτύονας, nemo in mutilis huius periochæ vocabulis agnoſcere non poteſt.

Lin.10. pag. 7 ...... ὤτιδος] Φθιώτιδος legendum, Phtiotidis, Theſſaliæ regionis, rex erat Deucalion & poſt eum filius eius Hellen. Ita Thucydides lib. I, Conon apud Photium, Cod. CLXXXVI ſectione 27, alij.

Lin.11. pag.7. καὶ τὸν ἀγῶνα Παναθ..ναι ...] Dubium non eſt de certamine Panathenaico verba fieri. Et videtur ſanè aut de prima eius inſtitutione, aut de ſancito aut conſilio ſub Amphictyone habito de eo inſtituendo ac poſtmodùm celebrando. Sed origo eius plerunque Erichthonio regi tribuitur, de qua re mox plura. Ceterùm, ante Erichthonium, Ἀθήναια Athenæa, non Panathenæa certamen illud dictum eſſe ſcribit Iſter, vetuſtus rerum Atticarum autor apud Harpocrationem in Παναθήναια. Ipſum igitur certamen, vtcunque nuncupatum, Erichthonio, etiam Iſtri ſententiâ, vetuſtius.

Lin.12. pag.7. τὴν Καδμείαν] Cadmia primò oppidum ſeu vrbs erat. Poſteà Thebis, iuxta quas condita eſt, auctis, arx ſeu ἀκρόπολις Thebarum dicta eſt, vt Capitolium arx Romana.

Lin. 13. pag. 7. ......νίκης ἐβασίλευσαν] Viderint hîc perſpicaciores, annon hæc ad Tyri & Sidonis regnum, numero Euſebiano DLX notatum, ſpectent. Φοίνικες ἐβασίλευσαν eſt *in Phœnicia regnarunt*, cuius vrbes Tyrus & Sidon. At, qui regnarunt, Euſebio ſunt ibi Cadmus & Phœnix ex Ægypto profecti. Cadmus verò Agenoris F. qui idem eſt & Phœnicis frater, Bacchi ſcilicet auus, apud noſtrum triennio antequam hi, quicunque fuerint, regnare cœperunt, Thebis Bæoticis regnauit. Sed mira videtur, apud Euſebium, temporum quæ ad Cadmum ſpectant luxatio. Vide ad dictum numerum Ioſephum Scaligerum. Vide item Euſebium numero DLXXXVII & DCXI, & in Græcis pag. 26.

Lin.14. pag.7. Ἀφ᾽ ἧς ναῦς .... ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν, &c.

Lin.15. pag.7. καὶ ὠνομάσθη πεντηκόντορος] De Danao & filiabus quinquaginta, paſsìm veteres. Sed de Pentecontori nomine, naui longæ qua ex Ægypto profugêre indito, raro. Ita dictam ſcribit disertè Apollodorus Bibliothecæ lib. II idque à filiarum numero, vti etiam Euſtatius ad Iliados α. Sed nominis originatio ea mira eſt. A remorum potiùs numero ſeu verſu aut ordine vnico qui ex quinquaginta conſtabat, impoſitum eſt, vti & Argonaui. Ita etiam τριακόντορος, τεσσαρακόντορος & ſimilitèr naues aliæ longæ dictæ. Hanc primam fuiſſe nauem longam ſcribunt nonnulli. Hyginus Fabula CCLXXVII. *Minerua prima nauem biproram Danao ædificauit in qua Ægyptum fratrem profugit.* Tantundem etiam Fabula CLXVIII. Et Plinius lib. VII. cap. LVI. *Nauem primus in Græciam ex Ægypto Danaus aduexit. Ante, ratibus nauigabatur, inuentis in Mari rubro inter inſulas a rege Erythra.* Conſule item Nonni συναγωγὴν

ad Gregorij Nazianzeni inuectiuam primam numero ξζ. Erythras autem rex non alius quam Edomus Iacobi patriarcha frater viris doctis, nec immeritò, habetur. Adi, ſi placet Ioſephum Scaligerum ad Feſti Ægyptinos, & Nicolai Fulleri Miſcellanea ſacra lib. IV. cap. XX. Poſteà ad plures remorum ordines deuentum eſt, de quibus viſendi quidem Lazarus Baifius & Gregorius Gyraldus in ijs quæ de re nauali edidere, ſed in primis ante alios, magnus Scaliger ad numerum Euſebiarum MCCXXX & Willebrodus Snellius in prefatione ad ſuam Hiſtiodromicen.

Lin. 16. pag. 7. καὶ Ελικὴ καὶ Αρχεδίκὴ] Quæ præcedunt, reliquias eſſe puto aliorum ſororum aliquot nominum. Sed verò in diſſentientibus apud veteres harum nomenclaturis Archedicen nullibi reperio. Hæ forte videntur lectæ ad peragendum ſacrificium, de quo proximè.

Lin. 17. pag. 7. ἔθυσαν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἐμ Παρα..δι ἐν Λίνδῳ] Quid τὸ Παρα..δι heic denotet, niſi regio fuerit Lindi vrbis, Paragas, aut huiuſmodi quid dicta, fateor me prorſus neſcire. Ex elementorum, quæ ſuperſunt in Marmore, veſtiſtigijs elicuerit forſan quis ΠΑΡΑΡΑΔΙ aut ΠΑΡΑΓΑΔΙ. Sacrificabant autem virgines Mineruæ Deæ, cui fanum in littore ab eis extructum ſcribit Strabo lib. XIV. Et Lindia Minerua, quæ proculdubio eadem eſt, memoratur Apollodoro lib. II. Diodoro Siculo bibliothecæ V, & Suidæ & Apſtolio in Ῥοδίων χρησμός.

Lin. 18. pag. 7. .....Εριχθόνιος Παναθηναίοις τοῖς πρώτοις γινομένοις] Quicquid id fuerit quod de Agone Panathenaico ſuperius ſub Amphictyone, idque huius periochæ rebus decennio vetuſtius, traditum erat; hinc videtur liquere ſub Erichthonio primò Agonem celebratum fuiſſe. Etiam primò eum hunc inſtituiſſe, ſcribunt Hellanicus, & Androtion, Scriptores Attici, apud Harpocrationem. Ἤγαγε τὴν ἑορτὴν ὁ Εριχθόνιος ὁ Ἡφαίστου· quæ verba vtrique tribuuntur. Ita etiam Apollodorus lib. III, Hyginus in Poetico Aſtronomico, in Heniocho; & Commentarius vetus ad Arati Phœnomena quæ Germanici Cæſaris dicuntur. De ſacro hoc certamine, quod duplex erat, ſi veterum teſtimonia velis, conſulendus Ioſephus Scaliger in Euſebianis animaduerſionibus ad numeros DCCLXXXIX & MCCCCLIV; in primo de Emendatione Temporum, capite de periodo Delphorum Pythica; addendis eidem operi pag. 739. & in Canonum lib. III pag. 224. & 225. Item Ioannes Meurſius in Fortunæ Atticæ cap. III, & in libro de Panathenæis ſingulari, cum eis quæ congeſſit Petrus Caſtellanus in Ἑορτολογίῳ. Adde Euſtathium ad Iliad β. in illud Homeri Κοῦροι Ἀθηναίων περιτελλομένων ἐνιαυτῶν, quod de Panathenaica pentaeteride intelligit; præter Cœlium Rhodiginum lib. II. cap. XXVII, & Michaelem Apoſtolium Centuria XV. 80.

Ibid. ἅρμα ἔζευξε] Hyginus Poetici Aſtronomici lib. II. *Alij, inquit, anguina crura habuiſſe Erichthonium dixerunt eumque primo tempore adoleſcentiæ ludos Mineruæ Panathenæa feciſſe, & ipſum quadrigis cucurriſſe, pro quibus factis inter ſydera dicitur collocatus.* Quadrigis igitur in ipſis Panathenæis certauit & victor euaſit primus. Virgilius Georg. III.

Primus Erichthonius currus & quatuor auſus

Iun-

> *Iungere equos rapidiſque rotis inſi-*
> *ſtere victor.*

Dum victorem ait fuiſſe, celebratos ab eo ludos indicat. Et frigidè nimìs ibi Seruius, cui *victor* apud doctiſſimum Poetam *ſui propoſiti effector* tantum habetur. Eum tria equarum millia, quarum pleriſque pulli erant, nutriuiſſe etiam meminit Ioannes Tzetzes Chiliade III. cap. LXIII. Quadrigarum etiam inuentionem, Erichthonio tribuebant plerunque Græci, ſaltem in Græcia. Euſebius numero DXLIII, *Erichthonius primus quadrigam iunxit in Græcia. Erat quippe apud alias nationes.* Sed numero CCCCXLVII. *Trochilus primus fertur iunxiſſe quadrigam.* Trochilus ille Callitheæ filius erat, primæ Iunonis Argiuæ ſacerdotis; vt Theon in Commentarijs ad Aratum. Callithyia Spirantis Filia ea dicitur Africano apud Euſebium, Chronicorum parte priore pag. 25. At quin Trochili nomen pro Argiuo Orſilocho apud Hyginum, in Heniocho, ſubſtituendum ſit, dubitare non poſſum. Alibi enim quiſnam, Orſilochus dictus, quadrigarum inuentor reperitur? Et de ea re, atque deprauato apud alios Trochili nomine, optimè Paulus Leopardus in Emendationum lib. I. cap. XV. Tantum abeſt vt magno Scaligero aſſentiam, vbi Corippi lacunam, in Euſebianis, hoc nomine ſupplet. Corippus lib. I.

> . . . . *referam primum iunxiſſe quadrigas*
> *Et currus armaſſe nouos, Pelopemque ſecundum*
> *In Soceri veniſſe necem*———

Orſilochum referam legi vult ille; corrupto nomine, ab Hygino deſumpto. Thomas Dempſterus fidentèr ibi Cecropidem, pro Erichthonio, inſerit. Senſus placet; ſed vocabulum inſertum non omninò. Erichthonium iunxiſſe primò quadrigas à Corippo ibi innui, non eſt cur non planè fateamur. Ea enim vulgò obtinuit opinio; vt ſcilicet Pelopem ſecundò, inſtituto etiam certamine. At verò Cecropidis nomine Erichthonium ſatis obſcurè deſignâſſet, neque alitèr quam qui nudè Romulidis, ſingularem aliquem Romanorum Imperatorem. Quid dubitemus *Heniochum referam primas* &c. legere? Ita res ipſa ſuadet, & notiſſimum Erichthonij nomen; notiſſimum ſcilicet priſcis Aſtronomis, ſaltem quotquot eorum eum primum iunxiſſe quadrigas, cum pleriſque ſenſêre. Neque ideò eſt Heniochus magis appellatiuum quam proprium, quòd *Aurigam* interpretetur. Ita migrauit heic in proprium, vti olim etiam Heniochi, à Telchio & Amphito Caſtoris & Pollucis *ἡνιόχοις* ſeu aurigis, ad deſignandam gentem illam in Sarmatia; de qua Plinius lib. VI. cap. V. Etiam τὸ Auriga, vt proprium eius nomen, vſurpatur, vti apud Arabas מא שך אלעגאן ſeu *retinens habenas*, quod id ipſum cum Heniocho ſonat; cum interim figuram huic nomini, vt proprio, interdum pingant Arabes mulum clitellatum erectum quod ex Scaligeri notis in Manilium diſcimus. Sed verò & Ophiuchus, Sagittarius, Arctophylax, Engonaſin, Aquarius, non tam appellatiua ſunt quam propria in cœlo nomina Æſculapij, Centauri, Arcadis, Herculis, Ganymedis aut aliorum quos ibi finxit vetuſtas. Atque ita Heniochus Erichthonij; Corippi lacunæ reſtituendus.

Ibid

Ibid. ΕΖΕΥΞΕ] Non licuit per operarum formas, omnes archetyporum figuras vbique repræſentare; quod tamen plerunque in vniuerſis, ſed in prioribus binis exactè, fecimus, exceptis tantummodò Π & Ζ. de quibus & alijs aliquot eiuſmodi rebus minutulis heic ſimul viſum eſt monere. Τὸ Π tum in Chronologico hoc Marmore, tum in Smyrnæorum Decretis & Fœdere, perpetuò, crus quod ad dextram vergit, habet dimidiatum ad hunc modum Π. In recentioribus Inſcriptionibus quas dedimus, vtrunque crus æquè ſemper extenditur; & Ζῆτα etiam non aliter quam vſitatis Typographorum formis exaratur. In vetuſtioribus autem hiſce binis Ζῆτα hac ſemper figura Ξ occurrit, quæ ἦτα ὕπτιον ſiue *eta ſupinum* dicitur Alypio. Hanc autem Ξ formam pro Ζ vſurpatam nondum animaduertimus. Imò ſuſpicamur virum doctum qui id ex multis antiquitatum veſtigijs à ſe obſeruatum ait, affini figura deceptum eſſe. Vide Ortelij Theſaurum Geographicum in *Cyzicus* & in *Sangarius*. Et vereor ſanè ne τὸ Υ in ΚΥΥΙ ΚΗΝΩΝ (proculdubio pro Κυζικηνῶν) apud Adolphum Occonem in Antonini Philoſophi numiſmatis inde natum fuerit, quòd vetus τὸ ζῆτα ſeu Ξ figura eum qui, deſcripſit, fefellerit. De literarum Græcarum formis vetuſtioribus, non eſt cur plura heic adijciamus. De eis vide eruditiſſimam V. Cl. Claudij Salmaſij diatribam ad Conſecrationem Templi in agro Herodis Attici, vbi etiam magni Scaligeri errores de Ionicarum formis, quas ad Euſebium memorat, meritiſſimò caſtigat. Τὸ Κ autem in Τ, & τὸ Ν in Μ, cum nempe, finales eſſent, non aliter fere, quàm in compoſitione tranſijſſe (quod à pronuntiationis more fluxiſſe nemo dubitet) bina illa Marmora legentibus palàm eſt. Adiectum porrò τὸ ν plerunque tertijs perſonis ſingularibus temporum aliquot & datiuis caſibus pluralibus, tametſi vocalis non ſequatur, legenti obſeruandnm eſt. Neque de eo ita ſentiendum acſi aut ab Attico idiotiſmo aut quadratarij errore manâſſet. Certè vetus mos Græcè ſcribendi, vt videtur, id plerunque exigebat. Seruatur in bibliotheca inſtructiſſima nobiliſſimi viri Roberti Cottoni mutilum Geneſeos exemplar ante annos $\overline{\text{M}}$, ni fallor, literis quadratis exaratum, in quo illa ſcribendi formula obtinet; vt cap. $\overline{\text{VIII}}$. ἐξαπέςειλεν τὴν περιςερὰν ὀκ τῆς κιβώτυ, καὶ ἀνέςρεψεν πρὸς ἄυτον ἡ περιςερὰ καὶ εἶχεν φύλλον &c. Paſsim in eodem codice eadem ſcribendi ratio.

Lin. 19. pag. 7. Θεῶν μητρὸς ἐράνη ἐν Κυβέλοις] De Deorum matris, Rheæ ſcilicet ſeu Berecinthiæ ſacris nunc primò celebrari cæptis, verba fiunt. Phrygiæ mons Cybela, Cybeli, & Cybelus dictus, etiam ipſi Deæ Cybeles nomen dedit. Strabo, Stephanus, alij.

Ibid. καὶ Ὕαγνις ὁ φρὺξ] Alexander, autor de rebus Phrygijs vetuſtus, apud Plutarchum libro de Muſica teſtatur item Ὕαγνιν πρῶτον αὐλῆσαι, *Hyagnin Phrygem primò tibijs ceciniſſe*. Et Apuleius fuſiùs & elegantèr, Floridorum $\overline{\text{I}}$. *Hyagnis*, inquit, *fuit, vt fando accepimus, Marſyæ tibicinis pater & magiſter, rudibus adhuc Muſicæ ſeculis, ſolus ante alios catus canere; nondum quidem tam flexanimo ſono, nec tam pluriformi modo, nec tam multiforatili tibia. Quippe adhuc ars iſta repertu nouo commodum oriebatur. Nec quidquam omnium eſt quod poſſit in primordijs*

ordio ſuo perfici; ſed in omnibus ferme eſt ante ſpei rudimentum quam rei experimentum. Prorſus igitur ante Hyagnim nihil aliud plerique callebant quam Virgilianus opilio ſeu bubſequa,

> Stridenti miſerum ſtipula diſperdere carmen.

Quod ſi quis videbatur paulo largius in arte promouiſſe, ei quoque tamen mos fuit vna tibia, velut vna tuba, perſonare. Primus Hyagnis in canendo manus diſcapedinauit. Primus duas tibias vno ſpiritu animauit. Primus læuis & dextris foraminibus, acuto tinnitu, graui bombo, concentum muſicum miſcuit. Huiuſmodi cantum Phrygium biforem nuncupauit Virgilius. Æneidos IX.

> *——ite per alta*
> *Dindyma, vbi aſſuetis biforem dat tibia cantum.*

Ad quem locum, Seruius; *Biſonum, imparem. Et ſeruauit eis tibiarum ſuarum, id eſt, Phrygiarum naturam. Tibiæ, porro,* inquit, *aut Serranæ dicuntur* (Sarranæ; à Sarra quæ Tyrus eſt) *quæ ſunt pares & æquales habent cauernas; aut Phrygiæ, quæ & impares ſunt & inæquales habent cauernas. Ergo biforem, diſſonum, diſſimilemque. Non ſunt pari modulatione compoſitæ.* Et, apud eundem, Varro de tibijs maximè quarum inuentor Hyagnis, id eſt, Phrygijs; *Tibia Phrygia dextra vnum foramen habet, ſiniſtra duo; quorum vnum acutum ſonum habet, alterum grauem.* Inde eſt quod tibijs interdum paribus dextris & ſiniſtris, etiam & Sarranis, ludos actos habemus apud Terentium; interdum imparibus primùm, & poſtea duabus dextris, vt in titulo Heautontimoroumenou. Vide item Iulium Pollucem lib. IV. & obſerua Midæ Agrigentini tibicinis victoriam in Olympiadis OA anni tertij ἀναγραφῆς Scaligerianæ, & ſchemata apud Gruterum in Inſcriptionum corpore, paginis 27. & 28. Atqui de tibiarum inuentione, vide plura apud Plutarchum de Muſica, Strabonem lib. X, Pauſaniam in Corinthiacis, Ariſtotelem Politicorum VIII. cap. VI. Pindarum Pythionicarum XII, & ibi Scholiaſten, Martianum Capellam lib. IX, Euſtathium ad Iliados σ. Euſebium in Chronico Græcè pag. 32. Hyginum, Palæphatum, Ouidium. Adi item Iulium Scaligerum Poetices lib. I, cap. XX. Sunt verò qui ab hominum fermè initio tibiarum inuentionem petunt. Etenim quæ apud ſanctum autorem in Geneſeos cap. IV. commate 21, de Iubale habentur, ea de tibijs intelligunt. Ibi כנור ועוגב ei tribuuntur, quod κιθάραν καὶ Ψαλτήριον interpretantur Helleniſtæ. alij *citharam & organa.* Sed paraphraſis Chaldæa vtraque pro עוגב ſubſtituit אבובא *Abuba* quæ pro tibia etiam ſumitur. Et *Ambubaiarum collegia* apud Horatium explicans Acro, *Ambubaiæ,* inquit, *dicuntur mulieres tibicines lingua Syrorum. Etenim lingua eorum tibia ſiue Symphonia Ambubaia dicitur.* De loco autem illo ſacræ hiſtoriæ, conſule Marinum Merſenium ad Geneſim quæſt. LXI. Ceterùm Hyagnidi filij erant Marſyas & Olympus, muſici celeberrimi. Sed corrigendus, puto, obiter Hyginus Fabula CLXV, vbi *Marſyas Oeagri filius* legitur. *Hyagnis filius* reſtituendum videtur. Neque enim Marſiæ, ſed Orphei pater erat Oeagrus. De Hyagne, vide porro

Cælium Rhodiginum lib. IX, cap. VIII.

Lin. 20. pag. 7. .... ὑμένην φρυγιστὶ] Potiùs ſyllabas in verſione cauti retinuimus, quam id, quod res eſt, forte expreſſimus. Autorem ſcripſiſſe puto, τὴν ἁρμονίαν τὴν καλουμένην Φρυγιστὶ πρῶτος ηὔλησε, *Harmoniam, quæ Phrygia vocatur, tibijs primus cecinit.* Athenæus lib. XIV, Ariſtoxenus, inquit, τὴν τῆς Φρυγιστὶ ἁρμονίας εὕρεσιν Ὑάγνιδι τῷ Φρυγὶ ἀνατίθησιν, *Harmoniæ Phrygiæ inuentionem Hyagnidi Phrygi aſſignat.* Nihil eiuſmodi in Harmonicis Ariſtoxeni quæ extant, reperitur. Sed ſcripſit etiam ille de Tibijs, & περὶ αὐλῶν τρήσεως ſeu de tibijs perforandis, & de Muſica opus aliud, quæ omnia, cum alijs ſummi viri lucubrationibus, interciderunt. In harum, quas nominauimus aliqua hoc de Hyagnide occurriſſe dubium non eſt. Sed ſingularem Noſtro heic eſſe harmoniæ Phrygiæ notionem mox oſtendimus.

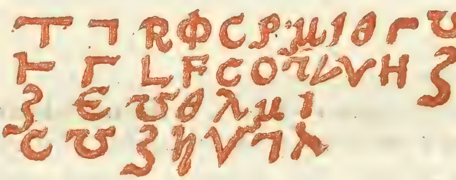
Ibid. καὶ ἄλλους Νόμους] Nomos etiam in verſione retinuimus, non ſine virorum doctorum exemplo. Idem ipſum eſt vocabulum quod Leges ſiue Ciuiles, ſiue alias quæ ad adminiſtrationem publicam attinent, ſignificat. Sed heic ad Muſicam ſpectat. Νόμων autem muſicorum notio plerunque duplex eſt; alterâ ex alterâ, vt fit, natâ. Interdum, idque primariò præſcriptæ regulæ ſonorum, pthongorum, chordarum, τάσει ſeu intentioni, ἄρσει, θέσει & diaſtematis, quas vltra progredi citráue regredi non licuit, Νόμοι dicebantur. Et tum ſingula inſtrumenta muſica tum ipſæ cantiones ſuos habebant præſcriptos Nomos, quorum vnicuique erat οἰκεία τάσις ſeu intenſio propria, vt docet Plutarchus. Citharæ præſcripti νόμοι κιθαρῳδικοὶ dicti, tibijs αὐλῳδικοί. Ita νόμοι λυρικοί. Et Muſica inde legitima erat, de qua re vide Boetij initium, Athenæum lib. XIV, Plutarchum libro de Muſica. Atque huiuſmodi Nomorum autores præcipui dicuntur qui chordas & tonos adijciebant. Inde Terpander (de quo, plura infrà) cum citharam ſeu Lyram ſeptichordem primò, vt volunt nonnulli, feciſſet, Nomos etiam, vt neceſſe erat, ſimùl fecit chordarum numero accomodos; & κατὰ νομὸν ἕκαστον τοῖς ἔπεσι τοῖς ἑαυτοῦ καὶ τοῖς Ὁμήρου μέλη περιτιθέναι, *ſecundum quemlibet Nomum, & Homeri & ſuis carminibus heroicis modos aptauit*, quod ait Plutarchus. Timotheo item Mileſio, qui chordas porrò auxit, Nomi ſimilitèr noui tribuuntur; vt Aulœdici, hoc ſenſu, Clonæ tibicinum principi. Nec dubitandum etiam nomorum hac notione autorem fuiſſe Hyagnidem, qui item lyricus Orphei tetrachordo Chorebi quinto neruo aucto, ſextum etiam adiecit, vt teſtatur Boetius de Muſica lib. I. cap. XX. Hoc ſenſu vſurpatur vocabulum in hymno ad Apollinem qui Homeri dicitur, ſed Cynætho qui circa LXIX. Olympiadem floruit ab alijs tribuitur, vt videre eſt apud Scholiaſtem in Pindari Nemæorum II.

Πάντη γάρ τοι Φοῖβε νόμος βεβλήαται ᾠδῆς.

Et Athenæus lib. XIV, Apud Arcadas inquit, pueri ab infantia ᾄδειν ἐθίζονται κατὰ νόμον τοὺς ὕμνους καὶ Παιᾶνας οἷς ἕκαστοι, κατὰ τὰ πάτρια, τοὺς ἐπιχωρίους ἥρωας καὶ θεοὺς ὑμνοῦσι. Μετὰ δὲ ταῦτα, τοὺς Τιμοθέου καὶ Φιλοξένου νόμους μανθάνοντες χορεύουσι κατ' ἐνιαυτὸν τοῖς Διονυσιακοῖς αὐληταῖς ἐν τοῖς θεάτροις, *Cantare ſolent iuxta leges, ſeu Nomos, hymnos & pæanas quibus ſinguli, vt mos patrius obtinet, Gentis ſuæ heroas & Deos celebrant. Dein vero,*

Ti-

Timothei & Philoxeni Nomos edocti, ſaltant quotannis in Theatris ad tibicinum cantum, qui Bacchanalibus inſeruiunt. Quòd autem ſpecimina Nomorum cantiunculis expreſſa erant, inde varia illa, ſiue à primis cantiuncularum verbis, ſiue à metri aut rhythmi ratione, ſiue ab alia eiuſmodi cauſa, nomina Nomis, hac notione, indicta puto habemus apud Plntarchum & Pollucem lib. IV. quos vide. Neq; aliter Plutarchum intelligendum ſentio vbi νόμους πάλαι ἐξ ἐπῶν συνεστάσθαι, *Nomos antiquitus ex carminibus heroicis compoſitos* ait, & Timothei exemplum affert, quàm ſi dixerat Heroicis carminibus maximè expreſſa fuiſſe prima nomorum ſpecimina; quorum libros XVIII compoſuit Timotheus ille; vt teſtis eſt Stephanus περὶ πολέων, in Μίλητος. Ita etiam capienda, quæ de Terpandro atque alijs habet Proclus in Chreſtomathia. Et ab eiuſmodi nomorum varietate tibicinum ἄυρα νομοαίολος dicitur Teleſti Selinuntio apud Athenæum libro iam citato. Neque forſan aliter intelligendum eſt illud ὠνύμασιν κεφαλᾶν πολλῶν νόμον apud Pindarum Pythiorum XII, quàm de multiplicibus tibiarum cantui præſcriptis legibus. Vide tamen Scholiaſtem ibidem & Polycephalum νόμον apud Plutarchum. Scribit etiam Plutarchus Timotheum, Nomis carminibus heroicis aptatis, dictionem nihilominùs dithyrambicen ſeu λέξιν διθυραμβικὴν *cantaſſe*, ne citius quam par erat videretur veterem muſicam innouaſſe. Quod perpendant qui veterem Muſicam callent, & ſimùl morem illum Græcorum, notulas ſeu figuras, alias ad dictionem, alias ad pulſum denotandum, adſcribendi recolant. Nam in cantionum ſuarum diagrammatis duplices habebant figuras ſeu notas muſicas; alias, quæ inferiores, ad inſtrumentorum pthongos ſeu pulſum, alias, quæ ſuperiores, ad Dictionem ſpectantes. vtraſque memorat & exhibet Boetius de Muſica lib. IV. cap. III. Et de eis (quod in eorum gratiam qui fugientia veterum artium veſtigia reuocare ſtudent, obitèr liceat adnotare) Alypius in Iſagoges præfatione, Σημεῖα, inquit, τὰ μὲν ἄνω τῆς λέξεως, τὰ δὲ κάτω τῆς κρούσεως, *Figuræ ſuperiores dictionem indicant, inferiores pulſum.* Finitâ autem præfatione, ſequitur in codice meo Ms. Λυδίου τρόπου σημεῖα κατὰ τὸ διάτονον γένος, *Lydij modi figuræ in genere Muſices diatonico.* Dein verò, hæ figuræ, minio notatæ, & ad hunc modum diſpoſitæ,

Octodecim ſcilicet hæc figurarum paria Lydij modi, in genere diatonico, phthongos ita ſignabant vt inter canendum, ſuperior Dictionem, inferior cuiuſque paris, Pulſum denotaret. Primum nempè par, quod ζῆτα ἐλλειπὲς καὶ ταῦ πλάγιον vocabant, προσλαμβανόμενον; atque illud Dictionem, hoc Pulſum. Secundum quod, Γ ἀνεστραμμένον καὶ Γ ὀρθὸν dixere, ſimilitèr τὴν ὑπάτην ὑπατῶν. Atque ita deinceps in pthongorum Syſtemate. Eadem ratione id genus aliæ figuræ ceterorum modorum & generum, Enharmonici nimirum & Chromatici, pthongos itidem ſignabant. Quod tamen me ſatis intelligere profiteri non auſus ſum. Autorum verba

dun-

duntaxat & figuras de hac re adijcio, vt melioris nimirùm iudicij acumen expectent. Mentem autem heic de Dictione & Pulſu adſequi hactenus (neque fateri pudet) nequiui. Sed verò ita paſſim intelligendus Alypius, vt figura quæ ei primò nominatur, pro ſuperiore habeatur; tametſi non ſolùm in codice meo, quæ Chriſtophori Longolij erat, ante annos $\overline{C}$ aut circitèr manu exaratus, ſed etiam in Mss. tam Gaudentij Iſagoges Muſicæ quàm Alypij exemplaribus, tum bibliothecæ Mertonenſis tum Bodleianæ Oxonijs, altera cuiuſlibet paris figura alteram in porrectum plerunque ſequatur, & proprius ille malè negligatur omninò ſitus quo diuerſa vtriuſque officia notari debuiſſent. Nam, in codicibus illis, miniata delineatio figurarum deſcriptioni illi, quæ ſola in vulgatis habetur, acceſſit. De figuris etiam hiſce Gaudentius ſub Iſagoges finem; ἐχρήσαντο inquit, οἱ παλαιοὶ ὀνόμασι περὶ τὴν σημασίαν τῶν ὀκτωκαίδεκα φθόγγων, καὶ γράμμασι τοῖς καλουμένοις Σημείοις, ὧν (lege περὶ ὧν) νῦν ῥητέον. Ἡ τῶν μουσικῶν σημείων ἔκθεσις γέγονε μὲν ἐπὶ σημειώσει τῶν φθόγγων, ὅπως μὲν τὰ ὀνόματα καθ᾽ ἕκαστον γράφοιτο, καὶ ἑνὶ δὲ σημείῳ δύναιτό τις ἐπιγινώσκειν καὶ ἀποσημειοῦσθαι φθόγγον. Et poſteà, ἔθεσαν δὲ διπλᾶ καθ᾽ ἕκαστον στίχον τὰ σημεῖα ὧν τὸ μὲν ἄνω τὴν λέξιν ἀποσημαίνει, τὸ δὲ κάτω τὴν κροῦσιν. Id ipſum dicit quod Alypius. Et ad candem rem Ariſtides Quintilianus, περὶ Μουσικῆς lib. $\overline{I}$. τοῖς μὲν κάτω τὰ κῶλα καὶ τὰ ἐν ταῖς ᾠδαῖς μεσαύλικα ἢ ψιλὰ κρούματα, τοῖς δὲ ἄνω τὰς ᾠδὰς χαρακτηρίζομεν. Codex Ariſtidis Quintiliani manuſcriptus habetur tam in bibliotheca Magdalenenſi Oxonijs quàm Bodleianâ. Sed Magdalenenſis eſt vetuſtior. Scripſit de Muſica tres libros ad τιμιωτάτους ἑταίρους Euſebium & Florentium, & compluria habet de figuris Muſicis, earum ratione, vſu, ſitu, quæ neque apud Alypium nec Gaudentium reperiuntur. Quæ autem ex Manuſcriptis hiſce Oxonienſibus huc tranſtulimus, cum quamplurimis alijs notatu digniſſimis, quibus nempè locus hic non eſt, ea omninò debemus inſigni humanitati V. Cl. & eruditiſſimi Petri Turneri ſodalis Mertonenſis qui nobis ea communicare amiciſſimè dignatus eſt. Fuſiùs hæc explicent qui Muſicam callent, & cum Bacchij τοῦ γέροντος, Autoris Græci vetuſti, Iſagoge comparent. Bacchius habetur integer apud Marinum Merſenium in Geneſim pagina 1887. Eundem etiam Marinum de hac re conſulant paginis 1883. 1666. & 1707. Atque hiſce quæ obitèr indicauimus rite intellectis, cognoſci demùm, opinor, ſatis poterit quale fuerit διάγραμμα illud ſeu σχῆμα ἐπίπεδον τὰς τῶν μελῳδουμένων περιέχον δυνάμεις *ſeu figura plana vires eorum quæ canuntur continens* apud veteres Græcos, vti appellatur Cleonidi in Harmonica quæ Euclidi vulgò tribuitur. Diagrammatum verò ſeu σημείων huiuſmodi (*Tablature* hodie vocamus) primum faciunt nonnulli autorem Stratonicum citharœdum, de qua re conſule virum ſummum Iſaacum Caſaubonum in Animaduerſionum in Athenæum lib. $\overline{VIII}$. cap. $\overline{XII}$. Aliùs omninò & multò ſimplicioris generis ſunt notulæ recentiores Græcorum quas habet Merſenius in Geneſis caput $\overline{IV}$. quæſt. $\overline{LVI}$. pagina 1527. Vide porro eundem quæſt. $\overline{LVII}$. artic. 17. pag. 1694. & quas V. Cl. Iano Rutgerſio oſtendit Græculus ille de quo lepidiſſimum habet vir ille doctiſſimus politiſſimuſque narrationem. Sed ad Nomos redi-

redimus, de quibus vide etiam Cœlium Rhodiginum lib. IX. cap. III. & Scaligerum Poetices lib. I. cap. XIX. Et in prima hac notione vſurpari opinor νόμον à Maximo Tyrio Diſſertatione VII. vbi ἄλλ' γὰρ, inquit, ἐν μουσικῇ μελῶν εἷς νόμος ἄλλ' εἷς χρόνος. Id genus alia ſunt. Altera τοῦ Νόμου notio eſt quando pro ipſo genere cantici tam ex vocabulorum ſcilicet metris aut rhythmis quàm modulis muſicis legitimis in honorem Deorum maximè compoſito ſumitur. Hanc à prima defluxiſſe palam eſt. Cantica nempe quædam ſecundum nomos formata etiam ipſa Nomi tandem dicta; vt, in Eccleſijs tam Orientali quam Occidentali, cantus ſacri Horæ qui horis canonicis canuntur. Sed ad ea cantica quæ in Deorum honorem componebantur Nomorum vocabulum etiam reſtrictum eſt, non aliter ferè quam Verſus, Antiphona, Introitus, Pſalmus, Hymnus, & id genus cetera, quæ ex origine ſua latiſſimè patent, ad ſacras in Chriſtianiſmo cantiones. Etiam in choris præcipuè canebantur Nomi, ſed ſine antiſtrophis. Nec omnia in choris cantica Nomi dicti. Ariſtoteles Problemate XIX ſect. XV. διὰ τί οἱ μὲν νόμοι οὐκ ἐν ἀντιστρόφοις ἐποιοῦντο. αἱ δὲ ἄλλαι ᾠδαὶ αἱ χορικαί; *Vnde factum eſt quod nomi ſine antiſtrophis peragebantur, aliæ autem quæ ad choros ſpectant cantilenæ non item?* Vide quæ ſequũtur. Et de Nomis hoc ſenſu conſule ſi placet, præter Plutarchum, Suidam in Timotheo, in Ὄρθιον & in Ἁρμάτειον, & Suetonium in Nerone cap. XX. Proclus autem in Chreſtomathia, diuiſo in tria genera carmine melico, quorum primum ait ad Deos ſpectare, ſecundum ad Homines, tertium εἰς τὰς περιστατικὰς περιστάσεις ſeu *ad ea quæ obiter eueniunt*, ad Deos ſpectare ait Hymnum, Proſodium, Pæanem, Dithyrambum, Nomon, Adonidia, Iobacchum & Hyporchemata. Atqui in ſingulari omnium explicatione Nomon Apolloni proprium facit. Ἔχει δὲ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἀπ' αὐτοῦ, *quin & ab Apolline nomen ſumpſit.* Νόμιμος γὰρ ὁ Ἀπόλλων ἐπεκλήθη, *nam & Apollo Nomimus nuncupabatur.* Νόμιμον eum dictum non memini, Νόμιον ſæpius, vti & Νομικὸν melopœiæ ſpeciem quæ item ὑπατοειδὴς vocabatur. Martianus Capella lib. IX. *Neotoides quæ &* νομικὸς *conſueuit vocari, quæ plures ſonos ex vltimis recipit.* Nomen vtrunque forte à nomi, quam tractamus, notione deductum. Nomos autem Apolloni proprios fuiſſe, nullus omninò credo. Nomus ὄρθιος Palladi ſacer erat, vti etiam ἁρμάτειος vt aliqui apud Heſychium; licet etiam hic de Hectore curru ſeu ἅρματι tracto nonnullis accipiatur. Vide Suidam. Et noſter heic planè Proclo aduerſatur. Quin πρὸς τοὺς θεοὺς Νόμοι apud Græcos in vſu memorantur Plutarcho. Et Polluci lib. IV Nomi tam Ioui & Palladi quam Apollini tribuuntur. Sed verò de vocabuli ratione, Ariſtoteles Problemate XIX ſect. XXVIII. διὰ τί νόμοι καλοῦνται οὓς ᾄδουσιν; ἢ ὅτι πρὶν ἐπίστασθαι γράμματα ᾖδον τοὺς νόμους ὅπως μὴ ἐπιλάθωνται· ὥσπερ Ἀγαθύρσοι ἔτι εἰώθασι; καὶ τῶν ὑστέρων οὖν ᾠδῶν τὰς πρώτας, τὸ αὐτὸ ἐκάλεσαν ὅπερ τὰς πρώτας. *Vnde euenit quod Nomos, quos canunt, ita nominantur? anne inde fit, quod, priuſquam literas callebant, Leges cantabant, ne ſcilicet earum obliuiſcerentur, id quod etiamnum Agathyrſis in vſu eſt? atque adeo recentiorum cantilenarum primarias eo vocabant nomine, quo ipſas primas.* Certè memorant alij Græcis in vſu antiquitus fuiſſe Leges & Decreta ad lyram recitare. Harmonia

apud Martianum Capellam lib IX. *Quid pacis*, inquit, *munia? nonne noſtris cantibus celebrata? Græcarum quippe vrbium multæ ad lyram Leges Decretaque publica recitabant.* Et de ea re vide quod infra habemus de Terpandro. Nihilo ſecius, ſummi philoſophi pace, perſuaſum non poſſum non habere, primariam vocabuli cauſam eandem fuiſſe quam ex Plutarcho ſupra adtulimus, nec à canendis legibus omninò emanâſſe. Duplici hac Nomi notione non animaduerſâ, plurima de veterum & muſica & poeſi loca malè capi neceſſe eſt. Sed deſijt plerunque Prima; poſtquam muſicis legibus, etiam autoritate publica olìm ſubnixis, ſoluti, pro artificum ingenio ad alios atque alios Chordarum & pthongorum tum numeros tum intenſiones, vt hodiernus mos eſt, tranſire ſolebant. Et Secundæ vſus frequens erat; vnde & Marmoreo noſtro autori heic ἄλλοι νόμοι. Sed dum ἄλλους dicit, mutilam illam perochæ partem, quæ præceſſit, de Nomo etiam intelligendam innuit. Harmoniam illam Phrygiam, quam Hyagnidi tribuit, non Modum duntaxat fuiſſe Phrygium, non Nomos prima notione modo Phrygio præſcriptos ſentio, ſed cantilenarum ipſarum modulis inſtructarum genus ſeu melica carmina quæ Deûm Matri propria etiam νόμοι φρύγιοι dicebantur. De eis locutus eſt, puto, Teleſtes Selinuntius, vbi Phrygium huius numinis nomum à Pelopis comitibus in Græciam primam traductum ſcribit & hymnum Lydium deſertè ſimùl memorat:

Πρῶτοι παρὰ κρατῆρας Ἑλλάνων ἐν αὐλοῖς
Συνοπαδοὶ Πέλοπος ματρὸς ὀρείας
Φρύγιον ἄεισαν νόμον.
Τοὶ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς
Κρέκον Λύδιον ὕμνον.

Leguntur apud Athenæum in XIV. Nam vt hymnus Lydius planè Cantilena heic, ita nomus Phrygius. Sic Νόμος Perſicus, eodem libro, Diogeni Tragico memoratur. Ita etiam rectè interpretatus eſt B. Hieronymus Euſebium (modò verbo *Citharicorum* venia detur) vbi Meſomedem Cretenſem ſub Antonino Pio, *Citharicorum carminum muſicum poetam* vocat, quem Euſebius, numero BPΞ, ποιητὴν νόμων κιθαρῳδικῶν appellat; vti ad I. Capitolinum doctiſſimè animaduertit etiam V. C. Claudius Salmaſius contra magnum virum qui non modo, notis ad Euſebium, aliter omninò hallucinatus ſcripſit, verùm etiam inde, memoriæ lapſu, in prolegomenis, D. Hieronymum, quid νόμοι eſſent λυρικοὶ ne minimùm quidem odoratum eſſe temerè ſatis aſſerit. Sed error fuit etiam plurium, νόμους pro modis tantum accepiſſe. Tam autem modorum quam ſacrorum carminum ad citharam aptatorum poeta erat Meſomedes, vti & fuerant quamplurimi alij, tametſi ſæpius etiam in ſcena operas ſuas poetis locarent tibicines & modos faciebant, vt videre eſt apud Terentium. Certè tam Modos quam Carmina, ſeu dictionem, ſiue metricam, ſiue rhythmicam componere eiuſdem erat, ſeculis vetuſtiſſimis; vnde cantores & ἀοιδοὶ, poetæ paſſim dicti. Et traiectio eſt iocularis literarum apud Heſychium vbi habent vulgati codices Βαρδοὶ αἱ ὁδοὶ παρὰ Γαλάταις. Quod vir doctiſſimus & de Græcis præſertim literis maximè meritus, vtraque Gloſſarij editione accipit ac ſi *Bardi vias*, quæ ὁδοὶ ſunt, Gallis ſignificaſſet. Deierare auſim ſcripſiſſe Heſychium Βαρδοὶ ἀοιδοὶ παρὰ Γαλάταις, *Bardi*

Bardi poetæ, ſeu *cantores ſunt Gallis*, vti etiam Britannis, quod ex Athenæo, Marcellino, alijs ſcimus. Et Feſtus diſertè, *Bardus Gallicè cantor appellatur qui virorum fortium laudes canit.* De Bardi porro voce videſis Turnebi Aduerſaria, lib. XXIII, cap. XV.

Ibid. Νόμους Μητρὸς, Διονύσου, Πᾶνος] Præter Nomos, Deûm matri proprios, etiam alios ei, Baccho, Pani, Satyris, communes cecinit primum Hyagnis Phryx. Et modus *Phrygius*, ante alios, *religioſus* ſignantèr dicitur Apuleio, Floridorum primo. De communibus horum ſacris, vnde orta & Nomorum ſeu cantilenarum communio, conſule imprimis Strabonem libro X, vbi de Curetibus agit, & Euripidis Bacchas. In Nomis hiſce & qui fuere cæteris dijs dicati, mira erat & ridicula theogoniarum, amorum, peregrinationum, fraudum, portentorum ſeges, & ſexcenta tam puerilia quam fabuloſa. Neque aliter fieri potuit. Atque inde rectè capiendus eſt locus Philoſophorum principis hactenus à viris alioquin doctiſſimis aliò per tot ſecula, idque ſubinde pueriliter nimìs, detorſus. In Metaphyſicorum II, cap. III. de potentiſſima conſuetudinis vi locutus, ἡλίκην δ' ἰσχὺν, inquit, ἔχει τὸ σύνηθες, οἱ νόμοι δηλοῦσιν, ἐν οἷς τὰ μυθώδη καὶ παιδαριώδη μεῖζον ἰσχύει τοῦ γινώσκειν περὶ αὐτῶν, διὰ τὸ ἔθος, *Qualis ſit conſuetudinis, vis etiam ipſi Nomi demonſtrant in quibus fabuloſa & puerilia, eo quod eis aſſueti ſumus, plus valent quam vera eorum cognitio.* Etiam ratio eadem in loci interpretatione fortè obtinebit. Commentarijs enim aſſueuimus plerunque, qui de Legibus ſiue Ciuilibus, ſiue Gentium, Philoſophum loqui dictitant, quo nihil fabuloſius, aut puerilius. Vbinam amabò habentur, ſiue apud veteres Græcos, ſiue alibi, eiuſmodi leges? Legum, Imperijs in quibus vim ſortiuntur, aliquando nonnullæ ineptæ reperiuntur; Enantiophanῶn in eis cumulus non deeſt; rabularum forenſium ſæpè diſtorquentur vafritie; alia eis inſunt & in plerarunque gentium Legibus ſemper inerant quæ emendatione, explicatione, obrogatione, abrogatione indigent. Sed quàm fabuloſa & puerilia nihil omninò minus. Etiam perquam puerile eſt, quod habet heic Alexander Aphrodiſienſis de fabulâ dentium ſatorum vnde homines prognati; ac ſi inde pro patria pugnandum fore lex exegiſſet. Et prudentiùs Petrus Fonſeca in explanatione capitis, poſtquam vulgatam de Legibus Ciuilibus opinionem tradiderat, *fortaſſe* adijcit, *tamen nomine τῶν νόμων, intelligit Ariſtoteles veteres quaſdam cantilenas*, & ad Problemata lectorem relegat.

Lin. 22. pag. 6. ΛΩΝΙΑΝ] aut ita legendum aut ...ΔΩΛΙΑΝ puto, ſcilicet, aut Apolloniam innui aut Cydoniam quæ eadem Cretæ vrbs erat. Sed Apollonia dicta, Minoe Creta regnante. Vide Stephanum in Κυδωνία quod nomen poſteà natum.

Lin. 26. pag. 8. Κόρης τὲ ἁρπαγὴν] De Cerere, Triptolemo, Proſerpina, in mutilis hiſce periochis egiſſe autorem liquet. Monemus nos tantum, vtcunque Myſteriorum ſeu Eleuſiniorum initia hoc loco collocanda fuerint (de qua re videſis Euſebium numero DCXIX) tamen veſtigia tam huius quam proximæ periochæ, quæ ſuperſunt Græca, ſiue de Muſæo, ſiue Eumolpo, ſiue de vtriſque, quibus myſteria à nonnullis tributa ſunt, breuiuſculam narrationem præ ſe ferre.

Vide Suidam in Μυσαῖος & in Ἐυμολπος. De Muſæis, conſule I. Meurſium Atticarum lectionum lib. II. cap. XIX. & de Eleuſinijs libri eiuſdem ſingularis cap. II.

Lin. 29. pag. 7. Κάθαρμος πρῶτον] Luſtratio vrbis, quæ in Thargelijs ſeu VI. die Thargelionis quotannis celebrari ſolita eſt, forſan intelligenda. Vrbem ſcilicet, immolatis duobus viris, pro viris altero, altero pro ſexu ſequiori, februabant. Vide Harpocrationem in φάρμακος, Helladium apud Photium cod. CCLXXIX. pag. 1590. Ioannem Tzetzem Chiliad. V. cap. XXIII. & Chil. VIII. cap. CCXXXIX. Michaelem Apoſtolium Centuria XVI. 3. & Suidam in περίψημα. Adde Meurſij Atticarum lectionum lib. IV. cap. XXII. & & Græciæ feriatæ lib. IV. in Thargelijs. Feſtum eiuſmodi menſe Februario Romanis erat. Vide Pompeium in Februario. Et Februa victimis humanis peracta ex veteribus copioſe narrat præſtantiſſimus Vir Hugo Grotius in defenſione Fidei Catholicæ. Victimas autem humanas ſeu ἀνθρωποθυσίας plerunque ſuſtulit Adrianus Imperator quod memorat Porphyrius lib. II. περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων.

Ibid. Ἐν Ἐλευσῖνι ὁ γυμνικὸς] De agone non capere nequis, ſeu certamine Eleuſinio. Myſteria, Eleuſinia alia erant; neque de his agitur. Hallucinati verò ſunt etiam doctiſſimi viri qui certamen Panathenaicum idem cum Eleuſinio fuiſſe putarunt. De illo ſatis ante dictum eſt. De vtroque Ariſtides in Παναθηναϊκῷ. Ἐνδοξότατοι πάντων, inquit, οἱ κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἀγῶνες. καὶ μὲν τούτων πρεσβύτατος ὁ τῶν Παναθηναίων· εἰ δὲ βούλει, ὁ τῶν Ἐλευσινίων. *Celeberrima æſtimantur Græciæ certamina. Horum autem vetuſtiſſimum eſt Panathenaicum, aut, ſi manis,* *Eleuſinium.* Nam de tempore Eleuſinij inſtituti, ne Ariſtidi quidem ea in oratione conſtitiſſe ſentio; ſententiam ſaltem eum diſſimulaſſe; vnde nata eſt illa de vtriuſque vetuſtate vacillatio, quam male interpretati viri alioquin præſtantiſſimi vtrunque certamen confudere. Sed & ipſe Ariſtides in Ἐλευσινίῳ, ἀγῶνα, oratoriè ſaltem dixit, γυμνικὸν γενέσθαι πρῶτον Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς καὶ τὸ ἆθλον εἶναι τοῦ καρποῦ τοῦ φανέντος, πειρωμένων τῶν ἀνθρώπων, ὅσον εἰς ἰσχὺν ἐκ τῆς ἡμέρου τροφῆς ἐπέδοσαν. *Primum gymnicum certamen Eleuſine peractum eſſe, cum quidem ex frugibus natis conſtaret præmium; periculum facientibus hominibus, quantum ipſis ex alimento manſueto roboris acceſſiſſet.* Sed & apertè diſtinguuntur apud optimum Pindari Scholiaſtem ad Olympiorum εἶδος VII. De Rhodio pugile; ἤτοι, inquit, τὰ Παναθήναια νενικηκώς, ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια, ἢ τὰ Ἐλευσίνια, ἢ τὰ Πανελλήνια. Et diſertè in Chreſtomathia Helladius, ὅτι πρῶτα μὲν τὰ Παναθήναια συνέστη, εἶτα τὰ Ἐλευσίνια ἐπὶ Πελίᾳ τεθνηκότι προὔθηκαν ἆθλα Θετταλοί, *Primo Panathenæa inſtituebantur, deinde Peliæ mortuo Eleuſinia certamina inſtituerunt Theſſali.* Cetera facit recentiora. Vide Photium pag. 1590. Adi ſi placet Petri Fabri Agoniſtici lib. III. cap. XXIX.

Lin. 31. pag. 8. Λυκαῖα] De Lycæis Arcadum, ſeu Lupercalibus, vti etiam nonnullis vocantur, vide Euſebium numero DCCCLXVI, atque ibi Scaligerum, præter I. Meurſium Græciæ Feriatæ lib. V. Quæ veteres de hiſce ſacris habent, ab illis ſimul exhibentur.

Lin. 32. pag. 8. Ἡρακλῆς] Herculis labores aliquot ſub Ægeo rege collocantur apud Euſebium numero DCCLXVIII. Sed quid

quid noſter heic voluerit, coniectarint perſpicaciores.

Lin. 33. pag. 8. Αθλώησι...... τῶν καρπῶν] στείρωσις τῶν καρπῶν lego. Ex quo *ſterilitas frugum contigit.* De ea Plutarchus in Theſeo, vti etiam de oraculo à populo Athenienſi conſulto, Minoe, & quæ ni fallor, hanc perocham integram occupabant, ceteris.

Lin. 35. pag. 8. Αθλώων τὰς δώδεκα πόλεις] De hac re conſule item Plutarchum in Theſeo, Pauſaniam in Atticis, Euſebium numero DCCLXXIX, atque ibi Scaligerum.

Ibid. καὶ τὴν Δημοκρατίαν] Adeo vt popularis libertatis oſoribus ſeu ὀλιγάρχοις ſolenne inde fuerit, Theſeum, veluti omnium primum autorem malorum ciuitati, incuſare; quod notat Theophraſtus capite περὶ ὀλιγαρχίας. Videſis Iſocratem in Panathenaiaca & Sigonium de Republica Athenienſium lib. I. cap. V.

Lin. 36. pag. 8. τὸν τῶν Ισθμίων ἀγῶνα] De Iſthmijs Melicertæ ſacris, à Glauco inſtitutis, ijſque nocturnis, quæ myſteria potiùs quàm certamina erant, in certamen Iſthmium à Theſeo mutatis, vide Apollodorum lib. III. Higynum Fabula CCLXXIII, Pauſaniam ſub Atticorum finem & Corinthiacorum initium præter Plutarchum; vbi etiam Sinin, ſeu Sinnin (de quo heic noſter) occiſum maneſque eius hac inſtauratione placatos habemus.

Lin. 37. pag. 9. καὶ τὸν ἀγῶνα] Niſi heic de certamine Olympico inſtaurato verba fecerit, nec ariolari omninò poſſum quodnam certamen innuerint orationis reliquiæ, neque in Marmore quidquam de Olympico certamine memorari videtur. Certè Agon Olympicus Euſebio ab Hercule inſtituitur, Theſeo Rege. An de inſtaurato Agone ab Atreo locus capiendus? Vide de Olympici agonis vetuſtioribus inſtaurationibus Scaligerum in Canonum lib. III. pag. 283.

Pag. eadem lin. 38. lacuna plane ita ſupplenda. Αφ' οὗ οἱ Ελληνες εἰς Τροίαν ἐστράτευσαν quod idem eſt quod vertimus.

Lin. 39. pag. 9. δευτέρου ἔτους] Quadratarij incuriâ omiſſum eſt proculdubiò heic εἰκόσου καὶ, ita vt annus Meneſthei vigeſimus ſecundus ab autore ſignatus fuerit. Nam ſi anno eius XIII. expeditionem fecere, quid hoc eſt, anno II Troiam cepiſſe? Res palàm eſt. Numerorum autem notæ, tum de expeditione tum de Troia capta ſubobſcuræ ſunt in Marmore. Nec tamen alias quam quas repreſentamus credet quiſquam qui optima perſpicillorum fide, etiam iuſta elementorum alibi in Marmore quantitate nixus, eas denuò elicuerit.

Ibid. μηνὸς Θ.......] Alius quam Thargelion menſis eſſe nequit. Neque enim alius menſis, ſiue à Θ, ſiue ab aliqua figura huic ſimili incipit. Attici item ſcriptores Thargelione menſe Troiam captam plerumque tradunt, de qua re poſteà in Canone Chronico.

Lin. 41. pag. 9...... γίσθου θυγατρὶ] Nata eſt Ægiſtho & Clytemneſtræ filia, Helena dicta, quam cum vtroque parente trucidauit Oreſtes. De ea, Ptolemæus Hephæſtio apud Photium Cod. CXC.

Lin. 41. pag. 9. Ορέστης ἐνίκησεν] Capitale in Areopago iudicium in cauſa Oreſtis qui Ægiſthum adulterum, & Clytemneſtram matrem interfecerat, habes apud Æſchylum in Eumenidibus. Et vide Scholiaſtem ibi. Etiam Euſebio τὰ περὶ Ορέστην ſub Demophonte Rege collocantur. In Marmore apertè legitur ἐν Αρείου πάγῳ pro ἀρείῳ.

Lin.42. pag.9. .... Κύπρῳ Τεῦκρος] De Teucro Telamonis F. & poſteritate eius in Cypro inſula, conſule Pauſaniam in Corinthiacorum primo & Strabonem lib. XIV. Legendum puto Ἀφ' οὗ τὴν Σαλαμῖνα ἐν Κύπρῳ Τεῦκρος ᾤκισεν. *Ex quo Salaminem in Cypro condidit Teucer.* De ea re videſis item Seruium ad illud Æneidos I.

——*genitor tum Belus opimam*
Vaſtabat Cyprum——

& Iſacium Tzetzem ad Lycrophronem, pag.80. A Troiæ excidio reuerſus hoc fecit. Fuſiùs rem memorat Stephanus Luſignanus Cyprius in Cypri Chorographiâ Italicè ſcripta.

Lin. 42. pag.9. Ἀφ' οὗ Νη...εύς] Νηλεύς. Quæ ad migrationem hanc Ionicam, è Græcia tertiam, Neleo Duce factam, & ad vrbes, quæ heic nominantur, ſiue conditas, ſiue inſtauratas ſpectant, Vide apud Pauſaniam ſub initium Achaicorum, Strabonem lib. XIV. maximè verò Ælianum Variar. Hiſt. lib. VIII. cap. V.

Lin. 44. pag. 9. βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Μενεσθέως] At tunc rex erat Athenarum ſiue Medon, Codri filius, Nelei frater; ſiue Acaſtus Nelei nepos. An ergo binominis horum alter & Meneſtheus etiam dictus? Niſi ita fuerit, pro Medonte aut Acaſto malè Meneſtheum ſubſtituiſſe videtur quadratarius. Neque enim alius eſt, apud ſcriptores, Meneſtheus præter ſuperiorem illum, quo regnante, Troia capta eſt, ad quem hoc ſpectare, alio ſcilicet ſeculo geſtum, non poteſt. Etiam annus eius adiectus eſt; τρεισκαιδεκάτου ἔτους.

Ibid. Ἀφ' οὗ] Dubitari nequit quin Ἀφ' οὗ Ἡσίοδος ὁ ποιητὴς ἐφάνη; *Ex quo Heſiodus poeta floruit*, ſit legendum.

Lin. 45. pag. 9. Ἀφ' οὗ Φ.....δων] Φείδων. Æginetas inſulæ ſterilitate laborantes in mari negotiari coactos ait Ephorus, vnde ad commercia nummos argenteos eis primò, à Phidone Argiuorum Rege, cuſos ſcribit apud Strabonem lib. VIII. Idem eſt cui ponderum & menſurarum, apud Græcos, inuentio tribuitur. Vide Scaligerum ad Euſebianum MCCXVII.

Lin. 47. pag. 9. Ἀρχίας Εὐαγήτου] Archiæ, qui etiam ex Heraclidis fuit, patrem alibi occurrere incompertum habeo. Sed de colonia ab eo è Corintho deducta, Syracuſis conditis aut ampliatis, & Temeno (vnde Temenidæ) ſatis habetur apud Thucydidem in ſexto, Martianum Heracleotem, Pauſaniam in Eliacorum primo, Strabonem lib. VI, & VIII. Videſis Scaligerum ad Euſebianum numerum MCCLXXXIIII.

Lin.48. pag.10. Ἀφ' οὗ κατ' ἐνιαυτὸν, &c.] Spatium lacunæ & elementorum reliquiæ hanc aut huiuſmodi lectionem ſuadent. Ἀφ' οὗ κατ' ἐνιαυτὸν ἡρέθη ὁ ἄρχων quod in verſione ſubſtituimus. Res ipſa etiam hunc ſenſum planè firmat. Ita autem de Archonte ἐπωνύμῳ tantum loquutus, ceteros, qui collegium annuum cum eo conſtituebant, ſatis indicauit.

Lin. 49. pag. 10. ὁ Δερδένιος] Terpandrum Antiſſæum & Lesbium, vt heic, dictum ſcimus; etiam Arnæum & Cumæum Suidæ. Sed vnde Derdenius, aut quid ſibi velit, planè neſcimus.

Ibid. τοὺς νόμους] De Nomis anteà diximus. In vtraque vocabuli notione, Nomorum Lyricorum autor fuit Terpander, etiam, vt volunt aliqui, primus, quem alij tamen Philammonem fuiſſe malunt. Sed hanc rem diiudicandam puto ex varia Lyræ Chordarum acceſſione. Noua enim quælibet acceſſio nouos

uos peperit Nomos ſeu leges muſicas. Tetrachordem aiunt Orphei, cuius Mercurius dicitur inuentor, primò auxit Chorebus, ſecundò Hyagnis, tertio Terpander, ſeptimâ adiectâ. Ita Boetius de Muſica lib. I. cap. XX. vbi Nichomachum affert autorem, lyram quatuor duntaxat chordis, etiam Orphei ætate, conſtitiſſe. Certe Nichomachus Geraſenus diſerte Orphei lyram ait fuiſſe ſeptichordem, atque, ipſo à Mænadibus diſcerpto, in mare iactam. Eiectam autem ad Antiſſam Lesbi inſulæ vrbem. Repertam ad Terpandrum (qui Antiſſæus) allatam eſſe. Illum verò ſecum in Ægyptum portaſſe vt antiſtitibus ſacris oſtenderet, eiuſq; inuento em ſe primarium ſeu πρωθευρέτην venditaſſe. Vide Nichomachum in Harmonicæ Enchiridij lib. II. cap. I. Et Nicephorus Gregoras ad Syneſij inſomnia ſeptem etiam chordas Orphei lyræ tribuit, ita alij. Neque ſane temporum rationi ſatis conueniunt quæ habet ibi Boetius. Nam Hyagnis etiam Orpheo vetuſtior; ſi noſtro & Euſebio fides. Higynus item Mercurium primò, ſeptichordem formaſſe lyram memorat. De Terpandro porrò, Nomis eius, Lyra ſeptichordi atq; alijs in muſica ab eo nouatis, vide Plutarchum de Muſica, Cleonidis quæ Euclidi tribuitur Harmonicam, Athenæum lib. XIV. Strabonem lib. XIII, Suidam, Anonymum cum Cenſorino plerunque editum cap. XIX. & veterem hypotheſin Pythiorum apud Pindari Scholiaſten. Et de lyræ forma, & Chordis, earumque variatione, conſule inſuper in primis viros ſummos Scaligerum patrem Poetices lib. I. cap. XLVIII. Filium ad Manilium pag. 422. & Hugonem Grotium ad Arateorum Phænomenon imagines pag. 54. Et συναγωγῇ hiſtoricâ cum Euſebio editâ, Simonidem Lyricum, nepotem ſcilicet, τῇ λύρᾳ τὸν τρίτον φθόγγον traditur adinueniſſe. vide ibi Olympiade Nϛ. Ceterùm Clemens Alexandrinus Stromat. α. de Terpandro; Μέλος πρῶτος, inquit, περιέθηκε τοῖς ποιήμασι, καὶ τοὺς Λακεδαιμονίων νόμους ἐμελοποίησε Τέρπανδρος ὁ Ἀντισσαῖος, quod Heruetus vertit, *Modos Poematibus primus adiecit & Lacedæmoniorum leges numeroſis verſibus ſcripſit.* De Poematibus vide quæ ſupra ex Plutarcho adnotauimus, vbi de Nomis. Sed Νόμους heic Leges denotare mihi perſuaſum omninò non eſt. Ciuiles ſcilicet; quæ tamen apud veteres Græcos, ſeculis eorum vetuſtioribus, ni fallat Capella, canebantur; de qua re etiam nos ſupra aliquid adduximus. Exprobrat eo in loco Græcis doctiſſimus ille pater prima artium, quæ tunc in vſu, inuenta recentiora fuiſſe, & Ebraicâ antiquitate multo poſteriora. Quamplurima enumerat. Inter ea etiam hoc obijcit; quo tempore nihil minùs in vſu fuiſſe meritò exiſtimarit quis quàm alicubi omninò Ciuiles Leges in Græcia, nedum Lacedæmone, ſiue cantari, ſiue verſibus ſcribi numeroſis. Neque enim eiuſce rei exemplum alibi reperire potuit Ariſtoteles ſuo æuo præterquam apud Agathyrſos. Vt videre eſt in Problematum decimo nono. Intempeſtiuè igitur nimis neque ad rem, de Legibus Ciuilibus, hæc ſcripſerat Clemens. Sed verò de Nomis, id eſt cantilenis ſacris tunc temporis Lacedæmone vſitatis, appoſitiſſimè. Notiſſimum erat, Græcorum Feſtis Nomos huiuſmodi cani, quod ſcimus ex Plutarchi libro de Muſica, vbi Olympo autori tribuuntur Νόμοι ἁρμονικοὶ οἷς νῦν χρῶνται (quæ eius verba ſunt) οἱ Ἕλληνες ἐν ταῖς ἑορταῖς τῶν θεῶν, *Nomi harmonici, quibus nunc etiam vtuntur*

tur Græci in Feſtis Deorum. Sed nec ἐμελοποίησεν eſt Clementi, *numeroſis verſibus ſcribere.* Sed *Modulis*, *ſeu notis Muſicis temperare*, aut *phthongos aptare*, id eſt, ταῖς ᾠδαῖς etiam μέλη περιθεῖναι; adeo vt id, quod hic dixit, non aliud fuerit quam Terpandrum tum poematis primùm modos adiecisse, ſeu carmina feciſſe melica, tum muſicæ ſacræ, cuius, in Nomis ſeu cantilenis ſacris tunc vſus erat Lacedæmone, autorem fuiſſe. Ita Timoſthenes Ptolemæi Philadelphi claſſis præfectus Nomon Pythicum, cuius vſus ſolennis in certamine Pythico, & partes eius quinque ἐμελοποίησε, apud Strabonem lib. IX. De opinionis in hac re Patris veritate, non diſceptauimus. Sed aliam fuiſſe eius mentem credere nequeo. Lacedæmonios autem ſignantèr nominauit, quia nulla Græcarum ciuitatum æquè ac illi Muſicam, ſiue bello, ſiue pace, curabant. Teſtes ſunt Athenæus lib. XIV, Capella lib. IX, Agellius lib. I. cap. XI. Ioannes Tzetzes Chiliad. lib. I. cap. XVI. Sextus Empiricus aduerſus Mathematicos lib. IV. alij.

Ibid. ... λησε... καὶ τὴν ἐμπροσθ' ἐμοῦ δίκην μετέστησεν] vertimus *tibijs cecinit* (nam ηὔλησε exaratum fuiſſe non eſt cur dubitemus) ... *& actionem coram me depulit.* De Terpandro hoc dici nemo ſanus putet. Quid enim cum Terpandro autori noſtro qui quandringentis aut circitèr poſtea annis vixit? Libentèr ἐπέχω heic. Nec tamen quod coniectura ſuggerit, inuidebo. Cum venia id forſan placebit, ſine qua placet nihil. Autor heic legitimæ Muſicæ, cum Imperio forſan, in Republicâ ſuâ præfuit, & prehenſionem ſeu in ius vocationem, ſeu vtramque habuit eorum qui, contra quam leges aut mores recepti præſcripſiſſent, Muſicam innouaſſent, atque, inter narrandum Terpandri nouationem, alium ſibi coæuum (ita videri poſſit) obitèr & parentheſi memorabat, qui, Terpandri exemplo fretus, etiam in receptos illos harmoniæ mores commiſerat & in ius demùm vocatus abſolutus eſt. Iudicium in re huiuſmodi latum habes apud Boetium lib. I. de Muſica in Laconico illo Ephororum Decreto in Timotheum Mileſium, quod in euulgatis libris miſerè corruptum habetur. Reperitur etiam tum apud Paulum Leopardum Emendationum lib. VIII. cap. XIV, tum in Gregorij Gyraldi Hiſtoriæ Poetarùm Dialogo IX. Sed emendatius apud Ioſephum Scaligerum in Manilianis pag. 426. Actio in Timotheum inſtituta eſt, præcipuè quod chordarum lyræ numerum vſque ad vndecem auxiſſet, atque ita iuuenum animos corrupiſſet, τὴν πολυφωνίαν εἰσάγων. Sed Artemon apud Athenæum lib. XIV. ſcribit eum, dum in iudicio ſtabat, atque aderat miniſter, qui, ex Decreto, ſuperfluas chordas præcideret lyramque ad ſeptem reduceret, Ἀπολλωνίσκον ſeu minutulum Apollinem indicaſſe, πρὸς τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἰσόχορδον λύραν ἔχοντα καὶ ἀφεθῆναι, *Cuius lyræ tot erant chordæ haud diuerſo ſitu diſpoſitæ, atque inde abſolutum fuiſſe.* Iudicium de Timotheo annos C. aut circiter autoris noſtri Ἀναγραφὴν anteuertit. Sed etiam eius æuo, hoc eſt, poſt initia Imperij Græci, ſeu Seleucidarum, inſignes, pro artificum ingenijs, in Muſicam receptam irrepſiſſe mutationes palam eſt ex ijs inprimis quæ apud Plutarchum habet Ariſtoxenus de Teleſia Thebano ſibi coæuo, & de Ariſtonico Argiuo Menecharmus, & Lyſandro Sicyonio Philochorus apud Athe-

næum

næum lib. XIV. Alia eiuſmodi ſunt. Et eiuſmodi quempiam reum coram ipſo autore, iudicis partes ſuſtinente, abſolutum præcedens fortè lacuna heic occuparat.

Lin.50. pag.10. Ἀφ᾽ οὗ Α........ς Λυδο......] Vix fieri poteſt vt id, quod exaratum fuit, aliud fuerit ab Ἀφ᾽ οὗ Ἀλυάτ̓της Λυδῶν ἐβασίλευσε. *Ex quo Alyattes Lydia regnauit.* Vide Canonem noſtrum Chronicum.

Lin. 51. pag. 10. Μιτυλίνης εἰς Σικελίαν] Phaon Lesbius, quem miſerè deperibat Sappho poetria Lyrica, in Siciliam velificauerat, quem demùm (vt noſter heic innuit) Sappho ſecuta eſt, & tædium, quod ob abſentem amaſium paſſa eſt, & patriam fugiens. Ouidius in amatoria Sapphus Epiſtola ad Phaonem.

Nunc tibi Sicelides veniunt noua præda puellæ,
Quid mihi cum Lesbo? Sicelis eſſe volo.

Sed amoris poſtea ac ſpretæ iniuriæ formæ impatiens, in Acarnaniam ſe contulit, vbi Leucadis ſaltum, certiſſimum amoris remedium, idque prima ſubijt, ſi fides Menandro apud Strabonem libro X. De eo ſaltu vide, ante alios, Ptolemæum Hephæſtionem apud Photium. Mitylenæa igitur Sappho, & celeberrima poetria fuit, atque à Phaone amata, & ea ipſa cuius figura numiſmatis inſcribebant Mitylenæi, vt teſtatur Pollux libro IX. Sed Ereſſiam Sappho, non Mitylenæam nec Poetriam illam, Phaonem arſiſſe volunt alij. Vide Nymphin apud Athenæum lib. XIII, Suidam, & Apoſtolium in Φάων. Amorem hunc Sapphus natum perhibet Magorum vanitas, quòd herba maſcula Centumcapita dicta Phaoni contigiſſet. Inde enim viros amabiles fieri. Sic Plinius lib. XXII. cap. VIII. Vide Suidam in Σαπφώ.

Lin.53. pag.10. Κύῤῥαν] De expeditione qua Eurylochus Criſſæos & Cirrhæos, ſeu Cyrrhæos (nam vtroque modo Cyrrha ſcribitur) eos, qui oraculum conſultabant, inſidijs in via infeſtantes profligabat, heic verba facta fuiſſe certiſſimum eſt. Inde enim inſtauratus Pythicus agon & χρηματίτης factus eſt; præmijs ſcilicet ex opimis confecti belli ſpolijs depromptis. Nec cur χρηματίτης hic agon dictus fuerit, ſatis alibi docetur. Vide Argumenta Scholijs Pindari Pythiorum præfixa, Petrum Fabrum in Agoniſtico lib. II. cap. XXIV, Iulium Scaligerum Poetices lib. I. cap. XXIII. Et Helladio in Chreſtomathia, Certamina Pythia poſita ſunt μετὰ τὸ τὴν Κίῤῥαν πεσεῖν, *poſt Cirrhæ cladem.* Videſis item Rhodiginum Antiq. lectionum lib. XIV. cap. XIX.

Lin. 54. pag. 10. .... αιτὴς ἀγὼν] Ἀφ᾽ οὗ ὁ ςεφανίτης ἀγὼν, &c. *Ex quo idem Certamen Coronarium iterum factum eſt.* Præmia ſcilicet Victorum denuò Coronæ erant. Antiquitùs enim etiam coronarium fuerat. Videſis Strabonem, lib. IX. in Phocide, Argumenta Scholijs Pythijs Pindari præfixa, Pauſaniam in Eliacorum II, & in Phocicis. De Archontibus verò Simone & Damaſia ſecundo, plura mox in Canone Chronico.

Lin.55. pag.10. Σουσαρίων] Suſarionis poetæ Senarij aliquot, de Fœmina, citantur Stobæo Sermone LXVII. Iidem ſunt quos, diſſimulato Stobæi nomine, habet Gyraldus de Poetis Dialogo VI, qui nil aliud de Suſarione ſibi repertum

 eſſe

eſſe ait. Clemens vero Alexandrinus Stromat. α. Ἐπενόησεν, inquit, κωμῳδίαν Σουσαρίων ὁ Ἰκαριεύς, *Comœdiæ inuentor erat Suſarion Icarienſis.* Nonnè Sannyrion idem fuit ? Haud rarum eſt, vt nomina quæ raró occurrunt, deprauatiſſime à librarijs deſcribantur. Sannyrionis autem Athenienſis Comici nomen apud Athenæum aliquoties legitur. Habet etiam Suidas. Et veteris Comœdiæ autor primus aut inter primos fuiſſe dicitur. Vide Iulium Scaligerum Poetices lib. I. cap. VII. Nec contra facit quod Icarienſis alter, alter Athenienſis dictus fuerit. Id genus denominationes diuerſæ ſatis ſunt frequentes.

Lin. 58. pag. 10. Ἐδίδαξεν Ἄλ...σιν] Ἄλκεστιν. Alceſtis igitur erat Tragœdia quam primam docuit Theſpis. Cognominem habet Euripides. Sed in recenſendis Theſpidis Tragœdijs nemo ſcriptorum, puto, Alceſtin memorat. Primum etiam Tragœdiæ autorem hunc facit Clemens Stromat. α. & Plutarchus in Solone. Et Horatio de Arte, primus eſt Theſpis

Carmine qui Tragico vilem certauit ob hircum.

quod hic etiam planè ex verborum reliquijs innuitur. De eo vide plura apud eruditiſſimum Iſaacum Caſaubonum de Satyrica poeſi lib. I, cap. V, Gyraldum, Scaligerum patrem.

Lin. 61. pag. 11. Ἀφ' οὗ χοροὶ πρῶτον] Sublatâ, è veteri Comœdia, Chororum licentiâ, agi cœperunt ſeorſim, vt primò fermè agebantur. Nam vetus Athenienſium muſa nihil aliud erat præter χόρους παίδων καὶ ἀνδρῶν, *choros puerorum & virorum* quod docet Maximus Tyrius diſſertatione XXI. Vnde etiam Tragœdia & Comœdia tandem propagatæ. Trichoriam Lacedæmonijs inſtituerat Tyrtæus ad tres ætates, Puerorum ſcilicet chorum, Virorum, & Senum. Vide Pollucem lib. IV. De chori item vetuſtate, vide Euſebium numero DCCXXIV, vbi de Philammone, & Philoſtratum in vita Apollonij lib. VI. cap. VI. vbi de Æſchylo. Virorum autem non ſolùm agebatur chorus, ſed demùm in certamen euaſit, quod vicit primus choragus hic ſeu chori coryphæus (ita dictus, qui choro præerat & eum docuit ſeu edidit) cuius nomen penè in Marmore obliteratum aliunde reſtitui, puto, nequit. *Hypodicus* ſi legam, fauent ſatis & elementorum quæ ſuperſunt veſtigia & lacunæ ſpatiolum. Chalcidenſem fuiſſe palam eſt. Nam Χαλκιδεὺς tantum non integrum in Marmore habetur. Quiſquis demùm heic fuerit, & Poetam & Muſicam fuiſſe inſignem dubitandum non eſt. Viderint igitur perſpicaciores an *Hippicus* carminum ſcriptor numero Euſebiano MCCCCLXXVII. (qui æquè ignotus eſt) aut *Hippaſius*, nomen apud Capellam æquè controuerſum lib. IX, aut *Pondos & Hyperides*, in libello cum Cenſorino plerunque edito, aut medelam heic ſubminiſtrent, aut hinc accipiant.

Lin. 66. pag. 11. Ἀφ' οὗ Ξέρξης τὴν σχεδίαν] Vide Herodotum in Polyhymnia & eiuſce, de hac re, explicationem eruditam apud Dionyſium Petauium ad Themiſtij orationem X.

Lin. 70. pag. 12. Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπους] Bini Simonides clariores apud Scriptores habentur. Auus & ex filia nepos. Auus Leoprepis filius vocatur Suidæ; atque ei memorandi artis inuentio tribuitur, de qua item Cicero de Oratore Secundo. At ex noſtro liquet Leoprepem aui generum fuiſſe & nepotis patrem. De auo antea dixerat. Heic de

de nepote. Cæus vterque fuit; vterque Poeta. Neque igitur auo ſed nepoti inuentio illa debetur. De Simonide hoc, vide Ioannem Tzetzem Chiliade I. cap. XXIV, vbi victorias reportaſſe ait quinquagenta ſex. Conſule etiam Valerium Maximum lib. VIII. cap. VII.

Lin. 72. pag. 12. Ἀφ' οὗ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ὁ λίθος ἔπεσε] De ſaxo illo quod è cœlo in Ægos flumen cecidiſſe dicitur, vide Plinium lib. II. cap. LVIII. Eiuſdem caſus & prædictionis Anaxagoræ meminit Laertius in eius vita. Et apud eundem Silenus hiſtoricus ἐπὶ ἄρχοντος ſcribit Δημύλου λίθον ἐξ οὐρανοῦ πεσεῖν, *Archonte Dymilo lapidem è cœlo decidiſſe.* Sed huius nominis archon alibi non reperitur. Vnde Ioſephus Scaliger librarios in Laertij exemplaribus lacunam, quæ archontis nominis locus fuerat, ita præterijſſe exiſtimat, vt ex δίμυλον λίθον, quod lapidem inſtar duarum molarum ei ſignificant & autoris verba erant archontem ſequentia, archontis nomen perperam crearent. Legi igitur voluit ille ἐπὶ ἄρχοντος Λυσανίου δίμυλον, &c. Vide eum ad Euſebianum numerum MDLI. Certè & ipſum Anaxagoram dixiſſe ſolem fuiſſe μύλον διάπυρον, ſeu *molarem lapidem ignitum* legimus apud Ioſephum contra Appionem; vbi tamen μύδρον διάπυρον, vt apud Laertium habetur, id eſt, *maſſam candentem* reponi vult Iſaacus Caſaubonus. Sed demùm ſi archontis nomen fuerit apud Laertium, ita vt vult Scaliger, prætermiſſum, noſtro heic autore, interſere Θεαγενίδου. Philoſtratus autem ait Anaxagoram prædixiſſe ὡς λίθοι περὶ Αἰγὸς ποταμοῦ τοῦ οὐρανοῦ ἐκδοθήσονται *Lapides*, pluraliter, *in Ægos flumen è cœlo caſuros*; De vita Apollonij lib. I. cap. II.

Lin. 83. pag. 13. Κατεκάη δὲ τότε] Quidnam id fuerit quod heic autor interſeruerat, ſatis perſpectum non habeo. Sed, ſi bene ariolor, Cometæ flammis Cœlum micans ſeu ardens notarat. Κατεκάη δὲ τότε καὶ Οὐρανὸς, aut eiuſmodi quid. *Tunc arſit cœlum.* Certè ſub archonte, Ariſto elis exemplaribus, Ariſtæo dicto, ingens in Achaia viſus eſt cometa, in hyeme circa occaſum æquinoctialem cuius radij etiam tertiam partem cœli illuminarunt. Vide eum Meteorologicorum lib. I. cap. VI. Ei ὁ μέγας κομήτης & ὁ μέγας ἀστὴρ dicitur. τὸ δὲ, inquit, φέγγος ἀπέτεινε μέχρι τοῦ τρίτου μέρους τοῦ οὐρανοῦ, *Lumen eius ſe extendebat vſque in tertiam cœli partem*, id eſt, circa occaſum ἐφωτίζετο τὸ τρίτον μέρος τὸ ὑπὲρ γῆν, *tertiam Hemiſpherij partem illum inabat*, quæ verba ſunt Olympiodori ad eundem locum. Loquitur de eo Ariſtoteles ac ſi ſuo æuo aparuiſſet. Natus eſt Ariſtoteles Olympiade XCIX. teſte Laertio, atque ita XII. annum ætatis agebat, Olympiadis CI quarto, ſeu archonte Aſteio, de cuius nomine in Marmore non dubitandum. Nam etſi quintum elementum non ſatis manifeſtum ſit, haud aliud tamen fuiſſe quàm quod Ἀστείου formet ex veſtigijs palam eſt. Neque lacunæ ſpatium quam τοῦ ἰῶτα amplius eſt. At verò neque dum vixit Ariſtoteles, Ariſtæus archon reperitur, nec in perpetua illa ſerie archontum CL aut circiter, quæ Ariſtotelis exceſſum proximè anteuertit, nec alibi occurrit aut nomen archontis eiuſmodi, aut aliud quod tam Ariſtæo proximat quàm Aſteius, vti vocatur etiam in Faſtis archon huius anni. Sub Alciſthene autem archonte qui proximum occupat annum, id ipſum quod Ariſtæi anno apud Ariſtotelem tribuitur, collocare videtur Olympiadum

ἀναγραφὴ Scaligeriana. Λαμπὰς, inquit, ὤφθη κατὰ τὸν οὐρανὸν ἐπὶ πολλὰς νύκτας τοσαύτην ἔχουσα λαμπρότητα καὶ δύναμιν τοῦ φωτὸς, ὥστε ἐπὶ τῆς γῆς σκιὰς ποιεῖν παραπλησίως τῇ σελήνῃ, *Fax cœlo viſa eſt plures noctes cuius tantus erat luminis fulgor, vis tanta, vt etiam vix minores fecerit in terra, quam luna, vmbras.* Sed vitium ſolenne eſt, in annos proximos Epochas ex locis proprijs deſilire; & non ſemel in ea ἀναγραφῇ commiſſum.

Lin.84. pag.13. . . . . . . γένετο Θηβαίων] Ἀφ' οὗ ἡ μάχη ἐν Λεύκτροις ἐγένετο Θηβαίων, &c. *Ex quo Leuctrica pugna commiſſa eſt, Thebanorum,* &c. Aut vocabulis hiſce aut hoc certè ſenſu ſupplendam eſſe lacunæ partem certiſſimum eſt. Adi Chronicum canonem ad annum Periodi Iulianæ 4343.

Lin.89. pag.14. . . . . . . κεδόνων βασιλεύει] Ἀφ' οὗ Φίλιππος, ὁ Ἀμύντου τῶν Μακεδόνων βασιλεύει, καὶ Ἀρτοξέρξης ἐτελεύτησεν. Ὦχος δ' ὁ υἱὸς βασιλεύει τῶν Περσῶν ἔτη.... *Ex quo Philippus Amyntæ F. Macedonia regnare cepit, &, Artaxerxe mortuo, ſucceſſit in Imperio Perſico Ochus filius, anni....* Ita ſcripſiſſe autorem veri eſt ſatis ſimile. Coniecturæ adſtipulantur & ſpatia eorum quæ periere, & reliquiæ, præter res ipſas, de quibus vide Chronologos. Alia quæ Marmoris Hiſtorias explicent, locum habent in notis Chronico Canoni interſertis commodiorem.

Canon Chronicus

Veterum Græcorum Epochas, *ab Anonymo in Marmore deſcriptas, annis tum* Periodi Iulianæ, *tum qui* vulgarem D. N. Ieſu Chriſti Epocham *anteuertunt, ſingulatim indicans. Adiectæ ſunt etiam ſuis locis* Olympiadum anni. *Abiectis ſcilicet ex* 4450. *(quod, qua ratione fit, oſtenditur ſuprà in Apparatu Chronologico) ſingulis, quæ in Marmore habentur, interuallis, relinquuntur ſinguli anni qui in Periodo Iuliana vnamquamque Epocham deſignant.*

Anno Periodi *Iulianæ*	*Ante Chriſtū.*		
3132	1582	CEcrops primus, Athenarum Rex, regnare cœpit. Ab eo, Tellus circumiacens, quæ Actica dicta erat, nominata eſt Cecropia. Epocha hæc recentior eſt Euſebio, annis XXVI. Nec maior firmè conſenſus eſt inter eum & noſtrum	*Rege Athenarum.* Cecrope *primo.*

Anno Periodi Iulianæ	Ante Chriſtū.		Rege Athenienſium.
		ſtrum ante annuorum Archontum initia, ſeu Periodi Iulianæ annum MMMMXXX.	
3140	1574	Deucalion regnat in Lycoria iuxta Parnaſſum.	Eodem.
3182	1532	Actionem inſtituit in Martem Neptunus, de Halirothij cæde; vnde Areopagus ſeu rupes Martia nuncupabatur iudicij locus. Tam Neptuni actionis formulam quàm Martis exceptionis finxit Libanius Sophiſta, declamatione XXII & XXIII.	Cranao.
3185	1529	Deucalionis Diluuium, Fuga, Sacrificium pro ſalute Ioui Phyxio. Conuenit Varro apud D. Auguſtinum de Ciuitate Dei lib. XVIII. cap. X. vti etiam Græca Euſebij pag. 27. Etſi in Chronico ab Hieronymo verſo & in Canone pag. 74. ſub Cecrope ab eodem collocetur. Adſtipulatur noſtro etiam Cedrenus cuius tamen Græca malè diſtincta, non meliùs verſa legimus. Diluuium contigit in Theſſalia ἐπὶ Δευκαλίωνος, inquit, βασιλεύοντος Ἀθήνησι δευτέρου Κραναοῦ αὐτόχθονος, *ſub Deucalione, regnante Athenis Rege ſecundo Cranao indigena.* Sed perperam typis editur ἐπὶ Δευκαλίωνος βασιλεύοντος Ἀθήνησι, δευτέρου Κραναοῦ αὐτόχθονος, quod à Xylandro peius redditur, *Deucalione Athenis regnante, ſecundo à Cranao indigena.* Quin cum noſtro conſentiunt Tatianus aduerſus gentes, & Clemens Alexandrinus Stromat. α. quorum vterque ſub Crotopo Argiuorum Rege, Athenienſium Cranao coæuo, Diluuium hoc ponunt. Sed Oroſius lib. I. cap. IX. ſub Amphictyone.	Eodem.
3192	1522	Amphictyones, & Pylæicus conuentus inſtituuntur.	Amphictyon.
3193	1521	Græci primò Hellenes nuncupati, ab Hellene Phthiotidis Rege. Agon item Panathenaicus inſtitutus; aut de eo inſtituendo ſiue Sancitum, ſiue Conſilium. De Hellenum nomine conſulendus, præter eos qui obuij ſunt, Dicæarchus in βίῳ ἑλλάδος.	Eodem.
3195	1519	Cadmia condita a Cadmo Agenoris filio.	Eodem.
3198	1516	.... nicia regnant. Vide notas pag. 73.	

Anno Periodi Iulianæ	Ante Christū		Rege Atheniensium.
		Danaus cum filiabus quinquaginta ex Ægypto, naui, Pentecontoro dicta, in Græciam tranſuectus. Earum, in Rhodo inſula, ſacrificia.	
3203	1511		
3208	1506	Primis Panathenæis celebratis, Erichthonius primus currum iunxit. Myſteria Deorum matris in Cybelis cœpere. Hyagnis Phryx Tibias inuenit; Harmoniam Phrygiam eis primus cecinit; aliorum Nomorum Matris Deorum, Bacchi, Panis, autor eſt.	Erichthonio.
......	.....	Minos Cretâ regnat. Ferrum in Ida monte ab Idæis Dactylis Celimide & ceteris reperitur. De Idæis hiſce & Ferro reperto, videſis Strabonem lib. X. & Scholiaſtem ad Apollonij Argonauticon lib. I. (vnde pleraque compilauit Natalis Comes in Mythologiæ ſuæ lib. IX. cap. VII) Scaligerum tum ad numerum Euſebianum DXCIX. tum in Canonum lib. III. pag. 341, item Clementem Stromat. α. & Scaligerianam συναγωγὴν hiſtoriarum pag. 400. & 401.	Pandione *primo.*
3305	1409	Ceres Fruges plantat. Triptolemus item, in Eleuſine.	Erichtheo.
3315	1599	Myſteria Eleuſinia (vt videtur) cœpere.	*Eodem.*
......	.....	Luſtratioinis Feſtum inſtitutum.	Pandione *ſecundo.*
......	.....	Certamen in Eleuſine gymnicum inſtitutum.	*Eodem.*
......	.....	Lycæa, ſeu Lupercalia, in Arcadia inſtituta.	*Eodem.*
3419	1295	Frugum apud Athenienſes ſterilitas. Oraculo de ea re conſulto, indictum a Minoe adoleſcentum, impuberum, & virginum tributum ſubiere. Minos hic ſecundus erat, qui ſcilicet primus ἐθαλασσοκράτει, ſeu Maris imperium obtinuit. Videſis Scaligerum ad numerum Euſebianum DCCLXV.	Ægeo.
3455	1259	Theſeus ſparſos Athenienſium pagos in vnam vrbem collegit, ſtatum popularem inſtituit, Iſthmiorum certamen inſtaurauit, vt Sinis manes placaret.	Theſeo.

....

Anno Periodi Iulianæ	Ante Chriſtũ		Rege Athenienſium.
		. . . .	
		Nam ex Græcis elementis numeralibus planè liquet numerum heic proximum fuiſſe 𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΔΙΙ, id eſt, DCCCCXCII. Res ipſa diſparuit.	Eodem.
3458	1256		
3463	1251	**Certamen, vti non immerito videatur, Olympicum ſub Atreo, Hercule certante, inſtauratum.** Sed vide Euſebium numero DCCCXIV. & Scaligerum in Canonibus lib. III. 283. Adi item Paterculum lib. I. & Clementem Strom. α.	Eodem.
3496	1218	**Græcorum in Troianos expeditio.**	Meneſtheo
3505	1209	**Ilij excidium, Θαργηλιῶνος ἑβδόμη φθίνοντος, ſeu XXIV die Thargelionis.** Is dies ad Scaligerianæ periodi Atticæ rationes, eſt XXIII. Iunij Iuliani. De menſe conuenit noſtro cum pleriſque veterum. Nam Thargelione captum Ilium plures ſcripſere. Plerunque etiam ὀγδόη φθίνοντος ſeu XXIII; alij etiam Scirrophorionis, menſis ſequentis, eodem die. Vide Clementem Stromat. α & Dionyſium Halicarnaſſenſem. lib. I. Certè, ea anni tempeſtate, ſcilicet ſub æſtatis initium, captum eſſe etiam indicat Virgilius Æneidos III.	Eodem, anno 22. vide notas Hiſtoricas.

——— —vix prima inceperat æſtas
Et pater Anchiſes dare fatis vela iubebat.

Vt autem die ſeptimo & die octauo idem dies innui poſſet palàm eſt; diuerſâ ſcilicet initij ratione habita. De anno quo capta eſt Troia alia fuit plerunque Atticorum ſcriptorum ſententia. Vltimo Meneſthei tribuunt, qui ſcilicet ſub Meneſtheo collocant; alijs ſub Demophonte Rege, captam tradentibus. At noſter proculdubio vigeſimum ſecundum Meneſthei, penultimum ſcilicet eius annum, heic adiecerat, vtcunque quadratarij incuria τοῦ εἰκόσου pretermittatur, vt ſuprà monuimus. Et ad annum vſque XXIII. regnaſſe eum plerunque volunt; etſi in Græcis Euſebij non ſemel ἔτος λγ ei aſſignetur & disertè legamus Τούτου τῷ λγ ἔτει τὸ Ἴλιον ἥλω. *huius anno* XXXIII *Troia capta eſt*. Sed vide item addenda Græcis eius pag. 215. vbi κγ. leguntur. Plerunque etiam CCCCVII. anni ab excidio hoc ad Olympiadem primam Iphiteam numerantur. Vide Eratoſthenis Canones, Euſebium numero DCCCXXXV. & ibi Saligerum quem etiam

 conſule

Anno *Periodi Iulianæ* | *Ante Chriſtū*

conſule in I. de Emendatione pag. 43. & V. pag. 355. & III. Canonum pag. 283. & Dionyſium Petauium de Doctrina Temporum lib. IX. cap. XXVII. & ſequentibus. Conſtantinus autem Manaſſes bellum Troianum, annis CL. aut circiter recentius facit. Nam, vnde edoctus neſcio, Priamum à Dauide Iudæorum Rege copias fruſtrà popoſciſſe auxiliares ſcribit, *Rege Atheniensium.*

Ἐκ πάντων ἓν, inquit, ἀπορηθεὶς ὁ Δαρδανίδης γέρων
Εἰς τὸν Δαβὶδ τὸν ἄνακτα τῆς Ἰουδαίας πέμπει
Ἀλλ' ὁ Δαβὶδ οὐ δίδωσιν, &c.

Et præter Chronologorum, qui perpetuas temporum ſeries ducunt, turbam, videſis item Herueti Collectanea in Clementem Alexandrinum pag. 797. Sed demonſtratiuam eſſe hanc epocham aſſerit Scaliger, vtpote quæ ſuo tempeſtatis charactere nititur; adeoque, rationibus ſubductis, collocat ille in anno periodi Iulianæ MMMDXXXI. qui, anno à noſtro notato, annis etiam XXVI recentior eſt. Vno anno vetuſtius numero Scaligeriano coniectat fuiſſe hoc excidium Petauius. vtriuſque rationes perpendant & porrò viderint heic doctores. Quin Nouennium tantum integrum interuenit poſt expeditionem Græcorum ad vrbem exciſam. Et Tempore verno expeditiones fieri ſolebant, de qua re vide plura poſteà Notis ad Smyrnæorum Fœdus. Abſoluto demum poſt expeditionem nouennio, ſub æſtatis initijs, id eſt proximo ſeu decimo anno capta eſt vrbs.

Et Danaum decimo vere rediſſe rates

ait Propertius lib. IV. quod & Chalchantis paſſerum portenti interpretamento apud Homerum Iliade ſecunda eſt conſonum.

3508 | 1206 **Iudicium in Areopago de Oreſte.** Demophonte.

Nam liquet tam ex numeralium elementorum veſtigijs quam ex ijs quæ præcedunt & ſequuntur, numerum heic fuiſſe 𐅅HHHH ΔΔΔII ſeu DCCCCXLII.

3512 | 1202 **Cypro Teucer ſedes poſuit; Salamine nempè condita.** *Eodem.*

*

3637 | 1077 **Ionica migratio, Neleo duce.** Meneſtheo *de quo vide notas ſupra pag. 68.*

Tribuuntur hæc plerunque anno octauo Acaſti Regis Athenienſium,

Anno			*Rege Atheniensium.*
Periodi Iulianæ	*Ante Christũ.*		

thenienſium, ſeu periodi Iulianæ MMMDCLXXIII. Vide Euſebium numero DCCCCLXXV. Et annorum CXL interuallum plerunque habetur inter Troianum excidium & hanc migrationem, vti diſertè etiam numerat Eratoſthenes in canonibus. Vide Clementem Stromat. α, Scaligerum ad dictum Euſebij locum, & Petauium de Doctrina Temporum, lib. IX. cap. XXX. Atqui, licet prior pars numeri apud noſtrum diſparuerit, tamen ΔIII. ſeu XIII. eum terminat. Sed nullus eſt numerus qui ternario terminatus & ex DCCCCXLV (quo ſcilicet epocha Troiæ captæ Noſtro notatur) deductus relinquit CXL. Si ſcripſit noſter 𐅅HHHΔIII id eſt, DCCCXIII interuallum illud ei erit tantum annorum CXXXII. Neque alius eſt numerus ita terminatus vnde aut interuallo quod diximus numerus propior elici poteſt, aut quo propiùs ad aliorum rationes accedat noſter. Ceterum & ita non ſolum in anno regis (quocunque is fuerit nomine dictus) annis aliquot ab alijs diſcrepat, ſed etiam prochroniſmo annorum XXXVI in epochæ conſtitutione. Nam ſi detur numerum quem diximus eum heic adnotâſſe, reſpondet, in periodo, annus MMMDCXXXVII.

*

3770 944 **Heſiodus floruit.**

Suadet lacuna quæ veſtigia reliqua numeri, qui ad Heſiodi ſpectat, ſequitur, eum integrum fuiſſe 𐅅H𐅄ΔΔΔ ſeu DCLXXX vnde annus, quem adiecimus, exit. Si aliter fuit terminatus, pauculorum vtcunque annorum diſcrimen eſſe duntaxat palàm eſt. Annum autem notatum fuiſſe puto non alium quam quo primùm Heſiodus poemata publicè recitauit aut in certamen poeticum deſcendit; quod ipſum ſentiendum eſt de anno Homero proximè aſſignato.

3807 907 **Homerus floruit.**

Ita XXXVII annis Heſiodus artis ſuæ ſpecimina publicè edidit ante Homerum. De horum ætate, quæſtio eſt & vetuſtiſſima & celeberrima. Et vter natu antiquior. Sed L. Accius poeta & Ephorus hiſtoricus, vt noſter, Heſiodum priorem faciunt. Vide Agellium lib. III. cap. XI. Varias autem de Homeri æuo ſententias vide apud Clementem Stromat. α, & Euſebium numero DCCCCVIII. & in Chronico Græco pag. 31. 33. 34. & 245. Adi porrò ſi placet Scaligerum ad dictum numerum, Petauium de Doctrina Temporum lib. IX. cap. XXX. Paterculum lib. I. &, ad eum, Diogneto.

Anno Periodi Julianæ	Ante Chriſtū	Olympiad.		Rege Athenienſium
			eum, Lipſium, Philoſtrati Ἡρωικὰ in Euphorbo, &, præter ea quæ congeſſit Gregorius Gyraldus dialogo II, Apollodorum atque alios apud Ioannem Tzetzem Chiliad. XII. cap. CCCXCIX. Recentiores, qui perpetuas annorum ſeries obitèr contexunt, prætermittimus.	
3819	895		**Phidon Argiuorum Rex nummum argenteum percuſſit in Ægina inſula.** Vide Euſebium numero MCCXVII. & Scaligerum ibidem.	. . . . .
* 3957	757	5 4	**Archias Euagiti F. coloniam è Corintho in Siciliam deduxit. Syracuſæ conditæ.** Conditas Syracuſas numero MCCLXXXIV ſcribit Euſebius, id eſt ano Clidici Athenarum Regis primo. Epochæ numerus annorum in marmore euanuit. Sed annus regis manet, nimirùm XXI Æſchyli regis, qui primum Clidici annis XXIV anteuertit & anno IV. Olympiadis V. reſpondet ſeu periodi MMMDCCCCLVII. Videſis Scaligerum ad Euſebianum numerum & Hubertum Goltzium in Sicilia pag. 21. qui Euſebium heic ſequuntur. Sed inſtauranda forſan hinc eſt chronologia tam de Naxo condita quam de Syracuſis, ſi Thucydidi item fides habenda, cui, proximo poſt Naxum conditam anno, colonia ab Archia deducta eſt. Vide eum ſub initio libri VI. Quinto item, inquit ille, poſt habitatas Syracuſas anno, Chalcidenſes è Naxo profecti Catanam condidere, & ſub idem tempus Lamis, coloniâ Megaris deductâ, Trotilum condidit; alia item enumerat quæ pariter ab hoc Archiæ epocha ita pendent vt, eâ ignoratâ, ſimul etiam illa vt ignorentur neceſſe eſt. Hæc omnia à Chronologis inſtaurentur, noſtro autore, qui CL. duntaxat annis aut circitèr poſt Thucydidem ſcripſit.	Æſchylo.
				Archonte Athenarum.
4030	684	24 1	**Primi annui Athenarum archontes.** Conſentit heic noſter ad amuſſim cum Euſebio. Et firmat id vterque quod impugnat Scaliger ad numerum Euſebianum & MCCXCVI & MCCCXXXIII. Sed & vide Euſebij Græca pag. 215. vbi item Olympiade XXIV. primus archon annuus præficitur; qui idem eſt annus. Atqui ex Pauſaniæ loco in Meſſenicis de Hippomenis archontis decennalis anno quarto, adſtruere	. . . . . .

hîc

Anno — Periodi Iulianæ | Olympiad. | Ante Chriſtū — Archonte Athenarum

hîc vult Scaliger metrachoniſmum integri quadriennij commiſſum eſſe Euſebio, quem arguit ac ſi in confeſſo eſſet, decennales illos Archontas quatuor ſingulis decennijs integris præfuiſſe; id quod etiam admittit Euſebius. Sed diſcedendum à receptiori de hac Epocha ſententia non ſentio. Ea ſcilicet proculdubio notior multò erat quam ſingulorum Archontum qui præceſſerunt, anni, qui etiam pro imperiorum prorogatione, morte præueniente, aut Decreto ſummouente, plures aut pauciores eſſe potuiſſent, nec ſatis ſcriptoribus cogniti; ipſa interìm annuorum Epochâ, vtpote Olympiadibus aut alio quouis charactere certiſſimo ſignatâ, notiſſimâ. Sed & vide porrò Euſebij Græca pag. 39. lin. 42. & Συναγωγὴν hiſtoricam Scaligerianam, vbi triennio recentiùs quam noſtro collocatur Creon, primus ἐνιαύσιος ἄρχων, ſcilicet anno Olympiadis XXIV, tertio vti etiam Carolo Sigonio in Faſtis Atticis. Adi inſuper Meurſium de Archontibus lib. I. cap. VIII, & Petauium lib. XIII. pag. 548.

4032 | 24 3 | 682 — Lyſiâ.

……

4369 | 33 4 | 645 — Dropilo

Terpander, Poeta & Muſicus, Nomornm Autor inſignis habetur.

Annus eſt Olympiadis XXXIII quartus. Eiuſdem ſecundo Terpander inſignis habetur Euſebio. Huic etiam æuo cum tribuit Hellanicus de anno diſſentiens, apud Athenæum lib. XIV. vbi in Carneis primum eum viciſſe ait. Carneorum autem Feſtum inſtitutum eſt XXVI. Olympiade, teſte ibidem Soſimo. Sed Hieronymo, eodem in loco, Plutarcho etiam libro de Muſica, & Nichomacho Geraſeno lib. II. cap. I. multò vetuſtior eſt, & Olympiadibus Iphiteis prior. Vnde etiam collocatur à Ioſepho Blaucano in Mathematicorum Chronologia, anno DCCC, ante Chriſti Epocham. De Terpandro vide item Ioannem Tzetzem Chil. I. cap. XVI. & Euſebium in Chronico Græco pag. 40.

4109 | 43 4 | 605 — Ariſtocle.

Alyattes, *ni fallor*, Lydorum Rex, in Dynaſtia Mermnadarum.

Anno *Periodi Iulianæ*	*Olympiad.*	*Ante Chriſtū.*		*Archonte Athenarum*
			Prochroniſmus eſt apud Chronologos aliquot, qui accuratiùs rem æſtimant, nouennij. Euſebio, ſeptennij. Ex veſtigijs quæ in Marmore nondum obliterata ſunt, cum ſyſtemaue eiuſdem æui comparatis, alium heic præter hunc Alyattem innui perſuaſum non habeo. Numeri, qui Epocham deſignaret, partem priorem diſparuiſſe verum eſt. Sed reliquiæ illæ ..... ΔΔΔΔΙ, ſi coniecturæ fides, ΗΗΗΔΔΔΔΙ indicant. Maior eſſe annorum numerus nequit, quod tum ex inſtituto autoris ordine tum ex veteri Græcornm numerandi ratione ſcimus. Si minor fuerit, vt decennio minor ſit neceſſe eſt, adeoque vt eo longiùs à recepta Chronologia diſcrepet. Vide Euſebium num. MCCCCV & Canonum Scaligerianorum lib. II. & III. atque eiuſdem ſequaces.	
.....		.....	Sappho poetria, Lesbia, ſolum vertens, in Siciliam fugit.	Critia *primo.*
4123	47 2	591	Cirrhâ direptâ, agon Pythicus inſtauratus eſt, præmijs ex ipſis ſpolijs propoſitis; nempè χρηματιτὴς factus eſt.	Simone.
4132	49 3	582	Agon Pythicus denuò στεφανιτὴς ſeu coronarius fit. Sic firmat noſter ſententiam receptam de anno quo heic agon coronarius factus eſt; tertio ſcilicet Olympiadis XLIX, vti diſertè Pauſanias etiam in Phocicis. Sed dum hoc firmat, conuellit interim, quæ de Pythiade præcedente habent ſcriptores. Vide Συναγωγὴν hiſtoricam cum Euſebij Chronico editam in Olympiadis MH anno tertio. Quin verò Agonem pentaetericum ante hanc inſtaurationem fuiſſe, pro confeſſo habent, hoc eſt, poſt quartum quemlibet annum agi, vti Olympicum, ſolitum, adeoque præcedentem inſtaurationem quâ χρηματιτὴς, Cyrrhæis exciſis, factus eſt, tertio Olympiadis XLVIII tribuunt; vti etiam, apud Pauſaniam in Phocicis, habetur. Et videſis Scaligerum operis magni libri I. capite de Periodo Delphorum Pythia & ad numerum Euſebiannm MCCCCXXXV. Adde Petauium de Doctrina Temporum lib. I. cap. XXXIII. & Eraſmum Schmidium in prolegomenis ad Pindari Pythionicas.	Damaſiâ *ſecundo.*

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christũ.		Archonte Athenarum
			Atqui inſtauratio illa, quæ Cyrrhæ excidium ſecuta eſt, noſtro cadit in annum II. Olympiadis XLVII, Iulianæ nempe, vt vides, Periodi MMMMCXXIII. Ita nouennium interceſſit, non tantum quadriennium. Et certè legimus agonem hunc olim fuiſſe nouennalem. Argumenti tertij Pythiorum Pindari antor, ἐτελεῖτο δὲ inquit, ὁ ἀγὼν κατ᾽ἀρχὰς μὲν διὰ ἐννεατηρίδος, *Celebrabatur antiquitus certamen Pythium quolibet nouennio.* Et Cenſorinus de die Natali capite XVIII. *Delphis quoque ludi, qui vocantur Pythia, poſt octauum olim conficiebantur.* Ceterum συναγωγῆς quam diximus autor (qui ipſe Scaliger eſt) ab inſtaurata, anno Olympiadis XLVIII tertio, Pythiade, ipſas dinumerari Pythiadas ſcribit, neque aliter dinumerat. Res non omninò leuis eſt momenti. Et porrò viderint eruditi. Quod autem ad Archontas attinet, gratiſſima à noſtro lux eſt. Et Simon & Damaſias ſecundus, in Archontum Faſtis, ſuis locis, vnde apud viros doctiſſimos hactenus exularunt, reſtituendi. Vide loca ſuperius in notis ad hunc agonem indicata. Damaſias verò apud Diodorum, qui Olympiade XXXV. præfuit, primus erat; hic, ſub quo inſtauratus agon, ſecundus; quod primò ex hoc Marmore cognitum facem præbet inſignem viro doctiſſimo lib. I. de Archontibus cap. XI, quem vnicum Damaſiæ nomen fefellit.	
.....		.....	**Suſarion Icarienſis, Comœdiæ, *vt videtur*, inuentor.** Vide Notas Hiſtoricas.	......
4153	54 4	561	**Piſiſtratus tyrannidem Athenis occupat.**	....
4156	55 3	558	**Simonides poeta auus natus.** Vide numerum periodi inferiùs 4245.	
4158	56 1	556	**Crœſi Aſiæ Regis initia.** Reliquiæ enim illæ ...... ΔΔΔΔII palàm oſtendunt, modò perpetua ſcriptoris ordinis ratio obſeruetur, numerum integrum fuiſſe HHΙΔ̄ΔΔΔΔII, ſeu CCXCII vnde annus hic prodit.	Populo.

Anno Periodi Iulianæ.	Olympiad.	Ante Chriſtū.		*Archonte Athenarum.*
* 4168	58 3	546	Cyrus Sardes capit. Hipponax poeta Iambicus eiuſce temporibus floret.	
* 4178	61 1	536	Theſpis poeta, Alceſtidem tragœdiam docens, primus vilem certauit ob hircum.	.. næo. *primo.*
4189	63 4	525	Æſchilus poeta natus.	
4197	65 4	517	Darij Hyſtaſpis F. Perſarum Regis initium.	

Cyrus Sardes capit. Hipponax poeta Iambicus eiuſce temporibus floret.

Si noſtro heic cum Euſebio conuenit, tunc ſcripſit noſter HHIΔ͞ΔΔΔII, ſeu CCLXXXII, vnde fit Periodi MMMMCLXVIII. Nam Euſebio hæc Epocha eſt Olympiadis LVIII, annus tertius. Sed neque hiſce acquieſcas. Conſule quæ adnotat Scaliger ad numeros Euſebianos MCCCCLXII. & MCCCCLXXI. & Olympiadum *ἀναγραφὴν*, in NH. Sed de Hipponacte complurium annorum heic apud Euſebium prochroniſmus eſt. Is Olympiade XXIII collocat Hipponactem, ſeu periodi Iulianæ MMMMXXVI. At Plinius certum eſſe ait Hipponactem fuiſſe Olympiade LXIII, quæ ſeculo quod à noſtro indicatur ſatis reſpondet, Vide item Scaligerianam illam *Συναγωγὴν* hiſtoricam Olympiade Ξ.

Theſpis poeta, Alceſtidem tragœdiam docens, primus vilem certauit ob hircum.

Olympiade LXI docuiſſe ſeu Tragœdiam primò ediſſe Theſpim, autor eſt Suidas. Noſtri numerus in Lacunam deſinit. At ſi Suidæ fides, ſpatio Lacunæ non refragante potiùs annuente, habenda ſit, ita ſupplendus eſt HHIΔ͞ΔΔIII CCLXXIII. Inde prodeunt numeri quos adnotauimus. Certe minorem fuiſſe quam CCXCI liquet ex Crœſi epocha; & cum noſtro exacte ita conuenit *ἀναγραφῇ* Olympiadum. Sed de hirco pro præmio dato & tragœdia inde dictâ, prochroniſmus eſt apud Euſebium annorum ſane LV. Vide Numerum eius MCCCCXXVI.

Æſchilus poeta natus.

Vide infra, numerum 4223 & 4257.

Darij Hyſtaſpis F. Perſarum Regis initium.

Quæ reliqua ſunt numeri, autorem ſcripſiſſe HHIΔ͞III CCLIII, ſatis demonſtrant. Sed metachroniſmus eſt quadriennij, & manifeſtiſſimus error, niſi alia noſtro fuerit annorum eius ratio quam hactenus didicimus. Nam binas habemus apud Ptolomæum in quarto Magnæ Conſtructionis, eclipſes lunares quarum alteri annus Darij XX & dies vigeſimus octauus Epiphi, Nouembris

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christũ.		Archonte Athenarum
			ſcilicet XIX, alteri annus XXXI & dies tertius Tybi ſeu Aprilis XXV tribuitur. Nec aliter eius anni in Ms. quem diximus codice Reuerendiſſimi Archiepiſcopi Cantuarienſis notantur quàm in vulgatis, niſi quod numerus XXXI, τῷ πρώτῳ καὶ τριακοστῷ αὐτοῦ ἔτει, non numeralibus literis, exprimatur. Et conſenſus hic eſt tam exemplarium Græcorum quam verſionum ſiue ex Græcis, ſiue ex Arabicis, vti ab eximio Mathematices Oxonij profeſſore Ioanne Banbrigio, peramicè monitum eſt. Eclipſium harum altera in annum Nabonaſſari CCXLVI incidit, altera in CCLVII, id eſt in annum periodi Iulianæ MMMMCCXII altera, altera in MMMMCCXXIII. Ergo annus Darij primus congruit periodi anno MMMMCXCIII qui quadriennio ſolido noſtri calculum anteuertit. Videſis Ioſephum Scaligerum lib. V. de Emendatione, pag. 379. & Dionyſium Petauium de Doctrina Temporum lib. X. cap. XVIII.	
4202	67 1	512	Cædes & fuga Piſiſtratidarum, & eorum Tyrannidis finis; patriæ liberatoribus, Harmodio & Ariſtogitone. Propè abeſt noſter à ſententia quam V. CL. Ioannes Meurſius de Piſiſtratidarum initio ſtabilire nititur libro de Fortuna Attica cap. X; Sed tamen abeſt. Vide eius rationes tum ibi, tum in Piſiſtrato eius cap. V. Adde Dionyſij Petauij Paralipomena ad libros de Doctrina Temporum pagina 856.	
* 4205	67 4	509	Chororum Virilium certamen primum, quo Hypodicus (*aut alius nomine non abſimili dictus*) Chalcidenſis vicit. Vt numerus qui in lacunam deſinit aut ΗΗΔΔΔΔΠΙΙ CCXLV fuerit aut ab hiſce non multùm diſcreparit, neceſſe eſt. Inde producuntur quos adnotauimus.	Lyſagorâ.
4217	70 4	497	Sophocles Poeta Sophillo patre natus. Vide inferius numerum 4244.	
4219	7 2	495	*De Hippia Piſyſtratida neſcio quid habuit heic autor.* Fuga eius in Sigeum non aliud videtur quam tyrannidis Piſiſtratidarum finis quem ſupra indicaui rat.	Pythocrito.

 Neque

Anno *Periodi Iulianæ* | *Olympiad.* | *Ante Christũ.* — *Archonte Athenarum.*

Neque finis ille locum omninò heic obtinere potuit. De Hippiæ rebus vide Herodotum in Terpſichore & Thucydidem lib. VI. Annus hic eſt quartus ante pugnam Marathoniam qua Hippias ſub Dario ſtipendia meritus eſt, & in patriam pugnans occubuit. Notatur eidem anno ab alijs Philippus Archon. Vide Meurſium de Archontibus lib. II. cap. III.

4223 | 72 2 | 491 — *Secundo.*

Prelium illud inclytum Marathonium, in quo Perſarum clades & Athenienſium victoria, Miltiade duce. In ea etiam pugnat Æſchylus poeta annos natus XXXV.

Diſcrepant de anno huius pugnæ Scriptores. Olympiadis LXXII anno primo (qui ipſe noſtri poſſit eſſe annus; Saltem pluſquam anno vnico diſcrepare nequit) epocham hanc collocat Olympiadum ἀναγραφῇ Scaligeriana. Adi Scaligerum ad numerum Euſebianum MDXXV & Meurſium de Archontibus lib. II, cap. IV. Sed ingenioſiſſimas Scaligeri rationes exactè firmat noſter. Vide eum de Emendatione Temporum lib. V. pag. 382. Sed aduerſatur Petauius de Doctrina Temporum lib. X. cap. XXII. & anno ſequenti tribuit. Hac pugna, quod ex veſtigijs orationis contextus elicitur, Æſchylus poeta annos natus XXXV, certamine ſtrenuè contendit cum fratre ſcilicet Cynægiro. Annus eſt Olympiadis LXXII. ſecundus. Suidas autem concertâſſe ſcribit Pratinam cum Æſchylo & Chærillo Olympiade LXX, in Πρατίνας, neque aliud puto voluit in Æſchylo vbi, vt codices editi habent, ἠγωνίζετο, inquit, αὐτὸς ἐν τῇ θ Ὀλυμπιάδι ἐτῶν ὢν κε, *Certauit Olympiade* IX *annos natus* XXV. Reſcribendum forſan, modo ſit ipſe ſui medela, ἐν τῇ ο Ὀλυμπιάδι. Et procliuis lapſus erat, vt ex O, in numeris Θ fieret. Ita inter Suidam & noſtrum de ætate conſenſus eſt. Atque ita rectè, puto, Suidas emendatus. Satis item conſentit Olympiadum ἀναγραφῇ. Videſis Iſâacum Caſaubonum de Satyra poeſi lib. I. cap. V. & I. Meurſium de Archontibus lib. II. cap. II. & XIX. & periodi heic annos 4228. & 4257.

4225 | 72 4 | 489 — *Ariſtide.*

Simonides poeta, Simonidis etiam poetæ avus, clarus victoriâ, *vt videtur*, habetur. Darij, Hiſtaſpis

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christũ.		Archonte Athenarum
			Hiſtaſpis F. Regis Perſarum exceſſus. Xerxis initia.	
			Quæ reſtant ex notis numeralibus ſunt ΔΠ aut ΔΠΙ. Nam vtrum ex veſtigijs eliciendum ſit, non ſatis liquet. Scripſiſſe puto autorem ΗΗΔΔΠ. Inde natus eſt in Periodo Iuliana, annus MMMMCCXXV. In Darij exceſſu heic prochroniſmus eſt, vt in initijs metachroniſmus, ſi ad aliorum rationes exigas. Si alium fingamus numerum integrum ita finientem, longiùs à recepta Epocha vagabimur. Vide Ioſephum Scaligerum de Emend. Temp. lib. 5. pag. 382. Ad Simonidem hunc ſpectat illud apud Euſebium num. MDXXX. Sed & vide eum numero MCCCLIV. & Græcè pag. 40. & infra, annum Periodi 4245.	
4228	73 3	486	Æſchylus annos natus XL, tragœdiâ primùm vicit. Euripides poeta naſcitur. Steſichorus poeta Græcia..........................	Philocrate
			De Æſchyli victorijs, vide Scholiaſtem eius in Perſas, Suidam, vitam eius, Gregorium Giraldum Dialog. VI. & quæ ſupra citauimus anno Periodi 4223. Inſtauratio Olympiadum aliquot, quæ ei tributæ, à noſtro forſan accipienda. Sed trinis firmè Olympiadibus integris, ante noſtri Epocham Æſchylum agnitum fuiſſe notat Euſebius; quod ipſum etiam notat Olympiade pluſquam integrâ recentiùs.	
			Euripidis autem natales, apud noſtrum, ſexennio anteuertunt annum à Diogene Laertio in vita Socratis aſſignatum qui eſt Olympiadis LXX primus ſeu Periodi MMMMCCXXXIV, qui annus dicitur vulgò Xerxis tranſitus in Græciam, vt alter regni eius initiorum. Etiam Suidas & Thomas Magiſter, Olympiadum item ἀναγραφὴ Scaligeriana Laertij ſunt ſequaces. Vide porrò Giraldum Dialog. VI, & I. Meurſium de Archontibus lib. II. cap. VIII. Sed Euſebio clarus habetur anno tertio Olympiadis LXXVII. Certè ad Laertij rationes ita admodum puer clarus erat. Ad noſtri verò, annum agens ſextumdecimum.	
			Steſichoros autem habet noſter binos, De altero ſeu	

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Chriſtũ.		Archonte Athenarum.
			iuniore, inferiùs proximè poſt annum Periodi 4342. Natum autem ſcribit Steſichorum Suidas ἐπὶ τῆς λζ Ὀλυμπιάδος, *Olympiade* XXXVII. Et ad ſummam ſenectutem eum perueniſſe, annum ſcilicet LXXXV, ex Luciani Macrobijs docemur. At ſi natus fuerit Olympiade XXXXVII; ad noſtri rationes, iam ad annum CXLVI peruenerat, ætatem eo æuo rariſſimam. Atqui & mortem obijſſe ait Suidas Olympiade LVI, ſeu annis LXX ante annum quo noſter eum collocat. Euſebio autem clarus habetur Olympiade XLII, mortuus LV. Steſichorus verò, poeta etiam inſignis, de quo mortuo Phalaris tyrannus ſcribit tum ad filias ſuas tum ad Himeræos Epiſtolas XXXI, LIV, & CIII, obijt ſaltem ante Olympiadis XXXVIII annum ſecundum quo nempe ipſa Phalaridis tyrannis iuxta Euſebium finita. Vide etiam Philaridis Epiſtolas alias. Anne igitur tres Steſichori? Adi etiam, ſi placet, Giraldum Dialog. VI. & Ioannem Tzetzem Chiliad. I. cap. XXV. Sed Suidæ etiam conuenit cum συναγωγῇ hiſtoriarum Scaligeriana, quam videſis Olympiadibus ΛΖ & Νϛ. Geloni autem Siciliæ tyranno coæuum fuiſſe Steſichorum habet Conon, noſtro aſtipulatus, apud Photium Cod. CLXXXVI, ſect. 42. vide infra, annum periodi 4235.	
4233	74 4	481	**Helleſponto nauigia iungit Xerxes. Pugna ad Thermopylas, & prælium ad Salaminem nauale. Xerxis ſcilicet in Græciam tranſitus.** Hæc vulgò anno tribuuntur proximo. Alij alitèr. Sed de ea re vide quæ Scaliger diſputat lib. V. de Emendatione pag. 383. & in tertio Canonum pag. 231. vbi etiam de die, ingenioſiſſimè, vt ſolet. Sed exactè cum noſtro conueniunt Petauij rationes quas vide de doctrina Temporum lib. X, cap. XXIV. Adde eius caput XXII. libri primi & notas ad Themiſtij orationem XII. Archon heic erat Calliades vti etiam ex Marmoris veſtigijs liquet. Ita etiam nominatur Laertio in vita Socratis, Dionyſio Halicarnaſſenſi lib. IX. Diodoro lib. XI. & Thomæ Magiſtro in	Calliade.

vita

Anno — *Periodi Iulianæ* | *Olympiad.* | *Ante Chriſtũ.* — *Archonte Athenarum*

vita Euripidis. Sed eidem Laertio in Anaxagora Callias vocatur, vti & Euſebio & D. Hieronymo ad Danielem cap. XI. & Olympiadum ἀναγραφῇ.

4234 | Olympiad. 75. 1 | 480 — *Archonte:* Xantippo;

Pugna ad Platæas. Inſignis nempe illa, libertatis Græciæ fortiſſimè recuperatæ, Epocha. Ignem item euomuit Ætna mons.

Neque enim Marmore alius hic potuit eſſe numerus integer quam HHΠΙ qui annum hunc indicat. Tranſitus Xerxis præcedente hanc pugnam anno ſuffragijs plerumque omnium collocatur. Itaque Pauſaniæ cum noſtro de vtroque fortè conuenit. Is enim in Eliacorum II pugnam hanc Olympiadi LXXV tribuit qui hic ipſe annus eſt; ergo, vt videtur, Xerxis tranſitum præcedenti. Sed apud Euſebium metachroniſmus eſt quadriennij; pugna hac Olympiade LXXVI poſitâ.

De Ætnæ flammis conſule Philippum Cluuerium in Sicilia antiqua lib. I. cap. VIII. Sed nunc primùm montem ignem euomuiſſe, innuit, ni fallor, noſter.

4235 | 75. 2 | 479 — *Archonte:* Timoſthene,

Gelo Dinomenis F. tyrannidem in Sicilia inuadit.

Sed mirum heic inter noſtrum & Scriptores alios, quos inter neque conſenſus eſt, diſcrimen. Vide Euſebium numero MDXXX, &, ad eundem, Scaligerum. Adde Pindari Scholiaſten ad Pythionicarum I. & III. & Scaligerum ad numerum porrò Euſebianum MDXLII. item Olympiadis OB anni ſecundi ἀναγραφὴν.

4236 | 79. 3 | 478 — *Archonte:* Adimanto,

*S*imonides nepos, Leoprepis filius, Cœus, is qui memorandi artem inuenit, ludis Athenis vicit. Piſiſtratidarum percuſſoribus, libertatis ſcilicet patriæ vindicibus, Harmodio & Ariſtogitoni ſtatuæ poſitæ ſunt.

In lacunam deſinit numerus. Sed ex eo quod Archontis nominis reliquum eſt .... μάντυ, manifeſtum eſt ſatis Ἀδειμάντυ, exaratum fuiſſe. Is proximuum poſt Timoſthenem annum occupat in Faſtis Atticis. Numerus igitur erat HHΔIIII, CCXIV, qui noſtros facit; aut proximè minor. De Simonide hoc, nihil, ni fallor, occurrit in Euſebij Chronicis. Videſis ſupra ad annum

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Chriſtū.		Archonte Athenæum.
			num periodi 4225. & inferius ad 4245. vbi de Simonide auo. Nepotem autem legimus, ἐν τῇ συναγωγῇ hiſtorica à Ioſepho Scaligero edita, floruiſſe Olympiade LVI, anno ſcilicet LXXX aut circitèr ante noſtri Epocham.	
4242	77 1	472	Hiero Syracuſis tyrannidem occupat, Geloni fratri ſuccedens. Huic coæuus fuit Epicharmus poeta.	Charete.
			Ergo annos duntaxat VII non XVII. regnauit Gelo; quod tamen in Euſebij Græcis &, pro rationum fundamento, Scaligero habetur. Annus hic eſt Olympias LXXVII. Prochroniſmus eſt, in Hieronis initijs, triennij apud Euſebium; ſpatij item amplioris, ſi perochæ, quæ de Hierone præcedit, fides apud eundem magis habenda. Vide eum numero MDXXXVIII & MDXLII. Pindari Scholiaſtes ad Pythiorum III, καθίστατο, inquit, ὁ Ἱέρων Βασιλεὺς κατὰ τὴν Ἑβδομηκοστὴν ἕκτην Ὀλυμπιάδα, τῆς εἰκοστῆς ὀγδόης Πυθιάδος τῇ προκειμένῃ Ὀλυμπιάδι συγχρόνου οὔσης. *Regnare cœpit Hiero Rex Olympiade* LXXVI, *quæ Pythiadi* XXVIII *reſpondet.* Id eſt anno Olympiadis LXXVI tertio qui ipſa eſt Pythias XXVIII, ab eo tempore quo agon Pythicus coronarius factus eſt dinumerata; de qua re vide antè numerum Periodi 4132. Tertij autem Olympiadum anni Pythiades ſunt. Sed Pindari Scholiaſtis calculus, biennio tantum anteuertens, Noſtri rationibus proximat. Vide ſupra citata ad numerum 4235. præter ἀναγραφὴν Olympiadum, in ΠΕ. Veſtigia autem quæ in Marmore reſtant, Charetem ſatis indicant Archontem qui hunc annum in Faſtis Atticis tenet. Scripſit planè noſter Χάρητος.	
4244	77 3	470	Socrates philoſophus naſcitur. Sophocles tragicus Sophilli filius tragœdiâ primò vicit, annos natus XXVIII.	Apſephione.
			De Socrate vide infrà annum Periodi 4313. At natus igitur eſt Sophocles Periodi anno MMMMCCXVII. ſeu Olympiadis LXX. quarto, vt ſuprà notauimus. Metachroniſmus, de natalibus, nouennij eſt apud Suidam qui natum eum eſſe ait κατὰ τὴν ογ Ὀλυμπιάδα ſeu Olympiade LXXIII. Quadriennij, apud vitæ eius autorem	

torem

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christũ.		Archonte Athenarum
			torem qui LXXI Olympiadis ſecundo & Philippo Archonti tribuunt. Ita etiam Olympiadum ἀναγραφεὺς anonymus, quem vide item anno tertio LXXIII Olympiadis. Vide Meurſium de Archontibus lib. II. cap. III. & Gregorium Giraldum. Sed hoc ipſo anno id ipſum de victoria eius forte innuerat Euſebius. Nam ſub eodem in Latinis; *Sophocles & Euripides*, inquit, *clari habentur*. In Græco vero Canone, anno præcedente eum quem deſignat noſter, Σοφοκλῆς, ait, τραγῳδοποιὸς πρῶτον ἐπεδείξατο, *Sophocles Tragicus poeta primum ingenij ſui opera publicauit*, id eſt, in certamen poeticum deſcendit, quod tamen in Latinis Euſebij ipſa Olympiade ponitur. Vide eum numero MDXLV, & in priore parte Chronicorum Græcè pag. 44, D. Hieronymum ad Danielem cap. XI. & Scaligerum ad dictum numerum. De Archonte huius anni, vide inferius ad Periodi 4313.	
4245	77 4	469	**Saxum cecidit in Ægos flumen. Simonides poeta mortuus eſt nonagenarius.** De Archontis nomine non eſt cur dubitemus. Plane indicat quod eſt nominis in Marmore reliquum. Vide autem notas hiſtoricas. De Saxi caſu (de cœlo nempè decidiſſe ferebant) quadrennij eſt apud Euſebium Metachroniſmus. Prochroniſmus Plinio biennij. Vide eum lib. II. cap. LVIII. Sed non omninò heic doctiſſimo viro aſſentire queo, qui, ex Lyſandri vita apud Plutarchum, putat eliciendum, Anaxagoram quidem caſum, vti eſt apud Laertium, prædixiſſe, ſed ſexaginta aut circitèr poſt annis ſaxum cecidiſſe; eò ſcilicet quòd Lyſandri in Athenienſes victoriam, quæ tot annis poſtea parta eſt ad Ægos flumen, caſum hunc portendiſſe tunc coniectabant nonnulli, aut eius σημεῖον, quod ait Plutarchus, fuiſſe; ac ſi caſus, qui tot annis anteuerterat, victoriæ ſignum fuiſſe minimè omninò coniectâſſent harioli. At verò ex aſtrorum poſitu, ſcimus, fata, quæ poſt multò plures annos eueniant, mitti, à futili Aſtrologorum gente quotidiè, idque ritu veteri, prædici ſolere. Quod nemo neſcit qui eorum ἀφέτας, ἀναιρέτας, Directiones, vti vocant, & Reuolutiones tam in ſingularium hominum quam in vrbium gentiúmque	Theagenida.

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christũ		Archonte Athenarum.
			themátis atque alias eiuſdem farinæ nugas explorauit. Etiam celeberrimum eſt in hiſtoria Britannica ſaxum, quod, non ſemel tranſlatum, certiſſimum futuri, poſt compluria ſecula in loco quem occupauerit, regni indicium & omen habitum eſt; idque divulgatiſſimo carmine. Nihil igitur vetat quin Saxum quod ſub Anaxagora cecidit, victoriæ quæ tot annis poſtea parta eſt, ſiue ſignum ſiue portentum apud coniectores, qui tam libentiſſimè rerum eiuſmodi anſas quam vaniſſimè arripiunt, æſtimaretur. Sed porrò de caſu vide ibidem Plutarchum. Adi, ſi placet, I. Meurſium de Archontibus lib. II. cap. XIV. Romæ certè lapidibus pluiſſe ſæpiùs, & portentum ſacris nouendialibus ritu veteri luſtrari ſolitum legimus apud Iulium Obſequentem de Prodigijs. Et eiuſmodi quid de lapidibus, æuis recentioribus non vno in loco memoratur. De Simonide auo heic autorem locutum eſſe puto. Adi notas hiſtoricas pag. 90. Simonidis nomen non ſemel luxatum legitur apud Euſebium. Vide ſuprà, annum periodi 4225. Sed & vide eum numero MCCCCLVII, qui Olympias eſt LV. id eſt Periodi Iulianæ MMMMCLIV. *Simonides*, inquit, *clarus habetur*; & in Græcis Σιμωνίδης ἐγνωρίζετο. Certè circa eum ipſum annum, ſi nunc nonagenarius erat, natales eius collocandi. Nonne igitur pro ἐγένετο illuc irrepſit ἐγνωρίζετο. quod tum Euſebium in annalibus quos exſcripſit, tum D. Hieronymum fefellerit? Suadet ſane temporis ratio. Ad eundem Simonidem etiam ſpectat illud, puto, quod habet Euſebius numero MCCCCLXXX. Sed quod occurrit de hoc nomine apud eum MCCCLIV, pertinere ad auum ibi nequit, nedum ad nepotem. Et certè ſubmouendum. Vide Gregorium Giraldum. Adde quod habetur in ἀναγραφῇ Olympiadum ΞΒ. & apud Syneſium Epiſtolâ XLIX, ad Theotimum.	
4251	79 2	463	**Alexander Macedonum Rex vitam finit. Succedit filius eius Perdiccas.** De Archonte, quem tamen Euhippum vocant, conſenſus aliquis eſt apud alios ſcriptores. De anno vix vllus apud veteres. Vide Euſebium, Diodorum, Scaligeri Canonum librum III. pag. 335. & Dionyſium Petauium in Parali-	Euthippo.

po-

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Chriſtū		Archonte Athenarum
			pomenis ad Doctrinam Temporum pag. 849. Marmoris autem veſtigia reliqua tam patris quam filij nomina ſatis indicant.	
4257	80 4	457	Æſchilus poeta ; annum agens LXIX, moritur in Sicilia. De eo vide ſupra ad annos Periodi 4189, 4223, & 4228. Apud Suidam autem ætas eius annis vndecem minor eſt. In vita eius, ſexennio. Adi item, præter Iſaacum Caſaubonum de Satyrica Poeſi lib. I. cap. V, & Gregorium Gyraldum, Ioannem Meurſium de Archontibus lib. II. cap. XIX.	Calliâ primo.
circa 4260	81 3	454	Timotheus Mileſius naſcitur. Vide inferiùs inter annos Periodi 4348. & 4352.	
* 4270	84 1	442	Euripides poeta, ætatis annorum XLIII, tragœdiâ primò vicit. Coæui ei erant Socrates & Anaxagoras. Vide ſupra ad annum Periodi 4228. Hoc ipſo anno Euſebius; Εὐριπίδης ὁ τραγῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο, *Euripides tragœdiarum ſcriptor clarus habetur*, vt habet D. Hieronymus. Victoria hæc innuitur. Numeri in Marmore literæ poſteriores euanuere. Sed par ſatis eſt, vt credamus, ex ijs quæ de natalibus Euripidis ſupra habentur, ſcriptum fuiſſe Η𐅄ΔΔΔ ſiue CLXXX. Id firmat etiam lacunæ ſpatium. Sed & vide D. Hieronymum ad Danielem cap. XI. At Diphilus biennio pòſt Archon eſt in Faſtis.	Diphilo.
4275	85 2	440	Philoxenus poeta dithyrambicus naſcitur. Vide inferiùs ad annum Periodi 4334.	
* 4294	90 1	420	Perdiccas Macedonum Rex moritur. Succedit ei Archelaus. Obliterantur pleræque numerales literæ quæ Archelai initium ſignabant. Sed ex Archontis nomine forſan deprehendendi. Is eſt Aſtyphilus, alijs item Ariſtophilus dictus. Sed, cum noſtro, Aſtyphilum eum nominat Athenæus lib. V. Archon erat ille anno Olympiadis XC primo qui eſt Periodi Iulianæ MMMMCCXCIV.	Aſtyphilo.

vide

Anno				Archonte Athenarum.
Periodi Iulianæ	*Olympiad.*	*Ante Chriſtū.*		

vide Diodorum, & Meurſium de Archontibus lib. III. cap. VIII. Ita ſcripſit noſter HΔΔΠΙΙΙ ſeu CLVI, ſi ad Archontum Faſtos vulgatos eum exigas. Quos inter & eum interdum tamen diſcrimen eſt. Ergo regnauit Perdiccas annos LXIII, qui ſunt XV plures quàm ei tribuit Euſebius. Sed de Perdiccæ exceſſu & Archelai initijs immanis eſt apud veteres diſcrepantia, quorum nemini tamen adſentit noſter. Certè Nicomedes Acanthius qui annos XLI Perdiccam regnaſſe ſcripſit propiùs à noſtro abeſt. Theopompus autem regnaſſe eum tradidit annos XXXV, Anaximines XL, Hieronymus, vetus rerum Græcarum Scriptor, XXVIII, (quem ſecutus eſt Euſebius) & vt aliquis demum reperiatur conſenſus, Marſyas & Philochorus XXIII. Horum ſententias exhibet Athenæus lib. V. Singularem item habet Diodorus ſibi Perdiccæ exceſſus annum.

4303 | 92 2 | 411 | **Dionyſius Syracuſis tyrannidem occupat.** | Euctemone.

Metachroniſmus eſt triennij apud Euſebium. Vide eum num. MDCIX, Diodorum, alios. Sed tamen ipſum annum, cui eius initia tyrannidis plerunque tribuuntur, obtinet Euctemon (quem habet noſter) Archon in Faſtis vulgatis, in quibus Theopompus eſt noſtri anno Archon, intercedentibus Glaucippo & Diocle ante Euctemonem. Vide Epocham heic proximam.

4305 | 92 4 | 409 | **Euripides poeta moritur, Septuagenarius.** | Antigene.

Vide ſupra ad annum periodi 4228. & 4270. At Euſebio anno qui proxime inſequitur, eodem ſcilicet quo ille Dionyſij Siculi initia ſtatuit, moritur Euripides. Videſis ad eum, Scaligerum, ad numerum MDCIX. Archon autem anni, quo viuere deſijt Euripides, Callias eſt alijs; qui Antigenem ſcilicet excepit & triennio tardiùs quam noſtri rationes patiuntur magiſtratum iniuit, vti & Antigenes biennio; ſi ſcriptoribus vulgatis credimus. Vide Diodorum & Meurſij Archontas lib. III. cap. XII. Et huic anno Diocles aſſignatur. Quin Euctemon & Antigenes archontes ſunt in faſtis continui, cum tamen inter Dionyſij initia, archonte Euctemone, & Euripidis mortem, Antigene archonte, intercedat heic biennium intregrum. Sed id rectè ſatis fieri

forſan

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Chriſtū		Archonte Athenarum

forſan potuit, ſeruatâ interim exactiſſimè ſucceſſione illa continua, ſi annorum embolimæorum rationem habeamus, eorumque in enneadecaeteride Metonica ad Scaligeri calculum. Etenim ſub hiſce archontibus agebatur enneadecaeteris ſecunda, cuius in annum quintum, iuxta noſtrum, cadit annus Antigenis, qui Scaligero atque eius ſequacibus eſt embolimæus. Et rationibus ita ſubductis, Euctemonis initia ſiue Hecatombæonis eius neomenia incidit in XII Iulij, Antigenis in eiuſdem menſis redeuntis II, cuius tamen annus, vtpote embolimæus, Euctemonis ſuperabat diebus ſaltem XV & ad XVI diem Iulij proximi anni protendebatur. Ita Euctemonis & Antigenis bini anni ciuiles præter duos integros annos ſolares communes, dies IV occupabant. Cum quibus etiam quatuor alij dies *ἀναρχαι* cenſendi, de quibus ſupra. Itaque quod ſub initijs euenit Euctemonis, biennio ante collocandum fuerit quam id quod ſub Antigenis finem. Atque ita tempeſtas anni, fermè ipſi dies, in vtraque epocha hinc (ſi fides calculo) indicari poſſint. Cæterùm, leui elementorum figuræ mutatione vulgatis heic rationibus conſentiet ferè noſter in vtroque archonte. Scilicet ſi in hac Epocha legerimus, quod mihi non permittit marmor, ΗΔΔΔΔΙΙ, in illa verò ΗΔΔΔΔΙΙΙΙ. Sed ratio tunc intercalationis Scaligerianæ non procedit. Nam anni quibus collocantur hi archontes in faſtis ſunt ei vtrjque communes. Sextus nempe & ſeptimus enneadecaeteridis. Sed de Metonico hoc cycho, vide porrò Dionyſium Petauium cui calculus alius eſt, alia emboliſmorum diſpoſitio. Et nec Euctemonis neque Antigenis (vt noſtro collocantur) annus ei embolimæus eſt. Diſcrepant enim ſæpiùs Scaliger & Petauius in primæ anni Attici neomeniæ loco. Hic eam perpetuò fuiſſe quæ Solſtitio proximabat aſſerit, ille eam quæ ſolſtitium proxime inſequebatur. Atque in ea re cardo certe eſt controuerſiæ quam de calculo Attico inſtituit in Scaligerum Petauius. Vide Petauium lib. II. de Doctrina Temp. cap. XI, XII & XIII.

4307	93 2	407	Sophocles annorum ætatis XCI moritur. Cyrus minor in Aſiam aſcendit.	*Callia primo.*

Quamuis diſparuerit epochæ numerus, & primum

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Chriſtũ.		Archonte Athenarum.

etiam ætatis Sophoclis elementum, tamen ex eo quod huius reliquum eſt,& eis quæ ſuperius de Sophocle occurrunt, annus quem annotauimus non obſcurè elicitur, vide ſupra ad annum 4244. Epocha igitur in marmore heic erat HΔΔΔΔIII ſeu CXLIII. At tam Euripidis quam Sophoclis mortem ſtatuunt eodem anno, alij plerique. Vide Meurſium de Archontibus, lib. III. cap. XII. Gregorium Giraldum Dialog. VI, & Olympiadum ἀναγραφὴν anno tertio nonageſimæ tertiæ. Cyri aſcenſum ex veſtigijs illis ἀνεϐ......... quod ἀνέϐαινεν fortè indicat, adiecimus. Sed ἐπέχω. Hunc ſexennio poſt aſcendiſſe tam Euſebius quam Diodorus ſcribit, archonte Exæneto. Vide inferiùs ad annum periodi 4313. Sed nec ita, biennio intercedente inter hanc & eam quæ precedit epocham, Antigeni proxime ſuccedit Callias quod tamen volunt faſti omnes. Neque heic ab intercalatione medicina eſt, iuxta noſtri rationes; ſi eas rectè capimus. Atqui ita hi in faſtis collocantur, vt ſeptimum alter, alter octauum enneadecaeteridis annum,id eſt embolimæum, occupet. Et Antigenis ſic annus à X Iulij ad XXVIII Iunij, Calliæ autem inde ad XVII Iulij redeuntis anni Scaligeriani extenditur. Certè ſic biennium inter eorum præturis ſignatas Epochas locum habuerit. Adiectione autem τοῦ πρότερον innuit Calliam, vt videtur, etiam nunc archontem fuiſſe qui L anteà anno, quo mortuus eſt Æſchylus, archon item erat etiam tunc ὁ πρότερος dictus. Alius enim eiuſdem nominis erat eodem æuo ſubinde archon annuus.

4311	94 2	403	**Teleſtes poeta Athenis vicit.**	Micone.

Selinuntium poetam dithyrambicum intelligit. Athenæo citatur hic ſæpius. Nec dubitari poteſt de nomine tametſi primum diſparuerit in marmore elementum. Quadriennio autem pòſt, illuſtris habetur apud Diodorum, lib. XIV. Ithycle ſcilicet archonte. Et cum ἐπισημοτάτοις διθυραμϐοποιοῖς Timotheo Mileſio, Philoxeno & Polyeido connumeratur. Vide infra ad annum periodi 4334. Teleſtis vitam ſcripſit Ariſtoxenus Muſicus, vti memorat Apollonius in ἱστορίᾳ θαυμασίᾳ μ̄.

4313	94 4	401	**Socrates Philoſophus, ſenex ſeptuagenarius, moritur.**	Lachete.

Euſe-

Anno Periodi Iulian.	Olympiad.	Ante Chriſtū.		Archonte Athenarum
			Euſebio Olympiadis XCV anno II moritur Socrates. Metachroniſmus eſt biennij, aut circiter. Sed & Euſebius in Græcis nonagenarium tempore mortis fuiſſe ait. *πιὼν τὸ κώνειον ἀπέθανε ζήσας ἔτη Ϙ*, *Hauſta cicuta mortuus eſt nonagenarius*. Deprauata fortè eſt illa figura numeralis ex Ο quod Septuaginta notat. Quin natales Socratis Euſebio, ipſo anno tertio Olympiadis LXXVIII tribuuntur. Ita mortuus eſt, poſtquam vicerat annos LXV. In vtroque igitur loco erratum eſt. Sed ad amuſſim fermè conſentiunt noſter & Apollodorus apud Laertium qui Olympiadis LXXVII anno quarto ſub Aphepſione, aut Apſephione, vti noſtro vocatur, archonte natum ſcribit. Et tam de anno natalium expreſſè Olympiadum ἀναγραφὴ quam de mortis, aſtipulatur. Vide ſupra annum periodi 4244. Neque omninò vllâ Laertij loco, in vita Socratis, de hac re medelâ opus eſt, quam tamen attulit vir doctiſſimus tam Aphepſionis & Phædonis nominibus eundem, apud Scriptores, annum deſignantibus, quàm iteratis fortè Aphepſionis præturis, ni fallor ipſe, deceptus; nec tamen ſine exemplo. videſis Αναγραφὴν Olympiadum, Olympiad. ΟΔ anno tertio & I. Meurſium de Archontibus lib. II cap. VII & XII. Nam per totum annum τῆς πρυτανείας, quo Socratem natum aiunt, aut Aphepſion magiſtratum geſſit, Phædon etiam, neſcio quare, vocatus, aut ſuffectus eſt ei mortuo Phædon qui quod reliquum erat anni incepti impleuit. Videſis faſtos Atticos & Suidam. Etiam de morte adeoque de ætatis annis cum noſtro ſatis conuenit Laertio, quem conſulas in vita Xenophontis vbi idem dicit quod in Socratis. Laertius autem Xenophontem cum Cyro aſcendiſſe ait proximo ante Socratis obitum anno. Certè de ijs qui μετὰ τοῦ Κύρου ἀνέβαινον ſcripſiſſe etiam heic noſtrum, vix eſt vt omninò dubitemus. Veſtigia illa .... Κύρου ἀνάβαντες ſatis ſuadent. Etiam ſub hoc ipſo tempore collocatur apud optimos Scriptores ipſa Cyri ἀνάβασις. Vide Scaligerum de Emendatione lib. V. pag. 389. & ſuprà, annum periodi 4307.	
4315	95 2	399	.... Atqui in Faſtis, archontes continui ſunt Laches & Ariſtocrates; integro nihilominus heic inter epochas bi-	Ariſtocrate.

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Chriſtũ		*Archonte Athenarum.*
			biennio putato. Neque opem fert heic Scaligeriana intercalatio, ſine anni ἐφυτασίας ratio. Secundæ enim enneadecacteridis Metonicæ annos habent hi, vti in faſtis locantur, $\overline{XIV}$ & $\overline{XV}$, quorum vterque ad Scaligeri calculum communis eſt. Anne igitur inter hoſce alius locum obtinuit? Atqui ad noſtri rationes, Lacheti annus eſt embolimæus, decimuſtertius nimirum enneadecaeterici Cycli ſecundi, vnde ſaltem res hæc ſalua fieri poſſit. Calculo autem Petauiano etiam annus Cycli huius $\overline{XIV}$ eſt embolimæus.	
.....		.....	. . . . Dithyrambo Athenis vicit.	Pytheâ.
4334	100 1	380	Philoxenus poeta dithyrambicus, Sexagenarius moritur. Videſis ſupra, ad annum periodi 4311.	
* 4337	100 4	377	Anaxandrides comicus primò, *vt videtur*, vicit. Annus epochæ diſparuit; ſed manet archon qui Calleas eſt ſeu Callias, vt Diodoro atque alijs dicitur; quem Chabriam malè nominat Sigonius. Poſt Ariſtocratem archontem, noſtro cum faſtis vulgatis, de annis, exactè conuenit. Ita numerus heic erat $\overline{H\Delta III}$ ſeu $\overline{CXIII}$, vnde is quem adiecimus prodit. Optimè conſentit Suidas in Ἀναξανδρίδης. Et Anno proximo ἐγνωρίζετο, in Olympiadum ἀναγραφῇ, archonte Chariandro.	Calleâ.
4341	101 4	373	Aſtydamas, ludis edendis, vicit Athenis. Ingens arſit Cometes. At Fabulæ Arſtydamas, poeta vtpote tragicus, commiſſione certabat annis anteà $\overline{XXVI}$, aut circiter, archonte Ariſtocrate. Ita tum Diodoro, lib. $\overline{XIV}$. tum Olympiadum ἀναγραφῇ legitur. De Cometa, vide Notas Hiſtoricas.	Aſteio.
4343	102 2	371	Pugna Leuctrica Lacedæmoniorum & Thebanorum, in qua grauiſſima illorum clades. Ita hanc Lacedæmoniorum cladem collocat diſertè Pauſanias in Arcadicis; ita alij. Anno inſequenti potiùs tribuit magnus Scaliger. Vide eum de Emenda-	Phraſiclide.

tione

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Chriſtũ.		Archonte Athenarum
			tione lib. V. pag. 391. Saltem Phraſiclide in fine anni magiſtratum gerente, putat prælium commiſſum. Nam Plutarchus (quem de hac pugna vide in Pelopida & Epaminonda) contigiſſe ait Hippodromij menſis τῇ πέμπτῃ ἱσταμένου. Et Hippodromium cum Hecatombæone confert. Sed ea res ſatis eſt, ſi dies ſpectemus, incerta; de tempeſtate interim anni, non item. Phraſiclidis annus, ad Scaligeri rationes Metonicas, embolimæus, quintus nempe enneadecaeteridis quartæ Metonicæ, incepit II. die Iulij; finiuit eiuſdem menſis XV. in anno ſequente. Et cum ſub id tempus, æſtiuum ſcilicet Solſtitium, quod Plutarchi de Hecamtobæone mentio innuit, prælium commiſſum fuerit, atque noſter annos ſolares ab VIII. Iulij retrò putarit (de qua re, in Apparatu diximus) ſecundum haſce rationes tam in finem Phraſiclidis quam in initium conijci poſſet. Sed annus hic communis eſt Petauio, & incipit III die Iulij, Iunij XXII (aut ſi τῶν ἀνάρχων ἡμερῶν ratio habeatur) XVIII. finitus. Vide autem proximam Epocham, qua forte ad finem eius præturæ neceſſariò trahendum indicatur.	
* 4344	102 3	370	Steſichorus Himeræus ſecundus vicit Athenis. Magalepolis in Arcadia condita eſt.	
			De Steſichoris vide ſupra ad annum 4228. Epochæ numerus heic cum ipſius Marmoris fragmentis aliquot amplis vti & alia pluria diſparuere. At ſi Pauſaniæ fides, ipſum qui adiectus erat numerum reuocare forſan non eſt difficile. Certè ſi noſtro cum Pauſania hîc quemadmodum in priori Epocha, conueniebat, res erit manifeſta. Ille in Arcadicis, Συνῳκίσθη, inquit, ἡ Μεγάλη πόλις ἐνιαυτῷ τε τῷ αὐτῷ καὶ μησὶ τε ὀλίγοις ὕστερον, ἢ τὸ πταῖσμα Λακεδαιμονίων ἐγένετο τὸ ἐν Λεύκτροις, Φρασικλείδου μὲν Ἀθήνησιν ἄρχοντος δευτέρῳ δὲ ἔτει τῆς ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος καὶ δευτέρας. *Condita eſt Megalepolis eodem anno quo & menſibus paucis poſtquam cladem accepere Leuctris Lacedæmonij, Phraſiclide Archonte Athenarum, ſecundo ſcilicet anno Olympiadis CII.* Vide Epocham proximè ſuperiorem. De initio Phraſiclidis anni loqui cum non opinor niſi à noſtro planè diſcedat. Nam ſi menſes illi pauxilli ab initijs eius	

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Chriſtū		Archonte Athenarum.

putandi, tunc hæ duæ Epochæ in vnam concurrere debuiſſent non diuidi. Nec eoſdem annorum numeros alibi omninò iterat noſter præterquam ſemel idque ſub tempus mythicum. Sed quæ ad eundem ſpectant numerum, ſub eodem ſimùl collocare ſolet. Ceterùm annum hic ad Iuliani formulam intelligi opinor à Pauſania quæ, eo ſcribente, paſſim in vſu; neque aliter quam ſi dixiſſet eodem anno Iuliano, à calendis ſcilicet Ianuarijs putato, quo prælium contigit Leuctricum Archonte nempe Phraſiclide, ſeu Olympiadis CII ſecundo, & paucis, poſt ipſum prælium, menſibus, conditam eſſe Megalepolin; id eſt, in annis Olympiadicis, anno poſt Phraſiclidem, proximo, ſeu Olympiadis tertio. Si ita intelligatur tunc ad finem Phraſiclidis non ad initia eius ſpectat ipſum prælium in noſtri Epocha; ſi nempe rectè Plutarchus ſub Solſtitium æſtiuum id collocarit. Sic numerus in Marmore erat HIII, CVI. Sed tam Megalepolis conditum quam Pugnam Leuctricam ſub Phraſiclidis anno ponit Scaliger in Olympiadum ἀναγραφῇ. Vide Petauium de Doctrina Temporum lib. X. cap. XXXI.

4346	103 1	368	Dionyſius Siciliæ tyrannus moritur. Dionyſius filius ſuccedit.	Nauſigene

De anno hoc, cum alijs noſtro conuenit. Exactè ita Euſebius; qui Olympiade CIII collocat Dionyſij iunioris initia. Sed ſi rectè rationes noſtri tenemus, plures aliquot anni Dionyſio patri, quàm vulgo aſſignantur, tribuendi. Certiſſimum eſt malè tam in Græcis quam Latinis Euſebij octodecim duntaxat notari, quod ex ipſo Euſebio, cui Dionyſius tyrannidem inuaſit ſub Olympiade XCIII, ſatis arguitur. Triginta octo habet Helladius in Chreſtomathia. Id rationibus, ex Dionyſij initijs apud Euſebium ſumtis proximat & à Chronologis magnis recipitur. Sed noſtro ſunt XLIII. Vide ſupra ad annum Periodi 4303. & Scaligerum ad Euſebianum numerum MDCXLIX Quæ in in lacuna huius Epochæ ſuperſunt veſtigia Alexandri nomen ſatis indicant. Sed niſi Alexandri Amyntæ F. Macedonum Regis mors & Ptolemæi Aloritæ ſucceſſoris initia fuerint notata, ne ariolari poſſum quid ſibi

velint.

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Chriſtū		Archonte Athenarum
			velint. Spatium fragmenti quod euanuit non diſſentit. Sed prochroniſmus eſt apud Euſebium quinquennij; apud quem Macedonum Regum etiam ſatis turbata ſunt tempora. Sed vide Scaligeri Canonum lib. III. pag. 335.	
4348	103 3	366	Phocenſes Delphis. . . . . Nauſigenem excepit Polyzelus Archon, quem Cephiſodorus, faſtorum conſenſu. Sed quid de Phocenſibus & Delphis annotatum fuerit, ne coniectari quidem poſſum. Græca habent φωκεῖς τὸ ἐν Δέλφοις . . . . . Certè octennio pòſt, Archonte Agathocle, οἱ φωκεῖς καταλαμβάνουσι τὸ ἐν Δέλφοις ἱερὸν *diripiunt Templum Delphicum* quod docent & Pauſanias in Phocicis, & Olympiadis CV anni quarti ἀναγραφή. Sed Cephiſodori annus in faſtis ei quem adijcimus reſpondet.	Cephiſodoro.
. . . . .		. . . . .	Timoheus, nonagenarius moritur. Timotheum Mileſium intellige. De eo vide phephiſma apud Boetium lib. I. de Muſica, & quæ obiter de eo diximus vbi de Nomis ſuprà egimus.	. . . . .
. . . . .		. . . . .	Philippi Macedonis Amyntæ F. Alexandri M. patris, initium. Obitus Artaxerxis Mnemonis Perſarum Regis. Initia Ochi Artaxerxis filij. Vide Scaligerum ad numerum Euſebianum MDCLII de Mnemone. Vide eum item lib. V. de Emendatione pag. 388. & in Canonum tertio. Adi item Petauium de Doctrina Temporum lib. X. cap. XXIX. Atqui Ochi initia & quæ cetera hic annotantur (ſi rectè in notis Hiſtoricis coniectauimus) cis annum Periodi 4348. loca habuiſſe hinc liquet.	. . . . .
4357	105 4	357	. . . . vicit.	Agathocle.
4359	106 2	355	. . . .	Calliſtrato.
. . . . .		. . . . .	. . . .	. . . . .
4		. . . . .	. . . .	. . . . .

Ad *Smyrnæorum* Decreta & Fœdus ab eis & *Magnetibus* percuſſum,

Seu ad Arundellianorum Marmorum II.

TAm de Smyrnæorum & Magnetum Fœdere ad Seleuci Callinici (qui Antiochus etiam dictus eſt, Euſebio teſte; & Pogon, vti habet Polybius libro II.) Aſiæ propriè ita dictæ & Syriæ Regis maieſtatem tutiùs conſeruandam inito, quàm de præuio atque illo quod ſubſequitur Decreto, altum eſt apud ſcriptores ſilentium. Res item ſub eo geſtæ ieiunè nimis & perfunctoriè traduntur. Ceterùm occaſionem vnde conſilium, quo tum in paciſcendo tum in decernendo vſi ſunt, ortum eſt, haud difficile forſan fuerit elicere. Nam binæ Regis in Seleucidem (Syriæ regionem maritimam) expeditiones in Decreto præuio memorantur. Etenim ὑπερβάλλειν εἰς τὴν Σελευκίδα, bis in eodem Decreto vſurpato *Expeditionem facere in Seleucidem* fidentèr vertimus, licet fateamur interim τὸ ὑπερβάλλειν ea notione, pro ἐμβάλλειν ſcilicet, vix reperiri. Sed reperiri tamen non dubito. Diodorus Siculus non diuerſo ſenſu ὑπερβάλλειν εἰς τὴν Αἰθιοπίαν dixit. ἀπὸ τῶν ἀρχαίων (inquit libro I.) χρόνων ἄχρι Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου προσαγορευθέντος, οὐχ ὅπως, τινὲς τῶν Ἑλλήνων ὑπερέβαλον εἰς Αἰθιοπίαν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι τῶν ὅρων τῆς Αἰγύπτου προσανέβησαν· οὕτως ἄξενα πάντα ἦν τὰ περὶ τοὺς τόπους τούτους καὶ παντελῶς ἐπικίνδυνα. Τοῦ δὲ προειρημένου βασιλέως μεθ' ἑλληνικῆς δυνάμεως εἰς Αἰθιοπίαν πρώτου στρατεύσαντος, ἐπεγνώσθη τὰ κατὰ τὴν χώραν ταύτην ἀκριβέστερον ἀπὸ τούτων τῶν χρόνων. Eâdem hîc notione ὑπερβάλλειν vſus eſt qua προσαναβαίνειν & στρατεύειν quæ non aliud ſignificare voluit. Neque enim de priuatorum peregrinationibus locutum eſſe, ſed de Imperatorum expeditionibus (vtcunque ſe aliter habet viri docti latina interpretatio) mihi perſuaſiſſimum eſt. Quin res ipſa (pericula ſcilicet Smyrnæorum vrbi agriſque circumiacentibus imminentia, quæ in Decreto memorantur) non modò verſioni huiuſmodi fauet, ſed nec aliam admitti debere ſuadet, quàm eiuſmodi in qua eductas à Rege copias intelligamus. Expeditionum verò harum Secunda occaſionem Decretis Fœderique præbuit. Atque ea, puto, erat qua bellum Ptolemæo Euergeti Ægypti Regi non magis felicitèr intulit Seleucus quam ciuitatibus,

quæ

quæ defecerant, primò intulerat. Vtranque ex Iuſtino ſeu Trogi Epitomes libro XXVII. potiſſimùm diſcimus. A parricidio auſpicia regni cœperat Seleucus, Berenice nouercâ ſuâ, Ptolemæi Philadelphi filiâ & Euergetis Sorore, & paruulo fratri ex ea ſuſcepto, trucidatis. Daphne ſe clauſerat illa vt cædem, quâ dolo circumuenta paulo pòſt erepta eſt, vitaret. Ibi obſidione cingebatur. In ſororis auxilium aduolans Euergetes ad Babylonem vſque (quod ſcribit Appianus) aſcendit; cui etiam Aſiæ ciuitates quamplures, & perpetrati ſceleris odio ductæ & crudelitatis exemplo territæ, ſe tradunt. Aduerſus has, Euergete domeſticâ ſeditione reuocato, Seleucus ingentem claſſem comparat. Sed *repente veluti dÿs ipſis* (quæ verba ſunt Iuſtini) *parricidium vindicantibus, orta tempeſtate claſſem naufragio amittit. Nec quicquam illi ex tanto apparatu præter nudum corpus & ſpiritum, & paucos naufragÿ comites reſiduos fecit. Miſera quidem res ſed optanda Seleuco fuit. Siquidem ciuitates, quæ odio eius ad Ptolemæum tranſierant, veluti dÿs arbitris ſatisfactum fuiſſet, repentina animorum mutatione in naufragÿ miſericordiam verſæ Imperio ſe eius reſtituunt.* Atque hæc prima, ni fallor, eſt Expeditio cuius heic mentio. Secunda ſequitur in eiuſdem verbis. *Lætus igitur malis ſuis & damnis ditior redditus, veluti par viribus, bellum Ptolemæo infert; ſed quaſi ad ludibrium tantùm fortunæ natus eſſet, nec propter aliud opes regni recepiſſet quàm vt amitteret, victus prælio non multò quàm poſt naufragium comitatior trepidus Antiochiam confugit.* Neque verò coniecturæ fidem adeò minuit quod nulla Iuſtino Seleucidis heic mentio ſit. Etenim claſſe vſum eſſe Seleucum tam in Secunda quam Prima Expeditione neceſſum eſt vt credamus. Nec fieri potuit vt alitèr Ptolemæum laceſſeret, niſi per Iudæam aut Arabiam, immenſis itineribus, in Ægyptum permeaſſet, quod nemo ſanus autumet. Soluiſſe autem claſſem in vtraque, ex portuoſo Seleucidis litore, quod regni clauis erat, ſuadet opportunitas loci qui tum in ciuitates quæ defecerant tum in Ægyptium copias commodiſſimè emittebat. Nec antequam ſe reſtituerant Ciuitates, aliunde emittere tutò potuiſſe Seleucum veriſimillimũ eſt. Id igitur quod in Decreto primo eſt ὑπερβάλλειν εἰς τὴν Σελευκίδα intelligimus, pro eo quod eſt *copÿs militaribus tam ad nauale quam terreſtre bellum inſtructis in Seleucidis littora tranſire.* quod ita bis ſub initijs regni ſui Seleucum feciſſe exiſtimandum eſt. In ciuitatibus autem Aſiæ quæ fidæ ei ſemper remanſerant, Smyrna fuit; vrbs vtpote, quæ etiam, Romanis poſteà ſummâ rerum potitis, conſtantiſſima fuit, eoque nomine ante alias omnes liberas Aſiæ ciuitates clariſſima (quod memoratur in excerptis Polybij legationibus XXV & XXXVI) & θέατρον τῆς Ἑλλάδος, Ἀσίας κόσμος & πρόσχημα, Ioniæ στέφανος, & γῆς ἄγαλμα Ariſtidi, & καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πολέων Luciano in Imaginibus dicta. In ijs verò ciuitatibus quæ maieſtatem Regis comitèr conſeruare deſierant, & cum Smyrnæis, vicinis nempe, bellum geſſerant, Magneſia erat; quod ex ipſis Decretis & Fœdere ſatis manifeſtò ediſcitur. Poſt ſecundam igitur Seleuci expeditionem clademq; ſecutam, Smyrnæorum

orum (qui à Seleucide quamuis longè diſſiti, Regijs tamen malis nimimùm implicati erant) Duces, quibus nimirùm belli pacisque ius à populo permiſſum eſt, cum Magnetibus legatione egerunt, vt eorum amicitiâ, tum ciuium libertati tum maieſtati Regiæ prouidè conſuleretur. Aſſentit Populus Magneſius, miſſis etiam legatis ad Smyrnenſem populum qui totius rei fundus factus eſt. Sed ciuilitèr & prudentèr quicquid de alterutra Expeditione vltra dici potuit, tam in Decretis quam in Fœdere, omiſſum eſt, ne expreſſiori, ſiue inuidioſæ regij apparatus cauſæ, ſiue infelicis exitus, memoriâ, aut defectionem Ciuitatibus aut parricidium Regi obliquè exprobrari videretur. Populus autem vterque æquè liber erat ante Fœdus initum, vti etiam populus Palæmagneſius in Decreto, quod Fœdus ſequitur, memoratus. Eo ſcilicet modo liberos fuiſſe ſentio quo populi, qui, cum ſui Iuris ſint, ſuperioris nihilominùs maieſtatem comitèr conſeruare tenentur ad mentem Proculi L. 7. D. de Captiuis & Poſtliminio. Neque alitèr τὰ πράγματα τῷ βασιλεῖ διατηρεῖν & ἀντιλάβεσθαι τῶν πραγμάτων heic intelligo quam τὴν ἀρχὴν καὶ δυναστείαν τηρεῖν, quo loquendi genere vtitur Polybius alijque Græci pro eo quod eſt *Imperium & Maieſtatem conſeruare, aut comitèr conſeruare*. De Phraſeos illius vi, Politici & Iuriſconſulti obitèr. Ipſâ verò Fœderis, quod ex eorum genere eſt quæ inæqualia ſunt, formulâ plurimùm minuitur Magnetum libertas. Et quod ſpecie Fœdus eſt, reuerà eis precaria erat ſeruitus.

Pag. 22. στρατηγῶν γνώμῃ.] Etiam Pſephiſma Athenienſium de Legatis ad Philippum Regem mittendis qui de Pactis ſeruandis cum eo agerent, archonte Heropytho, apud Demoſthenem oratione de Corona, τῇ βουλῆς καὶ στρατηγῶν γνώμῃ factum eſt; vti illud quod ibi ſequitur πολεμάρχου γνώμῃ, *Polemarchi ſeu Magiſtratus qui bello præerat conſilio*. Erant autem στρατηγοὶ, ſeu Duces, quos & Prætores recte dicas, atque etiam Polemarchi (huius nominis vnicus erat apud Athenienſes, Magiſtratus ordinarius; illius; decem) in Græcis plerunque rebuſpublicis, viri ſummâ fide & prudentiâ, quibus ciuitatis Præſidium Cuſtodiaque, atque rei militaris adminiſtratio tam pacis quam belli temporibus, veluti fermè dictatoribus, mandabatur. Diſertè de huiuſmodi magiſtratibus locutus Ariſtoteles, Politicorum VI capite VIII, καλοῦσι δὲ inquit, στρατηγοὺς καὶ πολεμάρχους τοὺς τοιούτους, *id Genus Magiſtratus vocant Polemarchos & Strategos*. De Strategis item, apud Athenienſes atque eorum in legationibus ordinandis (quæ res ad Marmor noſtrum ſpectat) munere, conſulas Pſephiſma in Legatos aliquot, in quibus Antiphon Rhetor erat; quod habetur apud Plutarchum in Antiphontis vita. Sed vide Sigonium de Republica Athenienſium lib. IV. cap. V.

Pag. 22. Θεὸν Ἀντίοχον καὶ θεὰν Στρατονίκην ἱδρῦσθαι παρ' ἡμῖν] Antiochum Antiochi Soteris filium, Callinici patrem, *Theon*, ſeu Deum dictum paſsìm apud veteres legimus. Cognomen primò ſortitus eſt (ſic Appianus in Syriacis) apud Mileſios eò quod Timarchi tyrannide eos liberâſſet. Sed Stratonicē alibi Deam nuncupatam minimè comperio. Sed nec huius, aut illius apotheoſeos veſtigium vllum; quæ tamen per ἱδρῦσθαι heic innui

nui videtur. Illud autem *conſecrari* vertimus & intelligimus pro eo quod eſt fanis, delubris, ſeu καθιδρύμασι aut ſtatuis, ritu ſacro poſitis, in Deorum album referri. Non diſſimili forte ritu, ab eo quo Nicator relatus eſt ab Antiocho Sotere filio (de qua re Appianus) aut à Smyrnæis Homerus poeta, de cuius apotheoſi Strabo lib. XII. & Cicero Oratione pro Archia. Idem honos habitus eſt ab Athenienſibus Lemni incolis, Seleuco Nicatori & Antiocho Soteri, proauo ſcilicet & auo Seleuci noſtri, quod ſcribit Phylarchus apud Athenæum libro VI. De Stratonica autem hac, quæ Seleuci Nicatoris patris indulgentiſſimi vxor Antiocho Soteri filio, Callinici auo, qui eam efflictìm deperibat, conceſſa eſt, & de Eraſiſtrati archiatrorum principis, in amore illo tum indagando tum promouendo ſagacitate, viſendi ſunt Plutarchus in Demetrio, Lucianus de Dea Syria, Euſebius in Chronico Græcè edito, Appianus, Suidas in Seleuco, Valerius Maximus lib. V. cap. VII. Eraſiſtrati etiam artificium iſtud tangit Galenus in περὶ τοῦ προγινώσκειν.

Pag. 23. Τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη.] Ἔθνη, ſeu Gentes, pro ſingularium Prouinciarum incolis, ſeu Prouincialibus eodem iure vtentibus, heic ſumitur; non pro integris populorum nationibus. Neque enim ſolummodò Regibus & Principibus qui vicinis populis præerant, ſed etiam vrbibus & ſingulis prouincijs hanc gratiam ſuam de Aſyli iure erga Smyrnæos, meritò indicari voluit Seleucus. Omnium enim illorum interfuiſſe eam ſcire nemo non videt. Eodem ipſiſſimo ſenſu τὸ ἔθνη ſæpiùs habetur apud Marcianum Heracleotem iuniorem illum (non τῆς περιηγήσεως autorem) in Periplo; quem libentiùs heic laudo ideò quod & vrbes clariores, & τὰ ἔθνη, ſeu Gentes, hac notione ſumtas, quæ Inſulæ maiores Britannicæ ſeculis habuerint vetuſtioribus, accuratiùs enumerat cum fluuijs, promontorijs & inſulis, idque quod ſciam, ſolus; ſed à rerum Noſtratium Conſarcinatoribus nimiùm neglectus. De Hibernia ἔχει, inqnit, ἔθνη ιϛ΄. πόλεις ἐπισήμους ιε΄ ἀκροτήρια ἐπίσημα πέντε, νήσους ἐπισήμους ἕξ, *habet Gentes* ſeu *Prouincias* XVI, *vrbes inſignes* XV *Promontoria inſignia* V, *Inſulas inſignes* VI. Et de Albione, quam nunc magnam Britanniam appellant, ἔχει δὲ ἐν αὐτῇ, ait, ἔθνη λγ΄ πόλεις ἐπισήμους νθ΄ ποταμοὺς ἐπισήμους μ΄ ἀκρωτήρια ἐπίσημα δ΄ χερσόνησον ἐπίσημον ἕνα, κόλπους ἐπισήμους ε΄ λιμένας ἐπισήμους γ΄, *Continet in ſe Gentes*, ſeu *Prouincias* XXXIII, *vrbes inſignes* LIX, *fluuios inſignes* XL, *Promontoria inſignia* IV, *peninſulam inſignem vnam ſinus inſignes* V, *Portus inſignes* III. Ptolemæo recentior eſt hic Marcianus. Nam eum citat. Sed verò cum hiſce numeris compara Ptolemæi Chorographiam Britanniarum.

Ἱερὸν τῆς Στρατονικίδος Ἀφροδίτης.] Aphrodite ſeu Venus Stratonicis, præterquam Tacito, veterum nemini memoratur. Dictum autem à Stratonice puto, non aliter atque Æneis ab Ænea appellata eſt Venus cui extruxerunt Troiani Italiam petentes fana bina. Propè Leucadem alterum; alterum apud Actium; quod memorat Dionyſius Halicarnaſſenſis lib. I. Nam rariſſima ſunt exempla quæ Deos Deaſue à perſonis ali s quàm maioribus ſuis denominatos exhibent, licèt quæ à locis, ſint

ſint paſsim obuia. Et ſatis obuij ſunt etiam noui Dij, ex adulatione ſpurciſſima nati, qui priſcis cognomines, vt Pythonice Venus, Themaſo Hercules, Iulia Iuno & quæ ſunt eiuſmodi. Videſis Caſauboni Animaduerſ. in Athenæum lib. VI. cap. XIV. Huius autem generis ſi hæc noſtra fuiſſet, Stratonice Venus, non Sratonicis, quæ tantum denominatiuum eſt, dicta fuiſſet. Neque aliam opinor fuiſſe hanc Venerem quàm ipſiſſimam Deam Syriam, Aſſyriam ſeu Hieropolitanam, quam à Stratonice longè ante alia numina cultam ſatis oſtendit Lucianus vbi illam per inſomnium, dum adhuc Nicatori cohabitaret, monitam, Hierapolim ſe contuliſſe narrat, templum Deæ inſtauráſſe & per triennium operi aſſiduè, cum Combabo itineris comite, incubuiſſe. Smyrnæi autem, vt ſiue Stratonicen ipſam ſiue maritos, ſiue filium, ſiue nepotem, ſiue hoſce omnes ſimul demererentur, templo etiam eidem Deæ ſacrato, à Stratonice eam non immeritò denominabant; obtenſo forſan interea (quod in rebus huiuſmodi fieri ſolitum) oraculi imperio vti etiam Romæ trecentis aut circitèr annis poſteà obtendebant, quod ex Tacito mox oſtenditur. Neque omninò obſtat quod apud Lucianum non Aphrodite ſed Ἥρη & Ἥρη Ἀσσυρίη ſeu Aſſyria Iuno numen Hieropolitanum indigitetur. Nam, vt prætermittam notiſſimam illam Numinum apud Gentium Theologos confuſionem, qua eis quæ vnius ſaltem ſexus ſunt, vnitas etiam diuinitatis plerunquè tribuitur; Hierapolitana Dea non minùs Aphrodite quam Iuno nominanda erat, imò potius ſanè Aphrodite, quod etiam benè norunt Smyrnæi indigitamentum eius ad amuſſim proculdubiò ab hierophantis anteà edocti quàm nomen ſacratum evulgarent. Vtut enim Iunonis Græcorum ſpeciem præ ſe maximè ferebat, aliarúmque quamplurium Dearum quidpiam habebat; ceſto etiam ſeu adumbrandi amoris illecebras tunicâ (nam tunica ceſtus erat, non cingulum; quod optimè docet Nicolaus Rigaltius in Notis ad Onoſandrum) induta ſedebat. Indumentum autem illud proprium erat (quod ait etiam ipſe Lucianus) duntaxàt Vraniæ quæ ipſiſſima Aphrodite ſeu Venus eſt. Κεστὸν, inquit, ἔχει τῷ μούνῃ τῇ Οὐρανίῃ κοσμέουσι. Atque diſertè Plutarchus Hieropolitanam, tam Aphroditem quam Iunonem, ſeu Ἥραν dictum ſcribit in vita Craſſi. Quin Ptolemæus Deam Orientalibus quibuſcunque nominibus vocitatam, Aphroditem fuiſſe ait in ſecundo Tetrabibli. Hoc autem nomen atque eiuſmodi alia Græcorum vocabula Aſſyrijs planè peregrina erant. Ijs verò Vraniam hanc Μύλιττα, ſeu Μύλιττα dictam eſſe teſtes ſunt Herodotus in Clio & Heſychius. Μύλιττα autem Γενέτειραν, ſeu Genetricem denotat Syris, vt Ἄλιττα pro eodem numine Arabibus etiam, apud Herodotum loco citato, vſurpatum. Ita omnia in Venerem conueniunt. Sed de Orientalium Venere, nos plura, in ſecundo Syntagmate de Dijs Syris.

Pag. 23. Ἄσυλον εἶναι.] Ius igitur Aſyli, quo fruebatur Veneris Stratonicidis fanum, magis Callinici Regis beneficium erat quam ex oraculo Apollinis natum. Hoc tamen ſolummodò vt iuris ſui argumento vſi ſunt Romæ, ſub Tiberio Imperatore, Smyrnæorum Legati in certamine illo de Græcarum vrbium Aſylis. Nam vbi, ex Decreto

Se-

Senatus, ciuitatum quæ in eo certamine & iura ſua & Legatos miſerant, aliæ Regum qui, ante vim Romanam, valuerant, ſancita, ad Aſyla ſua firmanda, ediderunt, aliæ autem, quod ſcribit Tacitus Annalium tertio, obſcuris duntaxàt ob vetuſtatem initijs nitebantur; in his Smyrnæos ponit, vtpote qui *oraculum Apollinis cuius Imperio Stratonicidi Veneri Templum dicauerant* (quæ eius verba ſunt) prætexuere. Obſcura ſcilicet numinis iuſſa magis quam expreſſiſſima hominum ſancita, periclitanti cauſæ patrocinari ſatis imprudentèr exiſtimabant. Sed cautiùs poſteà egit Polemon Sophiſta iuris peritiſſimus. Nam renaſcente, ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ Σμύρνῃ ναῶν καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῖς δικαίων ſeu *de fanis Smyrnæorum* (quorum is Syndicus erat) *fanorumque iuribus controuerſiâ*; orationi illius poſthumæ in iudicio ſolum lectæ tanta argumentorum vis inerat, vt ſecundum Smyrnæos decerneret Imperator Antoninus, vti ſcribit in Polemonis vita Philoſtratus. Vix dubitare poſſum quin Aſyli huius iura in iudicium tuuc reuocata fuerint & regia ſancita (quorum in hoc Decreto mentio eſt) præ futili ſuperſtitione ſub Tiberio neglecta, in legitimas probationes à ſophiſta ritè adhiberentur.

Pag. 23. Καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν ἱερὰν καὶ ἄσυλον] Ita non ſolùm Fanum ſed & Vrbs tota & Deæ ſanctitatis particeps & confugij locus erat. E Fano ſcilicet nemo in ius erat vocandus, nedum rapiendus; ex Vrbe, nemo qui vicinis damnum iniuriamue intulerat, in deditionem repetendus. Sic ἀσυλίας ius in vtroque intelligo. Templa autem aliquot Aſyla, Lucos item, Aras, Statuas, apud veteres non raró habemus. Sed vrbem totam aſyli iure potitam eſſe, alibi quam apud Iudæos (quibus in hac re caſus erat tantum ſingularis, fortuiti ſcilicet homicidij) rariſſimum eſt in ſcriptis veterum. Sed in Titi numiſmatis habetur ΠΑΡΑΙΤΩΝΙΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΥ; & in Domitiani ΑΔΜΕΔΕΡΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΥ. Thapſacenorum Ciuitati idem tribuitur in Traiani; Gabalitarum in Elagabali nummis. Et alia ſunt eiuſmodi. Nonnullis verò ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ reperitur. Ita dicitur Cæſarea in Septimij Getæ nummis. Ita aliæ aliquot. Etiam Senatus Smyrnenſis in Auguſti aliquot ἱερὰ σύγκλητος καὶ ἐλευθέρα vocatur. Sed de Perſicæ, Hierocæſarienſium Dianæ Templo & duobus milibus paſſuum tributa inuiolabilis perfugij ſanctitate, vide Tacitum annalium tertio. Quin incolas totius inſulæ quæ ſparſis circa Britanniam & olìm deſertis proximabat, ἱερὺς πάντας καὶ ἀσύλυς à Britannis habitos ait, Demetrius perluſtratū ſub Hadriano Imperatore miſſus, apud Plutarchum libro de Defectu oraculorum. Et, vti Proclus locum Plutarchi intelligit in primo libro ad Platonis Timæum, inſula ipſa cum fuerit ſacra, erat διὰ τῦτο ἄσυλος ἀνειμένη ὑπὸ τῶν κρατύντων *ideo etiam à principibus, vt aſylum habitum*. Samothracia item inſula, *Sacra erat & auguſti tota atque inuiolati Soli*, quod legimus apud Liuium Decad. V̄. lib. V̄. Vnde erat, quod Perſeus vltimus Macedoniæ Rex, à Paulo Æmilio victus, inuiolatus extitit, vti etiam Plutarchus memorat in Æmilio. Ceterum licentia, quæ in prætexendo per vrbes Græcas (in quibus

Smyrna) Aſyli iure nimiùm crebuerat, ſub Tiberio Senatuſconſultis coercita eſt, & modus præſcriptus. *Facta*, inquit Tacitus, *Senatus conſulta, quîs multo cum honore, modus tamen præſcribebatur; iuſſique ipſis in templis facere aras ſacrandam ad memoriam, neu ſpecie religionis in ambitionem delaberentur.* Modus perſonarum qualitati, locorum ſpatio, tempori fortè datus. Ita Aſylorum iura per has Ciuitates tantum innouata erant, minimè autem omnia quæ vſquam erant abolita, quod ſatis inconſideratè (vt rectè notat Lipſius) Suetonio elapſum eſt in Tiberio cap. XXXVII. Et fruſtrà nimis facit Petrus Gambacurta qui Taciti verba Suetonio non aduerſari contendit. Videſis eum de Immunitate Eccleſiarum lib. I. cap. XVII. Gentium autem Fana, ſeu templa, nonnulla tantum aſyla fuere; vnde Liuius libro XXXV. fanum lucúmque Apollinis Delij ea dicit fuiſſe religione & eo iure ſanctum, quo ſunt templa quæ aſyla Græci vocant. Videſis Strabonem de Neptuni Aſylo in Calabria lib. VIII. Templum item Meccanum, in Alcorano, Aſylum eſt; quod legitur Azoara I. Sed Chriſtianorum in vniuerſum omnia, poſt adultum fere Chriſtianiſmum, templa confugis ſalutem præſtabant. Et maieſtatis crimen erat eos abducere, etiam verberibus, tonſurâ, & deportatione luendum. Vide Titulos de His qui ad Eccleſias confugiunt in vtroque Codice, & de Crimine ſacrilegij in Iuſtinianeo; ſanctionem item Theodoſij & Valentiniani Concilio Epheſino ſubiunctam. Conſule etiam Petri Ærodij Rerum Iudicatarum lib. I. tit. IX. Atqui præter iuris tum Ciuilis tum Sacri vtriuſque Imperij commentarios & varios ſingularium Gentium mores quibus & firmatum ſæpiùs eſt & mutatum Aſylorum in Eccleſijs ius, conſulenda eſt Conſtitutio nupera Gregorij XIV. Pontificis Romani qua modus etiam huic iuri præſcriptus eſt. Reperitur apud Laertium Cherubinum in Bullarij tomo II. pag. 694. Quin ea editis Proſperi Farinacij & Petri Gambacurtæ interpretamentis illuſtratur. Vide item Petri Sarpi de Iura Aſylorum librum ſingularem. Nec verò omninò ingratum forſàn fuerit ſi de ſingulari Aſyli iure, quo etiam in vniuerſis ſuis ædibus gaudebat olim tam Templariorum, dum ſtetere, ſodalitium, quam Hoſpitalariorum, deciſionem Anglicanam, eamque non contemnendam, ex vetuſto rerum Hoſpitalariorum Codice Ms. heic obiter adiecero. Maximè cum in Commentarijs iuris noſtri vix reperiatur id genus deciſionum veſtigium aliquod; ſed deciſio eiuſmodi integra omninò nullibi. Anno Henrici quarti Angliæ Regis decimo, qui vulgaris eſt Chriſti 1446, menſe Iulio, ſedentibus pro tribunali Wintoniæ Guilielmo Hankeford & Guilielmo Skrene, iudicibus nempè ad reos, iuxta patrium ritum, cuſtodiâ liberandos diplomate principali conſtitutis, accuſatus eſt furti Iohannes Gore, qui ſe minimè iudicio ſiſtendum eſſe excipit, ſed planè eximendum eò ſcilicet quod à domo quadam vi abreptus fuiſſet, quæ Hoſpitalariorum vtpote poſſeſſio, iure Aſyli potiebatur vti & eorundem ceteræ; Siue *quod ipſe* (vt ipſiſſimâ iuris noſtri formulâ, vtcunque barbarâ, vtar) *pro felonia prædicta fugit ad quandam domum Prioris & fratrum Hoſpitalis*

S.

S. Iohannis Ieruſalem in Anglia in **Burghton** *vocatam* **Spittlehouſe** *quæ quidem domus priuilegiata exiſtit, ſicut ceteræ domus eiuſdem priuilegiatæ exiſtunt, petendo in eadem domo priuilegium hoſpitalis prædicti. Et dicit quod ipſe ab eadem domo per Conſtabularios villæ prædictæ & alios æmulos ſuos manu forti contra voluntatem ſuam extractus fuit, & petit quod ipſe ad domum prædictam reſtituatur.* Adeſt etiam Hoſpitalariorum Procurator qui domum eam fuiſſe aſſerit olim Templariorum, & Priuilegia Templarijs ab Innocentio ...., Hoſpitalarijs ab Vrbano III, indulta exhibet, *ne quis in illos, qui ad domos eorundem fratrum pro ſalute ſua confugiunt vel in res eorum infra ambitum domorum ipſarum, manus iniiciat violentas.* Ijs, qui contra fecerint, anathemate feriendos, appellatione omni ceſſante. Quin priuilegio eodem perpetuò à tempore primæ conceſſionis, tum Templarios tum Hoſpitalarios (ad quos etiam, extincto ſub Clemente V, Pontifice Romano, Templariorum ſodalitio, pleraque eorum bona, principium conſenſu, applicata ſunt) ita vſos eſſe, vt ſi quis criminis cuiuſcunque, *Feloniæ* dicti, reus ad eorum domum quamcunque confugeret non minus inuiolatam ibi pacem ſortiretur, quàm ſi ad ſanctam Eccleſiam confugiſſet. Clementis Bulla de applicandis Templariorum bonis habetur in Laertij Cherubini Bullario, tomo I, pag. 149. Vt autem de veritate, ad ritum partium, conſtaret, euocant è vicinia iudices duodecem viros qui, iuramentis præſtitis, de priuilegij vſu pronuntiarent. *Hi dicunt ſuper Sacramentum ſuum quod prædicta domus vocata* **Spittlehouſe**, *nuper fuit in poſſeſſione Prædictorum religioſorum virorum fratrum Militiæ Templi & modo in poſſeſſione prædictorum nunc Prioris & Fratrum prædicti Hoſpitalis S. Iohannis Ieruſalem in Anglia exiſtit. Et quod prædictus Iohannes* **Gore** *fugit vſque eandem vocatam* **Spittlehouſe** *pro Felonia prædicta & petijt ibidem priuilegium prædicti Hoſpitalis S. Iohannis Ieruſalem in Anglia & in eadem domo extitit quouſque ab eadem domo contra voluntatem ſuam per quoſdam æmulos ſuos manu forti extractus fuit prout idem Iohannes* **Gore** *ſuperius allegauit. Et vlterius dicunt ſuper Sacramentum ſuum quod tam prædicti nunc Prior & Fratres Hoſpitalis prædicti necnon omnes prædeceſſores ſui Priores & Fratres Hoſpitalis illius temporibus ſuis huiuſmodi priuilegium à tempore conceſſionis eiuſdem habuerunt & ſemper hucuſque continuarunt, videlicet quod quilibet homo ſiue femina ad aliquam domum tam prædictorum fratrum Militiæ Templi tempore ſuo quam prædictorum nunc Prioris & fratrum Hoſpitalis prædicti ac prædeceſſorum ſuorum Priorum & Fratrum Hoſpitalis illius temporibus ſuis pro aliqua Felonia, pro ſalute ſua fugiens habuit in eadem domo ad quam ſic fugit & in qualibet domo domorum prædictarum haberet huiuſmodi priuilegium & libertatem prout in Sacroſancta Eccleſia tunc temporis pro eodem delicto exiſteret; prout Willielmus de* **Wakefield** (is Hoſpitalariorum Procurator fuit) *pro prædictis Priore & Fratribus Hoſpitalis prædicti ſuperius allegauit. Et vlterius dicunt quod licet aliquis pro ſalute ſua*

ad

ad aliquam domum domorum prædictarum pro aliqua felonia in forma prædicta fugiens ab eadem domo extractus fuiſſet, ipſe ſemper occaſione priuilegii prædicti ad huiuſmodi domum a toto tempore prædicto reſtitutus fuit. De reſtitutione dubitant Iudices, vnde cauſa ampliata eſt etiam in æſtiuam anni proximi ſeſſionem. Quâ, poſtquam intereà à procuratoribus regijs priuilegium impugnatum eſt, & alterutrinque diſceptatum, & res, à ceteris etiam qui iudicijs præerant, maturè eſt perpenſa, ſecundum reum, Aſyli nomine, fertur Sententia. Neq; hæc ſane indigna quæ, formulâ forenſi, interſeratur. *Auditis & plenius intellectis tam Recordo prædicto quam diuerſis & non modicis legis peritorum rationibus pro Domino Rege in hac parte factis ac habito prius inde auiſamento tam Iuſtitiariorum Domini Regis in vtroque Banco, quam ſeruientium Domini Regis ad legem, necnon aliorum peritorum de eiuſdem Domini Regis conſilio per Præfatos Willielmum* **Pankeford**, *& Willielmum* **Skrene**, *pro iure Domini Regis in hac parte ſaluando ad hoc requiſitorum, videtur Iuſtitiariis hic quod prædictus nunc Prior & Fratres Hoſpitalis prædicti huiuſmodi priuilegium, prout ex parte ſua in forma prædicta allegatum extitit, habere debeant. Ideo conſideratum eſt quod prædictus Iohannes* **Gore**, *ad prædictam domum prædicti Prioris Sancti Iohannis Ieruſalem in Anglia vocatam* **Spittlehouse** *in* **Burghton**, *ad quam idem Iohannes* **Gore** *pro felonia prædicta fugit petendo ibidem priuilegium Hoſpitalis prædicti & extra quam idem Iohannes* **Gore** *poſtmodum per Conſtabularios Villæ prædictæ & alios æmulos ſuos manu forti contra voluntatem ſuam in forma prædictæ extractus fuit, reſtituatur. Et Reſtituitur per Vicecomitem Comitatus prædicti.* Accuſationis, Exceptionis, Ampliationis, & Sententiæ formulam integram olim exſcripſimus ex vetuſto, quem diximus, Codice qui locupletiſſimus eſt rerum ad Hoſpitalarios ſpectantium Theſaurus. Sed ſub Henrico, Angliæ Rege, VIII, legibus in ordinum Comitijs latis antiquata ſunt huiuſmodi Aſylorum iura; & plane apud nos euanuere.

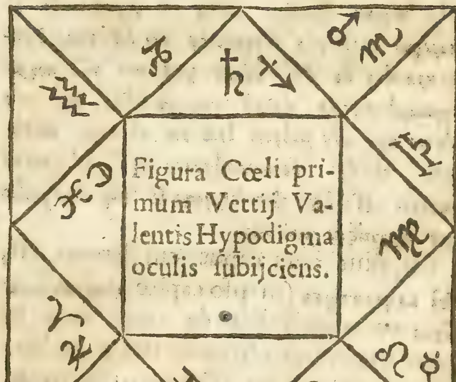
Pag. 24. Ἀγαθῇ τύχῃ δέδοχθαι] benè ominandi cauſâ ἀγαθῇ τύχῃ & ſermocinationibus Græcorum adhiberi & inſcriptionibus præfigi ſolitum eſſe notiſſimum eſt. Haud aliâ notione quam *quod bonum felix fauſtumque ſit*, *fors fuat* & quæ ſunt eiuſmodi Romanis in vſu erant. In vtroque Decreto heic reperitur & ad extremum Fœderis. Sed non ita multa ſunt exempla huiuſmodi, in Decretis aut Fœderibus, vſus. Vide Annuas Athenienſium & Lacedæmoniorum inducias apud Thucydidem lib. IV. Eæ τύχῃ ἀγαθῇ τῇ τῶν Ἀθηναίων pactæ ſunt. Laconum item Decretum, non diſſimili auſpicio fit, de Epictetæ Grinni filiæ legato, apud Ianum Gruterum in Inſcriptionibus pag. 217. Etiam pro eo quod eſt Romanis *quod felix fauſtumque ſit* expreſſè ſubſtituunt Græci Ἀγαθῇ τύχῃ vti habetur apud Appianum lib. IV. de bello Ciuili. Id καλῶς γένοιτο eſt Helleniſtis Maccubæorum primo cap. VIII. 23. Et Donatus ad Terentij Hecyram *fors fuat* vſurpari ait, pro *bona fortuna ſit* vnde etiam nos, *cum bona fortuna*, verbum verbo reddentes heic vertimus.

Pro eodem præfigebant etiam edictis Romani *Bonum factum*; quod videre eſt (vt teſtimonia id genus cetera, quæ ſatis obuia ſunt, prætermittam) in reciproco illo mathematicorum edicto de Vitellij nece apud Suetonium cap. XIV. Vbi tamen non ſolum edictorum formulam eos irriſiſſe puto, ſed etiam ſiue artis ſuæ, cuius item amantior erat imperator, vocabulis ritè ſeruatis ipſis (ſi Græcè ſcribebant, quod eſt ſatis ſimile veri) ſiue intellectis & indicatis (ſi Latinè) homonymiâ acriùs eum ſugillâſſe. *Bonum factum* (ita latine, ad formulam edicti, noctu ludebant mathematici, poſtquam eiuſmodi formulâ interdiù eos Italia intra Kalendas Octobris excedere iuſſerat) *ne Vitellius Germanicus intra Kalendas Octobris vſquam eſſet*, quod græcè ſonâſſet Ἀγαθῇ τύχῃ. Βιτέλλιος ὁ Γερμάνικος ἐντὸς τῶν καλάνδων τῶν τοῦ Ὀκτωβρίου ἀπαλλαγήσεται τοῦ βίου. Homonymia duplex fuiſſe videtur; tum in eo quod tam ſenſu indicatiuo quam optatiuo intelligi poſſet τὸ Ἀγαθῇ τύχῃ, tum quia *Fortuna bona* ſeu Ἀγαθὴ τύχη, aut *bonum factum* idem innuens, tam ex artis ritu quam ex edicti formula, petenda erat. Etenim Fortunam, quæ in tota ratione mortalium ſola vtranque, vt ait ille, paginam facere exiſtimabatur, ſiue Ἀγαθὴν & bonam ſiue κακὴν, φαύλην aut malam nominabant mathematici, prout ſyderum in thematis genethliacis poſitura & τοῦ κλήρου τῆς τύχης ſeu *ſortis Fortunæ* habitudo prædictionis argumenta ſubminiſtrabant. Neque id ſolum in hominum ſed & vrbium & imperiorum thematis obtinebat. Aut igitur infelicem exitum, ἀγαθῆς τύχης *bonæ fortunæ* ſeu *Boni facti* (quod idem eſt) nomine Imperatori cuius ex themate malam fortunam ſeu exitium compererant, ironiâ innuebant; aut conſulto ſimul vrbis ſeu Imperij Romani themate (vti artis illius præceptis oportet) Bonam ex tyranni nece Fortunam imperio, ſolennibus edicti vocabulis, quæ, eodem ſono fere, non diſſimili ſenſu, Aſtrologiæ propria erant, vſi edicebant. Non ſum neſcius interim τὰ ἐπίκτητα ſeu res externas plerunque à magiſtris, Sorti Fortunæ tributas eſſe. Sed, cum multiplex fuerit eiuſdem Sortis ſignificatio; in vitæ etiam datoribus ſeu aphetis, teſte ipſo Ptolemæo, primarium obtinet locum. Vnde prout ſiue à locis ſiue à ſtellis anæreticis ſeu interficientibus læditur, mortis genus oſtendere putatur. Vide, ſi placet Hermetem in Carpo, Aphoriſmo LXXVIII. Et Vettius Valens Antiochenus, Aſtrologus vetuſtus, necdum typis editus, Sortem Fortunæ, quam Κυρίαν τοῦ σώματος appellat, Lunam, Sortem verò Dæmonis ſeu Genij Solem (qui eidem Vettio νοῦς καὶ δαίμων κοσμικῶς ὑπάρχει) denotare ait. Huic igitur τὰ πρακτικὰ ſiue res agendas ſeu athla (vti vocat Manilius) tribuit; illi τὰ σωματικὰ ſiue quæ ad corpus ſpectant; nimirùm Sanitatem, Morbos, Pulchritudinem, Necem & quæ ſunt id genus alia. Ita ſcilicet τῶν Ἀνθολογιῶν ſiue Floridorum libro IV. Vbi περὶ διαιρέσεως χρόνων ἐμπράκτων καὶ ἀπράκτων agit juxta ſtellarum errantium periodos & ἀφέσεις ſeu in tempora miſſiones, quas vulgus hodiè aſtrologorum *prorogationes* vocat. Adijcit inſuper ibidem caput περὶ χρόνων διαιρέσεως ἀπὸ κλήρου τῆς τύχης καὶ δαίμονος, ſiue de rebus Sortibus Fortunæ & Genij aſſignatis. Ἐπὰν οὖν, inquit, σωματικοὺς χρόνους ζητοῦμεν, οἷον κλιμακτῆρας καὶ ἀσθενείας ἢ αἱμαγμοὺς

μαγμοὺς, πτώσεις, σίνη, πάθη καὶ ὅσα ποτε ἂν ἥκει τῷ σώματι περὶ ῥώσεως, τέρψεως, ἡδονῆς, κακονῆς, ἐπαφροδισίας, ἀπὸ τοῦ κλήρου τῆς τύχης διεκβαλλόμενα ζωδιακῶς. Καὶ οὗ ἂν καταλήξῃ ὁ χρόνος, λογιζόμεθα τὸ ζώδιον καὶ τοὺς ἐπόντας ἀστέρας ἢ μαρτυροῦντας, πῶς σχηματίζονται πρὸς τὸν καθολικὸν οἰκοδεσπότην τῶν ἀφετικῶν χρόνων, καὶ πότερον ἐπίκεντροι οἱ χρόνοι κατὰ τὸν κλῆρον εἰσὶν ἢ ἔκκεντροι. Ideoq; Ἀγαθὴν τύχην & Ἀγαθὸν δαίμονα velut Deos contubernales habemus apud veteres. Vide Ariſtidis orationem ſacram primam. Et Poema ſic inchoauit Diagoras ille atheos, ſed antequam Deos eſſe negâſſet, Κατὰ δαίμονα καὶ τύχην πάντα τελεῖται. *A Dæmone ſeu Genio & Fortuna fiunt omnia*; quod memorat Sextus Empiricus aduerſus Mathematicos lib. VIII. Et Ζαρουάμ Zaradi ſeu Zoroaſtri, id eſt Magorum ſcholis, *Fortuna* dicta eſt adeoque τῶν πάντων ἀρχηγὸς, vti habet Theodorus Mopſueſtiæ libro περὶ τῆς ἐν Περσίδι μαγικῆς apud Photium codice LXXXI. Obiter autem alia quæ apud Vettium noſtrum habet Necepſo, qui Ægypti Rex ante annos MMCCC. ſcripſit, de Sorte Fortunæ ſubiungimus. Neque gratiam nos inde non inituros putamus non ſolùm cum ijs qui diuinatricem illam artem fruſtra nimis venditant, ſed etiam cum illis qui ſobriè philoſophantes & reuerentèr priſca indagando artium qualiumcunque ſiue deperditarum ſiue fugientium veſtigia ſatagunt. Vettius, Floridorum primo, ad Felicitatem ſeu Infelicitatem nati dignoſcendam, locum eius eſſe ait ἀναγκαιότατον καὶ δυναστικόν. Et, vt ſententiam firmet, Necepſonis Regis librum XIII citat. Ita, inquit, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐναρχόμενος ἐν τῇ ΙΓ βίβλῳ μυστικῶς ἐδήλωσε λέγων, ἐπεχομένας δεήσει τοῖς ἡμέραις γινομένης (lege γινωμένοις) Σαφῶς ἀριθμεῖν ἀπὸ ☉ ἐπὶ Σελήνην· πάλιν δὲ ἀφορῶν (deprauatum eſſe puto ex ἀφ' ὡροσκόπου, qui abbreuiante figura ex literis duabus primis & π interdùm adiecta, conſcribi ſolitus eſt; niſi ἀφ' ὅρων pro eodem illum vſurpâſſe malles) ἰσότητα πᾶσιν καὶ τὸν ἀποβαντα τόπον συνορῶν ἕτερος τέταχεν ἀστέρας καὶ τὶς ἢ τίνες ἐπὶ τούτων πρόσεισι· τάτε □ ἢ △ παντάπασιν ὡς κατηστέρηται. Ἐκ γὰρ τῆς δὲ τῶν τόπων συγγνώσεως πρόδηλον κρίνειν τῶν γινομένων τὰ πράγματα. Atque eodem modo, ait, Petoſiris locum explicat in Definitionibus ſiue ἐν τοῖς ὅροις. Ὁμοίως δὲ καὶ, inquit, ὁ Πετόσιρις ἐν τοῖς ὅροις ἐδήλωσε τὸν τόπον. Extremo item libro tam ex Petoſiride quam ex Necepſone eadem iterat. Et libro III. caput habet de Sorte Fortunæ, eiuſque in Natorum vitæ ſpatium imperio & legibus. Res ipſa ſatis futilis eſt nugatoria. Sed quoniam ex eodem Necepſonis libro etiam deſumuntur quæ de ea tradit, ideoq; vetuſtiora ſunt quam quæ alibi omninò legimus de Fortunæ Sortis apud Aſtrologos interpretatione & ſatis à vulgi Scriptorum ſententijs diuerſa, etiam totum caput adijcere viſum eſt quod nec bonarum literarum ſtudioſis iniucundum fore credimus, certe Aſtrologiæ magiſtellis pergratum. Lemma huiuſmodi eſt. Περὶ κλήρου τύχης εἰς τὸν περὶ ζωῆς τόπον μεθ' ὑποδείγματος, ἐν ᾧ καὶ τὰ ἐλάχιστα ἔτη τῶν ἀστέρων. Εὗρον δὲ (inquit Vettius ille Valens) καὶ ταύτην τὴν αἵρεσιν περὶ χρόνων ζωῆς, ὑπὸ μὲν τῶν ἀρχαίων ἀναπεπλεγμένην ποικίλως. Αὐτὸς δὲ διὰ πείρας ἀναζητήσας διέκρινα καὶ οἴομαι μᾶλλον τοῖς πλείστοις ἀρέσκειν. Ἐν γὰρ τῇ ΙΓ βίβλῳ ὁ βασιλεὺς μετὰ τὸ προοίμιον καὶ τὰς τῶν ζώων διατάξεις, κλῆρον τύχης

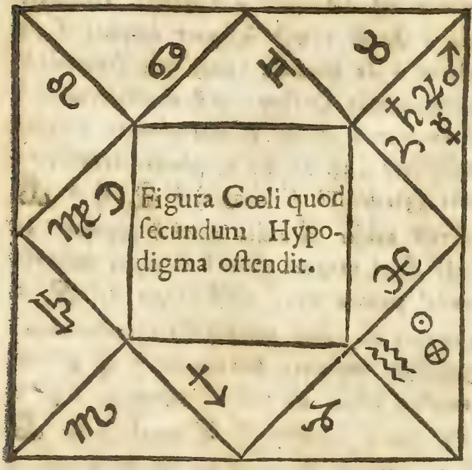
ἐπιφέρει

ἐπιφέρει ἀπὸ ☉ καὶ Σελήνης καὶ ⊗ ὁ μέγιστον (lege ὃν μέγιστον) περιποιεῖ καὶ ἐν ὅλῃ τῇ βίβλῳ μνημονεύει καὶ κύριον κρίνει τόπον· περὶ οὗ καὶ αἴνιγμα τέθηκε τὸ ἔμπαλιν καὶ ἀνάπαλιν. Καὶ ὁ ἥλιος ἀπὸ ἠοῦς ἀρχόμενος πάντος αἰῶνος κύτος παραδίδωσι ἑσπέρῃ, κύκλον διανύων καθάπερ ὁρᾶται. Νυκτὸς δὲ ἐπερχομένης, οὐ πάντοτε ἡ Σελήνη φωσφοροῦσα τεύξεται, ἀλλ' ὅτε μὲν ἑσπέρας φαίνεται δύεται· ὅτε δὲ ἐπίμονος μέχρι τινὸς μέρους. Ἔσθ' ὅτε δὲ διὰ τέλους τῆς νυκτὸς πορεύσεται διόπερ ἀκολούθως ὁλοτελῶς τὸν κύκλον ☉ παρηγγελύηκεν. Περὶ μὲν οὖν τούτου διανοήματος ἄλλοι ἄλλως φανοῦσι. Ἐμοὶ δ' ἔδοξεν ἐπὶ μὲν ἡμερινῆς γενέσεως λαμβάνειν ἀπὸ Ἡλίου ἐπὶ Σελήνην καὶ τὰ ἴσα ἀπὸ ⊗, ἐπὶ Νυκτερινῆς ἐφ' ὅσον μὲν ἡ Σελήνη ὑπέργειος ἐστι τοῦτ' ἔστι μέχρις οὗ δύνη, ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὸν ἥλιον λαμβάνειν καὶ τὰ ἴσα ἀπὸ ὡροσκόπου. Μετὰ δὲ τὴν δύσιν ἀπὸ Ἡλίου ἐπ' αὐτήν. Τὸ γὰρ ἐπιλέγειν διόπερ ὁλοτελῶς τὸν κύκλον ☉ παρηγγελύηκε, τοῦτο δοκεῖ. Σκοπεῖν δὲ δεήσει εἰς ποῖον τόπον ἐξέπεσεν ὁ κλῆρος, καὶ τόπον ἡγεῖται κύριον· ἔπειτα ζῳοκράτορα τοῦ ζῳδίου κύριον ἐν ποίῳ ζῳδίῳ τέτυχε, τρίτον δὲ τὸν τούτου οἰκοδεσπότην. Ἐκ τούτων γὰρ τῶν τριῶν τόπων καὶ τῶν τούτων οἰκοδεσποτῶν ὁ βιώσιμος χρόνος εὑρηθήσεται κατὰ τοὺς τρεῖς ὅρους οἷον ἕκαστος τῶν ἀστέρων ἰδίας περιόδους δεσπόζει. ♄ μὲν οὖν ἐτῶν λ, ♃ ιϛ, ♂ ιε, ☉ ιθ, ♀ η, ☿ κ, ☽ κε. Ὁμοίως δὲ καὶ ἕκαστος ἰδίων ἀναφορῶν κατὰ κλῆρον. Κατὰ τὸ κλίμα οὖν συγκρίνειν δεήσει πότερον ἐπίκεντρος ὁ κλῆρος καὶ χρηματίζων ἢ ἐπαναφερόμενος ἢ ἀποκεκλικώς, καὶ τοὺς τῶν ζῳδίων οἰκοδεσπότας καθὼς καὶ ὁ παλαιὸς μέμνηται λέγων πᾶς ✱ ἐπίκεντρος τοὺς ἰδίους χρόνους πλήρεις δίδωσι· ἐκκεντρος δὲ ὅσους ἂν μερίζει λοιπογραφουμένους ἐκ τῶν ἰδίων ἀριθμῶν. Μερίζουσι δὲ καὶ τὰς τελείας αὐτῶν περιόδους καὶ τὰς ἀναφορὰς ὅταν καλῶς τύχωσι. Συμμερίζουσι δὲ καὶ οἱ ζῳαιρεταὶ συμπάροντες ἢ μαρτυροῦντες ἢ ἐν οἰκείοις ζῳδίοις τυγχάνοντες εἰ μή τι ἀμφότεραι αἱ αἱρέσεις συμμερίζουσι. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁμοίως. Πρότερον δὲ δεῖ λογίζεσθαι τοὺς ἀριθμοὺς ὥρας· ἡμέρας· μῆνας· εἶτα ἐνιαυτοὺς· καὶ τοῖς τρισὶν ὅροις χρῆσθαι· ἐλαχίστῳ· μέσῳ· τελείῳ· ἐπισωπήσαντας τοῦ πρώτου τοῦ δευτέρου· ἢ τοῦ τρίτου. Πολλάκις γὰρ ὁ δὲ μὲν τόπος ἐμέρισεν ἡμέρας. ὁ δὲ μῆνας· ὁ δὲ ἐνιαυτοὺς· παρὰ τὰς διαφορὰς τῶν χρηματιστικῶν ζῳδίων. καὶ τῶν οἰκοδεσποτῶν· ἢ τῶν κακωτικῶν αἰτίων καὶ ἐναντιώσεων. Προσεπιμερίζουσι δὲ μετὰ τὰ ἔτη καὶ μῆνας. ἰσαρίθμοις τοῖς χρόνοις. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ ὁ ☊ καὶ ὁ ☋ τόπος ἐφέξει τῷ κλήρῳ κατὰ τὸν μερισμὸν· ὁπότ' ἂν οἱ κληρικοὶ τόποι ἢ οἱ κύριοι παραπέσωσι· μάλιστα ὁπότ' ἂν ὁ κλῆρος τῷ ☊ τὸν μερισμὸν ἐκχωρήσῃ. Καὶ γὰρ οἱ ἀστέρες ἀντιπαραχωροῦσιν ἀλλήλοις. Δηλώσωμεν δὲ καὶ ἐν τῷ προκειμένῳ λόγῳ εἰς τοὺς ἐπιμερισμούς. Ἔστω δὲ ἐπὶ ὑποδείγματος ☉ ☿ καρκίνος ☾ ☋ ἰχθύες ♄ ♐ ♃ ♈ ♂ ♍ ♀ ♌ ὁ κλῆρος

Figura Cœli primum Vettij Valentis Hypodigma oculis ſubijciens.

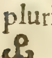
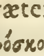
τῆς τύχης καρκίνος ἀγαθοδαιμονῶν· ἡ κυρία τοῦ κλήρου ἐπὶ τοῦ κέντρου εὑρέθη· Ἔθηκα τὰ κε τῆς Σελήνης κε ἔτη καὶ τοῦ καρκίνου τὴν ἀναφορὰν τοῦ δευτέρου κλίματος ἔτη λϐ· καὶ τοῦ οἰκοδεσπότου τῆς Σελήνης ♃ ἔτη λϐ. γίνονται ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἔτη ξθ (ita Ms. Sed calcu-lus

lus exigit περὶ τοσούτων) ἐτῶν ἐτελεύτα. Ἀλλη. ☉ ♒ ☽ ☊ ♍ ὁμοίως ♄ καὶ ♂ ♊ ♃ ☿ ♈, ♀ ♓, ὁ κλῆρος τῆς τύχης ♒ ἀποκεκλικώς· Ὁ κύριος ἀγαθοδαιμονῶν παρ' αἵρεσιν ἐμέ-

ρισε τὰ ἴδια ἔτη λ̄ καὶ μειῶσας τοὺς αὐτοὺς ἐν ἰδίῳ τύχων ζωδίῳ· τούτῳ δὲ συμπαρὼν ♃ ἐμέρισεν ἐνιαυτὸν Ἐτελεύτα τῷ λδ ἔτει. Παρατηρητέον οὖν ἐπὶ πάσης γενέσεως τὰς προγεγραμμένας ἐν ἀρχῇ παρεγγελίας καὶ τὰς φάσεις καὶ τὰς μοίρας ἵνα μὴ δόξωμεν καθέκαστον εἶδος ὑπομιμνήσκειν καὶ τὰ αὐτὰ γράφειν. Ὡς ἐπὶ ὑποδείγματος γὰρ ἀνάγκην ἔχον περιτύξαι γενέσεις.

Sequitur dein caput cui lemma eſt, περὶ κλιμακτήρων (in ipſo capite κληρικλιμακτῆρες vocantur) ſeu de annis nati in quos Imperium obtinent ſtellæ malefiçæ pro varijs quas ad Sortem Fortunæ, ſortiuntur ipſæ radiationibus. Alia ſequuntur περὶ ἐνιαυτῶν τῶν μέσων τῶν ἀστέρων. Nam ἔτη ἀστέρων habet triplicia; τὰ ἐλάχιστα, qui ſunt anni ſuperius ſyderibus tributi, τὰ μέσα, τὰ τέλεια. Sic apud vulgus Aſtrologorum eodem ſenſu occurrunt anni minores, medij, maiores. Videſis Iulium Firmicum Matheſeos lib. II. cap. XXXIII. Vbi is de eiuſmodi annis, & Chronocratoribus, in ſequentibus, vt ferme Vettius. Etiam ad has nugas, quæ velut antiquiſſima omnium quæ extant Aſtrologiæ iudiciariæ ſpecimina adduximus, fuſiùs explicandas pluribus libro agit quarto. Τὰ ὑποδείγματα quæ affert, Schematis Cœli vt & oculis faciliùs accommodentur, repræſentauimus. Planetarum autem & Signorum heic characteres non prorſus ſimiles ſunt eis quos Codex Ms. exhibet. Quales in typographi loculis reperiuntur, talibus vſi ſumus. Sed nec ita diſcrepant vt alios omninò eſſe ſentias, niſi ductuum eiuſmodi varietati, quæ ad figuras eaſdem ipſas repræſentandas adhiberi ſolet, ignoſcendum eſſe non velis. Varij ſanè apud librarios, idem interea volentes, ductus ſunt. Et codex Ms. haud alios ferè habet quam Tetrabiblon Ptolomæi Græce editum. Sed hi & illi qui paſſim hodiè in vſu ſunt, à veteribus ſcilicet, vt fieri amat, paulò deflexi, eadem ipſa, etiam quà linearum ductus ſunt, ſignificant & earundem rerum ſyderibus ſingulis reſpondentium ſunt imagines. Saturni planè, in vtriſque, Falcem tantùm innuit, Iouis fulmen, Martis Spiculum, Solis ſiue Globum lucidum, vt vulgò pingitur, ſiue radium Solarem vt frequentiùs in libris Græcis; Veneris ſpeculum, Mercurij caduceum, Lunæ ipſam nouam Ita etiam in Signis; Arietis Tauri & Capricorni, Cornua, quæ tamen ſatis diſtincta; Geminorum, amplexus mutuos; Cancri, Chelas; Leonis, caudam; Virginis, pectinem; Libræ, iugum; Scorpionis item caudam ſed diſſimilem Leonis; Sagittarij ſagittam; Aquarij lineas vndulantes; Piſcium, Piſces, vt in Cœleſtibus eiuſce ſigni diagrammatis,

tis, connexos. Ita Sors Fortunæ rota plerunque denotatur. Quæ tamen omnia inartificialitèr à Librarijs ſolent formari. Tantum abeſt vt in hiſce figuris, myſterij quidpiam latere ſentiamus cum ijs qui neſcio quos abditos naturæ ſenſus inde expiſcari ſe fruſtrà (ne quid grauiùs dicam) credidere. Solenne erat Græcis etiam vocabula alia ſæpius occurrentia eiuſmodi figuris abbreuiare, vti in deſcriptis etiam videre eſt; vbi δαίμων eſt, (cuius Partem habent ſeu Sortem cum alijs pluribus, præter Fortunæ, Aſtrologi) & ὡρόσκοπος, ἐλάχιστα; Etiam ☉ quod Solem vulgo indicat, Circulus eſt apud Vettium ſæpius. Id genus habet compluria. At demùm perpendant hæc & committant Ptolemæi caput περὶ τοῦ κλήρου τῆς τύχης in Tetrabiboli tertio, Aſtrologorum filij. Ita intelligent etiam quis ὁ συγγραφεὺς fuerit quem ibi memorat Ptolemæus. Necepſo planè eſt συγγραφεὺς ille, ita propter excellentiam dictus, vti ὁ βασιλεὺς ἐναρχόμενος & ὁ βασιλεὺς & ὁ παλαιός, & interdum ὁ συγγραφεὺς etiam à Vettio nominatur. Citat item Vettius Timæum, Abramum, Hermippum, Orionem, Critodemum, Aſtrologos, quorum plerique apud Firmicum item reperiuntur. Ideò autem Necepſo ἐναρχόμενος dictus eſt, ni fallor, quia primus fuiſſe creditus eſt, qui aſtrologiæ præcepta ſcriptis tradiderit. Quin is ſimul & Petoſiris eâdem cauſâ ſimplici τῶν παλαιῶν nomine nonnunquam appellantur. Videſis exegeſim veterem quæ Proclo tribuitur in caput quod diximus Ptolemæi. Scio ἀγαθὴν τύχην diuerſam Aſtrologos obtinere notionem. Nam domum ſchematis cœleſtis quintam ita antiquitùs vocabant vt in Sexti Empirici quarto, Iulij Firmici lib. II. cap. XIX, alibi item, legimus. Sed cum ea notione nihil huic loco eſt. Atqui Heſychius; Ἀγαθὴ τύχη, ἡ Νέμεσις καὶ ἡ Θέμις.

Pag. 24. Ἐπιμήνιοι τῆς βουλῆς] Antiſtites nimirùm qui τὰ ἐπιμήνια, id eſt, *ſacra Menſtrua* ſiue pro tota vrbe ſiue pro Senatu peragi ſolita faciebant. Idque nouilunijs. De ſacris eiuſmodi apud Græcos fuſiùs, ex autoritate veterum, Ioannes Meurſius in Græciæ Feriatæ lib. V. in Νουμηνία. Ibi etiam de Epimeniorum nomine & functione in ſacris illis. Doctiſſimi viri notis adijcio, ad ea, menſe nimirùm redeunte ſemper celebrata, epulas menſtruales, Plauto ita vocatas, ſpectare. Ergaſilus paraſitus in Capteiuis.

Dico vnum ridiculum dictum, de dictis melioribus
Quibus ſolebam menſtruales epulas ante adipiſcier;
Nemo ridet.

Quin & ἐπιμηνίους ſacrificulos eiuſmodi aut ſacrorum antiſtites generatim interdum denotare, vti & ἐπιμήνια *ſacras epulas* quæ menſtruæ non erant, ſed annuæ, & ἐπιμηνιεύειν ita *ſacrificare*. Id liquet tum ex teſtamento Epictetæ Grinni filiæ, in Marmorea tabula Venetijs, tum ex Lacedæmoniorum pſephiſmate quo firmatur teſtamentum. Sacræ enim epulæ ſeu ἐπιμήνια planè ibi quotannis tantum celebrantur, idque diebus XIX, XX & XXI Delphinij menſis. Et temerè egit interpres qui εἴ τις μὴ ἐπιμηνιεύσοι *Si quis menſe ſuo ſacris non miniſtrauerit* ibi vertit, & ἐπιμήνιοι *menſtruatim ſacro deſeruientes* & ἐπιμήνια *menſes ſolennes*. Debuit ſanè, *ſi quis functioni ſuæ ſacræ defuerit, epula-*

 rum

rum antiſtites ſacri, *ſacræ epulæ*, quod ex ipſis teſtamento & Decreto manifeſtum fit. Ea viſe apud Ianum Gruterum. Ex frequentia ſcilicet ſacrorum in nouilunijs celebratorum, vocabula quæ ratione ſtati temporis primò indita ſunt, uullâ habitâ poſtmodùm temporis ratione, ad ſimilia ſeu quæcunque periodica ſacra, periodis diſſimilibus celebrata, tranſlata ſunt. Inde eſt etiam quod Heſychio Ἱεροποιοὶ (vt ſcilicet ſacerdotium id denotat, ſeu vt Brauronijs ſacrificabant quolibet quinquennio antiſtites ita dicti, ſiue Eleuſinijs maioribus, aut id genus alijs redeuntibus, ſacris, apud Pollucem in octauo; non vt κεχωρισμένον τῆς ἱερωσύνης vocabulum eſt apud Philoſophum Politicorum ſexto) redduntur ἐπιμήνιοι, quod ſacros antiſtites ſimpliciter, vt diximus, ſignificabat. Tantundem habet Phauorinus. Ita Ἱερομηνίαι generatim tandem dies feſti dicti; vti ex Demoſthenis contra Timocratem ab Harpocratione & Suida obſeruatur. Et Helleniſtis pari forſan ratione חרש quod nouilunium eſt, & Νεομηνία ſæpius vertitur, item ἑορτὴ ſeu *Feſtum* eis redditur III Regum cap. XII. comm. 33. Idque feſtum à nouilunio remotiſſimum; quinto decimo ſcilicet die Marwheſcan menſis celebrandum. Scio חרש pro menſe ibi ab alijs ſumi. Sed res ipſa quæ narratur Seniorum interpretationi maximè fauet.

Pag. 24. Ἐπὶ ξενισμὸν εἰς τὸ πρυτανεῖον.] Ipſa ἐπιμήνια, ſeu ſacræ epulæ per ξενισμὸν innuuntur. Tempeſtas enim aduentus legatorum è Magneſia eiuſmodi erat, vt inſtante nouilunio opportunè exciperentur. Ξενισμὸς pro ſacris eiuſmodi epulis vſurpatur apud Plutarchum in Demetrio. Decreuerant miſerè adulantes Athenienſes, Demetrium quotieſcunque appelleret Athenas, τοῖς Δήμητρος καὶ Διονύσου ξενισμοῖς δέχεσθαι: *Cereris & Liberi patris lautitijs* ſeu *epulis ſacris excipere*. Eodem nempè ritu honorem Regi, vt Numini, exhibere, quo Deorum, quos diximus, ſacra celebrabant. De ea re conſulas porrò Caſaubonum Animaduerſionum in Athenæum libro VI. cap. XV. Legati autem heic ad ipſorum deorum epulas tantum honoris cauſa invitandi; idque in Prytaneum, quod, vti cæteris Græciæ vrbibus, ita Smyrnæ proculdubiò, erat locus in quo tum victus publicus Hieronicis alijſque de republicca optimè merentibus dabatur, tum Veſta perpetuò ſacrata, & publicæ epulæ pollucibilitèr celebratæ ſunt. Doctiſſimè item de Prytaneis Caſaubonus dicti voluminis lib. XV. cap. XIX.

Pag. 25. Ἐπὶ Ἱερέως Ἡγησίου] Eminentioribus apud vtrunque populum dignitatibus, ijſque annuis, ni fallor, Fœderis annus notatur, quemadmodùm Ephororum ſimul & Archontum ἐπωνύμων nomina annos ſignare ſolebant in Lacedæmoniorum & Athenienſium fœderibus quod ex Thucydide & Demoſthene ſatis cognoſcitur. Sed dignitas hæc ſacra eſt vtraque. Et Pontificem ſummum par eſt vt credamus fuiſſe Hegeſiam. Quin, de anno Sacerdotijs varijs ſignari ſolito, vide Arrianum ad Epictetum lib. I. cap. XIX Flauium Ioſephum Ἀρχαιολογίας lib. XIV. cap. XVI. I. Maccabæorum cap. XIII. commat. 42. & cap. XIV. comm. 43. Ianum Druſium ad locum penultimum; Ioannem Meurſium in Archontibus lib. III. cap. VI. de ſacerdotibus Iunonis apud Argiuos, & in Græciæ Feriatæ

lib.

lib. III feſto Ἡραίᾳ. Et habet Dogma Melitenſium, inciſum Romæ, hunc titulum ἐπὶ Ἱεροθύτου, τοῦ Ἱκετᾶ Ἱκέτου, ἀρχόντων δὲ Ἡρείου καὶ Κήπιτος, quod videſis apud Gruterum in Inſcriptionibus pag. 400.. aliud item eiuſmodi Agrigentinorum ibidem pag. 401. Adde Platonis de Legibus lib. XII, Plutarchum in vita Demetrij, Decreta aliquot apud Demoſthenem de Corona, Caſtorem apud Euſebium in Chronicorum priore, de Sicyoniorum Carnijs & in Canone numero DCCCLXXXIX; in addendis etiam pag. 213. Conſule porrò, Meurſium dicti de Archontibus operis lib. III. cap. XVI & XVII. Et durârunt eiuſmodi alijque varij diſtinctionis annuæ characteres vſque ad Iuſtinianum Imperatorem; adeoque vt Ciuitatibus aliquot in more etiam tunc temporis poſitum eſſet, ſine vlla alîus notæ adiectione, annos inſtrumentis publicis & contractibus, ſuo duntaxat ritu, deſignare. Neque aliud innuit ille Nouella XLVII vbi παρατήρησιν ἐπὶ τοῖς τῶν πολέων χρόνοις *ſeu obſeruationem in ciuitatum temporibus* maximè Orientalibus habitam memorat. Eâdem verò Nouellâ primò ſancitum eſt, vt non ſolum in Vrbe, ſed etiam in omnibus Prouincijs & Ciuitatibus, actis ſingulis & inſtrumentis, actuarij, tabelliones, exceptores & qui ſunt id genus ceteri, præponerent Imperatoris annum, Conſulem, Indictionem, Menſem & Diem, & demum, pro ciuitatum arbitrio, τὸ τῆς πόλεως πᾶσι τρόποις ἔτος, *annum*, ſcilicet, *qui quocunque modo ciuitati proprius erat.* Edita eſt hæc Nouella anno Iuſtiniani IX. Salutis nempè reparatæ DXXXVII. Dicebatur prætereà dignitas apud Smyrnæos primaria, eaque, qua annos ſignificabant, Stephanephorus, vti altera illa heic memorata, quæ Magnetum eſt. Sed illius vſus Smyrnæ, puto, nondum inoleuerat, ſeculis vtpote aliquot poſt Seleuci tempora receptus; de qua re ſtatim plura.

Pag. 25. Στεφανηφόρου δὲ Πυθοδώρου.] Stephanephorus heic ſeu *Coronam geſtans*, tum ex ſupremis erat, puto, Magnetum iudicibus annuis, tum Solis & Apollinis ſacerdos iſque primarius (nam plures etiam erant eiuſmodi ibi ſacerdotes) cuius nomen Faſtis ad annum deſignandum adeoque Fœderi huic, pro more, adijciebatur, vti Archon primarius ſeu ἐπώνυμος. Id ſane elicere fas eſſe videtur ex Platonis lib. XII. de legibus vbi de iudicum Supremorum & Correctorum electione verba faciens exemplum affert de Magnetibus. Vtrum de ijs qui in Theſſalia & vicinis Theſſaliæ Regionibus, an de noſtris, non ſatis liquet. Cum verò ex veteribus doceamur, hoſce illorum fuiſſe, idque diù ante Platonem, coloniam, non eſt cur dubitemus non ita diuerſa fuiſſe vtrorumque inſtituta maximè in ſacris cæteriſque quæ ſolenniora erant. Neque opinor ſanè, Platonem dum Magnetas in ciuili illo de Magiſtratibus præcepto generali, meminit, ipſos, qui eis tunc fuere in vſu, mores, non ſimùl innuiſſe. Quotannis voluit in communi Solis & Apollinis templo, Ciuium conuentu habito, poſt Solſtitium æſtiuum, triumuiros, qui ſupremi forent iudices ſimul & vtriuſque Numinis ſacerdotes, ex optimis ciuibus, ſuffragijs, hiſque paritate turbatis, ſorte eligi & θαλλῷ ſeu fronde viridi coronari; tum pronuntiari; Ὅτι Μαγνήτων ἡ κατὰ θεὸν πάλιν τυχοῦσα σωτηρίας πόλις ἀποφήνασα αὐτῆς Ἡλίῳ ἄνδρας τοὺς ἀρίστους

τρεῖς

τρεῖς, ἀκροθίνιον Ἀπόλλωνι κατὰ τὸ παλαιὸν νόμον ἀνατίθησι κοινὸν καὶ Ἡλίῳ. *Quod Magnetum ciuitas, inſtaurata ſibi diuinitùs ſalute, deſignatos ſuos ſoli triumuiros optimos vt primitias ritu veteri, Apollini & Soli communes conſecrat.* Ita nempè annum auſpicabantur fortè Magnetes. Triumuiris autem hiſce minorum, ſcribit, Magiſtratuum, correctorum ſcilicet ſeu εὐθυνῶν, cenſuram competere, atque ab his ad illos reis prouocare licere. Quin exutâ poſt annum dignitate, ſingulari, dum vixerint, honore haberi, hos ſolos ciuium Coronam lauream geſtare, ac omnes Apollinis & Solis Sacerdotes perpetuò manere. Ἀρχιερέα δὲ, inquit, ἕνα κατ᾽ ἐνιαυτὸν, τὸν πρῶτον κριθέντα τῶν γινομένων ἐκείνῳ τῷ ἐνιαυτῷ τῶν ἱερέων· καὶ τοὔνομα ἀναγράφειν τούτου κατ᾽ ἐνιαυτὸν ὅπως ἂν γίγνηται μέτρον ἀριθμοῦ τοῦ χρόνου ἕως ἂν ἡ πόλις οἰκῆται, *Summum verò ſacerdotem vnum eſſe quolibet anno, atque eum qui primus renuntiatus eſt ex his qui illius anni fuerint ſacerdotes. Huius autem nomen perſcribi ad tempora deſignanda dum ciuitas habitatur.* Si hæc ad Magnetas omnia ſpectant, Stephanephororum eis genus duplex erat. Alij, tam Magiſtratuum cenſuræ quam Deorum ſacris, annis ſuis electi, præerant; alij exutâ, poſt elapſum annum, dignitate, profana ſeu adminiſtratione ciuili, perpetuò tamen manebant ſacerdotes honorarij. Saltem ſacrorum cura ab his amplius haud erat exigenda, ſed vltimò electis delegata. At Stephanophori non minùs hi quam illi dicti. Vniuerſis enim iiſque ſolis Coronam eamque lauream geſtare fas erat. Primi autem generis tres duntaxat erant, quorum, is qui primus renuntiatus eſt, Pontifex erat maximus & ἐπώνυμος τοῦ ἐνιαυτοῦ ſeu anni ſignator; vnde illius nomen, quod ſortitus eſt heic Pythodorus, cum Smyrnæorum Pontifice Hegeſia Fœderi præfigitur. In hanc dignitatem euectus eſt Themiſtocles cum ſedes haberet Magneſiæ, quam vt panem, ſicut alias Orientis vrbes vt vinum, obſonia, veſtes, & ſtragula ei ſigillatìm ſubminiſtrarent, dono à Xerxe acceperat. Ita Poſis vetuſtiſſimus rerum Magneticarum Scriptor apud Athenæum libro XII. Πόσις ἐν τρίτῳ, ait ille, Μαγνητικῶν τὸν Θεμιστοκλέα φησὶν ἐν Μαγνησίᾳ τὴν στεφανηφόρον ἀρχὴν ἀναλαβόντα θῦσαι Ἀθηνᾷ καὶ τὴν ἑορτὴν Παναθήναια ὀνομάσαι. Neque verò eſt cur porrò de vocabuli ratione ſolliciti ſimus. Tam notum eſt Coronas velut dignitatis maximè propria inſignia geſtaſſe ſacros antiſtites, quàm ſacra eos feciſſe. Atque inde vocabulum, vt fit, natum. Tarſi idem dignitatis nomen Herculis Sacerdotem denotabat, quod ſcribit Athenæus libro V, vbi Lyſiam philoſophum Epicureum Stephanephorum ibi creatum oſtendit & στέφανον δαφνῆς χρυσῆς ἐστεμμένον, *Coronam lauream, quæ aurea etiam erat, geſtaſſe.* Metrodorum item Hermogenis F. à myſtarum conuentu Stephanephorum ſeu Sacerdotem Matris Deûm renuntiatum habes in veteri inſcriptione apud Gruterum pag. 309. 1. & pag. 1097. 5. Vide ſi placet, Carolum Paſchalium de Coronis lib. IV. cap. XIV. atque adde magni Caſauboni animaduerſiones in quintum Athenæi cap. XIII. & eiuſdem notas ad Suetonij Octauium cap. XVIII. Cæterùm non omnes Coronæ Sacerdotum prouincialium aureæ erant, quod tamen ex Tertulliani de Idololatria cap. XVIII. ab eo ibi elici videtur

tur; Fuere duntaxat nonnullæ; neque aliter intelligendus Tertullianus. Nam aliæ laureæ in prouincijs non minùs quam Romæ erant, aliæ ex alijs frondibus, pro ritu vario. Etiam ipſi Athenienſium archontes myrto coronabantur, licet inde non denominati. Teſtatur Pollux in octauo; & videſis V. C. Ioannem Meurſium Atticarum lectionum lib. VI. cap. VI. Poſtmodùm autem & Smyrnæorum Pontifex maximus, cuius nomine annum ſignabant, Stephanephorus, ſeculis aliquot nimirùm tranſactis, dici cœpit ad aliarum ciuitatum, quibus vox illa in vſu, exemplum. Id comperimus ſub temporibus Antonini Philoſophi. Tunc enim Heraclides ſophiſta (quod ſcribit Philoſtratus) Στεφανηφόρον ἀρχὴν παρ' αὐτοῖς ἦρξεν, ἀφ' ἧς τοῖς ἐνιαυτοῖς τίθενται Σμυρναῖοι τὰ ὀνόματα, *Coronatam dignitatem*, ſeu *eam quæ Stephanephori eſt, apud eos obtinuit a qua annis ſuis Smyrnæi nomina imponunt.* Et ad Smyrnam ſpectant, puto, & inde, ni fallor, tranſlatæ ſunt illæ, quas ſupra dedimus, inſcriptiones æui Fœdere recentioris, in quibus habetur dignitatis huius mentio. Vide IV, V, & IX Arundellianarum quæ Græcæ ſunt. A tam frequenti nominis apud Orientales vſu, Stephanephororum & eorum qui, coronas geſtantes, alijs tamen nominibus noti erant, ſodalitio, & adminiſtrationis tum viciſſitudinibus tum iure partario, dignitas hæc ἀξίωμα τὸ ἀπὸ μέρους στεφανηφόρον ſeu στεμματοφόρον *dignitas cui coronam geſtandi ius erat partiarium* interdum dicebatur; quo ſcilicet diſtingueretur à faſtigio verè regio ſeu monarchico. Ita intelligo Ptolemæum libro IV. Tetrabibli capite II. περὶ τύχης ἀξιωματικῆς ſeu *de fortuna dignitatum* quam à luminarium & comitantium ſeu ſtipantium, δορυφορούντων nempè planetarum, poſitu ſumit. Si in maſculinis ſignis, inquit, & in angulis luminaria fuerint planetis quinque ſtipata, Reges naſcuntur. Si Planetæ ipſi ſtipantes angulos occupent, orbis decernunt imperium. Si, ceteris ita ſe habentibus, Sol fuerit in maſculino, Luna in fœminino ſigno, atque horum alterum duntaxat angulum habeat ἡγεμόνες μόνον ἔσονται ζωῆς καὶ θανάτου κύριοι, *Principes erunt ſolummodo non ſupremi, vitæ tamen neciſque poteſtatem habentes.* Ἐὰν δὲ πρὸς τούτοις, ait. μὴ δὲ οἱ δορυφοροῦντες ἀστέρες ἐπίκεντροι ὦσιν ἢ μαρτυρήσωσι τοῖς κέντροις, μεγάλοι μόνον ἔσονται καὶ ἐν ἀξιώμασι τοῖς ἀπὸ μέρους στεμματοφόροις ἢ ἐπιτροπικοῖς ἢ στρατοπεδαρχικοῖς καὶ οὐχὶ τοῖς ἡγεμονικοῖς. Vbi Ms. codex in bibliotheca Collegij Corporis Chriſti Oxonijs habet μεγαλυνόμενοι ἔσονται καὶ ἀξιώμασι τοῖς ἀπὸ μέρους στεφανοφόροις ἢ ἐπιτροπικοῖς, ἢ στρατοπεδαρχικοῖς ἢ ἱερατικοῖς καὶ οὐ τοῖς ἡγεμονικοῖς. *Si cæteris ita ſe habentibus, ſtipantes planetæ angulos non occupent neque eis teſtimonium præbeant, magni erunt & dignitate, cui Coronam geſtandi ius eſt partiarium, ſeu vicarii, ſeu caſtrorum præfecti, ſeu ſacerdotali, minime autem principali dignitate, conſpicui.* Ita locus ille reddendus, quem deprauarunt nimiùm Latini interpretes Goguua, Camerarius, horumque ſequaces dum *Natalium ſplendore conſpicuos aut in dignitatibus generis illuſtres* pro ἀξιώματι τοῖς ἀπὸ μέρους στεφανοφόροις plerunque ignorantèr ſubſtituunt, Alij *habentes magnum poſſe ſuper aliquam villam.* Sed veri ſenſus veſtigia maximè habentur in verſione

 illa

illa Ægidij Tebaldini ex Hiſpanico ſermone in Latino-barbarum ante ſecula aliquot edita, vbi legimus, *Erit natus magni nominis tantum; & eius valitudo velut illius, qui vni parti dominabitur, apparebit.* Hiſpanica autem verſio Alfonſi ..... Caſtellæ Regis iuſſu ex Arabica ſumta eſt, verſione quam nondum vidimus. Sed partiarium dignitatis ius Arabem agnouiſſe ibi palam eſt quod aut diſſimularunt aut ignorarunt interpretes cæteri omnes. Neque doctiùs ſane eorum, qui Commentarios ad locum conſarcinarunt, quiſpiam. De alia quàm hac ipſa Stephanephori dignitate minime capiendum eſt illud in Hephæſtionis Thebani atque aliorum aliquot Aſtrologorum priſcorum excerptis. Quibus aſcendit (aiunt) tertius Libræ Decanus, eorum nonnulli ςεφανοφρονήσουσι (ita in Codice typis edito) καὶ ἄρξουσι πολέων. Planè legendum ςεφανοφορήσουσι.

Pag. 25. Μηνὸς Ληναιῶνος.] Vt ſacra pleraque ita etiam Temporum nomina, ſolennes rationes, atque alia compluria Athenis in Ioniam, in tertia Coloniarum è Græcia migratione (de qua conſulendus Pauſanias in Achaicorum initio) transfretârunt. Cuinam igitur tempeſtati menſis hic, Smyrnæis & Magnetibus, puto & Ionibus ceteris, communis, reſponderit, è moribus Atticis illùc traductis, cum Ionicis aliàs deſtituti ſimus, eruendum eſt. Menſium Atticorum laterculos habemus apud recentiores, varios. In ijs Lenæonis nomen non habemus, extra quam vbi à Grammaticis aliquot, accuratiores temporum rationes negligentibus, infarcitur. Et raro ſatis apud veteres omninò habetur. Apud Heſiodum occurrit. Verſus notiſſimus eſt. Μῆνα δὲ Ληναιῶνα κάκ' ἤματα βούδορα πάντα, τοῦτον ἀλεύασθαι &c. Bœotius erat poeta, ideoque menſem Bœotium ita dictum, ſunt qui non abſurdè colligunt. Sed Bœotijs menſem ita aliquem vocatum negat eruditiſſimus Heſychius. Ianuarius pro eodem Heſiodi interpretibus plerunque ſubſtituitur, & nunc Gamelioni Attico nunc Poſideoni tribuitur. Vide Ioannem Tzetzem ad Heſiodum, & Theodorum Gazam de menſibus Atticis, qui Κέκον eum, puto, appellat de hac re agens. Quin Etymologici autori menſium principium dicitur Lenæon & Choiaco Ægyptiorum convenire. Sed Choiacus in fixo Ægyptiorum anno interuallum quod à XXVII. Nouembris ad XXVI. Decembris interijcitur, occupat. Hibernum interim fuiſſe, apud Heſiodum, nemo dubitare poteſt. Ionibus autem menſem Lenæonem fuiſſe etiam tradunt & Proclus ad Heſiodum & Tzetzes in Trincauelli editione; qui porrò inter menſes Atticos eum tam benè forſan numerat quàm malè collocat. Ego verò, doctiorum pace, Lenæona (ſi aut Athenienſes ſpectemus, aut eos qui ab Athenienſibus mores ſuos accepêre) ipſiſſimum fuiſſe Antheſterionem ſiue ſecundum menſem Atticis hybernum, opinor. Etenim menſes Atticos à ſolemnioribus ſuis ſacris plerunque denominatos eſſe manifeſtum eſt. Vt à Thargelijs Thargelion dictus, Pyanepſion à Pyanepſijs, Antheſterion ab Antheſterijs. Non diſſimili ſe è ratione priſcis Danis **Chꝛiſtmonath** Decembrem, & Saxonibus Eoſtꞃemonaþ Aprilem denotabat; vti etiam à Februis, Februarius Latinis dictus. Certiſſimum autem eſt Athenienſibus Dionyſia ſeu Liberalia triplicia

plicia fuiſſe. Ea quæ κατ' ἀγροὺς, ſeu Ruralia (vt eorum anni ſeriem obſeruemus;) ea quæ Antheſteria ſeu Dionyſia ſimpliciter ſæpius & propter excellentiam, Dionyſia Maiora, & Dionyſia in Limnis, dicta; & quæ κατ' ἄστυ ſeu Vrbana. Horum genus Primum Poſideone menſe celebrabantur, teſte Theophraſto περὶ ἀδολεσχίας. Secundum Antheſterione, quod à Demoſthene contra Neæram, Thucydide in ſecundo, Heſychio, alijs docetur. Tertium Elaphebolione, vt idem Heſychius, alij. Atticorum menſium ſeriem, quæ, ad hanc rem, extra controuerſiam poſita eſt, vide ſupra paginâ *69*. Vbi ſi Mæmacterionem excipias, nullum ſuo loco non tributum habes. Dionyſiorum autem Primum & Secundum annua erant; Tertium trietericum. At Secundum genus, noſtrâ ſententiâ, dicebatur etiam τὰ Λήναια ſeu Lenæa (quæ aduerſantur heic, licet à doctiſſimis viris oſcitantèr nimis recepta, & ſubijciemus & cluemus) feſtum ſcilicet Liberi patris maximè ſolenne & vetuſtiſſimum; adeóque Duplex Feſti nomen binominem ipſum Menſem effecit. Vt ab Antheſterijs Antheſterion, ita à Lenæis Lenæon formatus. Neque enim aliud ſonat Lenæa quam Bacchanalia, Liberalia ſeu Διονύσια illa quæ Antheſteria fuere. Expreſſiſſimè de nomine, ad hanc rem, Lenæorum, Heſychius. Λίμναι, ἐν Ἀθήναις τόπος ἀνειμένος Διονύσῳ ὅπου τὰ Λήναια ἤγετο. *Limnas* dicit *locum eſſe Libero patri ſacrum in quo ſacra* Lenæa *peragi ſolita*. At verò quæ in Limnis ſacra, ea Antheſteria ipſiſſima, ſeu Maiora fuiſſe nemo dubitat. Itaque Lenæa & Antheſteria eadem. Idem Heſychius in Ληναιὼν μήν. Οὐδένα, inquit, τῶν μηνῶν Βοιωτοὶ οὕτω καλοῦσιν. Εἰκάζει δὲ ὁ Πλούταρχος Βουκάτιον. Καὶ γὰρ ψυχρός ἐστιν. Ἔνιοι δὲ τὸν Ἑρμαῖον ὅς μετὰ τὸν Βουκάτιόν ἐστιν. Καὶ γὰρ Ἀθηναῖοι τὴν τῶν Ληναίων ἑορτὴν ἐν αὐτῷ ἄγουσιν. *Nullum menſem Lenæonem vocabant Bœotij.* (Dum hæc ſcripſit verſum illum Heſiodi reſpexit) *Putatur autem Bucatius idem eſſe Plutarcho. Nam & is frigidus eſt. Alij Hermaum eſſe* Lenæonem *volunt, qui Bucatium ſequitur. Nam etiam in eodem* Lenæorum *Feſtum celebrant Athenienſes.* Menſis igitur, quo Lenæa peragi ſolita, Hermæo Bœotorum reſpondit, id eſt, ſecundo eorum menſi. Nam Bucatius eis, annum à ſolſtitio hiberno auſpicatis, primus erat quod docet Plutarchus in Pelopida. Hic itaque Gamelioni Attico reſpondet. Secundus igitur, nempè Hermæus, Antheſterioni; adeóque Antheſterionis ſacra ſunt quæ Lenæa dicta. Videſis Proclum ad Heſiodi Opera & Dies vbi malè Βούκαρος pro Βούκατος legitur & à doctis aliquot viris patientèr nimis excipitur. At diſertè ibi de Hermæo locutus, cui Lenæa Attica etiam tribuit, Ἴωνες, inquit, τοῦτον οὐδ' ἄλλως, ἀλλὰ Ληναιῶνα καλοῦσιν, *Iones menſem illum non alio quam* Lenæonis *nomine appellant*. Idem, ni fallor, voluit ibi Ioannes Tzetzes; tametſi veterum temporis rationum omninò expers Romanorum Ianuarium, Ægyptiorum Choiacum & Lenæonem temerè cõfundat. Nam Lenæi ſeu Lenæonis menſis nomen inde petit ὅτι τὰ Πιθοίγια ἐν τούτῳ ἐγίνετο *eo quod Pithœgia in eo peragebantur*. Et expreſſè Ληναιὼν, inquit, παρὰ Ἴωσι καλεῖται, *Lenæus Ionibus appellatur*. Ita ſcilicet Tzetzes in Editione Trincauelliana ſeu veteri. Sed nuperæ hæc verba neſcio quare

quare prætermittuntur, alijs eo in loco ſubſtitutis; & non ὑπὸ Ἰώσι, ſed παρ' Ἕλλησι Ληναιὼν καλεῖται in ea legitur. At verò Pithœgia XI. die Antheſterionis peragi ſolita, teſte Plutarcho Sympoſiacon III. quæſt. VII. Sed & Heſychius, opinor, Antheſterionem ipſum Lenæonem appellat, vbi de Liberalibus in Διονύσια agit. Διονύσια, ait, ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἡ Διονύσῳ ἤγετο. Τὰ μὲν, κατ' ἀγροὺς μηνὸς Ποσειδεῶνος· τὰ δὲ κλαῖα μηνὸς Ληναιῶνος· τὰ δὲ ἐν ἄστει Ἐλαφηβολιῶνος. Triplicia proculdubiò Liberalia Athenienſium docere heic voluit vir ſcientiſſimus. At Ruralia & quæ Vrbana dicta, ſeu trieterica, ſuis menſibus rectè tributa videmus. Illud verò τὰ δὲ κλαῖα verba nihili ſunt. Emendarunt alij legentes τὸ δὲ πάλαι ληναιῶνος. Sed ita duplicia tantum erunt ibi Liberalia, & ea quæ Maiora, annua, & maximè ſolennia, contra morem Heſychianum, prorſus omiſſa. Quin nec ita heic ſatis congrua tradiderat ipſe ijs quæ, verbo Ληναιὼν, dixerat. Alij τὰ δὲ Λήναια ibi legunt. Sed in ijs etiam ſunt qui ſummâ interim incogitantiâ Lenæa & Liberalia Ruralia etiam ipſi confundunt. Sed lectio hæc eſt appoſitiſſima, quam etiam firmatam habeo perſpicaciſſimo iudicio Ampliſſimi & Amiciſſimi viri Danielis Heinſij. Ita caſtigandum illum Heſychij locum me amanter literis ſuis docuit Sydus illud orbis literati ſplendidiſſimum. Atque æquum certè eſt, vt aut eam lectionem amplexemur aut τὰ δὲ ἀρχαῖα (pro κλαῖα) Ληναιῶνος ſubſtituamus. Vtroque modo Antheſteria ſeu Dionyſia in Limnis, Lenæone, id eſt, ſuo menſe, ritè collocabimus. Etenim Dionyſia hæc τὰ ἀρχαιότερα Thucydidi, ideoque ἀρχαῖα ſeu vetuſta, propter excellentiam & vetuſtatem dicta ſunt. Sic triplicia Dionyſia ſuis ſigillatim menſibus pulchrè ab Heſychio ordinata. Et non ſolum Menſis nomen ſed & nominis ratio ad Ionas noſtros Athenis migrauit. Ijs enim Lenæa etiam, Liberalia illa Maiora & vetuſta, eodem Antheſterionis, XII. nempè die, quo Athenis, quotannis peragebantur. Locuples eſt huius rei teſtis Thucydides libro II. Ab auſtrali arcis parte compluria ſcribit delubra Athenis fuiſſe ſita; Iouis, inquit, Olympij & Apollinis Pythij & Telluris ſiue Cereris καὶ τὸ ἐν λίμναις Διονύσου ᾧ τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια τῇ δωδεκάτῃ ποιεῖται ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι, ὥσπερ καὶ οἱ ἀπ' Ἀθηναίων Ἴωνες ἔτι καὶ νῦν νομίζουσιν, *& Bacchi in Limnis cui vetuſtiora Liberalia fiunt XII. die menſis Antheſterionis, quemadmodum nunc quoque Iones iuxta morem celebrant.* Ibi Scholiaſtes ἀρχαιότερα, inquit, εἶπε διότι ἔστι καὶ νεώτερα ἄλλα. Vetuſtatis nimirum nomine, à ceteris Liberalibus hæc ſignantèr diſtincta. Atque hæc ipſa ſunt Liberalia quæ ἦρος ὥρᾳ πρώτῃ Διονύσια celebrari ſolita etiam in Smyrna noſtra, diſertè memorat Ariſtides tum in Σμυρναικῷ πολιτικῷ tum in προσφωνητικῷ. Ea ſcilicet quibus Triremis ſacræ pompa fieri ſolebat, de qua & ipſe Ariſtides & Philoſtratus in vita Polemonis Sophiſtæ vbi etiam expreſſè Antheſterioni menſi apud Smyrnæos Liberalia illa tribuuntur. πέμπεται, inquit Philoſtratus, τις μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι μετάρσια τριήρης ἐς ἀγορὰν ἣν ὁ τοῦ Διονύσου ἱερεὺς οἷον κυβερνήτης εὐθύνει *Pompa fertur menſe Antheſterione, ſublimis Triremis in forum, quam dirigit Liberi patris ſacerdos vt gubernator.* Attamen malè illi qui τὰ

δι-

Διονύσια ſimplicitèr dicta ſemper Antheſteria ſeu ἀρχαιότερα ſignificare volunt. Dionyſia ſimplicitèr dicta Ruralia etiam nonnunquam denotant, & interdum Vrbana; cum ſcilicet aut expreſſè à Lenæis diſcriminantur aut alitèr ex ipſa, de qua mentio fit, re ſatis dignoſcuntur. Thraſyllus apud Laertium in vita Platonis, Tragœdi, inquit, τέτρασι δράμασιν ἠγωνίζοντο, Διονυσίοις, Ληναίοις, Παναθηναίοις, χύτροις *quatuor dramatis* (ſeu tetralogia) *certabant in Dionyſijs, Lenæis, Panathenæis & Chytris.* Dionyſia capienda heic eſſe pro alijs à Lenæis manifeſtum eſt. Panathenæa menſem Hecatombæonem occupabant, quod liquet ex pſephiſmate Timocratis in Demoſthenis, aduerſus eum, oratione. Chytrorum Feſtum Lenæorum poſtride celebratum. Similis vocabulorum, ni fallor, ratio eſt apud Pollucem lib. VIII. vbi Archontem Dionyſia ordinare ait, Regem verò Sacrorum Lenæis præeſſe. Sic Eupolis in Vrbibus (Comœdiæ nomen eſt) tributa Athenas à ſocijs εἰς τὰ Διονύσια portari ex ſancito ſolita ait apud Ariſtophanis Scholiaſtem in Acharnenſes. Sed Antheſteria ſeu Lenæa ab Eupolide intellecta fuiſſe, ſentire nequeo. Nam ſub agonem Lenæum tributa ſocij non afferebant; quod diſertè docet Ariſtophanes, vtcunque Scholiaſtes eum ibi de Ruralibus agere perperam cenſet. Et quod de Comici Babylonijs & Cleone traditur, ad Ruralia referendum eſt, non ad aliud Dionyſiorum genus. Nam ad Vrbana, quæ trieterica erant, nequit, quoniam tributa annuatim perſoluebantur, vt ex Æſchinis oratione περὶ παραπρεσβείας ſcimus. Dionyſia autem Galeno intellecta libro de Antidotis primo, vbi de ijs qui τοῖς Διονύσου βακχεύοντες εἰώθασι διασπᾶν τὰς ἐχίδνας παυομένου μὲν τοῦ ἦρος ὑπὸ δ' ἠργμένου θέρους, agit, ipſa Vrbana, ni fallor, ſeu Trieterica erant. Menſem enim Elaphebolionem indicare videtur qui Ver clauſit. De eiſdem Dionyſijs intelligendus forſan locus ille Ariſtotelis Metaphyſicorum V, cap. XXIV, vbi de varijs modis dicendi, aliquid ex aliquo fieri verba faciens, vnum affert de eo quod aliud ſequitur, & proinde ex eo fieri, dicitur. οἷον, inquit, ἐξ ἰσημερίας ἐγένετο ὁ πλοῦς, ὅτι μετ' ἰσημερίαν ἐγένετο· καὶ ἐκ Διονυσίων Θαργήλια ὅτι μετὰ τὰ Διονύσια, *vt ex Æquinoctio fit nauigatio quia poſt æquinoctium fit, & ex Dionyſiis Thargelia, quia poſt Dionyſia.* Certè Dionyſia illa Elaphebolionis ſeu Trieterica proximè ſuis annis præcedebant, interiecto Menſe Munichione, Thargelia. Id eſt, alia non interueniebant Dionyſia. Quod ſi de annuis Dionyſijs capiendus ſit Ariſtoteles, tunc Antheſteria ſeu Lenæa innuit, quæ, interiectis, præter complures dies, menſibus integris, tam Elaphebolione, quam Munichione in anni Attici ratione Thargelia anteuertebant. Craſſum errorem aliquot interpretum, qui Thargelia ibi menſe Februario collocant, & de ijs neſcio quid ignauum effutiunt, libentèr prætermittimus. Sed verò doctiſſimis æui noſtri viris placere video, Lenæa ſacra à Ruralibus, quæ Poſideone celebrabantur, non fuiſſe diuerſa. Nituntur illi plerunque autoritate Scholiorum, in Acharnenſes, quibus fateor Lenæa & Ruralia eadem ſunt. Scholijs illis, & Marco Muſuro, qui eorum pleraque congeſſit, plurimum debemus. Sed aſſenſum heic præbere ego omninò nullus queo.

Illud Diczopolis apud poetam in Acharnenſibus,

> Ἐγὼ δ' πολέμου καὶ κακῶν ἀπαλλαγεὶς
> Ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς εἰσιὼν Διονύσια.

Ego bello maliſque ſolutus rus me conferam & Liberalia agam Ruralia. De Lenæis malè interpretatur Scholiaſtes, & fallit dum fallitur. Nec melius eadem ipſa intelligi vult, quæ in eadem Comœdia poſteà hiſce verbis traduntur.

> Αὐτοὶ γάρ ἐσμεν οὑπὶ Ληναίῳ τ' ἀγὼν
> Κοὔπω ξένοι πάρεισιν. Οὔτε γὰρ φόροι
> Ἥκουσιν οὔτ' ἐκ τῶν πόλεων οἱ ξύμμαχοι.

Nos ipſimet ſumus. Certamen hoc in Lenæo eſt. Neque adſunt peregrini. Non enim hac tempeſtate adferuntur tributa, neque ex vrbibus adueniunt ſocij. Primo loco Poſideonis ſacra nemo non videt. Sed de ijs verba ibi fiunt à perſona Acharnenſi, quæ grauioribus ſoluta curis, rus ſe conferre deſtinat. Et tempus in quo loquitur ad inducias, de quibus ibi mentio, ſpectat. Sed ὁ ἐπὶ Ληναίῳ ἀγὼν in ſecundo loco, ipſiſſima Antheſteria ſunt ſeu Liberalia quæ in Limnis agebantur, id eſt, Lenæa, quibus ſcilicet Comœdia illa, Acharnenſes, docebatur, Archonte Euthymene, quod legimus in eiuſdem argumento. Lenæon enim, nempè Λήναιον in vrbe erat, non rure, locus, in quo certamina celebrabant, Athenienſes ante Theatrum extructum. Ibi etiam Bacchi Lenæi fanum; adeoque à Limmis locus hic non diuerſus. Tantundem aſſerere videtur mihi omni exceptione maior Heſychius in Ἐπὶ Ληναίῳ. Ἀγών ἐστιν, inquit, ἐν τῷ ἄστει Λήναιον περίβολον ἔχων μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ Ληναίου Διονύσου ἱερὸν ἐν ᾧ ἐπετελοῦντο οἱ ἀγῶνες Ἀθηναίων πρὶν τὸ θέατρον οἰκοδομηθῆναι. Manifeſtiſſimus eſt ad ſecundum Ariſtophanis locum commentarius quem recentiorum Scholijs præponderare nemo dubitet. Atque inde etiam Suidas, Etymologici autor, & Fauorinus intelligendi in Ἐπὶ Ληναίῳ. Etymologus item corrigendus. Adeò autem Ariſtophanis Scholiaſtem in hiſce aberraſſe nemo miretur qui eundem etiam in Autumno Lenæa collocare aduerterit. Etenim Liberaliorum triplicium nulli locus erat in autumno, neque eiuſce rei apud veteres alibi veſtigium occurrit. Alibi etiam in ſacrarum ratione nimiùm fallit idem Scholiaſtes. Sed ab eo heic ſtat quod apud Stephanum de Vrbibus legitur. Ληναῖος, ἀγὼν Διονύσου ἐν ἀγροῖς ἀπὸ τοῦ ληνοῦ & citatur Apollodori Chronicon. At quæ ſupra attulimus ſatis perſuadent, verba illa ἐν ἀγροῖς futile eſſe ſiue Hermolai Epitomatoris ſiue recentioris alicuius magis gloſſema quàm, ſiue Stephani, ſiue Apollodori (quorum vterque intercidit) mentem aperuiſſe. Et aut veteris Græciæ ſacrorum ignorantia eſt, aut incogitantia eſt nimia Procli ad Heſiodum, vbi de Bœotorum Hermæo menſe locutus, eundem eum cum Attico Gamelione facit κατὰ, inquit, τὰ Λήναια παρ' Ἀθηναίοις, *quo tempore Athenienſibus Lenæa celebrari ſolita.* Quis vnquam ſiue Lenæa ſiue Dionyſiorum alia vlla Gamelioni anteà tribuit? Adeoque nil ſatis obſtat, quin demùm Lenæa, Dionyſia in Limnis, & Antheſteria eadem ipſa ſacra fuiſſe concludamus, atque inde menſem Lenæonem vocitatum

tatum ac ſi Dionyſion ſeu Bacchius dictus fuiſſet quæ idem ſonant. Nam & Baccho menſis ipſe ante alios ſacer habebatur, vti notat Harpocration &, pro varia Emboliſmorum, Proſthaphæreſium & Cyclorum ratione, à Ianuario per Februarium in Martium, in Menſibus Iulianis, diuerſimodè vagabatur. Vide nunc, ſi placet, viros ſummos Ioſephum Scaligerum de Emendatione Temporum lib. I. capite de Menſibus Atticis & Canonum Iſagogicorum lib. I. pag. 57. & Iſacium Caſaubonum tum ad Theophraſti characterem περὶ ἀδολεσχίας tum de Satyrica poeſi lib. I. cap. V. Adde Phanorinum in Lexico & Petri Caſtellani Ἑορτολόγιον. Nemo eſt horum cui non heic aduerſamur; ſed non ſine ratione, qua aliter edocti ſententiæ libentiſſimè renuntiabimus. De Liberalibus item Atticis conſule Dionyſium Petauium ad Themiſtij Orationem XII. Sed de Menſe hactenus. De anno item videbimus. Annos quorum initia loca habuere circa Solſtitia æſtiua, cum cæteris pleriſque Græciæ ciuitatibus, noſtris hiſce in vſu fuiſſe, vix eſt cur dubitemus. Et quod ex Platone ſuprà notauimus de Stephanephororum electione tantundem firmare videtur in Magneſia. Seleucidarum autem anni tam incerti ſunt apud Scriptores, vt vix de eorum cuiuſpiam initijs & exceſſu exactè ſatis conſentiant. Sed ſi Euſebio fides, Seleucus Callinicus & Ptolemæus Euergetes, hic Ægypto, ille Aſia, regnare ceperunt anno II. Olympiadis CXXXIII. qui periodi Iulianæ eſt MMMMCCCCLXVII. Si igitur in occaſione Fœderis ſuprà non errauimus, quarto vel quinto Seleuci anno ſeu anno I. vel II. Olympiadis CXXXIV. id initum eſſe non abſurdum erit coniectare. Detur enim Seleucum circa initia anni II. Olympiadis CXXXIII. id eſt, æſtate, regnum accepiſſe. Auſpicia regni à parricidio cepiſſe ſcribit Iuſtinus; & tam Ptolemæum in ſororiam vltionem aduolâſſe quam Seleucum poſteà aduerſus ciuitates quæ defecerant claſſem comparaſſe narrat, perinde ac ſi res, pro incœptorum magnitudine, feſtinantiùs à neutro geri potuiſſent. Trinarum autem, quas memorat ille Expeditionum tempora, Ptolemæi ſcilicet in Seleucum, Seleuci primæ in Ciuitates, ſecundæ in Ptolemæum, ſuos (ſi quod veriſimillimum eſt, id ſentiamus) habuere annos ſaltem ſingulos. Quod non modò rerum geſtarum ratio ſuadet, ſed & vſitatiſſimus ille tam in Oriente mos quam in Occidente, tum claudendi maris, tum aperiendi. Nam quin maritimæ fuerint illæ expeditiones, nullus dubito. Claudebatur autem mare ab Autumno ad tempus vernum: Verno aperiebatur. De Romanorum in hac re more, Vegetius, alij paſſim teſtes. De Græcorum, Heſiodus, Theophaſtus. De Orientalium autem ipſorumque Syriæ Regum, teſtimonium in ſacris literis perhibetur II. Samuelis cap. XI. 1. & I. Paralipomenon cap. XXI. 1. *Factum autem eſt vertente anno eo tempore quo ſolent Reges ad bella procedere*, quod ad mare etiam claſſibus aperiendum ſpectat. Neque aliam præter vernam tempeſtatem ibi denotari vult Rabbi Chimchi quem meritò ſequitur etiam magnus Scaliger in prolegomenis ad Canones. In Ebræo tempus illud vocatur עת צאת המלכים *tempus expeditionis* ſeu *profectionis regum*. Helleniſtis ὁ καιρὸς τῆς ἐξοδίας τῶν βασιλέων. Vere igitur

tur anni II Olympiadis CXXXII, ſeu primi Seleuci, Ptolemæus in ſororis auxilium cum claſſe aduolauit. Vere anni III Olympiadis eiuſdem aduerſus rebelles ciuitates Seleucus claſſem comparat. Adeò enim acciſæ erant res eius bello Ptolemaico, vt citiùs claſſem illam comparaſſe non ſit credibile. Eadem anni IV. tempeſtate, inſtauratis poſt naufragium, quod miſerè paſſus eſt in expeditione aduerſus ciuitates, viribus, bellum in Ptolemæum infelicitèr redintegrat. Atque ita neceſſe eſt vt Fœdus Antheſterione ſeu Lenæone, ſub Februario ſcilicet poſt haſce clades proximo, initum cadat in annum I Olympiadis CXXXIV. Qui ita erit Seleuci quartus. Quod ſi regnare cœpit ille ſub finem anni II Olympiadis CXXXIII. ſimili ratiocinio, Olympiadis CXXXIV, Secundo, *ſeu periodi Iulianæ* MMMMCCCCLXXI, qui ante vulgarem Chriſti Epocham eſt annus CCXLIII, tribui poſſit. Et diſertè, hoc forſan calculi genere ductus, Sethus Caluiſius vtriuſque Regis res geſtas ita diſtribuit, vt vltimam Seleuci cladem quæ Fœdus, vti noſtra ſententia eſt, proximè anteceſſit, quarto eius anno collocet. Annus autem Olympiadis CXXXIV, primus ſeu quartus Seleuci, eſt Calippicæ periodi ſecundæ XI, adeoque ſecundus duodecimus. Si igitur periodus illa etiam Smyrnæis in vſu fuerit, etiam Antheſterionis ſeu Lenæonis initium & Finis, in Menſibus Iulianis ad (quod ſatis eſt credibile) varias Chronologorum rationes, maximè Scaligerianas, & Petauianas, quorum laterculos conſulas, facilè reperiri poſſunt.

Pag. 26. Ἐξεταςαὶ] Quæſitores hi erant ad quos rerum repetundarum, interuerſæ pecuniæ publicæ, atque aliorum quæ in adminiſtratione publica committuntur, criminum iudicium ſpectabat. Alijs Λογιςαὶ, εὔθυνοι, συνήγοροι, dicti. Ita Ariſtoteles Politicorum tertio cap. VII.

Pag. 26. ὅσοι ἂν ὦσιν ἐλεύθεροι τε καὶ Ἕλληνες] De ciuitatis donatione Attica, quæ Ionicæ, ſeu Smyrnenſi, forſan non ita diſpar erat, conſule I. Meurſium de Fortuna Attica, capite V.

Pag. 26. Ἐπὶ τοῦ Μητρῴου ἱεροῖς νεοκαύτοις] Fanum Magnæ Matris ſeu Metroum in planitie vrbis (nam pars etiam montana erat) memorat Strabo lib. XIV. Super ἱερὰ νεόκαυτα, quæ etiam ἔμπυρα dicta, ſeu ardentes victimas, & ἐπὶ τομίων ſeu animalium immolatorum proſecta, aris etiam alijſue ſacris ſiue tactis ſiue inſpectis, ſolenne gentibus erat erat Iurare, vti Chriſtianis ſuper ſacroſancta Euangelia, Cruces, Reliquias ſacras. Etiam Ἐμπύρια inde ὅρκος δημόσιος eſt apud Heſychium. Et Alcidamas ὤμοσε τὸν Ἀπόλλωνα τῆς δάφνης ἁψάμενος, *iurauit per Apollinem, tacta lauro*, quod habetur ex Nicandro apud Antonium Liberalem in Metamorphoſi prima. De varijs iurandi ritibus, conſulendi Briſſonius in Formulis, Guilielmus Barclaius ad tit. de Iureiurando ff. Thomas Dempſterus & Baptiſta Hanſenius libris de Iuramento, præter Petrum Fabrum in Commentario de Magiſtratibus Romanis, Danielem Heinſium ad primum Silij Italici & Fredericum Lindebrogium in Gloſſario, verbo *Iurare*. Adde porrò Philippum Mauſſacum ad Harpocrationem pagina 243. vbi de iuramento in Agrauli ædibus ab Ephebis præſtari ſolito. Nobis heic, quæ ij adnotarunt, compilare religio eſt. De

Iu-

Iudæorum verò ritu in Iuramentis veteri & ſatis portentoſo, vide quod ex Tabulis Præfectorijs legitur in Iuris Græco-Romani lib. I. pagina 119. Et Turcarum imperator Achmetes Fœdus cum Henrico Magno Galliarum Rege anno MDCIV ictum firmat iuramento *per Veritatem Magni Dei, omnipotentis, creatoris Cœli & Terræ, & per animas auorum ſuorum & proauorum.* Chriſtiani autem aut tangunt plerunque ſacra; aut manum ad pectus admouent, ſuſtollunt, aut protendunt, ſacris inſpectis. Nec diſſimilem fuiſſe gentibus morem, cum non tangebant, æquum eſt vt opinemur. Quæ verò ita ſiue tactis ſiue inſpectis & admotâ, ſublatâ, aut protenſâ manu præſtantur iuramenta, Corporalia dicuntur ſeu Corporalitèr præſtita, vt in C. tit. Si aduerſus venditionem l. 1. & tit. Si minor ſe maiorem dixerit l. 3. Et Cuiacius ad Nouellam LI. de Mulieribus ſcenicis; Corporalitèr, inquit, iurat, qui iurat tactis ſacroſanctis Euangelijs vel manu ſublatâ, quos Balſamo vocat σωματικοὺς ὅρκους. Quin vide, ſi placet, Linduuodum noſtrum ad Conſtitutionem *Preſbyteri*, tit. de Iureiurando, verbo *inſpectis*. Et ὅρκον σωματικῶς διδόναι & σωματικῶς ὀμνύναι eſt Sacramentum corporaliter præſtare Iuriſconſultis Græcis. Conſule Baſilicon eclogam X. tit. XXV. cad. IV. & Harmenopuli Procheiron lib. I. tit. XII. Id ipſum vocabant αὐτῇ τῇ ἀληθείᾳ ἐπομνύναι ſeu *ipſa veritate* aut *reuera iurare* quo nempè corporalitèr iurare diſtinguerent ab eo quod eſt συμβολαίῳ ſiue ἐγγράφως μεθ' ὅρκου βεβαιῶσαι pro quo ſub Diocletiano Romæ dicebant *in inſtrumenuo per ſacramenti religionem adſeuerare*; Vt in lege Codicis penultimò citata legimus. Non enim fiebat reſtitutio in integrum, ſi minor in inſtrumento per Sacramenti religionem ſe maiorem eſſe adſeuerâſſet, niſi palàm ex ipſo inſtrumento conſtitiſſet illum nihilominùs minorem fuiſſe. Sin verò corporalitèr & reuerâ præſtitiſſet de ætate maiori iuramentum, haud reſtituendus erat omninò. De reſtitutionis illa ſeu ἀποκαταστάσεως lege, in dicta Baſilicon Ecloga; Ταῦτα ὅπου ἐνεγράφη τῷ συμβολαίῳ μόνον ὁ ὅρκος, οὐ μὴν σωματικῶς καὶ τῇ ἀληθείᾳ ὤμοσεν ὁ νεώτερος ἑαυτὸν εἶναι μείζονα, quod non aliud ſonat quam quod iam diximus. Putarunt igitur Græci Iuriſconſulti Sacramenti religionem inſtrumento inſertam, nec corporaliter præſtitam, non eſſe τῇ ἀληθείᾳ ὅρκον. Certè fidem interpoſitam ſine corporali iuramento, corporali æquiparari, video apud clariſſimum Iuriſconſultum Andream Gaillium quem viſas lib. I. Obſeruationum practicarum CI. & lib. II. obſeruat LIX. Adnotare heic non ingratum, puto, erit, ritum illum Londinenſem veterem, quo, in Iudicijs publicis, ſuper mortuorum tumulos, de eo iurare ſolenne erat quod ipſi teſtarentur mortui, ſi in viuis ſupereſſent. In Tabulis publicis ab Henrico Angliæ Rege III, Ciuibus Londinenſibus confectis, anno eiuſdem Regni LII, die Martij XXVI, legimus. *Conceſſimus eiſdem ciuibus, quod de placitis ad Coronam pertinentibus, de hys maximè quæ infra ciuitatem prædictam & eius ſuburbium fieri contingent, ſe poſſint diſrationare ſecundum antiquam conſuetudinem ciuitatis prædictæ, eo tamen excepto; quod ſuper tumulos Mortuorum de eo quod dicturi ſunt ſi viuerent, non liceat præcisè iura-*

iurare, ſed loco mortuorum qui ante obitum ſuum electi fuerint ad eos diſrationandos qui de rebus ad Coronam ſpectantibus appellati fuerint, vel rectati alij liberi & legales eligantur qui idem ſine dilatione faciant quod per defunctos memoratos, ſi viuerent, fieri oporteret.

Pag. 27. Κληρωτήρια] Exigit res ipſa vt Sortium Tabulas, quibus eorum, qui in tribus ſortitò cooptabantur, nomina perſcripta erant, heic intelligamus. Nec tamen alibi hac notione vocabulum occurrere memini. Scriptoribus tam pro locis vbi Magiſtratus Sorte creati ſunt, quam vbi eiuſmodi Magiſtratus in theatro ſedere ſoliti, vſurpatur. Item pro Sortium vrnis. Videſis Pollucem lib. IX & X. & Scholia ad Ariſtophanis Eccleſiazuſas.

Pag. 27. Συναλλαγμάτων καὶ ἐγκλημάτων] *Contractibus & actionibus* vertimus. Συναλλάγματα eodem heic ſenſu capio quo apud Ariſtotelem in Ethicorum V. cap. V. vbi in ἑκούσια & ἀκούσια diſtribuuntur & totum illud ſatis comprehendunt, vnde actiones apud Iuriſconſultos naſcuntur, quæ ſiue ex contractu aut quaſi contractu ſiue ex delicto aut quaſi delicto competunt. Etiam tota iuſtitia quæ forenſis eſt ita Συναλλάγμασι nititur. De Ariſtotelis loco conſule inprimis Andronicum Rhodium in paraphraſi lib. V. cap. III.

Pag. 27.] Οἰκίας ὅσων ἂν τῷ δήμῳ δόξῃ] Singularum ædium capacitas fit prout populo placuerit. Nam à lectorum ſiue diſcubitoriorum ſiue cubicularium numero heic tam ædium capacitas, puto (quæ ſcilicet aut ad contubernalium numerum aut familiarum amplitudinem attinebat) quàm alibi ſæpiùs œcorum & conclauiorum, æſtimabatur. Oecorum æſtimationem huiuſmodi videre eſt maximè in Callixeni & Moſchionis deſcriptionibus nauium Ptolemæi Philopatoris & Hieronis Regis Syracuſani apud Athenæum lib. V. Inde œcus ibi πεντάκλινος, τρισκαιδεκάκλινος & εἴκοσι κλίνας ἐπιδεχόμενος.

Pag. 27. Τὴν Σιπυληνὴν] Vt Mater Deum Berecynthia, Idæa, Phrygia, dicta à locis cognominibus in quibus colebatur, ita Sipylene heic à Sipylo. Sipylus autem mons Phrygiæ paſſim memoratur; Plutarcho de fluminibus in Mæandro, Heſychio, Straboni, & in prouerbio ὅλον τὸν Σίπυλον μετακινεῖν. Atqui & vrbs erat Sipylus Phrygiæ, quod notat Stephanus, nomenque gentile eſſe Σιπυληνὸς & Σιπυληνή. Notat autem ex Hellanici libro primo Ἱερειῶν. ſeu de Sacrificijs Iunonis Argiuæ. Æſchylus item in Niobe apud Strabonem in extremo libri XII. habet Σίπυλον Ἰδαίαν ἀνὰ χθόνα *Sipulum Idæo in Solo.* Vrbs ea multis abhinc ſeculis, regnante Tantalo, terræmotu euerſa eſt, vti & complures circumiacentes. At celeberrimam fuiſſe inde liquet quod dum terræmotum hunc memorant Scriptores, Sipyli nomine potiſſimùm deſignant. Ita Strabo lib. I. Quin Ariſtoteles in II Meteorologicorum cap. VIII terræmotus meminit in quo τὰ περὶ Σίπυλον ἀνετράπη *Sipylus euertebatur.* Σίπελον ibi malè habet Commentarius Alexandri Aphrodiſienſis. Sed peius multò facit vir doctus qui φλεγραῖον πέδιον *Phlegræum campum* eo in loco Sipylum à Philoſopho appellatum in Theſauro Geographico ſcribit. Non minus campum à Sipylo quam regionem Liguſticam diſtinguit ibi Ariſtoteles.

Pag. 27. Ἀπόλλω τὸν ἐν Πάνδοις] Nec de

de Apolline in Pandis alibi legi nec de vllo loco qui Pandi aut Panda dictus præter Sogdianorum (qui ſub alio Cœlo locati) oppidum quod Panda vocatur apud Plinium lib. VI. cap. XVI. & Solinum cap. LII. Fieri ſanè potuit vt etiam inde nomen in Ioniam deduceretur. Altaria enim ibi conſtructa ſunt, non ſolùm à vetuſtiſſimis illis, Hercule, Semiramide, Cyro; ſed etiam ab Alexandro magno, velut trophæa metarum imperij eouſque promotarum; eaque, vt videtur, Apollini. Ita enim coniectura eſt ex altaribus quæ eidem Numini Iaxartem fluuium poſteà tranſuectus Demodamas Seleuci & Antiochi Dux Apollini ſtruxit, vt terminorum ſcilicet imperij prolationis inſignia. Sed vltra quid heic affirmare planè nugari eſt, ſi hoc non eſt.

Pag. 27.] Καὶ τοὺς ἄλλους Θεοὺς πάντας καὶ πάσας] Poſt inſigniorum Numinum nomina, per omnes ita generatim iurabant, idque ex ritu Pontificio paſſim ſeruari ſolito. Exempla ſunt apud Homerum & Virgilium ad cuius Georgicorum initium, *Poſt ſpecialem*, adnotat Seruius, *inuocationem transit ad generalitatem ne quod numen prætereat. More Pontificum per quos ritu veteri in omnibus ſacris poſt ſpeciales Deos quos ad ipſum ſacrum quod fiebat neceſſe erat inuocari, generaliter omnia numina inuocabantur.* Vide, ſi placet, ius iurandum quo fœdus iniere Carthaginienſes & Philippus Macedonum Rex apud Polybium lib. VII. & fragmentum Fœderis in Creta effoſſi apud Ianum Gruterum pag. 505.

Pag. 27.] Καὶ τὴν τοῦ βασιλέως Σελεύκου τύχην] Mos inualuit in Oriente iurandi ſæpiùs per Fortunam, Salutem, Vitam, Caput Principis. Neque inter hæc in Gentilitatis Theologia diſcrimen erat. Vetuſtiſſimum eſt exemplum in Geneſeos cap. XLII. Vbi Ioſepho חי פרעה, *viuit Pharaoh*, ſeu *per vitam Pharaonis*, ad Ebræorum &, qui cognatas habent linguas, morem adiurandi profertur. Nec aliter tranſtulit Aquila quam per ζῇ φαραὼ vt & hodie Galli *viue Pharaoh.* Atqui ſenioribus redditur, Νὴ τὴν ὑγίειαν φαραὼ, *Per ſalutem Pharaonis* quod retinet Latina. Nam viuere etiam eſt valere, lætari, fœlicem eſſe. Vetuſtiſſimum autem Geneſeos exemplar Ms. in bibliotheca Cottoniana habet ibi, Μὰ τὴν ὑγίειαν φαραώ. Iurat etiam Vrias Dauidi Regi חייך וחי נפשך *per vitam tuam & per vitam animæ tuæ*, ſeu *per ſalutem tuam & ſalutem animæ tuæ* vt in Latina editione. Habetur II. Samuelis cap. XI. comm. 12. Et de capite Regis teſtatur R. Abenezra in Decalogum. Vbi eum capite plectendum, etiam ſuo æuo, ſcribit fuiſſe qui apud Ægyptios בראש המלך *per caput Regis* peierauerat, nec tanto auro, quantum ipſe pendebat, redimendum. Sed hæc omnia in τὴν τύχην, pro veterum ritu, recidunt. Et Iuramentum ita præſtitum ὅρκος βασιλικὸς dictum videtur, ſaltem in Armenia. Adi Strabonem lib. XII Vbi de fano Pharnacis menſis. Manauit mos ex Oriente ad Romanos. Decreuerat Senatus Iulij Cæſaris τὴν τύχην ὀμνύναι quod ſcribit Dio lib. XLIV. Eo occiſo, populus Antonij oratione de eius dignitate habita (vt fit) irritatus percuſſores furibundè quæſitum it & Senatores incuſat quod paſſi eſſent eum virum interfici, pro quo, vti quotannis publicè vota conciperentur, decreuiſſent

uiſſent καὶ οὗ τὴν τὶ ὑγιείαν καὶ τὴν τύχην ὤμνυζαν *& per cuius Salutem & Fortunam iuraſſent.* Ex Decreto erat quod iurabant. Atque inde indiſcriminatim per Salutem iurabant & per Fortunam. Honor hic qui in iuramentis tributus eſt Iulio, manſit etiam Auguſto; ſed à Tiberio vetitus eſt, poſteà redivivus. Videſis Dionem lib. LVII. de Tiberio. In Epiſtolæ item Stationariorum Tyriorum, Puteolis ad Tyrios ceteraſque Phœniciæ ciuitates ſub Antonino Philoſopho ſcriptæ, fronte legitur Διὰ τὺς Θεὺς καὶ τὴν τοῦ κυρίου ἡμῶν αὐτοκράτορος τύχην, quod videre eſt apud Ianum Gruterum, in Inſcriptionum corpore, pagina 1105. Et Ariſto medicus, qui Romani martyris linguam Aſclepiadis iuſſu ſub Galerio Imperatore exſecuerat, accuſatus (cum elinguis martyr ſummum Dei veri Optimi Maximi poteſtatem verbis, vt ſcribunt, copioſe proferret) quòd mercede ductus colluſiſſet nec linguæ neruos omnes abſcidiſſet,

> *Teſtor*, inquit, *Salutem Principis, me ſimplici*
> *Functum ſecantis arte, iudex optime,*
> *Seruiſſe iuſſis abſque fraude publicis.*

Ita Prudentius Peri Stephanon hymno X. Inhumanitèr autem aliquos plectebat Caius quod nunquam per Genium ſuum deieràſſent, teſte Suetonio capite XXVII. Ita Genius ſeu δαίμων idem cum Fortuna æſtimatus. Nam & εὐδαιμονία *Virtus cum Fortuna coniuncta* rectè Ciceroni redditur. Conſule, ſi placet, V. Cl. Danielem Heinſium ad Heſiodi opera & dies cap. XVII. Quin Plutarchus in præceptis politicis, Οἱ μεγάλοι, inquit, δαίμονα καὶ τύχην τοῖς κατορθώμασιν συνεπιγράφουσι, *Magni viri rebus præclare geſtis Genium & Fortunam, vt autores, ſecum inſcribunt.* Et in exemplis quæ adducit vtrunque confundit. Sed & tam Partis ſeu Sortis δαίμονος ſeu Genij quàm aliarum compluriun Sortium, quæ in vſu erant, veteribus Aſtrologis, vnica Fortunæ ſors (de qua ſuprà) Ptolemæo & ceteris pleriſque, ſi Arabas & eorum ſequaces excipias, vices ſuſtinet. Per Genium autem Principis iurandi mos diù poſt Tiberium renatus, durauit. Vide acta Martyrij S. Polycarpi apud Euſebium hiſt. Eccleſiaſt. lib. IV. cap. XV. Et Vlpianus L. 13. ſi duo D. tit. de iureiurando §. 6. *Si quis iurauerit in re pecuniaria per Genium Principis dare ſe non oportere & peierauit, vel dari ſibi oportere, vel intra certum tempus iurauerit ſe ſoluturum, nec ſoluit, Imperator noſter cum patre reſcripſit fuſtibus eum caſtigandum dimittere & ita ei ſuperdici* προπετῶς μὴ ὄμνυε *i. petulanter ne iurato.* Nam peierantibus per Principis Fortunam pœna erat quam ſuſtulit ſuo tempore Tiberius vti eſt apud Dionem; minuit etiam ita Alcander Seuerus, vt, qui, calore animi, non conſultò peieràuerat, is minimè puniretur. C. tit. de rebus creditis L. 2. *Periculum corporis vel maieſtatis crimen* (ait Imperator) *ſecundum conſtituta Diuorum parentum meorum, etſi per Principis venerationem quodam calore fuerit peieratum, inferri non placet.* Ita id quod primo in Iuramentis Fortuna, Salus, Genius erat Principis, in *Venerationem* etiam interdum immutabatur, vti poſteà in *Maieſtatem* (quod videre eſt apud Vegetium de re militari

lib.

lib. II. cap. V.) item & in *ipſum Principem* per quem non tam vt fidei teſtem quam vt perfidiæ vindicem deierare in more poſitum erat etiam Chriſtianis, qui nec *tam per creaturam iurabant quam per auctorem creaturarum, nec in creatura aliud quam creatorem ipſius venerabantur*, quod ait Gratianus C. XXII. q. I. c. 16. Et quemadmodum in dignitate ſeu poteſtate principum exprimenda, Maieſtas, Serenitas, Perennitas, & quæ ſunt eiuſmodi in codice vtroque alibíque, ita forſan in votis de eorum felicitate (qualia eiuſmodi iuramenta ſunt) Salus, Vita, Fortuna, Genius, ipſas principum perſonas, reuera denotabant. Exemplum fortè deductum eſt ex ſacris literis vbi *per ſanctitatem Dei*, atque id genus alia pro Deo ipſo vſurpari notant viri docti. Vide Amoſium prophetam cap. IV. & I. Druſij lib. XIV. Obſeruat. cap. XV. & περὶ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ſeu *Maieſtate Dei* apud Helleniſtas ad eam rem & doctiſſimè & ingenioſiſſimè magnus Heinſius in Ariſtarcho Sacro Exercitatione XV. At verò ſalus Principis Chriſtianis ita diſcriminabatur à Genio, ſeu Fortuna, vt per hoſce iurare nefas, per illam fas fuerit olim æſtimatum. De Fortuna, vide Acta quæ diximus martyrij S. Polycarpi. De Genio, Tertullianus Apologetici cap. XXXII, *Sed & iuramus*, inquit, *ſicut non per Genios Cæſarum, ita per Salutem eorum quæ eſt auguſtior omnibus Geniis. Neſcitis Genios dæmones dici & inde diminutiua voce dæmonia. Nos iudicium Dei ſuſpicimus in Imperatoribus qui gentibus illos præfecit? Id in eis ſcimus eſſe quod Deus voluit, ideoque & ſaluum volumus eſſe quod Deus voluit & pro magno id iuramento habemus. Cæterum dæmonas, id eſt Genios, adiurare conſueuimus vt illos de hominibus exigamus, non deierare vt illis honorem diuinitatis conferamus.* Et vbi Arcadius & Honorius Imperatores reſcripſerunt, eos qui XXV annis maiores aduerſus pacta vel tranſactiones libero arbitrio confectas & inuocato Dei Optimi Maximi nomine firmatas veniendum putauerint, infamia inuri, & emolumento quod ex pacto fuerint conſecuti prorſus carere; eiuſdem etiam legis pœnæ ſubijciunt eos *qui* (vt reſcripti verba ſunt) *nomina noſtra placitis inſerentes ſalutem principum confirmationem initarum iurauerint eſſe pactionum*, quod legimus C. tit. de tranſactionibus l. 41. Si quis, & C. Theodoſ. lib. II. tit. IX. Vbi vetus Scholium eiuſmodi iurantes eſſe eos ait qui *Dominorum nomina coniurant, placitis inſerentes, diffinita implere neglexerint*. Sed lege *Cum iurant, placitis &c.* Ita emendo ex Ms. codice Theodoſiano quem breuiario ſuo ante D. annos de Romanis Imperatoribus ex Haymone Floriacenſi confecto intexuit Guilielmus Monachus Malmesburienſis. Cæterùm pro *nomina noſtra* veteres Orientis Iuriſconſulti *numina noſtra* proculdubio exemplaribus ſuis ibi legêre. Vertebant enim οἱ τινὲς ἡμετέραν θειότητα τοῖς συμφώνοις ἢ ταῖς διαλύσεσιν ἐντεθέντες. id eſt, *qui numen noſtrum pactis aut tranſactionibus inſerentes &c.* Vide Eclogam Baſilicon lib. XI. tit. II. cap. XLIX. Item Marcellinus in cauſa Donatiſtarum, *per admirabile myſterium*

 Trinitatis,

Trinitatis, per incarnationis dominicæ ſacramentum & per Salutem ſupra memoratorum principum (Honorij & Theodoſij) *ſecundum allegationes partium ſe iudicaturum promittit* in Collationis Carthagine habitæ primæ capite quinto. De iureiurando huiuſmodi per Principem locutus eſt Athalaricus Rex, literis ad populum Romanum. *Ecce,* inquit (apud Caſſiodorum Variarum VIII. formula III.) *Traiani veſtri claris ſeculis reparatum exemplum. Iurat vobis per quem iuratis. Nec poteſt ab illo quiſquam falli quo inuocato non licet impune mentiri.* Et Conſtantinus Harmenopulus, qui ante quingentos fermè annos Theſſalonicæ iudex floruit, in Prochiri lib. I. tit. VII. Οὐδεὶς κατὰ τοῦ Θεοῦ ὀμόσας κινδυνεύει· ἱκανὸς γὰρ ὁ ὅρκος ἔχει τιμωρὸν τὸ θεῖον, εἰ κατὰ τοῦ Θεοῦ γέγονεν. Εἰ δὲ κατὰ βασιλέως κατά τινα θερμότητα ὄμοσέ τις, συγχωρεῖται. Ὁ ἐπὶ χρήμασι κατὰ τοῦ βασιλέως ὀμόσας καὶ ἐπιορκήσας ῥοπαλίζεται. Ὁ ἐκ δικαστικῆς ψήφου ἢ ἐξ αἰτήσεως τοῦ ἀντιδίκου ὅρκον ἐπέχων ἐπ' ἐκκλησίας τῶν ἀχράντων ἐφαπτόμενος εὐαγγελίων· ἐπιορκεῖν δὲ μετὰ ταῦτα ἐλεγχθεὶς, γλωσσοκοπείσθω. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ μαρτύρων. *Nemo qui per Deum iurat, periclitatur. Sufficit enim iuramentum vindicem habere Deum, ſi per Deum præſtetur. Quod ſi quis per Principem (per venerationem Principis* habet Ioannis Merceri verſio) *animi calore motus iurauit, veniam conſequitur. Qui in re pecuniaria per Principem (per Genium Principis* ſubſtituit heic Mercerus) *iurauerit & peiurauerit, fuſtigatur. Qui verò ſiue ex ſententia iudicis ſiue aduerſario poſtulante iuſiurandum in eccleſia præſtiterit ſacroſanctis tactis euangeliis, ei periurii poſtea conuicto lingua exſcindatur. Idemque in teſtibus obſeruetur.* Verba vſque ad ῥοπαλίζεται excerpta ſunt ex Baſilicis. Videſis Theodorum Balſamonem ad Photij Nomocanonem tit. XIII. cap. XVIII. Eclogas Baſilicon lib. LX. tit. XXX. Cuiacium obſeruat. lib. II. XIX. Cætera Harmenopuli ferè in Ecloga Leonis & Conſtantini Imperatorum habentur tit. XXVIII. & apud Michaelem Athaliatam in Synopſeos titulo XVIII. Sed de diſcrimine Iuramenti quod per Deum & quod tactis euangelijs præſtatur, vide illud D. Chryſoſtomo tributum C. XXII. q. I. C. II. & Sententiarum lib. III. diſtinct. XXXIX. cap. V. & ibi magiſtros. Sed hæc obitèr. Ceterùm non modò per Salutem principum ſed etiam per ſuam litigantes ex præſcripto legis iurabant. Vti & vetuſtioribus æuis per Capita, Oculos, & huiuſmodi, tum ſui tum parentum ex more paſſim iurabant, non alitèr ac Hiberni hodie per manus ſiue parentum ſiue Domini. Videſis Briſſonium Formularum lib. VIII. De litigantibus verò per Salutem ſuam iurantibus, conſule ſis Vlpianum ff. tit. de Iureiurando l. 3. §. 4. l. 5. & 33. Quin legimus in Baſilicon Eclogis lib. XXII. tit. V. cap. XXX. Ὁ κατὰ τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας ὀμνὺς δοκεῖ μὴ ὀμνύναι κατὰ τοῦ Θεοῦ, quod tranſlatum eſt à Græcis Iuriſconſultis ijſque Chriſtianis æui medij ex illis Vlpiani verbis loco iam vltimo citato. *Qui per ſalutem ſuam iurat, per Deum iurare videtur. Reſpectu enim diuini numinis ita iurat.* Et Syneſio non infrequens eſt in epiſtolis, iurare νὴ τὴν ἱερὰν σοῦ κεφαλὴν καὶ τὴν τῶν παίδων μοῦ σωτηρίαν, *per ſacrum tuum caput & per liberorum*

berorum meorum ſalutem. Vide epiſtolas eius XLIX, XCV, CIII, alias. Nec aliud puto voluit quam per Salutem ſuam aut Caput iurare Coſmas ſub Alexio Comneno Patriarcha Conſtantinopolitanus, cum per ſuum nomen iurabat nolle ſe patriarchali ſede ſecedere niſi Irene Imperatrix ſuis manibus inſigniretur. Anna Porphyrogenneta in Alexiados lib. III. Τὴν ἰδίαν ἐπομοσάμενος κλῆσιν φησὶ πρὸς αὐτοὺς νὴ τὸν Κοσμᾶν, εἰ μὴ διὰ τῶν ἐμῶν χειρῶν ἡ Εἰρήνη τοῦ στέφους ἀξιωθῇ, τοῦ ἀρχιερατικοῦ θρόνου οὐκ ἀποστήσομαι quod idem ſonat. Et per vitam ſuam iurat Auicenna Arabs lib. de Almahad cap. III. Videſis item Balſamonem ad canonem XCIV. Synodi in Trullo. Idem autor τὴν ἐξωμοσίαν ſeu iuramentum Epiſcoporum Ægypti quod fideiuſſionis vicem ſupplebat, in Synodi Chalcedonenſis canone XXX. ita interpretatur vt eam eſſe dicat τὸ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ βασιλέως ἢ εἰς τὴν οἰκείαν σωτηρίαν ὀμόσαι τινά, *per Imperatoris caput, vel ſalutem ſuam quempiam iurare.* Sed Zonaras ibi, per Imperatoris Caput, & Salutem eius ipſiuſque iurantis iurare, ἐξωμοσίαν eſſe notat. Obtinuit etiam mos per Filiorum Regis Vitam iurare. Sed in Occidente, lege ante annos DCCC lata, huiuſmodi iuramenta vetita ſunt atque inde puto in iudicijs exoleuerunt. In Occidente dico. Nam in Oriente diutiùs manſiſſe ſcimus ex Græcis Iuriſconſultis. Lex eſt *Vt nullus præſumat per vitam Regis & filiorum eius iurare.* Habetur in Capitulis Karoli & Ludouici lib. III. tit. XLII. & Legum Longobardorum lib. III. tit. XXIV.

Pag. 28. Ἐφιορκοῦντι δὲ ἐξώλεια καὶ αὐτῷ καὶ γένει τὸ ἐξ ἐμοῦ] Imprecationes eiuſmodi, diræ, ſeu ἀραὶ, ſatis ſunt frequentes apud veteres. Et Cicero de legibus lib. II. *Periurii pœna diuina exitium, humana Dedecus.* Vnde & Diagoras ille ἀδικηθεὶς ὑπό τινος ἐπιορκήσαντος καὶ μηδὲν ἕνεκα τοῦ παθόντος μεθηρμόσατο εἰς τὸ λέγειν μὴ εἶναι Θεούς, quæ verba ſunt Sexti Empirici aduerſus Mathematicos libro VIII. Iuriſiurandi autem formulam cum adiecta imprecatione & vetuſtiſſimam & horrendam ſubiungo ex Vettij Valentis Antiocheni nondum typis vulgati Scriptoris, Floridorum ſeu Antholog ων lib. IV. Vbi fratrem & cæteros omnes qui libro ſuo apoteleſmatico initiandi erant, ita adiurat; Ὁρκίζω σε, ἀδελφέ μου τιμιώτατε καὶ τοὺς μυσταγωγούς μου ταύτῃ τῇ συντάξει, οὐρανοῦ μὲν ἀστηρίκτου κύτος καὶ ☉ δυοκαιδεκάζωδον θ' τε καὶ ☽ καὶ τοὺς ε̄ πλανήτας ἀστέρας δι' ὧν ὁ πᾶς βίος ἡνιοχεῖται, αὐτήν τε τὴν Πρόνοιαν καὶ Ἱερὰν Ἀνάγκην, ἐν ἀποκρύφοις ταῦτα συντηρῆσαι καὶ μὴ μεταδοῦναι τοῖς ἀπαιδεύτοις εἰ μὴ τοῖς ἀξίοις καὶ δυναμένοις διαφυλάσσειν καὶ ἀμείβεσθαι δικαίως αὐτῷ τε ἐμοὶ Οὐάλεντι τῷ εἰσηγησαμένῳ ἀείμνηστον καὶ ἀγαθὴν φήμην ἀπονέμειν· καὶ μάλιστα ἐπιγνόντας τὸ ἄφθονον καὶ τὸ τῆς ἀληθείας μέρος ὡς ὑπ' οὐδενὸς ἀνδρὸς ἐπιλελυμένον αὐτὸς ἐφώτισα· μὴ δὲ παρέντας τὸ ἐμὸν ὄνομα ἑτέρους ἐπεισφέρειν ταύτῃ συντάξει· μὴ δὲ λωβῆσαι τινὰ τῶν προγεγραμμένων ἢ μελλόντων λέγεσθαι πρὸς τὸ ἀθετῆσαι τοὺς ἐντυγχάνοντας· καὶ μὴ ψόγον ἐπενέγκαι. Καὶ ταῦτα μὲν διαφυλάσσουσιν οἱ προειρημένοι Θεοὶ πάντες εὐμενεῖς ἔσονται καὶ βίος εὐπαθὴς, καὶ καταθύμιος λογισμῶν συντέλεια. Ἐπιορκοῦσι δὲ τὰ ἐναντία. μή τε γῆ βατή. μή τε θάλαττα πλωτή. μή τε τέκνων σπορά. τυφλός τε νοῦς καὶ πεπαιδευμένος ὑπάρχων. ἀσχήμονα βίον καὶ ἀνεπίτευκτον ἀγαθῶν ἐπάγει. Ἐὰν δὲ τις καὶ μετὰ θάνατον ἐστὶ κακῶν τε καὶ καλῶν ἀμοιβὴ, κἀκεῖ τῶν ὁμοίων μεταλάβοιεν. Videſis Iulium Fir-

Qq 2 micum

micum Matheſeos lib. VII. in initio. Præter diras eiuſmodi gentibus vſitatas (quæ obuiæ ſunt apud rituum veterum conſarcinatores) Vide eas quæ Iudæorum Conſtantinopolitanorum iuramentis adiectæ erant ex tabulis præfectorijs, in Iuris Græco-Romani lib. I. pag. 119. De ijs etiam quæ Chriſtianis olim in vſu, conſulas Nouellam VIII. Adde Durandi ſpeculum tit. de Iuramento calumniæ §. 2. Diræ autem illæ horrendæ in Nouella VIII, etiam ante Iuſtiniani æuum vetuſtæ erant & ſolennes, vt in tremendo, ſcilicet, die Iudicij periurus haberet portionem Iudæ, lepram Gehezi, & tremorem Caini. De hiſce enim ipſiſſimis loquitur Procopius in arcana hiſtoria, ἀράς τε πάσας, inquit, ἐπῆγεν, ὅσαι πρὸς τῶν παλαιοτάτων ὠνομασμέναι εἰσὶν quod *Diris omnibus more maiorum deuouit* non malè vertit Nicolaus Alemannus. Diras ſcilicet congeſſit eas omnes quæ veteribus ſolennes habitæ. Iuramenta autem per corpora cœleſtia ſolenniter præſtita, vti apud Vettium noſtrum per Cœli Syſtema, Zodiacum, Lunam & quinque planetas ceteros (adiectis item Prouidentia & Fato) ſatis rarò occurrunt in ſcriptis veterum. Certè in Mahumedis Alcorano aliquoties eiuſmodi habemus formulas. Azoara XCV (vt Latinæ editionis numeri ducunt) ſeu Alburochu, legimus ואלסמא ראת אלברוג quod *per cœlum ſigniferum* vertit Retinenſis. Vbi paraphraſtes Arabs, qui Mahumedicis explicationibus in ipſo contextu interſertis, verba Alcorani, lineis miniatis notata, interpretatur, habet אלכואכב אתני עשר ברגא תקדמת פי אלפרקן *Sydera* XII *antiquitus delineata in Alphurcan ſeu Alcorano.* Alia ad genus occurrunt in Azoaris XCVI & LXIII. Vbi *per Stellam Veſpertinam* iuramentum concipitur. Et in Azoara XCIX ואלפגר ſeu *Per Auroram*, אי (inquit Paraphraſtes ille) פגר כל יום *id eſt per auroram diei cuiuſlibet.* Azoara item LXVI, quæ LVI eſt in Arabico, legimus. *Per loca occaſus ſtellarum, quod magnum ſapientibus eſt Sacramentum, hic Alchoran optimus a Rege mundi compoſitus eſt.* Id tamen (quod obſeruauit nobis V. Cl. & doctiſſimus Guilielmus Bedwellus) Arabicis minimè conuenit. Nec magis conueniunt quam plurima alia quæ in Latina illa verſione veteri obtruduntur. In Arabicis autem legitur לא אקשם בואקע אלנגום ואנה לקשם לו תעלמון עטים id eſt, *Ne iura per occaſus ſtellarum. Nam illud iuramentum, ſi noueritis, magnum eſt.* Sed vetuſtiſſimum penes me exemplar Latinum non aliter eo loco ſe habet quam codex editus. Binis autem, quibus vtor, exemplaribus Arabicis, ea quæ tranſcripſimus verba locum illum occupant. Alias in Alcorano iurandi formulas ſatis portentoſas vide Azoara LXXXV. LXXXVII. XCV. XCVI. XCIX. & C. Adde Alcorani Epitomes veteris orationem quartam. Et de Periurorum pœna vide Azoaram LXVIII. Sed iuramentis, quæ indicauimus, ipſum Deum Optimum Max. plerunque vſum eſſe impiè innuit impoſtor ille qui Alcoranum conſarcinauit.

Pag. 30. Μαγνησίᾳ τῇ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ] Duplex Magneſia. Ad Mæandrum fluuium vrbs altera erat, ad Sipylum montem altera. Neutrius eſt infrequens mentio apud autores vtriuſque linguæ. Meoniæ vrbs vtraque. Hæc

autem

autem illâ multò Septentrionalior.

Pag. 30. Ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος Λευκοφρυήνης ἱερῷ] Ita populus alter in alterius Numinum fanis Fœdus ex pacto collocabant. Ideò autem hiatum Leucophryenes nomine ſuppleuimus quòd tum elementorum numerus haud impar fuerit tum quia Diana Leucophryne ſeu Leucophryne dicta impenſè Magneſiæ culta eſt, Strabone teſte. *In ea quæ hodie extat vrbe* (inquit lib. XIV. de Magneſia locutus) *fanum eſt Dianæ Leucophryenæ quod magnitudine quidem Templi & donariorum multitudine Epheſio cedit. Concinnitate autem & artificioſâ delubri ſtructura longè illud ſuperat. Magnitudine etiam omnia Aſiatica ſuperat duobus exceptis, Epheſio & quod Didymis eſt.* De fano huius Deæ, quod nempe pſeudodipteron erat, volumen conſcripſit Hermogenes. Vitruuius in proœmio libri VII. *Edidit volumen Hermogenes de æde Dianæ Ionia, quæ eſt Magneſiæ Pſeudodipteros.* Et Magneſiæ Dianæ nomine culta eſt, non diſſimili fano, Alabandi, quæ Cariæ vrbs erat, quod teſtatur idem lib. III. Dianæ Leucophrynes meminêre Tacitus, Clemens Alexandrinus, Arnobius. Videſis Lipſium ad Taciti Annalium lib. III. Commentario 121. Sed non minus Leucophryene, vt in vetuſtis aliquot Strabonis exemplaribus, quam Leucophryne dicenda eſt. Apud Magneſios magis Leucophryene. Nam in Numiſmate Marciæ Otacillæ Seueræ Aug. Philippi Auguſti vxoris nomine inſignito legitur (ſi Occoni fides) ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΛΕΥΚΟΦΡΥΗΝΗ. A Leucophrynes neſcio cuius funere nomen petitur ab Arnobio & Clemente. Fanum eius etiam Aſylum erat, teſte, loco quem diximus, Tacito. Leucophryenem notari Dianam figurâ Dianæ nudæ arcitenentis in æreo Elagabali numiſmate cui inſcribitur ΕΠΙ . . . . . ΜΑΓΝΗΤΩΝ vix eſt cur dubitemus. Idem dicendum de Maximini illo cuius pars altera Iulium Verum F. exhibet, altera verò ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ.

Pag. 30. ΔΙΟΝΥΣΟΥ] Diſrupto heic Marmore, elementorum ductus fermè diſparuere. Sed ex apicibus reliquis non eſt difficile hanc lectionem elicere.

Pag. 30. Συνσφραγισάσθωσαν] vetuſtiſſimus eſt Sigillorum in Oriente vſus, tametſi ante Iliaca tempora non annulis, id eſt, ſigillis, ſed nodi notâ Epiſtolas, alia claudi ſolita vult Plinius. Vide cum lib. XXXIII. cap. I. ſed conſule Geneſeos cap. XXXVIII comm. 18. Exodi cap. 28. 11. & 36. I. Reg. cap. XXI. 8. Danielis VI. comm. 17. Ieremiæ cap. XXXII. 11. Eſther cap. III. 12. Tobit cap. VII. comm. 14. præter hiſtoriolam Beli & Draconis. Adde Ioſephum Scaligerum in Elencho trihæreſij Nicolaij Serrarij cap. XI. Ante Sigillorum inuentionem aiunt Græci nonnulli, eorum vice in vſu fuiſſe virgulas ſeu aſſerculos à cimicibus variatim irroſos. Iſacius Tzetzes, ad illud Lycophronis

Τὰ δ' ἄλλα θριπόβρωτος ἄψαυστος δόμων
Σφραγὶς δοκεύσει

Reliqua vero vermiculis exeſum, intactum ædium Sigillum obſeruabit aut

Intacta vermiculata claxendix domos
ſeruabit alias———

Rr vt

Vt vertit Ioſephus Scaliger; πρὶν γὰρ, inquit ibi Tzetzes εὑρεθῆναι τὰς σφραγῖδας οἱ παλαιοὶ ἐσφράγιζον ξύλοις ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένοις διὰ τὸ αὐτὰ πολυκέντητα εἶ), *priuſquam ſigilla reperta ſunt veteres ſigillabant lignis cimicibus irroſis eo quod plurima eis inerant puncta.* Quaſi verò ſeculum eiuſmodi vnquam fuiſſet in quo Cimices tantum ſiue foramina ſiue lineas qualitercunque ductas ligno incîdebant, homines verò adeò ſtupidi vt incîdere non poſſent. Atqui etiam eiuſmodi virgulas ſeu aſſerculos Sigillorum officium ſæpiùs præſtitiſſe forſan non eſt dubitandum. Etiam nunc fortè interdum præſtant. Ideone vero alia ſigilla nondum inuenta? Et intelligendus ſanè Lycophron potiùs ac ſi vetuſtatem duntaxat (cuius caries comes eſt) in ſigillo notaſſet. Videſis autem Ammonium & Heſychium in Θριπόβρωτος & Suidam in Θριπηδέστατον. Herculem eiuſmodi Sigillo Cimicibus exeſo primò vſum eſſe ait Philoſtephanus apud Heſychium. Ceterum, ars etiam ſculptoria cum ſigillorum confectione ſpeciatim occurrit in ſacris literis, idque ſeculis plurimis ante quidpiam memoriæ, de Græcorum moribus, traditum Exodi cap. XXVIII. commate 11. פתוחי חתם quod *cælatura gemmarij* antiquitùs vertitur, Senioribus ſeptuaginta eſt γλύμμα σφραγῖδος *cælatura Sigilli.* Et Munſterus ibi, quem recentiores plerunque rectè ſequuntur; *Opere gemmarij & qui ſigilli cælaturas facit ſculpe duos lapides &c.* Conſulas etiam Exodi cap. XXXIX. Neque infrequens eſt vocabuli חתם, pro eo quod eſt *ſigillare*; metaphora in veteri Inſtrumenta, vnde & ſigillorum in Syria vſus frequentia ſatis manifeſta eſt. Sed Plinius annulos Sigillaritios (vt Vopiſci verbo vtar) in deſuetudinem maximè in Oriente poſtmodùm abijſſe ſcribit. Libro XXXIII. cap. I. *Nullos, ait, omnino annulos maior pars gentium hominumque etiam qui ſub imperio noſtro degunt hodie habent. Non ſignat Oriens aut Ægyptus etiam nunc literis contenta ſolis.* Sed de veterum Perſarum Sigillis, vide excerpta de Legationibus ex Menandro pag. 296. Editionis Latinæ, 1609.

Pag. 30. Καὶ τῷ ὑπάρχοντι κοινῷ] Commune igitur Magnetum ſuum habebat ſigillum; ita etiam Smyrnæorum Ciuitas; vti & æuis citerioribus paſſim Corpora & Collegia. Sed de ſigillo Communis alicuius populi alio in loco qui non fuerit plurimis ſeculis Marmore recentior, legiſſe me non memini. Etiam & ſigillum hoc δακτύλιος dictum à pari, vti par eſt exiſtimare, forma cum ijs qui perſonarum ſingularum digitis geſtabantur. Ideoque etiam curioſulis nonnullis æui noſtri, qui omnia purioris æui ſermone pronuntiare ſtudioſiùs quam par eſt, cupiunt, Annuli Sigilla ſunt principum, tametſi reuera non ſint annuli ſed craſſiores laminæ, nihil omninò annuli præ ſe ferentes.

Pag. 31. Παλαιμαγνησίαν] Quod Palæmagneſia, ſeu *vetus Magneſia* dicitur, non aliud puto fuit quam ſiue Caſtellum ſiue Vrbecula in ea planitiei, cui Thorax mons immminet, parte ſita, vnde Magneſia Ciuitas quæ tunc floruit & Fœdus percuſſit in alium eiuſdem planitiei locum tranſlata eſt. Strabo de Matris Dindymenes fano in veteri Magneſia & Thorace monte verba faciens lib. XIV, νῦν δ' οὐκ ἔστιν, inquit, τὸ ἱερὸν διὰ τὸ τὴν πόλιν εἰς ἄλλον μετῳκίσ-

θαι

ϑαι τέλον. Ita Scepſis & Palæſcepſis vrbes erant vicinæ in Phrygia & Myſia, ita Byblos & Palæbyblos in Phœnicia. Et ſunt id genus aliæ. Palæmagneſia igitur aut ſui plane iuris erat, aut ita ſaltem Magnetum, qui Fœdus cum Smyrnæis percuſſerant, imperium detrectabant, vt, icto Fœdere, Seleuci maieſtati haud ſatis proſpexiſſent Smyrnæi niſi ſingulari legatione etiam hoſce ad illius amicitiam ſeorsim inuitâſſent.

Pag. 32. Ἀδεκατεύτους] Prædia illa ſeu fundi bini, κλῆροι dicti, Palæmagneſiæ incolis à Seleuci deceſſoribus aſſignati (de quibus nemo fruſtrà expectet vt plura cognoſcere videamur) Decima immunes erant, id eſt, annuo cenſu qui ſiue iure tunc vſitato, ſiue pacto conuento, præſtari ſolebat, vbi priuilegium aberat. Ita agri aſſignati, Romanis olim omni munere & collationis onere vacui erant L. 3. C. de fundis Limitotrophis. Duplex autem plerunque erat veteribus Græcis Decimarum, quæ, vti prouentus publicus, pendebantur, genus. Portoria ſeu nauium aut rerum importarum & exportarum vectigalia, alterum erat. Ea quæ colonorum agri ſiue Scripturarij ſiue Satiui reddebant, alterum. Decima, quæ portorium erat, memoratur Demoſtheni in oratione contra Leptinem quæ & περὶ ἀτελείων nominatur. Archebius & Heraclides, inquit, Byzantium Thraſybulo tradentes κυρίους ὑμᾶς ἐποίησαν τοῦ Ἑλλησπόντου ὥστε τὴν Δεκάτην ἀποδόσθαι *dominos vos* (Athenienſes) *fecere Helleſponti, adeo vt decimis inde frueremini.* Vbi Vlpianus adnotat; Δεκάτην ἐκ τῶν φορτίων τῶν ἐμπόρων τοῦ ἑλλησπόντου ἐλάμβανον. *Decimam negotiatorum mercium in Helleſponto accipiebant.* Et Publicanus qui Decimam hanc colligebat Δεκατευτὴς & δεκατηλόγος dictus, vti & Arabibus עשאר eadem notione quod alicubi item legiſſe me memini, & תעשאר pro ipſo vectigali. Vide Harpocrationem & Suidam. Adde ſis Ioannis Meurſij Atticarum lectionum lib. III. cap. II. Neque hæc decima rarò occurrit. Alterum genus quod huc ſpectat meminit Ariſtoteles Œconomicorum II. In œconomia Satrapica, docet ille, prouentuum augendorum ratio eſt præſtantiſſima ex agrorum fructibus. Prouentum inde natum (penſionem ſcilicet à colono pro agro Satiuo præſtitam) οἱ μὲν, inquit, ἐκφόριον οἱ δὲ δεκάτην προσαγορεύουσιν, *alij tributum alij Decimam appellant.* Aliam rationem ex re pecuaria affert ſiue ex agris ſcripturarijs aut ἀπὸ τῶν βοσκημάτων quæ eius verba ſunt. Etiam & hunc prouentum ἐπικαρπίαν & Δεκάτην dictum ait. Vide porrò I. Samuelis cap. VIII. comm. 15. Eiuſmodi Decima etiamnum paſſim in Oriente à Turcarum Imperatore exigitur. Neque de alia olim intellexi illud in Alcorani Retinenſis Azoara XVII. *De Decimis & beneficijs ſume & inde ſecundum morem conſuetum operare.* Sed Arabs habet ſume אלעפו ואמר באלערף *quod tibi indultum eſt & ea quæ dari conſueſcunt.* Paraphraſtes, quem diximus, Arabs habet אלשיך מן אחלאח אלנאש ולא תחש עינא, *quod à beneuolentia hominum obuenerit, aut eorum beneficia, neque ab eis quid extorque.* In Arabico eſt Azoara VII. Verum & alibi Robertus ille Retenenſis, locis non diſſimilibus, Decimas ſubſtituit pro eiuſmodi vocabulis. Et in Azoara LXVIII. quæ in Arabico

eſt

eſt $\overline{LVIII}$. *Oratores & Decimatores*, inquit, *Eſtote ſequendo Deum omnium operum cognitorem atque Prophetam*; vbi Arabs habet פקירא אלטלות ואתוא אלזכות ואטיעוא אללה ורשולה, id eſt, *Preces celebrate & eleemoſynas date obedientes Deo & Prophetæ eius.* Sed hæc obiter. Ex agris item Satiuis Romanis, pendi ſolebat locatoribus Decima quod, ex Appiani Ciuilium primo cognoſcimus. Nec diſſimilis eſt Decimarum prouentus qui tum ex annuis agrorum fructibus tum ex foſſilibus, Gallijs, Hiſpanijs, alibi in Europa, etiam alicubi in Anglia, penditur. Videſis Choppinum lib. $\overline{I}$. de Domanio Franciæ tit. $\overline{I}$.

Pag. 32. Ἡ χωρα ἣν ἔχουσιν οἱ πρότερον ὄντες ἐμ Μαγνησίᾳ] Ager, puto, veteri Magneſiæ adiacebat quem poſſidebant ij qui Magneſiæ olim fuerant incolæ, id eſt, qui ſedibus mutatis in Smyrnæum agrum tranſmigrarant. Hunc, ſi Smyrnæorum Ciuitatis poſſeſſionibus accederet, Decretum hoc veteris Magneſiæ incolis ſeu Palæmagnetibus aſſignat nomine κλήρου ſeu prædij ſine onere poſſidendi.

Pag. 33. Κλῆρον ἱππικὸν] Prædium equeſtre heic non diuerſi fuiſſe generis autumo à fundis illis olim in Imperio Romano ad ſubminiſtrandos rei militaris ſumptus, aſſignari ſolitis. Eorum duæ ſpecies. Nam aut tàm tironibus quam veteranis in perpetuum ſiue beneficium & Stipendium, ſiue præmium donabantur, aut, ad annonæ militaris duntaxat penſitationes, Colonis locabantur; idque plerunque fiebat in limitibus Imperij, vnde agri limitanei dicti & fundi limitotrophi. De his videſis L. 15. Item ſi §. 2. ff. de rei vindicatione & C. tit. de fundis limitotrophis. In Specie prima, planiſſima ſunt Feudorum veſtigia. Et, de vetuſtiſſima Feudorum natura, Conſule quæ occurrunt de Ducibus limitaneis apud Lampridium in Alexandro Seuero, & de Cimbris apud Lucium Florum lib. $\overline{III}$. cap. $\overline{III}$. Nec diſcrepabant τὰ κτήματα στρατιωτικὰ ſeu prædia militaria quæ in Imperij Orientalis legibus habentur. Conſtantini Porphyrogenneta de ijs Nouella extat tum apud Leunclauium in Iure Græco Romano tum apud Cuiacium in Feudis. Sed Emendatior apud Carolum Labbæum in Conſtitutionibus Imperatorum Græcolatinis & Ioannem Meurſium. Sed verò κλῆρος hic noſter Equites tantùm alebat ad hoſtes ab Imperij Magnetici ſeu potius, poſtquam icto inæquali Fœdere ſeruitutem induerant, Smyrnæi finibus arcendos; adeóque κλῆροι ἱππικοὶ (ſi de prima Romanorum ſpecie intelligas) ipſiſſima fere ſunt Feuda quæ phraſi forenſi Feuda militaria ſeu *fees de Chiualer* Anglis nuncupantur. Δωρεὰν autem, quod *ſine onere* vertimus Decimas aut alias annonæ penſitationes, non Militiæ onus heic excludit.

Ad

Ad C. Ant. Septimij Publij Citharœdi Victorias ſeu Marmorum Arundellianorum $\overline{III}$, pag. 34.

EVanuere, ex Marmore, ſuperiores elementorum ſeptem primorum apices. Sed, ex reliquijs inferiorum coniecturâ Γ· ΑΝΤ. ΣΕΠ. ſubſtituimus. Huiuſmodi autem ἀναγραφαὶ τῶν ἱερονικῶν, qualis erat in agonibus Muſicis Septimius noſter Publius, λιθιναὶ ſeu *Saxeæ Hieronicarum deſcriptiones*, vt vocantur Lycurgo, frequentes erant apud veteres. De eis autem videſis Scholiaſtem ad Pindari Olympiorum oden $\overline{VII}$. & marmor $\overline{X}$. pagina 40. præter eiuſmodi alia aliquot apud Lipſium & Gruterum.

Ibid. Περγαμηνὸς, καὶ Σμυρναῖος, καὶ Ἀθηναῖος, καὶ Ἐφέσιος] A plurium ciuitatum populis ciuitate donatus, tot habuit denominationes tum hieronices hic, tum moderator eius C. Ælius Agathemerus. Sic Artemidorus & Daldianus erat & Epheſius, vti ipſe teſtatur Onirocriticon lib. $\overline{III}$. cap. $\overline{LXVII}$. Sic alij.

Ib. Σμύρναν Ὀλύμπια H ħ [17] Bini ſcilicet Smyrnæ erant, ſub Adriano, agones Olympici ſeu quinquennales; id eſt, Olympia bina, præter ea, quæ, pro Communis Aſiæ votis, ibi ſæpiùs celebrari ſolita; de quibus etiam mox. Ea quæ ſic ſimpliciter dicta ſunt, atque ea quæ Olympia Adriania, ab Adriano nempè ſiue inſtituta, ſiue conceſſa, nuncupabantur. Neque hæc alia ni fallor, fuere, ab ἀγῶνι illo ἱερῷ Smyrnæorum cuius, ſub ſequentis Inſcriptionis finem, mentio eſt. Frequentia autem eiuſmodi agonum à gliſcente prouinciarum, poſtquàm ſeruituti egregiè litare cœperant, adulatione ſub Octauio duxit initium. Suetonius in eius vita, capite $\overline{LIX}$; *Prouinciarum pleræque, ſuper templa & aras, ludos quoque quinquennales pene oppidatim conſtituerunt.* Ex indulto nimirùm aut iuſſu Principali conſtituerunt prouinciæ, vrbes, oppida. Vnde indiſcriminatim ſiue à Principe, ſiue à Prouincijs, vrbibus, oppidis, certamina inſtituta fuiſſe ſæpiùs dicebatur. De binis quæ diximus, Smyrnæ Olympijs vide V. Cl. Claudium Salmaſium ad Adrianum Spartiani. Adi item Hermodori illam Farneſianam, quæ habetur in Lipſij Auctario & apud Gruterum eſt, pagina 314. & Philoſtratum in Polemonis Sophiſtæ vita præter Pauſaniam in Eliacorum primo & Philippi epigramma quod citat Petrus Faber Agoniſtici libro $\overline{III}$. cap. $\overline{XXVII}$. Sed verò fallitur eruditiſſimus Faber, capite præcedente, vbi

bi Farneſianæ inſcriptionis τῶ Ἀδριάνια de ludis in Antinoi honorem inſtitutis intelligenda eſſe, perſuaſum habet. Erant ſanè in Antinoi honorem ludi gymnici alibi inſtituti. Atqui non Adriania dicta ſunt ſed Antinoεια de quibus etiam poſteà. Quid verò ſibi heic velint notæ illæ H ℏ I7 omninò neſcimus nos. Nodum mihi hactenus inextricabilem, ſoluant eruditiores. Prima earum ita typis repreſentari debuit vt ſuperior, quæ tranſuerſa eſt linea, ſiniſtro τῶ H apici coniungeretur, ac ſi T & H in vnum coaluiſſent. De ſecunda figura, quæ ſiue τῷ ἐπισήμῳ ς ſiue Hebraico ל non prorſus eſt diſſimilis, & non ſemel in ſequentibus etiam iterari videtur, vide, ſi placet, Gruterum in Inſcriptionibus pag. 585. 2. & Nicolaum Alemannum ad Procopium pagina 42. Sed nos heic planiſſimè cæcutimus, quod fateri, vbi aliter non ſuppetunt vires, nunquam pudet.

Ibid. Ἀδριάνια Ῥώμῃ B] Romæ, Athenis, Epheſi, Adrianalia vidit Septimius, quod teſtatur marmor til. Paſſim ferinè certaminum ſibi cognominum autor fuit Adrianus. Xiphilinus ; ἐποίει, inquit, καὶ θέατρα καὶ ἀγῶνας περιπορευόμενος τὰς πόλεις. Id ipſum Spartianus ; *In omnibus pene vrbibus & aliquid ædificauit & ludos edidit.*

Ibid. Ποτιόλοις B] Apud Puteolos Adriani memoriæ ſacrauit Antoninus Pius *quinquennale certamen & Flamines & Sodales, & multa alia quæ ad honorem quaſi numinis ſpectarent* quæ verba ſunt Spartiani. Illud Εὐσέβεια in Farneſiana dicitur ſeu Pialia, & certamen erat iſelaſticum. Hieronicis nempè ius erat ſingulare ; dirutâ parte mœnium, pompâ in vrbem inuehi. Videſis Caſaubonum & Salmaſium ad Spartiani extremum, & Ioſephum Scaligerum v. de Emendatione Temporum pag. 447. Melphitana autem, quâ ad hanc rem vtuntur, inſcriptio eſt apud Gruterum pagina 254. n. 4. Ἀγὼν ἐν Ποτιόλοις hic memoratur etiam in Stationariorum Tyriorum Epiſtola quem Gruterus habet pagina 1105. Stadium item huius Agonis innuit Artemidorus Oniroctiticorum lib. I. cap. XXVIII. vbi Εὐσέβεια τὰ ἐν Ἰταλίᾳ ἀχθέντα ὑπὸ βασιλέως Ἀντωνίνου ἐπὶ τῷ πατρὶ Ἀδριανῷ memorat, de curſore verba faciens, qui per inſomnium ſe luminibus orbatum eſſe vidit, atque victor euaſit.

Ibid. Νεάπολιν Γ] Σέβαστα ſeu Auguſtalia agon hic dictus in Farneſiana, vt Σέβαστα ἐν Νεαπόλει &c. Quinquennalis item erat & Octauio à Neapolitanis, vt videtur, ſacratus. Memoratur Statio, Suetonio, Senecæ. Conſule ſi plura velis, P. Fabri Agoniſtici III. caput XXVI. & Scaligerum loco iam citato. Adde Iulium Cæſarem Capacium Hiſtoriæ Neapolitanæ lib. I. cap. XV.

Ibid. Ἄκτια B] Agon in Actio Apollini ſacer erat ; quem poſt victoriam Actiacum, conditâ vrbe Nicopoli, inſtaurauit Auguſtus ; teſtibus Strabone & Dione. Videſis Fabrum loco nunc ſupra dicto & Scaligerum v de Emendatione Temporum, capite de primo Agone Actiaco.

Ib. τ ἐξ Ἄργους ἀσπίδα] Etiam Nemeos ludos ab Argiuis celebrari ſolitos eſſe, in quibus cum clypeis decurrebant armati, conſtat ; quales ἀσπιδοδρόμους ὁπλίτας δρόμους vocauit Pindarus Iſthmiorum primo. Romæ item in vinea Cardinalis Carpenſis νικῶ ἐξ Ἄργους ἀσπίδα τρὶς corona

na circundatum exhibet Saxum quadratum. Vide Pauſaniam in Eliacorum primo, Hyginum Fabula CLXX & CCLXXIII quem in huius agonis nomine deprauatum rectè emendauit V. Cl. Ioannes Meurſius in Græcia Feriata, verbo Ηραῖα. Eum item ibi conſule. Adde Agoniſtici P. Fabri libri II. caput XXIII. præter Farneſianam illam ſeu Hermodoti, apud Gruterum, inſcriptionem.

Ibid. Σμύρναν κοινὸν Ἀσίας] Commune ſcilicet Aſiæ, quod ex pluribus eiſque celebrioribus Aſiæ ciuitatibus conflatum; velut ex Epheſijs, Smyrnæis, Pergamenis, Mileſijs, alijs, qui concordiam fouentes & ſocietatem, & ſacris eam firmare ſtudentes, communia Aſiæ ſacra certamina in vrbe, de qua ſiue in comitijs omnium conuenerat, ſiue aliter decretum erat, celebrabant. Atque hiſce præfuere puto, Aſiarchæ; de quibus ad marmor proximum. Ita nummum Caracallæ interpretatur Scaliger V de Emendatione Temporum. ΚΟΙΝΟΝ ΘΡΑΚΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑΙΝ ΦΙΛΙΠΠΟ. ΠΥΘΙΑ (*Communia*, inquit, *tria* (vnde vnum item confectum) *Thraciæ celebrabant Pythia Thracica*. Vide in Farneſiana Σμύρναν ε̄ κοινὰ Ἀσίας δίς. Et κοινοῦ τῶν Κρητῶν habetur agon quinquennalis apud Gruterum pagina 1094. 5. Certamina hæc Communis Aſiæ ipſiſſima eſſe τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν Ὀλύμπια apud Philoſtratum in vita Polemonis Sophiſtæ, vix dubitare queo, pace viri doctiſſimi qui ad Spartianum hæc eadem eſſe cum Adriani Olympicis ibi inſtitutis obiter affirmat. Neque obeſt quòd Polemoni & poſteris eius datum ſit Adrianeis ἀγωνοθετεῖν ſeu præſidere, & quòd preſedit poſteà τοῖς κατὰ τὴν Ἀσίαν. Decreto ciuitatis duntaxat Smyrnenſis eſt perpetua illa præſidendi Adrianeis prærogatiua data. Sed Communis Aſiæ ſacris Commune item Aſiæ tantum, aut Senatuſconſultum Romanum, aut reſcriptum principale, non ciuitas aliqua ſingularis cum præficere, puto, potuit. Communia autem Aſiæ ſacra hæc fuere, opinor, vti alia ſæpius apud Græcos, Maiora & Minora. Maiora quæ pentaeterica. Minora quæ Annua. De hac diſtinctione, vti etiam de ε̄ κοινοῖς, in Farneſiana, paulò pòſt plura.

Ibid. Πέργαμον Αὐγούστεια Γ] Poſtquam Pergameni Templum Auguſto ſacrauerant, etiam ijs permiſſum eſt vt ſacros ludos, honori eius ampliando, inſtituerent. Ita Dio libro LI. Hi Auguſtalia ſeu Αὐγούστεια dicta, Adeoque quod in Farneſiana legimus Ὁμοίως ἐν Σμύρνῃ Ὀλύμπια καὶ Ἀδριάνεια Ὀλύμπια, Πέργαμον Αὐγούστεια τρίς, vertendum eſt *Similiter in Smyrna, Olympia, & Adrianalia Olympia, Pergamo Auguſtalia* III. Neque erat ſanè cur de Auguſtalibus illis, quæ planè Pergami collocantur, ita ſolicitus eſſet vir magnus in V. de Emendatione Temporum. Qui item alij ſiue Farneſianam edidere, ſiue vocabula, quæ adtulimus, citarunt, malè hactenus ea intellexerunt. Apud Gruterum pag. 1090. legimus ex Sepulchro quod via Appia, VII ab vrbe miliari, viſitur, Πέργαμον κιθαρῳδούς. Adiecta eſt corona hederacea.

Ibid. Τραϊάνεια] Spectacula, Parthica dicta, ſacrauit Adrianus Traiano; teſte Xiphilino. Ea Romæ celebrari ſolita. Gymnaſium etiam erat Romæ, Traiani opus, architecto Apollodoro. Vtrum ad hoc an ad illa Traianalium

nomen

nomen heic ſpectet, non liquet.

Ibid. Ασκλήπεια] Horum item in Farneſiana mentio. Et Μεγαλοασκληπείων Πυθίων in alia, apud Gruterum pagina 410. n. 3. Atque etiam Æſculapia Smyrnæ fuiſſe videntur. Ariſtides in Oratione ſacra prima. Ἐδόκουν ὡς ἐν Σμύρνῃ περὶ ἑσπέραν προσιέναι τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ τοῦ ἐν τῷ Γυμνασίῳ. Tam Gymnaſium quam Templum in Gymnaſio extructum Æſculapio forſan ſacrum ibi erat.

Ib. Κομόδεια $\overline{B}$]. Commodaliorum ſeu Κομοδείων mentio in Saxo Venetijs. Corona nempe ipſum vocabulum ΚΟΜΟΔΕΙΑ circumdat, ſub Epigrammate in Achiriſti atheletæ honorem. Vide Gruterum pagina 317. n. 1. Alibi, puto, apud Veteres, non occurrunt. Inſtituta fortè à Seuero Imperatore Commodum in Diuos referente.

Ibid. Ἔφεσον Ἀδριάνεια] vt Smyrnæ Adrianalia Olympia erant, ita Epheſi, quæ heic memorantur, nec alibi, puto, omninò præterquam in Farneſiana; vbi habemus Ἔφεσον $\overline{Γ}$ Ἀδριάνεια Ὀλύμπια.

Ibid. Ἔφεσον::Ἐφέσηα] In Feſtis deorum cognominibus enumerat Iulius Pollux lib. $\overline{I}$. Ἄρτεμις Ἀρτεμίσια καὶ Ἐφέσια. Vide item Meurſium in Græciæ Feriatæ lib. III. de Epheſijs. Sed an ad hoc Dianæ feſtum agon hic ſpectet, non conſtat.

Ibid. Βαρβιλλῆα] In Farneſianæ inſcriptionis Editione Gruterianâ legimus ΒΑΒΒΙΛΛΗΑ quod ipſum in Lipſianâ, vnde ſumtum eſt, punctulis ſubnotatur, ac ſi de lectione inter exſcribendum dubitatum fuiſſet. Marmor noſtrum ΒΑΡΒΙΛΛΗΑ habet manifeſtò, quod vt in ΒΑΒΒΙΛΛΗΑ ſiue quadratarij, ſiue exſcriptoris incuriâ migraret, non erat difficile. Sed non minus neſcimus vnde nomen hoc natum, quam hanc verum Marmoris noſtri lectionem eſſe certò ſcimus. Vide Lipſij Auctarium pagina 57.

Ibid. Ἐπίδαυρον Ἀσκλήπεια] Hæc memorat etiam Farneſiana. Alibi occurrere non memini.

Ibid. Ἀθήνας Ἀδριάνεια] Adrianalia Athenis habentur in Inſcriptione illa de Achiriſto apud Gruterum pagina 317. quam vide item apud Scaligerum ad numerum Euſebianum $\overline{MMCXLVII}$, ſed emendatiorem in Salmaſij Notis ad Spartianum. Fanum Adriano Athenis ſacratum eſt, Panellenion dictum; atque is ἐπ' αὐτῷ, ſeu *iuxta idem* (vt ſcribit Xiphilinus) Certamen inſtituit quod ipſa Adrianalia heic fuiſſe exiſtimo. Neque cur Panellenia id nuncupatum eſſe cenſendum ſit video, tametſi, eò quod Fanum Panellenium dicebatur, ideo & agonem cognominem fuiſſe velit vir doctiſſimus. Memorantur, opinor, hæc ſacra certamina cum alijs in Farneſiana Hermodori; $\overline{Ε}$ Παναθήναια, Ὀλύμπια, Πανελλήνια, Ἀδριάνεια δίς. Viro ſummo qui tum in libris de Emendatione, tum ad Euſebium, quatuor hæc vocabula vnum agonem adeóque ipſa tantùm Adrianalia Athenis denotâſſe vult, nullus aſſenſum præbeo. Quot vocabula, tot certamina magis innuuntur; atque omnia Athenis peracta. Per $\overline{Ε}$ παναθήναια Panathenæa Pentaeterica, ſeu maiora intelligo. Nam Minora (quæ & vetuſtiora erant) quotannis, ſeu poſt minorem periodum elapſam, celebrabantur. De vtriſque vide quæ ſupra notantur in Notis Hiſtoricis ad Græcorum Epochas

pochas præter Harpocrationem, Suidam, & autorem argumenti Orationis Demoſthenis aduerſus Midiam. Vt igitur iuſtâ Certaminis diſtinctione expreſſior honoris Victori fieret acceſſio, Ē Παναθλῴαια dici videntur, pro πενταετηρικοῖς ſeu *quinquennalibus*. Neque ab alia ratione opinor τὸ ε̄ poſteâ in eodem Saxo præfigitur τοῖς κοινοῖς τῆ Ἀσίας. Quemadmodum enim Panathenæa (quo nomine ſignanter dicta ſunt ſacra Athenienſium ſeu omnium qui Attici ruris accolæ erant, Certamina Communia) & minora erant & maiora quæ etiam quinquennalia; ita etiam in Aſia minori, quæ Atticos mores plerunque imbiberat, Communia ſentiendum eſt ſacra ad eundem modum quandoque diuiſa eſſe. Et Panionium, pro communibus Ionium ſacris non diſſimili notione legitur apud Philoſtratum in vita Apollonij lib. IV capite II. Ita fit vt ε̄ κοινὰ Ἀσίας pro quinquennalibus Communibus Aſiæ capienda ſint, non pro quinque Communibus ſeu Ciuitatibus Aſiæ, vt volunt aliqui. Ita rectè à minoribus etiam diſterminata ſunt. Olympia, quæ in Farneſiana hoc loco ſequuntur, Attica item erant, vti etiam Panellenia. Atque eorum origines Adrianum ſeculis plurimis anteuertunt. Videſis Scholiaſtem ad Pindari Olympionicon Odem VII. Quin & Adrianalia ibi, Attica ſimiliter puto erant; ſed Athenarum nomine ideò fortè minimè notata quòd, poſt Panathenæorum mentionem, cetera, quæ continentèr ſequuta ſunt, ad Athenas pertinere, neminem dubitaturum non immeritò ſenſerit is qui conſcripſit.

Ibid. Σάρδεις χρυσάνθινον.] Etiam Chryſanthina Sardis occurrunt in illa Hermodori. Item Nummus Alexandri Mammeæ F. habet ΧΡΥΣΑΝΘΙΝΑ ΣΑΡΔΙΑΝΩΝ ΤΡΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ, quod ex Occone diſcimus. Id ipſum innuit Martianus Iuriſconſultus vbi Certaminis Chryſanthiani meminit L. 24. D. de Annuis legatis. *Cum erat certa pecunia*, inquit Martianus, *id eſt centum reipublicæ Sardianorum* (in nonnullis Editionibus Pandectarum, malè legitur *Sardinianorum*) *relicta per quadriennium Certaminis Chryſanthiani, Diuus Seuerus & Antoninus reſcripſerunt videri perpetuam penſitationem reliquiſſe teſtatorem per quadriennium, non in primum quadriennium*. Sed *Chryſanthini* potiùs legendum. Et certamen inde nomen habuiſſe putat Faber *quod è floribus aureis Corona ſertane contexerentur, atque præmij loco victoribus, ſicut apud Toloſates poetico agone annuo argentei, præſtarentur*. Apollinis oppidum in Chryſa, & quod de Chryſanthide ex Pauſania adnotat Dionyſius Gothofredus huc ſpectare mihi parum videntur. Alijs à Chryſanthio, nomine inſtituentis Lydio, nomen hoc certaminis manaſſe videtur. Certe & ſummi Lidiæ, cuius Vrbs primaria Sardes, Pontificis, ſub Iuliani tempora, nomen erat. Et Certamina, ſub nomine inſtituentium quandoque celebrari, non modò ex Adrianalijs liquet, verum etiam ex illo Lucij Titij Teſtamento apud Scæuolam L. 21. liberto D. de Annuis Legatis §. 3. Et ſanè τῶν ἱερῶν ἐπανόρθωσις, ſiue *Sacrorum* in Lydia *inſtauratio* diſertè ab Eunapio, apud quem de Chryſanthio, vtpote eius præceptore, compluria legimus, tribuitur. Sed hic ita multò recentior eſt quàm cui Certaminis, ſub Seuero eodem nomine

mine celeberrimi, origo aut nominis ratio aſſignetur. Adi Cuiacium libro XXIII. obſeruat VII. & Petrum Fabrum Agoniſtic. lib. III. cap. XXVI.

Ibid. Τράλλεις Πύθια] Gymnaſium, quod terræmotu Trallibus collapſum eſſe memorat Strabo, libro duodecimo, ſatis oſtendit ſeculis vetuſtioribus Certamina ibi celebrari ſolita. Ad idem fortè redintegratum ſpectant hæc Pythia.

Ibid. Μείλητον Διδύμεια] Apollini Didymæo agonem ſacrum fuiſſe, ſaltem ex illo nomine natum, non eſt cur dubitemus. Apollinis Didymæi oraculum in Branchidis apud Mileſios cultum habet Strabo lib. XIV, Stephanus de vrbibus, Sozomenus Eccleſiaſticæ Hiſtoriæ lib. I, cap. VII. & Nicephorus Calliſtus lib. VII. cap. XLV. De Didymæi nominis ratione conſule Macrobium Saturnaliorum lib. I. capite XVII. Neque de Didymæis hiſce alibi legiſſe me memini.

Ibid. Ῥόδον Ἄλεια] In Hermodori Farneſianâ legitur ΠΟΔΟΝ ΑΛΕΙΑ. Et tam rectè in conficiendis ad Gruterum indicibus Ἄλεια inter ſacra Certamina inde numerat magnus Scaliger, quàm malè iu caſtigationibus ex ΠΟΔΟΝ, ibi πόδων facit & ad ΑΣΚΛΗΠΕΙΑ, quod ibi præcedit, retrotrahit ac ſi de de curſu ſeu ſtadio Æſculapio ſacro, locus foret intelligendus. Sed extra controuerſiam eſſe puto aut quadratarium Farneſianæ, pro Græco Ρ τὸ Π ibi perperperam incidiſſe, aut Lipſium exſcriptorem fugientibus elementi apicibus deceptum, pro ΡΟΔΟΝ ΑΛΕΙΑ, ΠΟΔΟΝ ΑΛΕΙΑ edidiſſe (vti videre eſt in eius Auctario) quem ſecutus temerè magis peccauit ſiue Gruterus ſiue quis alius qui Latina verſione Podonalia, quod verbum nihili eſt, ſubſtituit. Ad Rhodum planè pertinent hæc Sacra; quæ Ἅλια &, ad æui citerioris ſcribendi rationem, Ἄλεια eis dicta. Ariſtides in Ῥοδιακῷ, Rhodios alloquens καὶ τὸν ἀγῶ inquit, τῶν Ἁλίων ἀγῶνα ποιήσετε, *Ludos Halios*, ſeu *Agonem Haliorum peragetis*. Haud alius forſan erat agon hic ab illo, qui Tlepolemus item vocatus Soli ſeu Ἡλίῳ (vnde nomen, vt videtur, ortum eſt) ſacer erat, & Gorpiæi menſis die XXIV celebratus ſeu VI. die à Nemeis. Corona in eo præmium erat populea. Videſis Scholiaſten ad Pyndari Olympionicas, Od. VII.

Ibid. Λακεδαίμονα] Farneſiana Hermodori habet Εὐρύκλεια ἐν Λακεδαίμονι. Lacedæmonis etiam Hyancynthina memorantur Philoſtrato in vita Polemonis Sophiſtæ.

Ibid. Μαντινείαν] Hinc emendanda eſt Farneſiana vbi ΔΙΑΝΤΙΝΕΙΑΝ, quod nihil omninò ſignificat, occurrit. Doctiſſimus Petrus Faber ΔΙΑΝΤΙΝΟΙΑ ibi voluit ſubſtitui, certamina nempe Antinoo ſacra. Sed vocabuli ſono deceptus eſt. Rem ipſam tamen planè tetigit. Vide eum Agoniſtici lib. III. cap. XXVII. Certiſſimum eſt ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΝ pro ΔΙΑΝΤΙΝΕΙΑΝ legi oportere. Mantineæ quinquennale cermen in Antinoi honorem ab Adriano inſtitutum eſt. Hoc Αντινόειον ſeu ἀγὼν Αντινόει⊕ dictum. Etenim patria Antinoi Bithynia erat. Bithyni autem ex Arcadibus ipſiſque Mantinienſibus oriundi. Inde erat quod Mantineæ parentalia eius annua haberi & ſacrum Certamen quinquennale voluit Adrianus. Ita Pauſanias in Arcadicis; τούτων

ἕνεκα, inquit; ὁ Βασιλεὺς κατεστήσατο αὐτῷ καὶ ἐκ Μαντινείας τιμάς. Καὶ τελετή τε κατ' ἔτος ἕκαστον καὶ ἀγών ἐστιν αὐτῷ διὰ ἔτους πέμπτου. Atque hæc ſunt Ἀντινόεια apud Gruterum pagina 317. n. 1.

Ibid. Θεματικοὺς] Id quod præmij loco dabatur victoribus, ſeu brauium, θέμα dictum eſt. Nam certamina, obſcuriora forſan compluria, præmia præter exiſtimationem, puto, alia non habuere adeoque θεματικὰ minimè fuere. Θέμα hoc ſenſu non ſemel legitur in Oraculis Sibyllinis. Omnes autem agones quibus præmia erant cuiuſcunque generis nominatim propoſita, θεματικοὶ erant. In ijs aliquot duntaxat στεφανῖται ſeu Coronarij. Et vt à στεφάνῳ στεφανείτης & στεφανίτης dicebatur, ita à θέματι θεματίτης & θεματείτης, pro eo quod eſt θεματικός. Nec tamen θεματείτας alibi quam in Columna Farneſiana reperiſſe me memini. Περὶ θεματικῶν aliter Grammatici plerunque. Videſis Iulium Pollucem ſub extremum lib. III, Fauorinum, id genus alios. Sed nemo melius de hac re quam Petrus Faber in Agoniſtico lib. II. cap. IX. & lib. III. cap. XIII. Adde Scaligerum de Emendatione lib. 5. pag. 446.

Ad Smyrnenſem Donariorum, in Gymnaſij ornatum, Recenſionem, ſeu Marmorum Arundellianorum IV, pag. 36.

NΕμεσίων] Nemeſium Fanum occurrit apud Pauſaniam ſub Achaicorum initio; idque vt Smyrnæorum præſertim tutelarium Numinum. Et de Smyrnæis ille. Νεμέσεις πλείους νομίζουσιν ἀντὶ μιᾶς, καὶ μητέρα αὐταῖς φασιν εἶναι Νύκτα. *Nemeſes plures, pro vna, ſtatuunt; & earum matrem eſſe Noctem.*

Ibid. Χερσίφρων Ἀσιάρχης] Aſiarchæ erant qui ludis Theatralibus, certaminibus, ſeu ſpectaculis alijs, in Deorum honorem haberi ſolitis, præerant; vti etiam Bithynarchæ, Syriarchæ, Lyciarchæ, Phœnicarchæ, Cappadocarchæ, & id genus ceteri, *quorum nomen votiua Feſtiuitatis ſolennia dedicauit*, vt aiunt Honorius & Theodoſius AA. in conſtitutione de Expenſis Ludorum C. Theodoſ. lib. XV. tit. IX. L. 2. Horum functio Aſiarchia, Bithynarchia, Lyciarchia, Cappadocarchia dicebatur. Etiam *Munerarius*, quòd munera ſeu ſpectacula edebat, ἀσιάρχης vertitur Ruffino in S. Polycarpi martyrio apud Euſebium lib. IV. cap. XIV. Quòd verò ſpectacula ſeu munera, quibus præerant, ſacra erant, ideò *Sacerdotes* indigetati ſunt. Quin à ratione, tum nominis, tum dignitatis, quæ eminentior erat, & honoris eximij; *Præſides* etiam vocabantur,

tur, & functio tam *Præſidatus*, ἀρχὴ, ἐπαρχία, ſeu *Præfectura* quàm *Sacerdotium* denominantis Prouinciæ nuncupari ſolebat. Id videre eſt apud Papinianum L. 8. D. tit. de Vacatione & excuſatione Munerum, Vlpiannm L. 6. §. 14. D. tit. de Excuſationibus & Strabonem lib. IV. vbi de Trallibus agit & paulò pòſt vbi de Lycijs. Ἐν δὲ τῷ Συνεδρίῳ, inquit, Lyciorum πρῶτον μὲν Λυκιάρχης αἱρεῖται, εἶτ' ἄλλαι ἀρχαὶ αἱ τοῦ συστήματος, *primo eligitur Lyciarcha; poſtmodum etiam qui ſunt ceteri reipublicæ magiſtratus.* Nec erat ſanè cur vir ſummus, non tam ἐπαρχίαν quam ἱερωσύνην, dici voluerit hanc dignitatem, ad Strabonis locum vbi de Trallibus loquitur. Inde etiam *Principes* dicti. Nam τινὲς τῶν Ἀσιαρχῶν in Actis Apoſtolorum cap. XIX Commate 31 in vulgata editione *quidam de principibus Aſiæ* redditur; idque rectè ſatis, puto, vtcunque non ſine reprehenſione à nonnullis id excipiatur. Eodem ipſo ſenſu Syrus ibi habet רישא דאסיא & Arabs רושא אשיא. Vtrunque *Principes Aſiæ* denotat. Sed Principum vocabulum, vti etiam eiuſdem notio in τῶν ἀσιάρχης, ex ſingulari vſu loquendi, ad Aſiam ſimul & ad ſacra ſpectacula reſtringebatur; non alitèr ferè ac *Princeps* in *Principe Dalmatiarum* aliarumque ſub inclinante imperio Romano prouinciarum, ſingulari notione, prouincias ſimùl & acta tantum judiciorum Præfectorum prætorio, Comitum Prouinciarum & huiuſmodi aliorum quibus ſuberat, reſpexit. De ea re videſis Caſſiodorum lib. VII. Formulam XXIV. & vtriuſque Imperij Notitiam. Ita οἱ προστεύοντες τῶν ἐπαρχίων ſeu ἔξαρχοι & *Primates Prouinciarum* Chriſtianis dicuntur ſacrorum antiſtites ſummi; nullâ tamen, in nominis notatione, ſacrorum ratione expreſſâ. Gallica autem verſio tutò in Actis retinet *Aſiarques*. Sed verò & eadem vocabula tam *Principes* quàm *Sacerdotes* ſæpiùs aliàs ſignificant. Ebræis כהנים vtroſq; denotat. Et tam Athenis quam Romæ Βασιλέα ſeu *Regem* fuiſſe qui ſacris duntaxat præerat, nemo neſcit. Indiſcriminatim etiam Pontifex Romanus Rex & Papa ab Arabico autore Geographiæ Nubienſis appellatur פי מדינת רמה קטר אלמלך אלמשמי אלבאבה *In vrbe Romæ ſunt ædes Regis qui Papa vocatur.* Locus eſt in parte II. climatis V. Alia ſunt obuia quæ huc ſpectant. Certamina autem ſiue alia ſpectacula quibus præerant ſacri huiuſmodi Gentium præſides ſeu Principes (hac notione) prouinciarum, ea, puto, erant quæ à ſingularum Gentium aut Prouinciarum Communibus, ſtatis temporibus, Dijs peragebantur. Et qui τοῦ τῆς Ἀσίας κοινοῦ ſeu Communis Aſiæ ita propriè dictæ, huiuſmodi ſacris (de quibus ſupra; vbi de Adrianalijs Athenienſibus) præfectus eſt, is Aſiarcha dicebatur, vti qui τοῦ κοινοῦ τῆς Συρίας ſacris, Syriarcha. Ita Lyciarcha, reliqui. Communis autem Aſiæ, ſeu vrbium (ex quibus, pro partium ſtudijs conflatum eſt id quod Communis Aſiæ nomen obtinebat; quod idem eſt) id genus ſacra, in Aſianarum aliqua ciuitatum eminentiſſima haberi ſolebant; vnde Aſiarcharum Epheſi mentio in Actis Apoſtolorum, & Smyrnæ in Policarpi martyrio. Vbi enim ſacra celebrata erant, vt ibi officio ſuo fungerentur neceſſe erat ſacrorum hi præſides; in comitijs ſcilicet, vt videtur, ſiue à Communis

nis

nis procuratoribus ſiue à ciuitatibus in quibus præerant ſiue aliàs vndecunque legitimè electi. Et ſanè auctor ſanctus vbi Aſiarcharum Epheſi meminit, Demetrij Fabri argentarij verba perinde refert ac ſi ipſiſſimum τὸ κοινὸν τῆς Ἀσίας ſeu *Commune Aſiæ*, pro ritu prouinciæ, communibus ſacris celebrandis adfuiſſe expreſſiſſimè docere voluiſſet. Locus eſt Actorum capite XIX. Καὶ θεωρεῖτε, inquit Demetrius, καὶ ἀκούετε ὅτι οὐ μόνον Ἐφέσου ἀλλὰ σχεδὸν πάσης τῆς Ἀσίας ὁ Παῦλος οὗτος πείσας μετέστησεν ἱκανὸν ὄχλον, λέγων ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοὶ διὰ χειρῶν γινόμενοι. *Et videtis & auditis quod non ſolum Epheſi, ſed pene totius Aſiæ Paulus hic ſuadens auertit multam turbam dicens non eſſe Deos qui manibus fiunt*. Monet non modo Epheſiorum ſed & ceterorum ferme omnium totius Aſiæ (ſic propriè dictæ) incolas, tunc temporis Epheſi à D. Paulo in perſuaſionem nouam tractos. Tot nimirùm ciuitatum ſingularium ciues, pro more, ad Communis ſacra peragenda conuenerant vt σχεδὸν πᾶσα ἡ Ἀσία *ferme tota Aſia* non iniuriâ dicerentur. Id quod inprimis etiam adſtruit Syrus qui, pro ἀλλὰ σχεδὸν πάσης τῆς Ἀσίας &c. habet אלא אף לסוגאא דכלה אסיה אפיס הנה פולוס ואהפך *Sed etiam τῷ κοινῷ ſeu Communi Aſiæ perſuaſit iſte Paulus atque illud peruertit.* Nec quid rectiùs ibi ſonat סוגאא, quod τὸ πλῆθος ſeu multitudo plerunq; vertitur, notione haud diſcrepante. Neq; alitèr intelligo Euſebium vbi πᾶν τὸ πλῆθος, ait, τῶν ἐθνῶν καὶ Ἰουδαίων τῶν Σμύρναν κατοικούντων ſacram Polycarpo exprobrâſſe doctrinam & Philippo Aſiarchæ inclamaſſe vt Leonem, qui diſcerperet virum ſanctum, emitteret. Ruffinus vertit, *Vniuerſa multitudo tam Gentilium quam Iudæorum Smyrnenſium ciuitatis.* Rectiùs forſan; *Commune Gentium & Iudæorum quod Smyrnæ tunc agebat.* Ciuitates enim, ex quibus Commune ſeu τὸ κοινὸν conflatum, illuc, ad Communis ſacra ſpectacula celebranda, commigrauerant. Similiter pronuntiandum eſt de aliarum Gentium ſeu prouinciarum, ſiue Aſiarchis, ſiue τοῖς κοινοῖς. Videſis porrò Gruterum pagina 415. n. 1. 410. n. 3. & 1025. n. 4. de κοινῷ Galatiæ & Galatarcha, & de Aſiarcha pag. 522. 1. Ἑλλαδαρχεῖν apud eundem non alio ſenſu vſurpari videtur, quàm pro eo quod eſt τοῦ τῆς Ἑλλάδος κοινοῦ ſacris eiuſmodi præeſſe. Præter ea quæ citauimus conſulas etiam de Dignitatis genere, C. tit. de Naturalibus liberis L. 1. Tit. de Officio Comitis Orientis L. vnica, C. Theodoſ. lib. VI tit. III de Prædijs Senatorum L. 1. & lib. XII tit. 1. de Decurionibus L. 103. Adi item Cujacium lib. II. Obſeruat. XIII, Antonium Auguſtinum ad Modeſtinum, Petrum Fabrum Agoniſtici lib. I. cap. XVIII & lib. III Semeſtrium cap. 1. Gabrielem Albaſpinum lib. I. Obſeruat. XXII. In deſuetudinem, cum ceteris Gentium ſacerdotijs, tandem abijt hæc dignitas. Et poſt eiuſ, vt ſcilicet quæ euanuerat, mentio apud veteres, eſt, ni fallor, in Iuſtiniani Nouella LXXXIX. S. Laurentium Archileuitam vocat, apud Prudentium, Præfectus (quo iubente paſſus eſt is martyrium) Myſteriarchen; *Bene eſt quod ipſe ex omnibus Myſteriarches incidit.* Nonne ad nomina illa, de quibus heic egimus, ſimiliter terminata, alluſit? Myſteria illa ſeu ſacra, Chriſtianorum κοινὰ ſeu communia erant. Ipſi Chriſtiani, ſeu

Eccleſia Commune erat. Et Laurentius

———Primus è ſeptem viris
Qui ſtant ad aram proximi,
Leuita ſublimis gradu,
Et ceteris præſtantior,
Clauſtris ſacrorum præerat
Cœleſtis arcanum domus
Fidis gubernans clauibus
Votuſque diſpenſans opes.

Non aliter fere ſe habuere forſan Aſiarchæ, Bithyniarchæ, & qui id genus alij, ad ſacra, quæ diximus, & prouentus Gentilitatis ſacros, quàm S. Laurentius ad Chriſtianorum theſauros.

Ibid. Πολέμων❧] Nonne hic Antonius Polemo, ipſe Polemo Sophiſta eſt cuius vitam ſcripſit Philoſtratus? Certè Polemonem Sophiſtam, Adrianum Imperatorem adeo ad Smyrnæorum (quibus chariſſimus ſophiſta ille erat) fauorem pellexiſſe prodit ille, vt vno die mille Myriadas in eorum Ciuitatem impenderit. Myriadas habemus in Marmore tantum C̄L. Ceteras forte columnarum, heic numeratarum, precium ſupplet. Nam ex Myriadibus illis, Τάτε τοῦ σίτου (inquit Philoſtratus) ἐμπόριον ἐξεποιήθη καὶ γυμνάσιον τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν μεγαλοπρεπέστατον καὶ νεὼς τηλεφανὴς ὁ ἐπὶ τῆς ἄκρας, *Emporia annonæ & gymnaſium omnium quæ in Aſia ſunt præſtantiſſimum conſtructa ſunt; item templum in promontorio ſitum.*

Ibid. Δεύτερον δόγμα συγκλήτου καθ' ὃ δὶς Νεωκόροι γεγόναμεν] *Secundum Senatuſconſultum per quod bis æditui facti ſumus.* Ac ſi ita innui voluerint ij qui conſcripſere aliud etiam præceſſiſſe, idque ſub Adriano, procurante Polemone, Senatuſconſultum quo primùm æditui facti fuerant. Si ita intelligatur, tum Νεωκόροι in Prouincijs Senatuſconſulto Romano, interdum ſaltem, creati; quod alibi non lectum eſt. Quin & de iuriſdictione data fortè intelligi oportet, qualis permiſſa eſt Epheſijs Νεωκόροις, vt mox ex Actis Apoſtolorum adnotamus. Sed libero fruatur quiſque iudicio. Ceterùm de Νεωκόροις, hac notione accuratiùs videndum eſt. Eos *æditvos* latine vocamus & *Neocoros* interdum in Latio dictos ſcimus ex inſcriptione, quæ Romæ in hortis Matthæorum viſitur, & apud Gruterum legitur pag. 1102. 2. Ita dictos Templorum æditvos nemo neſcit, ſeu ἱεροδούλους vti interpretatur Theophylactus ad Acta Apoſtolorum, capite XIX. Sed quid nomen illud, cum illiuſmodi temporis characteriſmo coniunctum aut de Ciuitatum populis dictum, denotet, haud inter doctos conuenit. Sæpius ita in Græcis Numiſmatis occurrit. In libris, puto, nuſquam; Si D. Lucam excipias. Neque præter hoc Arundellianum, illud quod Auctarioli noſtri primum eſt, & aliud, quod Romæ extat mutilum, habetur Marmor, inter ea quæ obſeruauimus, quod vocabulum hoc ſenſu exhibet. In Numiſmatis autem, & ſine temporis characteriſmo, & cum eo, de Ciuitatum tamen populis dictum, non rarò habetur. In Auguſti ΚΑΙΣΑΡΕΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΛΕΙΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. In Caij, ΣΕΛΕΥΚΕΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Etiam ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῶν Νεωκόρων Περινθίων legitur ſupra in Auctariolo pagina 55. Alia ciuſmodi ſunt in Nummis quampiurima vſque ad Gallieni æuum. Interdum etiam vocabulo, ita vſurpato, Numen adijcitur; vt ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ

AP-

ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ quod legimus in Maximini nummis. Sacra quandoque item certamina ſimul memorantur vt ΑΚΤΙΑ ΠΥΘΙΑ ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ quod videre eſt in nummis Septimij Seueri, Caracallæ, & Antonij Gordiani. Sæpiſſimè autem Temporis etiam nota coniungitur, vt Ἐφεσίων δὶς aut Β̄ Νεωκόρων: τρὶς aut Γ, vt Νικομηδέων τρὶς Νεωκόρων: & interdum Τετράκις aut Δ Νεωκόρων quod occurrit in Numiſmatis Criſpinæ Auguſtæ Aurelij Commodi vxoris, Iuliæ Mæſæ Elagabali auiæ, Alexandri Mammeæ & Licinnij Valeriani; vt Ἱεροπολειτῶν Δ̄ νεωκόρων, Ἐφεσίων Δ̄ Νεωκόρων. Et, in Theſauro Cottoniano, Caracallæ nummus huiuſmodi viſitur.

Neque maiorum numerorum notas vocabulo Νεωκόρων adiectas obſeruaui. Sed Ἐφεσίων Ā Νεωκόρων habemus & Ἐφεσίων πρώτων νεωκόρων & in Aurelij Veri Nummo Ἐφεσίων δὶς νεωκόρων πρώτων Ἀσίας. Nam & Aſia ſæpè adijcitur vbi Νεωκόρων mentio fit; vt Λαοδικέων δὶς νεωκόρων Ἀσίας in nummis Antonini philoſophi; quomodo & Dianæ nomen, cum temporis nota, aliquando additur, vt in Caracallæ; Ἐφεσίων δὶς νεωκόρων καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Temporis item nota, cum certamine ſacro, nonnunquam apponitur; vt in illo Alexandri Mammeæ F. Χρυσάνθινα, Σαρδιανῶν τρὶς νεωκόρων. Vide ſupra, vbi de Chryſanthinis. In eiuſdem item Imperatoris, Ἄκτια Πύθια Περίνθιων . . . . . Ϛ Νεωκόρων. Et in Antonij Gordiani, eadem & ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Atque vt ad Smyrnæos noſtros, quorum hanc recenſionem Marmoream fuiſſe meritò coniectamus, tandem reuertamur; Ipſi ſunt etiam τρὶς νεωκόροι in Gallieni numiſmatis. Vide item Adolphum Occonem pagina 446, in Philippo. Hæc ſcilicet ex Huberto Goltzio, Antonio Auguſtino, Sebaſtiano Eritzio, & Occone olim collegimus. Atque apud eos ſunt alia eiuſmodi plura. Quin figuræ ſæpius, Nummorum hiſce inſcriptionibus, Numinum & Sacrarum ædium, interdum Victoriarum, Coronarum, rerum id genus aliarum accedunt. Et in illo Smyrnæorum figura viſitur turrita quæ dextera lauream tenet; & Deûm mater eſt. Per adiectionem autem τῶν Νεοκόρων Colonias, ob quam rem neſcio, fuere qui intellexêre. Alij vocabulo idem denotari volunt quod in DEVOTVS NVMINI MAIESTATIQVE EIVS exprimitur; & temporis notas ſiue Imperatorum Romanorum annos (certe ante Monarchiam Romanam cuſa huiuſmodi numiſmata nondum animaduerti) ſiue quoties fuerint numiſmata in honorem ſiue Numinis cuiuſpiam ſiue Imperatoris recuſa. Alij δὶς νεωκόρων de gemino templo Iulio ſcilicet & Auguſto ſacro capiunt, perinde ac ſi Ciuitas (cuius nummi ita inſcripti) vtriuſque ſe ædituos, pro ſolenni ſeculi adulatione, profeſſi fuiſſent. Nam etiam in Auguſti nummis Κνωσσίων δὶς νεωκόρων legitur. Sed verò non eſt omninò cur *Numen* Ma-

Maieſtatemue Imperatoris vocabulum ſpectare conijctemus. Diſſuadent tum aliorum numinum ſæpiùs adiectæ figuræ, interdùm & nomina, tum ipſi Scriptores rerum Romanarum veteres qui dum Magnitudinem Romanam & ingentem Imperatorum apud exteros gloriam ſatis ambitioſè prædicant, diuini huiuſmodi honoris, quo nihil amplius, nihil pluris fuiſſet æſtimandum, ne minimum quidem habent veſtigium. Nec magis eſt cur annos Imperatorum aut numiſmatis recuſi, numerorum notis, quæ rariſſimè vltra quartum excreſcunt & plerunque ſecundum exprimunt, ſignari putemus. De gemino autem Iulij & Auguſti Templo ſententiæ accedere nemo poterit qui Imperatorum inſequentium numiſmata ita inſcripta in memoriam reuocauerit. Sunt etiam qui vt rem inextricabilem, dum in veteris numiſmatis explicandis toti ſunt, ſeponunt. Videſis tandem Antonium Auguſtinum dialogo V. Sebaſtianum Erizzium parte ſecunda de Numiſmatis veterum, Ludouicum Nonium, Goltzium & Iſacium Caſaubonum ad Ancyranum monimentum in animaduerſionibus Suetonianis. Sed mihi perſuaſum ſatis eſt, τοὺς Νεωκόρους heic ad panegyres illas ſeu certamina Sacra ſiue pentacterica ſiue alijs tempeſtatibus annuis, pro vario ritu, innouata, quæ Prouinciarum Communium (de quibus ſuperius aliquoties nonnihil diximus) erant, attinuiſſe; etiam Numinum, quibus ſacra illa dicata, planè ædituos fuiſſe, curatores, & vindices; ipſaſque vrbes velut ædes ſacras ad Communium nempè ſacra illa peragenda. Communium autem huiuſmodi Maiora erant alia, alia Minora. Maiora vt Aſiæ, Syriæ; Minora vt Lyciæ, Lydiæ, Phœniciæ, Galatiæ. Nulla, neque in his neque in illis, Ciuitas proculdubio erat quæ eximios ſe ſortiri honores & alia commoda quamplurima lucrifacere toties non exiſtimabat quoties intra mœnia ſua Communis illius, cuius pars erat, ſacra, redeuntibus periodis, celebrabantur. Id quod aut Communis etiam vota, pro more patrio, aut Imperatoris, aut Senatus autoritas, ſtatis temporibus decernebat. Inde euenit, quòd Epheſi, Smyrnæ, Magneſiæ, celebratis Communis Aſiæ, puto, hiſce ſacris, eorum Ciues Νεωκόροι in Numiſmatis dicantur. Vt enim perſona ſingularis, qui æditus eſt alicuius fani, illud curat, ita, non adeò diſparili analogiâ, vniuerſitas Ciuium qui vrbem ſuam panegyribus & in ea Gymnaſium certaminibus (Numini, cui ſacra ea erant, deuoti) aptabant, ædituorum officium omninò præſtabant ſiue æditu abant. Et Aſiarchæ, verbi gratia, in Communis Aſiæ ſacris, quemadmodum alij eiuſmodi terminatione & ratione nominis noti alibi, velut Agonothetæ, publicis eiſdem ſacris præſidebant. De Aſiarchis, ſupra diximus. Maioris id genus Communis, Ædituorum exempla habemus in ijs, quæ ſupra, ex Numiſmatis, memorauimus de Epheſijs, Magneſijs, forte alijs. Nam ad Aſiæ Commune, cuius ſacra huiuſmodi Dianæ, ni fallor, erant, ea ſpectant. Et ad idem non alio modo, ni fallor, Smyrnenſes Νεωκόροι in Recenſione quæ præ manibus eſt. Minoris Communis Æditui, forte erant Sardiani. Chryſanthina ſcilicet pentaeterica, vt videtur, ſacra erant Communis Lydiæ. Hæc Sardibus cum tertiùm (idque continenter; de qua re mox plura) celebrabantur,

bantur, ciues ter Æditui ſeu Τρὶς Νεωκόρ(ο)ι fuêre. Nam ſi τὸ Νεωκόρων, in illo Alexandri Mammeæ F. nummo, ad Chryſanthina pertinet, vt pertinere veriſimilimum eſt, tunc ſequi videtur, non Maius commune aliquod innui. Nam Chryſanthina vltra Lydos nullibi extendebantur; Nec ad Sardianos ita reſtricta eſſe videntur, vt alibi in Lydia celebrari nequirent, vtcunque apud eos, primarios nempè Lydiæ ciues, ſæpiùs quam alia aliqua in vrbe agebantur, quod indicari etiam, ad hanc rem, videtur à Martiano Iuriſconſulto, loco ſuprà adducto, vbi de Cryſanthinis ſeorſim. Atque vt Chryſanthina ſe habuere heic ad Sardianos, ita fortè ΑΚΤΙΑ ΠΥΘΙΑ, ad Perinthios, qui Νεωκόροι dicti in Numiſmatis ſuprà memoratis cum adiectione horũ certaminũ. Et ad agones illos quorũ Numinibus illi Νεωκόροι erant, omnia illa numiſmata quibus Νεωκόροι cum ea adiectione vocantur Perinthij, attinere, non iniquè cenſendum. Neque aliò ſpectare idem, in inſcriptione illa Auctarioli noſtri, nomen ſine Numine, Tempore, aut Sacris vſurpatum. Neq; enim horum vllum perpetuò addebatur; ſed frequentèr tamen. Et cum ſine vlla huiuſmodi diſtinctionis nota τὸ Νεωκόρων duntaxat ciuium nomini ſubiungeretur (vt in exemplis quæ occurrunt non paucis) non dubito quin, à notiſſimo & patriæ & ſeculi ritu, tam ſacra ſingula quàm Numina, quibus illa dicata ſunt, in ſingulis eiuſmodi monimentis, Communiũ maxime Maiorum, ſatis liquidò tunc temporis intelligerentur; vtcunq; ita iam plerunq; non modo obſcura ſint ſed & inacceſſa, idq; erudiſſimis etiam viris qui hæc non alitèr omninò ſcire poſſunt quàm veterum ſcripta, quorum pars ingens intercidit, ſuggerunt. Temporum autem Notæ ſeu numeri ſæpiùs adiecti non annos, puto, non agones (continuos inquam) ſignant, ſed tantummodò Muneris τῶν Νεωκόρων vices continuas; vnde fiebat, vt intermiſſâ prorogatione, aliâ nimirùm ad ædituandum vrbe ſuffectâ, ciues qui hoc munere antea bis, tèr, quaterue continenter functi eſſent, vices ſuas ſeu prorogationes denuò minimè vnquam dinumerarent, ſed à primâ vice, ſi quando iterùm pluries Νεωκόροι fierent, ſimilitèr, vt primò, redauſpicarentur. Ita tamen vt vicem primam, temporis notâ, raró ſatis diſtinguerent. Ne ſcilicet prorogationem fortè ambitioſiùs ſperare viderentur. Id quod etiam, in Conſulatibus, olim obſeruatum. Ceteris verò deinceps numeris, opus forſan erat, ad viciniora certaminum tempora, quæ ſuccedebant, ſic breuiter diſtinguenda. Ita τὸ Νεωκόρων, ſine Temporis nota, primam, autumo, vicem indicat, aut non continentèr iteratam, quod heic idem eſt. Attamen & fuere qui etiam primis vicibus numerum adijciebant, vt videre eſt, in nummis ſuprà allatis, vbi Epheſij Ā Νεωκόροι ſunt ac ſi fortè tum prorogationem, ob egregiam vrbis dignitatem, ſpe deuorâſſent, tum neque ſpem illam neque dignitatatem in nummis non obtendi ambitioſiores noluiſſent. Quæ proniùs eos feciſſe credendum eſt, quòd etiam τοὺ πρώτους τῆς Ἀσίας in Aurelij Veri Nummis (ſi Occoni fides) cum δὶς Νεωκόροι eſſent, ipſi ſe etiam dici voluerint. Sed forſan & Ā Νεωκόρων malè exſculptum habemus pro Δ Νεωκόρων. Elementorum Α & Δ nomiſmatis & inſcriptionibus maximè, maxima eſt ſimilitudo. Cæterum

terum de Numerorum heic notis, viderint porrò eruditi. Quod autem de Νεωκόρον ſignificatione diximus mirè firmat D. Lucas in Actis Apoſtolorum capite XIX. Vbi etiam Aſiarchas (de quibus ſupra) memorat. Sacrum tunc temporis agebatur Communis Aſiæ certamen ſeu ſpectaculum Dianæ ſacrum Epheſi. Præſidebant vt agonothetæ publici aut certaminum Sacerdotes, Aſiarchæ. Νεωκόροι ideo ſeu æditui dicti Epheſij; ſeu, quòd idem eſt, Epheſiorum ciuitas Νεωκόρος erat. Expreſſiſſimè ſanctus autor, poſtquam de Demetrij Fabri argentarij monitis, ſociorum eius ira & clamore, Aſiarchis, Theatro, & inſano multitudinis ad aſſerenda Dianæ ſacra & D. Paulum & comites eius Ariſtarchum & Caium incuſandos conuentu, verba fecerat, καταστείλας δὲ, inquit, ὁ γραμματεὺς τὸν ὄχλον, φησὶν, ἄνδρες Ἐφέσιοι, τίς γάρ ἐστιν ἄνθρωπος ὃς οὐ γινώσκει τὴν Ἐφεσίων πόλιν Νεωκόρον οὖσαν τῆς μεγάλης Θεᾶς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ διοπετοῦς; Ἀναντιῤῥήτων οὖν ὄντων τούτων, δέον ἐστὶν ὑμᾶς κατεσταλμένους ὑπάρχειν, καὶ μηδὲν προπετὲς πράσσειν. Ἠγάγετε γὰρ τοὺς ἄνδρας τούτους οὔτε Ἱεροσύλους οὔτε βλασφημοῦντας τὴν Θεὸν ὑμῶν. Εἰ μὲν οὖν Δημήτριος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τεχνῖται πρός τινα λόγον ἔχουσιν, ἀγοραῖοι ἄγονται καὶ ἀνθύπατοί εἰσιν· ἐγκαλείτωσαν ἀλλήλοις. Εἰ δέ τι περὶ ἑτέρων ἐπιζητεῖτε ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ ἐπιλυθήσεται. Καὶ γὰρ κινδυνεύομεν ἐγκαλεῖσθαι στάσεως περὶ τῆς σήμερον, μηδενὸς αἰτίου ὑπάρχοντος, περὶ οὗ δυνησόμεθα δοῦναι λόγον τῆς συστροφῆς ταύτης. καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπέλυσε τὴν ἐκκλησίαν. *Et cum ſedaſſet Scriba turbam, dixit, viri Epheſii quiſnam eſt hominum qui ignorat Epheſiorum ciuitatem* Νεωκόρον *ſeu Ædituam iam eſſe Magnæ Deæ Dianæ & ſimulacri eius è cœlo lapſi? Cum hiſce igitur contradici nequeat, oportet vos ſedatos eſſe & temerè nil agere. Adduxiſtis enim homines iſtos qui neque Sacrilegi ſunt neque Deam veſtram blaſphemia læſere: Quod ſi Demetrius & qui cum eo ſunt artifices habent aduerſus aliquem cauſam; conuentus forenſes aguntur & Proconſules ſunt. Agant inuicem. Si quid de ceteris quæritis, in legitimo conuentu poterit abſolui. Nam periculum eſt ne ſeditionis hodiernæ arguamur, cum nulla omnino ſit cauſa, vnde tumultus huiuſmodi ratio reddi poſſit. Quibus dictis, dimiſit eos qui conuenerant.* Qualeſnam Νεωκόροι fuerint, vbi ita ciues vocantur, hinc perſpicuum eſſe videtur. Scriba, qui velut Syndicus erat vrbis, vt ſedaret tumultuantem de Dianæ ſacris Epheſiorum turbam à Demetrio, vt ſuo quæſtui conſuleret, excitatam & in theatrum ruentem, monet eam vt in memoriam reuocaret, Epheſi ciues tunc temporis Νεωκόρους Dianæ eſſe. Scimus enim ex Maximini numiſmatis Magneſios eiuſdem fuiſſe alias Νεωκόρους; Vt Laodicenſes Aſiæ Νεωκόρους, quod idem eſt, ex Antonini philoſophi nummis, & Epheſios bis dici Dianæ Νεωκόρους in Caracallæ, & ſemel in Aurelij Veri. Inſtat igitur Scriba, cauſam non omninò ſubeſſe cur in Ariſtarchum, Caium, D. Paulum, omninò inclamitarent; cum neque ſacrilegi eſſent neq; in Dianam blaſphemi. Neque enim in Dianam illorum conuitium haberi voluit Scriba quòd Deos eſſe denegaſſet Paulus qui artificum manibus confecti eſſent. Nam ne ſimulachrum eius, quod colebant, vt manibus artificum confectum eſſe, ſed vt de cœlo lapſum venditabat ciuitas; vnde diſerte τοῦ διοπετοῦς quod idem eſt, & ad rem maxime, mentio

fit

fit Scribæ perquam opportuna. Et hiſce ſanè Νεωκόρων horum munus non obſcurè indicatur. Honorem Numinis, ædes, vaſa ſacra cura bant & de eis etiam iuriſdictionem exercebant, quod Senatuſconſulto ſeu ſcripto principali fortè permitti ſolitum. Et de eis ſolùm. Nam ſi quam Demetrius aut ſocij eius iniuriam tuliſſent, actio eis competebat in foro proprætoris aut aliorũ magiſtratuũ Romanorum quorum in poteſtate tunc erant cetera quæcunque iudicia. Nam ita etiam Scriba innuit. Si quid autem, inquit, de ceteris, de Sacrilegio puta, aut de blaſphemia in Dianam quarum rerum cognitio ad ciues iure Νεωκόρων ſpectat; tempeſtiuè de eis agi poterit & iudicari in legitimo ciuium conuentu ſeu Comitijs eorum ſacris, ſiue vt appoſitè Syrus vertit, בדוכתא דיהיבא מן נמוסא לכנושיא id eſt *in loco qui a lege deſtinatus eſt Comitiis habendis.* Atqui tunc plebs coaleſcens tumultuoſè in theatrum (vbi ſimul cum primoribus ciuitatis aderat Scriba qui hæc locutus eſt) irruerat, quin & idoneum illud Comitijs ad damnandos Chriſtianos, vtpote aduerſarios, habendis, locum imprudenter æſtimauerat. Ceterùm, monente Scriba ſeu Syndico, tempeſtiuè eis oſtenſum eſt, nec eiuſmodi de qua ciuibus, iure nimirum νεωκόρων, iuriſdictio erat, actionem aduerſus eos ne cœptam quidem eſſe, nec locum Comitijs habendis idoneum ſeu legitimum. Nihil puto in vetuſtiorum Scriptis munus Νεωκόρων ac ſingularem eorum iuris dicendi poteſtatem æquè aperit. Vulgata editio pro νεωκόρον ibi *cultricem* habet, quod frigidè vim verbi explicat. Syro melius vertitur כומרתא quod planè *æditua* eſt aut *antiſtes ſacra.*

Ibidem ἱερὸν ἀγῶνα] De eo ſatis ſupra; vbi de Smyrnenſibus Olympijs, ad marmor proximè præcedens.

Ad Arundellianorum V. pag. 38.

HΡακλεῖ ὁπλοφύλακι] Vt Iouem Cuſtodem, ita Herculem Cuſtodem, ante alia numina, hoc nomine colebant veteres. Et feſtum celebrabant Romani pridie Idus Auguſti, Herculi Magno Cuſtodi in Circo Flaminio quod ex antiquiſſimo Kalendarij fragmento in ædibus Capranicorum Romæ viſitur. Idem Hercules memoratur Ouidio in Faſtis, & Victori in Regionibus Vrbis. Vide item, ſi placet, Ianum Gruterum pag. 45. & 134. in Inſcriptionibus. Sed Ὁπλοφύλακος ſeu *Armorum Cuſtodis* nomine cultum Herculem alibi legiſſe me non memini.

Στεφανηφοροῦντος] Vide quæ de Stephanophoris diximus ſupra ad Fœderis Smyrnæorum & Magnetum initium.

ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ] Obſcurius eſt hoc, in Marmore, vocabulum. Qui non ſenſu & notis Verborum terminationibus ductus legeret; ΕΥΕΡΓΕΖΖΟ magis exſcriberet.

Ad VI. pag. 39.

ΧΑΥΕ] Si Marmor inſpiciat quis, forſan etiam ΦΑΥΕ legerit. Sed vtrunque æquè mei fugit intellectum.

Ad

Ad VII. pag. 39.

ALtare ſatis grande, figurâ cylindricâ, illud de Dionyſio Berytio inciſum habet ſupra lemniſcatum ſertum, ex folijs & floribus contextum, quod eiuſce medium circundat. Hoc quatuor capita quilla, æquè per circuitum diſtantia laxiùs pendens ſuſtinent. Præter capitum aures, penduli ſunt iuxtà item, aurium ferè Africanarum caprarum inſtar, lemniſci; qui niſi aures quillæ ſimùl affabrè formarentur & penitiùs fertum inſpiciens eos circumvolentes animaduertas, etiam pro auribus capitum ſumi poſſent. Neque enim alibi ſerto appenduntur quàm vbi illud ſuſtinent hæc capita. Altare minus, ſed ſine inſcriptione aliqua, non diſſimili figura, ſerto, capitibus, lemniſcis planè ſimilibus, in Nobiliſſimi Comitis hortis etiam viſitur.

Ad VIII pag. 39.

EXcauatur Saxum; & ſiue magnitudinem ſiue formam ſpectes, paruulorum ſedilis fermè figura eſt. Sedile tamen commodè nullius eſſe potuit. Nam ſuperficies interior, præter latera, plani nihil habet, ſed concaua eſt & decliuis. In ſuperiore parte legitur inſcriptio Dijs illis, vt veri eſt ſimilimum, *συμβώμοις*, ſeu qui vna eademque ara colebantur, ſacra; vti & ipſum fuit Donarium.

Ad IX. pag. 39.

ΥΜΝΩΔ.... ΑΔΡΙΑΝΟΥ & ΣΥΝΥΜΝΩΔΟΙΣ ΘΕΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ] Hymnodos ſeu hymnorum cantores Adriani indulto acceptos habemus etiam cum Theologis Marmore IV. Et ad Smyrnenſes, ni fallor, tam hoc quam illud ſpectat.

Ibid. *Αλυτάρχου Πεισαίων*] De Alytarchis & Alytarchia, quod eorum munus eſt, videſis C. tit. de Officio Comitis Orientis L. vnic. C. tit. de Cupreſſis L. 2. C. Theodoſ. tit. de Iure Fiſci L. 12. & tit. de expenſis ludorum L. vlt. Conſule porrò Cuiacium lib. II. Obſeruat XIII. & Petrum Fabrum in Agoniſtico lib. I. cap. XVIII. Neque verò Alytarcha vrbis duntaxat Antiochenæ erat, ſed aliarum, velut heic Piſarum. Ludis ſeu certaminibus præfuiſſe eum certum eſt. Sed qualenam fuerit eius munus, ſatis eſt hactenus apud Iuriſconſultos (nam eorum prouinciæ eſt, heic pronuntiare) incompertum. Et Certamen Olympiorum Piſis celebrari ſolitum diſcimus ex Farneſiana illa Hermodori inſcriptione celebri, apud Lipſium & Gruterum viſenda. Ibi *Ολύμπια τὰ ἐν πίσῃ* legitur.

Ad Arundellianorum XII, XIV & XV pag. 41. 43. & 44. quæ Deliorum Pſephiſmata ſunt.

ΠΕρὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸν δῆμον τῶν Δηλίων] Cyclades (quæ Delum circumiacent; ideoque ita dictæ quod eam ἐκυκλώσαντο) frequentes erant in exhibendis Delijs honoribus, de qua re Strabo lib. X. Siphnus autem inſula erat ex Cycladibus. Inde & occaſio & ſenſus

ſenſus harum ſtelarum, non difficilè eruendus eſt.

Προεδρίαν ἐν τοῖς ἀγῶσι] Hæc loci in ſacris Certaminibus prærogatiua pſephiſmate Deliorum, quod Marmor eſt XIV, Mendicæo Dioclis F. donatur. Vt ſcilicet cum Hieronicis ſederet. De proedria Hieronicarum conſule Petrum Fabrum, Agoniſtici lib. II. capite XVI. Et in muneribus honorarijs præcipium, apud Græcos, occupabat locum, loci prærogatiua ſeu *προεδρία*.

Ad XIII pag. 42

BΑσίλισσαν Λαοδίκην] Seleucum heic intelligo Philopatorē Antiochi Magni filium; Perſeum autem eſſe, illum Macedonicorum Regum vltimum, quem captum in triumpho duxit ſplendiſſimo Paulus Æmilius & finem ita adiecit *inclyto*, vti ait Liuius, *per Europa plerunque atque Aſiam omnem regno*. Ceterùm Laodicen aut huius vxorem aut illius filiam alibi occurrere non memini. Vxorem autem, ſed ſine nomine, Perſei meminit Plutarchus in Pauli vita. Ea hæc ipſiſſima, puto, erat Laodice. Saxum pars eſt baſis ſuper quam ſtatua Laodices, ni fallor, erigebatur à Delijs.

Ad XVI pag. 44.

.... *ητεύοντος*] Dubitandum non eſt quin *κοσμητεύοντος* tam legendum ſit linea prima quam ſecunda; vbi etiam *καὶ κοσμητεύοντος* &c. vt *τοῖς Ἐφήβοις* &c. in tertia ſubſtituendum. Coſmorum Cretenſium, qui decem erant, & non diſſimile Ephoris Lacedæmoniorum tenuere Imperium, fuſiùs meminit Ariſtoteles Politicorum II. Et de Protocoſmis item Cretenſibus plura habentur in ſaxis vetuſtis ex Lytti Cretæ vrbis ruinis erutis, quæ typis mandauit Gruterus pag. 1084. 8. 9. 10. &c. & 1094. 5. An *κοσμητεύοντες* heic ijdem fuerint cum Coſmis illis, non ſatis perſpectum habeo. De more autem frequente Herculanarum imaginum in Gymnaſijs ſacrandarum, conſule Petrum Fabrum Semeſtrium lib. II. cap. XI. & Agoniſtici libro I. capite XVI.

Ad XVII pag. 45.

LIn. 9. *μῆνὸς γαλι... ῶνος*] *Γαμηλιῶνος* plane nequit eſſe. Subobſcura ſunt, fateor, elementa. Sed nec Atticum illud nomen, nec aliud quod hactenus in Græcorum menſibus comperi, proculdubio ibi exaratum erat.

Ad Arundellianorum, quæ Latina ſunt, I, pag. 50.

Ad III pag. 51.

S*Ilvano, Herculi, Libero*] Ne Deorum cuiquam loci, ante alium, prærogatiua daretur, ita in circulo eorum nomina, ni fallor, inſcribi voluit heic Iulius Alexander. Sic enim, nullus

eorum erat primus, imus nullus, aut ſecundus. Sed par omnibus honor. Hanc rationem, ad eandem rem, nomina inſcribendi memorat Auſonius in Ludo ſeptem Sapientum, vbi Solonis verba ſunt

Neque me eſſe primum veſtrum aut imum exiſtimo
Æqualitas quod ordinem neſcit pati.
Recte olim ineptum Delphicus luſit Deus
Quærentem, quiſnam primus ſapientum foret,
Vt in orbe tereti nomina eorum inſcriberet,
Ne primus eſſet, ne vel imus quiſquam.

Quin Caius lib. I. Inſtit. tit. II de Numero ſeruorum manumittendorum. *Si ita in teſtamento ſeruorum manumiſſio adſcripta fuerit, id eſt, in Circulo, vt qui prior, qui poſterior nominatus ſit non poſſit agnoſci, nulli ex hÿs libertatem valere manifeſtum eſt.* Hoc ſcilicet ſcriptum eſt ad Legem illam Fuſiam Caniniam, quam, vt libertates impedientem & inuidioſam, poſtmodum ſuſtulit Iuſtinianus, vti videre eſt tam in Codicis quam in Inſtitutionum titulo de ea lege tollenda. Etiam proauorum memoria, cum ſodalitio Franciſcano iuſſiſſet Vrbanus...... Pontifex Romanus, vt ei nomina exhiberent, ex ipſis tria quorum vnum in Cardinalitiam dignitatem eueheret, illi circulari figura exhibuere, ne à loci nominis prærogatiua quis dignior eis cenſeri videretur. Sed ille *Ordinem*, inquit, *peruertiſtis & ego ordinem peruertam*, omiſſiſque ſodalibus ita deſignatis, Præfectum Ordinis, quem Generalem vocant, Cardinalem creauit. Narrant Cardinalis Alexander in C. Nicolao tit. de Appellationibus & Felinus in C. cum dilecta tit. de Reſcriptis. Adde Tiraquellum de Iure Primigeniorum quæſtione XIX. vbi tamen perperam *Circulum* in Nouella XV quæ ordinationē Defenſorum Ciuitatum præſcribit, de Circulari huiuſmodi deſignatione interpretatur, quod rectè ibi notat Dionyſius Gothofredus.

Ad V, pag. 52.

V*Triſque* APK. *Pontificum*] Quadratarij errore, pro *vterque* puto A D *K.* ſeu *C. Pontificum,* quod *Collegium Pontificum* denotat. Quæ ſequuntur ſunt; *Seſtertium* XXX *millia nummum pœnæ nomine inferet. Hoc munimento Dolus malus abeſt.* Elementa illa ſingula ſæpius in cippis ſepulchralibus comperiuntur hoc ſenſu. Videſis de huiuſmodi pœnæ nomine Gruterum pag. 946, 6. & ſuperiùs pag. 47. Marmore XX.

Ad VI, pag. 52.

S*Iluano Sacrum*] De Siluanis tribus, quibus inſcriptiones ſacræ fieri ſolitæ, vide, præter alia quæ magis obuia ſunt, Ioſephum Scaligerum ad Feſti *Marſpedis. Siluano ſacrum ſodalibus eius & Larum donum poſuit Ti. Claudius &c.* Ita lego. Sodales eius, puto, erant Hercules plerunque, Liber pater, Mercurius, qui item Larum ſodales. Siluanus igitur hic Domeſticus erat & poſſeſſionibus conſecratus, vt cuſtos, quem & Siluanum Larum dictum eſſe vult Scaliger. Ex ipſo hoc

Saxo

Saxo dum Romæ in vinea quadam extra portam Flumentanam inter viam Flaminiam Tiberiumque viſebatur, deſcripſit illud Smetius quod legitur apud Gruterum pag. *63*. 1. quem vide item pag. *65*. 2. Quod autem pag. *66*. 1. habetur *Siluano ſancto ſacrum Philemon*, legit Scaliger, loco iam citato, *Siluano Sancto Larum* &c.

Ibid. *A cura Amicorum*] Inter Officia Domus Auguſtæ erat *cura Amicorum Auguſti*. Et qui hoc fungebantur miniſterio *A cura amicorum* dicti ſunt; Et ſemper aut plerunque Liberti Auguſtorum erant. De ijs vide Gruterianas Inſcriptiones pag. 70, 2. & pag. 598. ſæpius. Eàdem notione Aurelia Liuiæ Auguſtæ ſerua à *cura Catellæ* dicitur in ſaxo quod viſitur Romæ in hortis Carpenſibus. Vide Gruterum pag. 578, 51. Amici Auguſtorum heic ij erant quos in contubernium & interiorem familiaritatem, atque à conſilijs ſibi adſciſcebant Imperatores. Nec vnius erant claſſis. Sed primæ alij; alij ſecundæ, item tertiæ. Lampridius de Alexandro Seuero; *Moderationis tantæ fuit vt nemo vnquam ab eius latere ſubmoueretur, vt omnibus ſe blandum affabilemque præberet, vt* Amicos *non ſolum* primi *ac* ſecundi loci *ſed etiam* inferiores *ægrotantes viſeret*. Quin ſub Tiberio totidem item Amicorum eiuſmodi claſſes; quarum extrema *Grati* dicti; vniuerſi verò *Comites Peregrinationum Expeditionumque*. Atque hinc nata illa Comitiua dignitas, quæ ab hac origine etiam triplex eſt in Euſebio de vita Conſtantini lib. IV. cap. I. Et hallucinantur viri docti qui Conſtantinum triplicis illius differentiæ autorem faciunt. De qua re nos fuſiùs in Titulis noſtris vniuerſæ Europæ Honorarijs. De Tiberij autem Comitibus, vide Suetonium in eius vita cap. XLVI. Et de Auguſti Amicis porrò Cl. Salmaſium ad Spartianum.

Ibid. M......cio Fundano & C. Vetennio Seuero Coſſ.] Minucius Fundanus & Vetennius Seuerus Conſules erant, anno Claudij Imperatoris XI, non ordinarij, ſed ſuffecti. Neque in veterum Faſtorum quæ extant fragmentis occurrunt. Sed annum eorum ſcimus ex Onufrij Faſtis vbi vetus legitur hæc inſcriptio *Ti. Claudius Druſi F. Cæſar Auguſtus Germanicus Pont. Max. Trib. Pot* XI *Imp.* XXIIII *Coſ.* V *P. P. Reſtituit C. Minicio Fundano & C. Vetennio Seuero Coſ.* Habetur item in Gruterianis pag. 188, *6*.

Ad Auctarioli II, pag. 55.

Δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ I] Ita exemplar meum neſcio à quo ſed pulcherrimè deſcriptum. Sed legendum proculdubiò τὸ Γ. adeoque *Tribunitiæ poteſtatis* III. Nam tertio Imperij, quod cum Tribunitia poteſtate idem eſt, anno Traianus erat Conſul tertium.

Ad Auctarioli III, pag. 56.

Nimiùm fallimur niſi in abbreuiante illa, primæ deprauatiſſimæ huius inſcriptionis lineæ, ſcriptura, ΥΓΘΚȣ, vti in quartæ, ΠΓΘΚΟΝ, venerandum illud Παναγίας nomen Θεοτώκῳ tribuatur. Et forte in vtroque loco ΠΓΘΚ potius ſcribendum. Atque vt ΘΚ ΘΕΟΤΟΚ. ita ΠΓ. ΠΑΝΑΓ. ſatis exprimit. Ad huius verò illius caſus terminandus eſt. Ideo propria terminatione illud caruit. Qua ratione autem

Πα-

Παναγία θεοτόκος in Græcorum ſacris primò ſignantiùs & nomine tam velut proprio quam appellatiuo indigetata ſit Dei Genetrix, oſtenditur in Græcorum Rituali libro qui Horologium dicitur lemmate περὶ τῆς ὑψώσεως τῆς Παναγίας, ὅπως γέγονε· καὶ διὰ τί. Id fuſiùs etiam habetur apud Iacobum Gretſerum lib. III, capite VII, ad Georgium Codinum.

Ἔτους ςωΛΓ] Pro ςωΛΓ opinor, ſeu 6833 anno Mundi Græcorom, id eſt, anno Chriſti 1325. Deductis enim ex anno Mundi Græcorum 5508 perpetuò remanet annus eræ Chriſtianæ.

Ad Auctarioli V, pag. 57.

DEæ *Nymphæ Brig.*] Montana an Fluuiatilis hæc Brigantum Dea non liquet. Sed cum Nympha indigitetur, veri eſt ſimilimum harum alteram fuiſſe. Montes enim & Fluuios inprimis diuino honore colebant veteres Britanni. Eis nempè vt ſcribit Gildas in Epiſtola de Excidio Britanniæ, *Diuinus honor à cæco populo cumulabatur.* Nec ſub Angloſaxonum imperio, etiam adulto, huiuſmodi cultus planè in deſuetudinem abierat. Colligo ex Canuti Regis legibus, cap. V, Vbi Adoratio barbara, quam hæðenſcype dixere, vetatur. Eiuſce pars ibi eſt *Fluuios* ſeu flodwæteru adorare. Ita veteres in Germania Saxones frondoſis arboribus Fontibuſque venerationem exhibebant, vti apud Adamum Bremenſem ait Einhardus.

Ad Auctarioli VI, pag. 57.

DEo *qui Vias*] Certè Mercurius erat Deus ἐνόδιος ſeu Viarum præſes; de quo videſis De Dijs Syris Syntagma II cap. XIV.

APproniano *& Bradua Coſ.*] Extremo Commodi Imperatoris anno Conſules erant Caſſius Apronianus & Metilius Bradua.

Ad Ebraicarum Inſcriptionum Fragmenta, pag. 58.

EBraica ſaxa non adiecimus perinde acſi tanti viſa fuerint ea quæ ſuperſunt vocabula pretij, vt inde locum heic iuſtè mererentur. Et, breuiuſcula erant & conciſa, etiam dum integra extabant, nec magni omnino momenti. Ad hunc modum lacunoſa minimi ſunt. Vnum & alterum vocabulum quod *Terram Sanctam* & *Abrahamum* indicat in primo legimus. Sed in ſingulis non tam ſenſum aliquem quam vocabula duntaxat paucula aut potius elementa, ſatis etiam interdum incerta, reſtare, inter exſcribendum, comperiebamus. Veruntamen quoniam rariſſima ſunt eiuſmodi Saxa, & inter ea non ſemel cenſita fuere, quæ, vtcunque leuiſſimi forſan pretij, eorum nihilominus qui accuratius bonis ſtudijs incumbunt, deſiderium impenſè irritare ſolent vt qualianam ea demùm fuerint ſigillatim ſatis cognoſcant, ideò viſum eſt ea Auctarioli noſtri partem facere. Ex dirutis Iudæorum Synagogis & monimentis eorum ſepulchralibus ad veterem portæ inſtaurationem proculdubio olim transferebantur. Et ſiue Synagogarum parietibus ſiue mortuorum tumu-

lis primò conceptæ ſunt Inſcriptiones quæ à lapicidis, arctiores commiſſuras molientibus, vt vides, mutilatæ. Sub Elizabetha item glorioſiſſimæ memoriæ Regina, cum anno MDLXXXVI, reficiebatur porta Londini occidentalis, **Ludgate** dicta, repertum eſt in veteris ſtructuræ ſaxis inſciptio huiuſmodi הוא מצבת הר משה בן הר כבר יצחק *Hic tumulus eſt Rabbi Moſis fily Rabbi illuſtris Iſaac.* Ita enim legenda & intelligenda eſt Inſcriptio illa deprauatiſſimè typis non ſemel edita in Ioannis Stowæi Notitia Londini, Anglice Scripta, vbi nullo ſenſu exaratum habemus חך מצבחך משח בך חרבך מצחח. Et verſio Latina, quæ adijcitur, item reprehendenda. *Hæc eſt Statio Rabbi Moſis Filij inſignis Rabbi Iſaac*, quod de ædibus ibi intelligitur ac ſi ædium Rabbi Moſis fronti, pro titulo, adſcriptum fuiſſet. Dubium mihi non videtur ſaxum fuiſſe ſepulchrale. Sepulchrum aut tumulum מצבח vocabant Iudæi quod in Ebraicis Epitaphijs alibi etiam occurrit. Et frequentiſſimos fuiſſe olim Londini cippos Iudæorum ſepulchrales veriſimilimum eſt. Nam ante annum Salutis reparatæ MCLXXVII ſeu Henrici Regis ſecundi XXIII, Iudæum alibi ſepiliri non licuit. Rogerus Houedenius, *Eodem anno*, inquit, *Dominus Rex Pater dedit licentiam Iudæis terræ ſuæ habendi cœmiterium in qualibet Ciuitate Angliæ extra muros ciuitatum, vbi poſſent rationabiliter & in competenti loco emere ad ſepeliendum mortuos ſuos. Prius enim omnes Iudæi mortui Londonias ferebantur ſepeliendi.* De Iudæis autem qui olim in Anglia agebant, plurima occurrunt tum in vetuſtis Commentarijs, tum in tabulis publicis. Antiquiſſima eorum mentio eſt in legibus aliquot Edwardo Confeſſori tributis. *Sciendum*, ibi legimus, *quod omnes Iudæi vbicunque in regno ſunt, ſub tutela & defenſione Regis ligea debent eſſe. Nec quilibet eorum alicui diuiti ſe poteſt ſubdere ſine Regis licentia. Iudæi enim & omnia ſua regis ſunt. Quod ſi quiſquam detinuerit eos vel pecuniam eorum, perquirat Rex ſi vult tanquam ſuum proprium.* Ad hunc ſenſum in Decreto illo quod *Regis Edwardi primi ſtatutum de Iudaiſmo* vocamus, Iudæi non ſemel dicuntur *tailliables au roy come les ſoens ſerfs & a nul autre*, i. *Capitationi*, quæ *talliagium* appellari ſolebat, *ad placitum Regis & non cuiuſquam alius, obnoxij non aliter ac ſerui eius.* Et ſatis hæc fuſius interpretantur ea quæ conditionis hi miſeræ homines ſæpius, pro principum arbitratu, tulere, idque non ſine publica comminatione Exilij, quod poſtmodum etiam ſubierunt, nullo redimendum tributo. Et ſingularis erat in Anglia Iudæorum plerunque ſtatus & rerum earum adminiſtratio Cauſarum ciuilium ad Iudæos ſpectantium diſceptationem coram iudicibus qui *Iuſtitiarij ad Cuſtodiam Iudæorum aſſignati* dicebantur, & iure ſingulari moribuſque ad *Iudaiſmum* (vt phraſis erat) propriè ſpectantibus in iudicijs vtebantur, habemus in Archiuis. Item *Starra.* Hoc nomine Inſtrumenta, quibus & Ebraice & Latine plerunque ſcriptis contractus ab eis ſiue initi, ſiue diſſoluti erant, ita dicebantur à שטר quod *Schetar* aut *Schtar*

ſonat. Elias in Thiſbite, שטר שטר חוב שטר כתובה וכן כל לשון שטר בדרזל הוא כתב שכתוב בו הממשלה אדם לזולתו עליו והוא לשון התשים משטרו בארץ id eſt, *Schetar* aut *Shtar dicitur ut* Schetar *ſiue Cautio* ſeu *Inſtrumentum debiti*, Shetar ſiue *Cautio* ſeu *Inſtrumentum Dotis. Similiter omne vocabulum* Schetar *in Rabbinorum noſtrorum (quorum beata ſit memoria) ſcriptis, Inſtrumentum ſignificat quo quis poteſtatem* aut dominium *ſuum ad aliud transfert. Eſtque deſumptum ab illo. Num pones poteſtatem eius* (ſeu משטרו Miſchtaro) *in Terris?* Locus quem deſignat eſt in Iobi capitis XXXVIII Commate 33. Inde habent מנין שטרות *Menain Schetaroth* aut *Schtaroth* quod *Æram contractuum* ſonat & pro epocha annorum Alexandreorũ ijs vſurpatur in tractatu ראש השנה Roſch Haſchana ſeu de Capite Anni qui octauus eſt Seder Moed ſeu Ordinis II in Talmude. Et in Commentario vetuſto iuris noſtri quem Fletam dicimus; *Contrahentes cum Iudæis vel Iudæabus, pecorantes, & Sodomitæ in terra viui confodiantur; dum tamen mannopere capti per teſtimonium legale vel publice conuicti.* Ita libro I. cap. XXXVII. Alia quampluria fuere de Pignoribus, Hypothecis, Actionum ceſſionibus, Creditorum exactionibus, Vſuris & eiuſmodi ceteris iura Iudæis, apud maiores noſtros, propria quæ prætermittimus. Sed quod de ſummo eorũ in ſeu vt vocabantur, *Communitatis Iudæorum Angliæ*, in Anglia Preſbytero, Sacerdote ſiue Epiſcopo in Archiuis legimus; quoniam de ea dignitate vix quidpiam omninò apud Scriptores editos occurrit, id adnotare libuit. Hunc tam creare ſolebant Reges ſuo arbitratu quam latâ ſententiâ ſummouere, idque iure & certiſſimo & vſitatiſſimo vſque ad poſteriora Henrici tertij Regis, tempora. Id manifeſtum videtur ex Regijs æui, quo apud nos floruere Iudæi, diplomatis. Quod ad Creationem Regiam attinet; ſatis ſcimus ex Iohannis Regis diplomate quo Iacobum Iudæum in hanc euexiſſe dignitatem fratrem ſuum Ricardum Regem primum, innuit, idemque firmat. Diploma in Tabulis publicis quæ Cartas Ioannis Regis exhibent, ita legitur, Parte ſcilicet 1. membrana 28. Cart. 171. anni eius primi. *Rex omnibus fidelibus ſuis & omnibus & Iudæis & Anglis ſalutem. Sciatis nos conceſſiſſe & præſenti charta noſtra confirmaſſe* Iacobo *Iudæo de London, Presbytero Iudæorum, Presbyteratum omnium Iudæorum totius Angliæ, habendum & tenendum, quamdiu vixerit, libere & quietè, & honorifice, & integre, ita quod nemo ei ſuper hoc moleſtiam aliquam aut grauamen inferre preſumat. Quare volumus & firmiter præcipimus quod eidem Iacobo quoad vixerit Preſbyteratum Iudæorum per totam Angliam garantetis, manuteneatis & pacifice defendatis; & ſi quis ei ſuper hoc forisfacere præſumſerit, id ei ſine dilatione (ſalua nobis emenda noſtra) de forisfactura noſtra emendari faciatis, tanquam dominico Iudæo noſtro quem ſpecialiter in ſeruitio noſtro retinuimus. Prohibemus etiam ne de aliquo ad ſe pertinente ponatur in placitum, niſi coram*

ram nobis, aut coram capitali Iuſtitia noſtra ſicut Carta Regis Richardi fratris noſtri teſtatur. Teſte S. Bathonienſi Epiſcopo &c. Dat. per manus H. Cantuarienſis Achiepiſcopi Cancellarij noſtri apud Rothonagum XXXI *die Iulij anno Regis noſtri primo.* Crearat ſcilicet Iacobum hunc Presbyterum Ricardus primus. Dignitatem ei diplomate hoc firmat Ioannes. Submouiſſe item Presbyterum hunc Regem (interueniente ſcilicet Iudicum, ad quorum cognitionem ſpectabant res Iudæorum, ſententia) conſtat ex alio Henrici tertij diplomate quo item *Iudæorum Communitati Angliæ* primo conceditur, vt impoſterum Presbyterum ſeu Sacerdotem, ſiue Epiſcopum ſibi eligerent ita tamen vt Regi electum præſentarent atq; eiuſdem impetrarent, non aliter, puto, ac ſodalitia Decanorum & Capitulorum Chriſtiana in Epiſcopis eligendis, aſſenſum. Hæc diſcimus ex Tabulis publicis quas *Patentes* anni 41. Henrici tertij vocamus. In eis, membrana 4. numero 6. habetur quod item interſerere heic viſum eſt. *Rex omnibus &c. Cum* Elyas *Epiſcopus Iudæus noſter London, pro tranſgreſſione quam fecit tam nobis quam dilecto fratri noſtro Regi Alemanniæ, à Sacerdotio Communitatis Iudæorum Angliæ, coram dilectis & fidelibus noſtris* Philippo Baſſet, Philippo Luuel, Henrico *de* Bathon, Simone Paſſel, *& cæteris Iuſtitiariis ad Cuſtodiam Iudæorum aſſignatis, quos ad tranſgreſſionem illam conuincendam Iuſticiarios noſtros aſſignauimus, per iudicium eorundem ad ſcaccarium noſtrum fuerit abiudicatus, & de eiuſdem Sacerdotii officio & de omnimodis aliis officiis & Balliuis quas de nobis prius optinuit ſit depoſitus; Nos de conſilio eorundem Iuſticiariorum conceſſimus prædictæ Communitati Iudæorum noſtrorum Angliæ, per finem trium marcarum auri, quem* Creſſe *&* Haginus *frater eiuſdem Iudæi nobis, pro eadem Communitate, fecerunt quod prædictus* Elyas *Sacerdotium illud nunquam in poſterum habeat & recuperet, & quod nullus de Communitate illa de cetero ſit Sacerdos niſi per communem electionem Communitatis eiuſdem & quod illa Communitas poſt deceſſum cuiuſlibet Sacerdotis ſic electi alium eligendi quemcunque voluerint Sacerdotem, liberam habeat facultatem, ac ipſum nobis præſentandi vt noſtrum ſuper hoc aſſenſum optineat & fauorem. In cuius &c. T. R. apud* **Wodeſtock** XX. *die Iulii.* Sacerdotium eiuſmodi *Hagino* filio *Deulares* Iudæo conceditur ab Edwardo I vt videre eſt in eiuſdem diplomate quod habetur in *Patentibus* anni eius 9. membrana 20. Sed Iudæi tandem anno eiuſdem Regis XVIII, qui reparatæ ſalutis eſt MCCXCIII ex Anglia in Exilium pulſi ſunt. Et mirum eſt quòd, cum inſignes faceret in Calendario Iudæorum Rabbi Ori Ben-Simeon Epochas eorum exilij ex Francia, Hiſpania, & Portugallia, id quod in Anglia ſubiere omninò omitteret. Et numerus & gentis calamitas ſatis etiam exilij Anglicani memoriam exegiſſe videatur. De eo conſulas imprimis Thomam Walſinghamium in Hypodygmate Neuſtriæ & Florilegum. Adijcimus nos ijs, quæ Scriptores illi habent, Regij ad complures Vicecomites (qui prouinciarum apud nos annui Cuſtodes ſunt) reſcripti formulam qua publica in exilium profi-

proficiſcentibus fides præſtabatur. *De Iudæis regnum Angliæ exeuntibus. Rex Vicecomiti Glouceſtriæ cum Iudæis regni noſtri vniuerſis certum tempus præfixerimus à regno illo transfretandi. Nolentes quod ipſi per miniſtros noſtros aut alios quoſcunque aliter quam fieri conſueuit indebitè pertractentur, tibi præcipimus quod per totam balliuam tuam publice proclamari & firmiter inhiberi facias ne quis eis infra tempus prædictum iniuriam, moleſtiam, damnum inferat ſeu grauamen. Et cum contingat ipſos cum catellis ſuis quæ eis conceſſimus verſus partes London, cauſa transfretationis ſuæ, dirigere greſſus ſuos, ſaluum & ſecurum conductum eis habere facias Sumptibus eorundem. Prouiſo quod Iudæi prædicti ante receſſum ſuum vadia Christianorum quæ penes ſe habent, illis quorum fuerint, ſi ea acquietare voluerint, reſtituant vt tenentur. T. R. apud Weſtmonaſterium* XVIII *die Iulii.* Legitur in Tabulis publicis quas *Clauſas* vocamus anni XVIII, qui ipſe exilij eſt, membrana 6. Et ſimilia reſcripta ad Vicecomites Eſſexiæ, Eboraci, Northamtoniæ, Lincolniæ, Herefordiæ & Suthamtoniæ diriguntur. Eiuſmodi aliud reſcriptum occurrit in Patentibus eiuſdem anni membrana 14. numero 4. De Ciuitatis autem iure, apud Chriſtianos, Iudæis ſiue permittendo, ſiue negando, conſulendi inprimis ſunt Sixtus Medices Theologus, libro de Fœnore Iudæorum & Marquardus de Suſanis Iuriſconſultus, De Iudæis & alijs Infidelibus.

Addenda

Addenda & ſuis locis intereſenda.

poſt

Pag. 58. lin. 3.

—*viſendam.*

VIII.

...ΑΙΣΑΡΑ ΝΕΡΒΑ..
ΤΡΑΙΑΝΟΝ ΣΕΒΑ
ΣΤΟΝ ΓΕΡΜΑΝΙ
ΚΟΝ ΔΑΚΙΚΟΝ
ΑΝΕΙΚΗΤΟΝ
Η ΠΟΛΙΣ Η ΑΖΩ
ΠΕΙΤΩΝ

Id eſt,
Cæſarem Neruam
Traianum Auguſtum,
Germanicum, Dacicum,
Inuictum,
Ciuitas Aſopitarum.

IX.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΦΛΑΟΥΙΟΝ ΟΥΑΛΕΡΙΟΝ
ΚωΝΣΤΑΝΤΙΟΝ
ΤΟΝ ΕΠΙΦΑΝΕϹΤΑΤΟΝ
ΚΑΙϹΑΡΑ Η ΠΟΛΙΣ
Η ΑΣΩΠΕΙΤΩΝ

Id eſt,
Cum bona Fortuna,
Flauium Valerium
Conſtantium
Illuſtriſſimum,
Cæſarem Ciuitas
Aſopitarum.

Ex eodem Saxo, quod ex Oriente nuper aduectum in naui prope Londinum alicubi ſubducta viſebatur, haſce duas Inſcriptiones, quæ non vnius ſeculi ſunt, ante aliquot dies deſcripſit & mecum communicauit V. Cl. Hugo Hollandus.

Ebraicarum &c.

Ad Pag. 84. col. 1. lin. 4.

—Singularis cap. II. Eleuſinia autem, quod docti ſciunt, duplicia erant; Maiora & Minora. Maiora menſe Boedromione ſeu ſub autumnum, Minora Antheſterione ſeu tempore verno peragi ſolebant. Et vtriuſque Feſti tempeſtatum & nominum diſcriminis rationem à Solis ad æquinoctia acceſſu & receſſu petit Iulianus Imperator in Oratione, εἰς μητέρα τῶν θεῶν, idque ac ſi myſteria vtraque, vtcunque nomine tenus Cererem & Proſerpinam, reuera tamen Solem ipſum, quem velut ſummum, ad Gentilitatis Theologiam, Deum colebant, primariò reſpexiſſent. Τὸν ἰσημερινὸν κύκλον, inquit ille, ἡ Θεὸς αὐτῇ κατενείματο. Τελεῖται γὰρ περὶ τὸν ζυγὸν Δηοῖ καὶ Κόρῃ τὰ σεμνὰ καὶ ἀπόῤῥητα μυστήρια καὶ τοῦτο εἰκότως γίνεται. Χρὴ γὰρ καὶ ἀπιόντι τῷ Θεῷ τελεσθῆναι πάλιν ἵνα μηδὲν ὑπὸ τῆς ἀθέου καὶ σκοτεινῆς δυσχερὲς πάθωμεν ἐπικρατούσης δυνάμεως. Δὶς γοῦν Ἀθηναῖοι τῇ Δηοῖ τελοῦσι τὰ Μυστήρια· ἐν αὐτῷ μὲν τῷ Κριῷ, τὰ μικρὰ φασὶ μυστήρια· τὰ μεγάλα δὲ περὶ τὰς χηλὰς (τὸν ζυγὸν potius legendum) ὄντος Ἡλίου, δι' ἃς ἔναγχος ἔφην αἰτίας. Μεγάλα δὲ ὠνόμασται καὶ Μικρὰ νομίζω, καὶ ἄλλων ἕνεκα, μάλιστα δὲ, ὡς εἰκὸς, τούτου ἀποχωροῦντος τοῦ Θεοῦ μᾶλλον ἤπερ προσιόντος. Διόπερ ἐν τούτοις ὅσον εἰς ὑπόμνησιν μόνον ἅτε δὴ καὶ παρόντος τοῦ σωτῆρος καὶ ἀναγωγοῦ Θεοῦ τὰ προτέλεια κατεβάλλοντο τῆς τελετῆς. Εἶτα Μικρὸν ὕστερον ἁγνεῖαι συνεχεῖς καὶ τῶν ἱερῶν ἁγιστεῖαι. Ἀπιόντος δὲ λοιπὸν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν ἀντίχθονα ζώνην καὶ φυλακῆς ἕνεκα καὶ σωτηρίας αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἐπιτελεῖται τῶν μυστηρίων. Orationem Iuliani vnde hoc deſcripſimus, Ms. mecum pridem communicauit, vti ſolet id genus alia, pro ſua humanitate, vir doctrina & morum ſuauitate inſignis Patricius Iunius Bibliothecarius Regius; & de hoc loco me monuit. Integram Orationem cum duabus alijs Apoſtatæ nondum in lucem editis ante ſexenium tranſmiſit ad V. Cl. doctiſſimumque Dionyſium Petauium qui eas publici iuris facere pollicitus eſt.

Lin. 29. pag. 7. Κάθαρμος &c.

Ad pag. 128. col. 2. lin. 33.

—pag. 217. Et vide Eundem. pag. 400. & 401. Etiam pro eo &c.

FINIS.

Typorum Errata ſic corrige.

P*Ag.* 1. *lin.* 3.... ΥΑΝΑΚΤΟΣ. *pag.* 2. *l.* 19. ΓΚ ..... ΝΑΙΩΝΤΟΥΣ ΦΡΥΓΑΣ..... & adijce ad finem lineæ poſt punctula Α & ad initium ſequentis Λ *lin.* 20. ΟΥΜΕΝΗΝ. *lin.* 22. Δ... ΛΩΝΙΑΝ. *pag.* 3. *l.* 38. ΙΔΔΔΔΠΙΙ. *lin.* 42. ΑΦΟΥ ΝΗ....ΕΥΣ. *l.* 53. ΣΙΜΩ...ΟΣ. *p.* 4. *l.* 58. ΡΑΓΟΣ ΕΤΗ. *l.* 60. ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΥ. *l.* 62. ΕΜΜΑΡΑΘΩΝΙ. *l.* 64. in initio ...Ω ΩΝΔΔΔΠ. l. 66. ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.... *l.* 68. ad finem ΕΡΕΥΚ. *l.* 71. ad finem, dele punctula. *p.* 5. *l.* 76. ΑΘΗΟΗΣΙΔΙΦΙ... *l.* 78. ad finem ΑΝΕΒ...... *p.* 7. *l.* 17. δι ἐν Λίνδῳ τῆς Ροδίας. *l.* 19. τὸν ἀγῶνα. *l.* 22. εγκ...ναίων τοῦ φρύγας... *l.* 27. ...λωνίαν ὤκισε. In Latinis ibi lin. 32. MCCXLII. *l.* 45. ...lonia *aut* ...donia. *p.* 8. *l.* 19. Λυκοῦα. In Latinis *l.* 17......XII regnante. *l.* 24. *dele* eſiæ. *l.* 26. frugum contigit, & conſulto &c. *pag.* 9. *l.* 4. ΙΗΗΗΗΗΙΔΔΔΔΠΙΙ & in Latinis DCCCCLXXXVII. *p.* 10. *l.* 21. archonte Simone. Ex &c. *l.* 30. XXXXII, archonte. *p.* 11. *l.* 17. ποιητὴς ἐ..ων ὢν ΔΔΔΠ; & in Latinis poëta natus annos XXXV. *pag.* 12. *l.* 7. ὁ Δεινομένους & in Latinis; Ex quo Gelo D nominis F. tyrannidem &c. *p.* 13. *l.* 9. Κύρος ἀνεβ... *l.* 12. ἄρχοντος. *l.* 35. anni CVII, archonte &c. *pag.* 14. *l. vlt.* .....ν ΙΔ.. & in Latinis anni L. *p.* 16. *l.* 19. ad finem ΕΠΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑΙ. *pag.* 19. *l.* 75. ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ. *l.* 78 ΚΑΙ ΒΟΙΗ.. *p.* 20. *l.* 88. ΔΟΘΗΣΟΜΕΝΗΝ. *l.* 96. ΑΙΡΕΙΣ.... *p.* 21. *l.* 10?. ΔΟΘΗΝΑΙ. *l.* 106. ΤΗΝ ΤΕ ΠΟΛΙΤΕΙ... *p.* 23. *l.* 8. inſpoliatum. *p.* 26. *l.* 23. ΠΟΛΙΓ ΚΑΙ. *p.* 27. *l.* 29. τὴΜ *l.* 19. habitaculis. *p.* 28. *l.* 11. πρόσῳ. *p.* 31. *l.* 27. αἱρεῖσθαι. *p.* 32. *l.* 15. πολίταις. *l.* 33. ex eis quæ &c. *p.* 35. Ἅλεια. *p.* 36. *l.* 14. ΧΡΥΣΩΣΕΙΝ. *p.* 37. *l.* 34. quo bis æditui &c. *p.* 41. ΜΑΝΤΙΘΕΟΥ. *ibid.* verſione. *p.* 42. *l.* 8. perſeuerat. *p.* 44. *l. penult.* Serapione. *p.* 49. in marm. 24. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ. *&* 26. ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ; in Tetraſticho Μυρτάλη. *p.* 50. in marm. 29. ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΝЄΜΕΙΟΝ. In Latinorum 1. SEMPRONIÆ, *&* 4. CERCENIA. *pag. marm.* 2. ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ. *p.* 58. *marm.* 2. עמדי. *p.* 60. *col.* 2. *l.* 1. Hebdomecontaexacteride. *l.* 22. τῆς ἑορτῆς. *p.* 61. *col.* 2. *l.* 10. Annus heic. *p.* 68. *col.* 2. *l.* 10. ἐπωνύμῳ. *p.* 72. *col.* 2. *l.* 5. quam tamen. *l.* 31. Amphictyone. *p.* 76. *col.* 1. *l.* 21. eta ſupinum. *col.* 2. *l.* 31. Ὑάγνιν. *p.* 83. *l.* 25. ΔΩΝΙΑΝ *p.* 88. *col.* 1. *l.* 26. Empiricus. *l.* 40. præfuit. *p.* 108. *l.* 13. periochæ. *l.* 32. tragœdiâ primo. *pag.* 120. *col.* 1. *l.* 21. vſurpatum. *p.* 122. *col.* 1. *l.* 18. exprobrare viderentur. *p.* 133. *col.* 1. *l.* 20. Tetrabibli. *l.* 36. παλαιῶν. *p.* 136. *col.* 1. *l.* 17. τὸν πρῶτον. *p.* 144. *col.* 1. *l.* 34. in vſu fuerit (quod ſatis eſt credibile) etiam Antheſterionis. *l.* 36. *&* 37. dele parentheſin. *p.* 147. *col.* 2. *l.* 4. פרשה. *l.* 35. בראש. *p.* 152. *col.* 1. *l.* 34. ראה. *p.* 153. *col.* 1. *l.* 8. Leucophryene. *p.* 155. *l.* 35. *col.* 2. ולא. *p.* 156. *col.* 2. *l.* 18. Porphyrogennetæ. *p.* 160. *col.* 2. *l.* 4. veram. *p.* 164. fiat epigraphe, *Ad Smyrnenſem.* *p.* 177. *col.* 2. *l.* 29. adminiſtratio. Cauſarum &c. *p.* 178. *col.* 1. *l.* 23. השנה.

IN numera occurrent alia, in Accentibus, Diſtinctionum notis, alijs etiam grauioris momenti; quæ nata ſunt ex craßißima inſcitia & negligentia immani Operarum, quibus ſcilicet cum nudæ elementorum formæ duntaxat, idque tam in Latinis quam in Græcis & Ebraicis, nec tamen ſine indicantibus forulorum titulis, ſatis notæ fuerint; non tam miretur quiſquam tot irrepſiſſe errores quam paginam vllam ſine errore abſolutam eſſe. Fieri non potuit quin inter corrigenda typorum ſpecimina, vtcunque ad amuſſim emendata, Stipites eiuſmodi & Stolones aut locos aliquot emendatos prætermitterent aut alios denuò interpolarent. Jnde eſt quod adeo frequenter c pro e imprimatur; vti & ſæpè nimis f & n pro ſ & u & hæc inuicem pro illis. Neque hæc correximus, neque alia compluria quæ eiuſmodi ſunt vt, qui primo ea caſtigare nequeat intuitu, ei ſane non meliùs fuiſſet prouiſum, tametſi id genus menda Operæ indidiſſent nulla.

SPECIAL 87-B
2270

THE GETTY CENTER
LIBRARY